

İLK AŞK İLK GÜNAH'IN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI
JENNIFER HILLIER

KARANLIKTA YAPTIĞIMIZ ŞEYLER

YABANCI

TEK BİR CİNAYETLE SUÇLANMAK HAYATINIZI MAHVEDEBİLİR; İKİ CİNAYETLE SUÇLANMAKSA SİZİ TAMAMEN YOK EDEBİLİR.

Paris Peralta kendi banyosunda –kanlar içinde, elinde bir jiletle, arkasındaysa meşhur kocası küvetin içinde ölü hâldeyken– tutuklandığında, cinayetle suçlanacağını biliyordu. Durum görüldüğü kadar vahim de olsa onu asıl endişelendiren şey bu değildi. Medyanın dikkati, hiç istemese de onun üzerindeyken uzun zamandır sır gibi sakladığı geçmişinden birinin onu tanıması artık an meselesiydi. Bu, inşa etmek için canla başla çalıştığı yeni hayatını ve iyi bir geleceğe sahip olma ihtimalini yok edebilirdi.

Yirmi beş yıl önce, doksanlı yılların başında, Buzlar Kraliçesi olarak da tanınan Ruby Reyes; Kanada’da kan donduran, benzer bir cinayet davasında suçlu bulunmuştu. Reyes, Paris’in gerçek kimliğini biliyordu; ansızın serbest bırakıldığında, Paris’i tüm sırlarını ifşa etmekle tehdit etmişti. Başka bir seçeneği kalmayan Paris, kaçıp durduğu karanlık geçmişiyse artık yüzleşmek zorundaydı, ilk ve son defa...

“Korkunç derecede tüyler ürpertici.”

—PEOPLE

“İnsanı mest eden bir gerilim.
Hillier’in dur durağı yok.”

—NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Muhteşem bir incelikle kurgulanmış, özgün bir hikâye.
Elimden bırakamadım."

—SHARI LAPENA

"İnanılmaz sürükleyici bir gerilim romanı. Hillier işinin ustası."

—ALEX SEGURA

"Karanlık bir hikâye... Kitabın açılışı, klasik Hillier tarzında:
Gizem ve ölümlerle dolu bir matruşkanın ilk katmanı gibi."

—LUCY FOLEY

KARANLIKTA YAPTIĞIMIZ ŞEYLER

Karanlıkta Yaptığımız Şeyler
Özgün Adı | *Things We Do In the Dark*
Jennifer Hillier

Yabancı Yayınları | 522

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl
Redaksiyon | Nilsu Baburhan
Düzeltili | Gülçin Kaya
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Şubat 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-37-3
© Jennifer Hillier, 2022
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Ataberk Kasap, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Macmillan Publishing Group ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 #denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

JENNIFER HILLIER

KARANLIKTA YAPTIĞIMIZ ŞEYLER

Çeviren
Ataberk Kasap

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Mox'a,
Sen benim güneş ışığımsın,
aldığım nefessin,
ve her şeyin sebebisin.*

BİRİNCİ KISIM

Gölüşü ile öldürüp gözleri ile yaralayabilirdi.

—BILLY JOE

BİRİNCİ BÖLÜM

Sertleşmiş göğüs uçları için uygun olmayacak bir yer varsa, bu da Seatle polis arabasının arka koltuğudur.★

Paris Peralta, tutuklanmadan önce bir süveter giymeyi akıl etmemişti, bu yüzden üzerinde sadece kan lekeli bir atlet vardı. Sonuçta temmuz ayıydı ama klimanın sonuna kadar açık olması Paris'in kendini hem soğuk hem de savunmasız hissetmesine sebep oluyordu. Bilekleri kelepçeli olduğu için tek yapabildiği ellerini göğüslerini kapatacak şekilde yukarı kaldırmaktı. Dışarıdan bakıldığında dua ediyor gibi görünüyordu.

Ama dua etmiyordu. Bunun için artık zaten çok geçti.

Polis arabasına bindirilmeden önce bir acil tıp teknisyenin yapıştırdığı kelebekli bandajın altındaki başı zonkluyordu. Dün gece bir şekilde küvetin kenarına çarpmış olmalıydı ama tökezlediğini ya da düştüğünü hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, kanla dolu bir küvette yatan kocası ve bu sabah onu uyandıran çığlıklardı.

Direksiyondaki, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış dedektif, dikiz aynasından Paris'e tekrar bir bakış attı. Altı ay önce kocası Jimmy'nin Netflix'in yeni rakibi Quan ile bir yayın anlaşması imzalamasından beri insanlar Paris'e daha fazla gözlerini dikip bakmaya başlamışlardı. Paris bundan nefret ediyordu. Jimmy ile evlendiğinde, emekli aktör-komedyen ile sakin bir hayat yaşamayı bekliyordu. Anlaştıkları şey buydu; onun evliliklerinden

beklentisi buydu. Ancak Jimmy fikrini değiştirdi ve mesleğine geri dönme kararı aldı. Bu, Paris’e yapabileceği en kötü Şeydi.

Ve Şimdi Jimmy lmşt.

Dedektif, arka koltuktaki Paris’i göz hapsinde tutuyor, gözleri her birkaç dakikada bir yoldan dikiz aynasına kayıyordu. Paris, kadının Şimdiden onun suçlu olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu. Tamam, kabul, durum kötü görünüyordu. Etrafta çok fazla kan vardı, dedektif olay yerine geldiğinde  polis memuru çoktan yatak odasında, kapıdan banyoya doğru silahlarını doğrultmuştu. Birkaç saniye içinde Paris’e bakan dört çift göz olmuştu, sanki korkunç bir Şey yapmış gibi. Kimse gözünü kırpmıyor ya da nefes almıyordu, Paris de dahil.

“Bayan Peralta, lütfen silahı yere bırakın,” demişti dedektif, silahını kılıfından çıkarırken. Sesi sakin ve buyurgandı. “Ardından ellerinizi kaldırarak yavaşça banyodan ıkın.”

Ama bende silah yok ki, diye düşündü Paris. Bu, birinin ona aynı emri verdiği ikinci seferdi ve tıpkı öncekinde olduğu gibi hiç mantıklı gelmiyordu. Ne silahı?

Sonra dedektifin gözleri aşağıya kaydı. Paris, dedektifin bakışını takip ettiğinde, elinde Jimmy’nin usturasını tuttuğunu şaşkınlıkla fark etti. Hem de sadece tutmakla kalmamış, sağ eliyle sıkıca kavramış, eklemleri bembeyaz olana kadar parmaklarını sapın etrafında sıkı sıkıya dolamıştı. Usturayı yukarı kldırdı, elinde çevirerek hayretle baktı. Polis memurları bu hareketi pek hoş karşılamadı ve dedektif, talebini daha yüksek ve emredici bir tonda tekrar etti.

Her Şey o kadar absürt bir hâl almıştı ki. Herkes abartıyordu. Paris elinde bir silah tutmuyordu. O sadece bir tıraş aracıydı, Jimmy’nin sahip olduğu birkaç usturadan biriydi; çünkü kocası eski usul bir adamdı; usturaları, kasetleri ve sabit telefonları severdi. Artık ustura kullanmasına izin bile verilmiyordu. Ellerindeki titremenin kötüleşmesi, onları tehlikeli bir duruma getirmişti.

O zaman Paris neden elinde yıllar önce kocasının Almanya’dan aldığı siyah saplı usturayı tutuyordu?

Her şey yavaş çekimde yaşanmıştı. Dedektif konuşmaya devam ederken, Paris bir kez daha beyaz mermer karo zemine dağılmış kana göz gezdirdi; banyo suyuyla karıştığı için soluk pembe renkteydi. Bu, Jimmy'nin kanıydı ve eğer arkasına dönerse, küvette kanlar içerisinde yatan kocasını göreceğini biliyordu.

Paris arkasına dönmedi. Ama lavabonun üzerindeki aynada kendisine bir bakış atmayı başardı ve kan lekeli bir atlet giymiş kendisine tıpatıp benzeyen bir kadın gördü. Saçları dağınıktı ve gözleri vahşi görünüyordu. Yüzünün yan tarafı, sağ kaşının üzerindeki kesikten sızan kanla kaplıydı. Elindeki Jimmy'nin eski usturası gerçekten bir silah gibi görünüyordu.

Bir cinayet silahı.

"Bayan Peralta, usturayı bırakın," diye tekrar emretti dedektif.

Paris nihayet usturayı bıraktı. Çelik bıçak, seramik karoların üzerine metalik bir ses çıkararak düştü ve üniformalı polis memurları etrafını sardı. İçlerinden biri onu kelepçelediği esnada dedektif ona haklarını okuyordu. Paris, yatak odasından çıkarılıp merdivenlerden indirilirken, bu durumu nasıl açıklayabileceğini düşündü.

Yıllar önce, en son böyle bir şey yaşadığında, açıklama yapmasına gerek kalmamıştı.

"Üzgünüm ama klimayı biraz kısabilir misiniz?"

Paris'in göğüs uçları, ön kollarına karşı metal bilyeler gibi baskı yapıyordu. Seattle'da neredeyse yirmi yıldır yaşıyor olmasına rağmen içindeki Kanadalı hâlâ bir şey istemeden önce özür dileme alışkanlığından vazgeçemiyordu.

"Üzgünüm, arabanın içi gerçekten çok soğuk."

Yolcu koltuğundaki polis memuru, içerideki soğuk hava etkisin kaybedene kadar gösterge panelindeki düğmeye ardı ardına bastı.

"Teşekkür ederim," dedi Paris.

Polis memuru arkasına dönüp, "Sizin için başka bir şey yapabilir miyiz? Naneli sakız ya da bir kahve molası?" diye sordu.

Gerçek bir soru olmadığından, Paris yanıt vermemeyi tercih etti.

Paris şokta olduğunu ve tam olarak henüz durumun vahametini anlamadığının farkındaydı. En azından kendini koruma içgüdüleri devreye girmişti. Tutuklandığını, sorgulanacağını, hiçbir şey söylememesi ve ilk fırsatta bir avukat araması gerektiğini biliyordu. Buna rağmen her şeyi dışarıdan görüyormuş gibiydi. Sanki bir filmde, kendisine benzeyen birinin cinayetle suçlanmak üzere olduğu bir sahneyi izliyormuş gibi hissediyordu.

Bu kendinden ayrışma hissi –bu çocukken öğrendiği bir tabirdi– onu aşırı stres yaşadığı durumlarda yakalayan bir durumdu. Kendinden ayrışma; zihninin, bedeninde yaşanan travmalardan korunması için yaptığı bir şeydi. Şu anda bu geçerli olmasa da beynin ve fiziksel varlığının arasındaki ayrım hissi, kendini savunmasız ve güvensiz hissettiği zamanlarda da ortaya çıkıyordu.

Şu anda, bildiği yaşam –kurduğu yaşam– tehdit altındaydı.

Paris, kendinden ayrışamazdı. Bu durumu sağ salim atlatabilmek için zihnine ihtiyacı vardı, bu yüzden nefesine odaklandı. Yoga öğrencilerine söylediği gibi, ne olursa olsun her zaman nefesinize dönebilirsiniz. Boğazını biraz sıkarak, yavaş ve derin bir nefes aldı; nefesi tuttu ve sonra verdi. Nefesi, arabanın camını buğulandırmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı ve bu dedektifin gözlerinin bir kez daha dikiz aynasında ona kaymasına neden oldu.

Birkaç okyanus nefesi –ujjayi nefesi– aldıktan sonra Paris daha net düşünmeye, daha burada hissetmeye başlamıştı bile. Nasıl bir polis arabasının arka koltuğunda hapse doğru yol alıyor olduğunu anlamlandırmaya çabalıyordu. Yeterince polisiye izlemiş biri olarak, polisin her zaman eşi suçlu gördüğünü biliyordu. Tabii ki Jimmy'nin asistanı Zoe'nin parmağıyla onu işaret edip sesi kısılana kadar, *"O öldürdü! O öldürdü! Aman Tanrım, o bir katil!"* diye bağırması da hiç yardımcı olmamıştı.

Jimmy'yi onun öldürdüğünü düşünüyorlardı.

Ve şimdi tüm dünya aynı şeyi düşünecekti. Ünlü kocanızın ölüm haberi yayılırken, üstünüz başınız kan içinde, bileklerinizde kelepçelerle evinizden çıkarılıyorsanız ve etraftaki meraklı ka-

labalık her ânınızı fotoğraflayıp videoya alıyorsa, suçlu damgası yemeniz kaçınılmaz hâle gelir. İşin ironik yanı, Zoe polisi aramadan çok önce bile evin önünde büyük bir kalabalık vardı. Paris ve Jimmy, Seattle'ın en güzel manzarasına sahip Kerry Parkı'nın tam karşısında, Queen Anne Tepesi'nde yaşıyordu. Burası hem yerliler hem de turistler için, şehir silüetinin ve Rainier Dağı'nın fotoğrafını çekmek adına popüler bir yerdi. Bugünkü kalabalık da her zamanki gibiydi, tek fark kameraların şehir manzarası yerine evlerine doğru çevrilmiş olmasıydı.

Üstünü değiştirmeye vakti olmadığı gibi, ayakkabı giymeye de fırsat bulamıştı. Paris dışarı adım atar atmaz birinin, "Güzel terlikler!" diye bağırdığını duydu ama bu hiç de iltifat gibi gelmiyordu.

Yan komşuları Bob ve Elaine de dışarıdaydı, garajlarının ucunda durmuş, Paris'e yüzlerinde dehşet ve şok içinde bakıyorlardı. Hiç seslerini çıkarmadıkları ya da herhangi bir yardım teklifinde bulunmadıkları için olan biteni çoktan duymuş ve Paris'in suçlu olduğuna inanıyor olmalıydı.

Onlar güya arkadaşlarıydı.

Paris başlıkları şimdiden hayal edebiliyordu. Jimmy Peralta, Poughkeepsie Prensi, altmış sekiz yaşında ölü bulundu. Jimmy'nin yüksek reytingli sitcomu yirmi yıl önce, on yıl süren yayın hayatını sonlandırmıştı; ama The Prince of Poughkeepsie'deki fırıncı sahibinin oğlu rolüyle her zaman tanınacaktı. Dizi, bir düzineden fazla Emmy kazanmış ve Jimmy'yi sinema yıldızlığına taşımıştı, ta ki yedi yıl önce emekli olana kadar. Paris, kocasının ölüm haberinin, Jimmy'nin geri dönüş yapmak adına Quan ile imzaladığı milyon dolarlık anlaşmadan çok daha büyük bir haber olacağını tahmin etmek için bir halkla ilişkiler uzmanı olmaya gerek olmadığını düşündü. Paris bile bu hikâyenin çok ilgi çekici olduğunu düşünebilirdi, eğer başına gelmiyor olsaydı.

Nefesine odaklanmaya devam etti ama kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Jimmy ile birlikte

yaşlanacaklarına tam olarak inanmasa da daha fazla zamanları olduğunu düşünüyordu. Evli kaldıkları iki yıl boyunca rahat bir rutin oluşturmışlardı. Paris haftanın altı günü yoga stüdyosuna giderken, Jimmy'nin her zaman yapması gereken işleri vardı. Ancak pazar günleri onların günüydü. Şu anda, her zaman onlara pencere kenarında bir masa ayıran yakındaki kafede tembel bir pazar kahvaltısı yapıyor olmaları gerekiyordu. Jimmy için pankek ve pastırma, Paris için ise çilekli waffle. Sonrasında, Fremont'a gidip pazara bakabilirlerdi ya da Snohomish'te anti-ka avına çıkabilirlerdi. Daha sık yaptıkları gibi eve de dönebilirlerdi; Jimmy bahçede vakit geçirirken, bir şeyler ekip biçerken, Paris bir roman alıp havuz kenarında otururdu.

Ama bu normal bir pazar değildi. Bu lanet bir kâbustu. Paris, bunun böyle sonlanacağını bilmeliydi çünkü eski bir hayatı bırakıp tamamen yeni bir hayata başladığınızda mutlu son diye bir şey olmazdı.

Karma onu bulmuştu.

Absürt terliklerinden birinin tüyü ayağının üstünü gıdıkladı. Geçen ay doğum gününde –gerçek doğum günü değil, kimliğinde yazan tarih– hediye edildiğinde, terlikler komik ve sevimliydi. Stüdyodaki eğitmenleri, ona ciddi şekilde pahalı İtalyan tasarımı, pembe devede tüylerinden yapılmış terlikleri hediye etmek için topluca para biriktirmişti. Terlikler derslerinin arasında giyebilmesi için stüdyoda kalması gerekiyordu ama onları eve götürüp Jimmy'ye göstermekten kendini alıkoyamadı. Onun bu hediyeye güleceğini biliyordu ve yanılmamıştı.

Ama terlikler artık komik değildi. Onların tek yaptığı, medyanın yaratmaya çalıştığı hikâyeye katkıda bulunmaktı; yani Paris'in zengin, kendini beğenmiş bir aptal olduğu izlenimini pekiştirmektir. Toronto'dan kaçışının ardından on dokuz yıl boyunca gölgede kalmayı başarmıştı ama Jimmy'nin güvenilir asistanı Zoe'nin, yayın anlaşması hakkındaki basın bülteniyle birlikte düğün fotoğraflarını da eklemesi her şeyi mahvetmişti. Zoe, Paris'in neden bu kadar üzgün olduğunu anlamamıştı, ama o

güne kadar çoğu insan Jimmy Peralta'nın tekrar evlendiğini bile bilmiyordu. Paris, emekli kocasıyla mutlu bir anonimlik içinde yaşıyordu ve sonra her şey altüst olmuştu.

Zoe'nin de söyleyeceği gibi, durumun dışarıdan görünümü çok kötüydü. Paris, Jimmy'nin beşinci eşi ve ondan neredeyse otuz yaş gençti. Yaş farkı Jimmy için hiçbir zaman sorun olmamıştı –neden olsun ki?– ama bu, Paris'i kocasının ölmesini bekleyen bir para avcısı gibi gösteriyordu.

Ve şimdi kocası ölmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM

King County hapishanesindeki resepsiyon görevlisi Paris'ten telefonunu istemişti fakat telefonu Paris'in yanında değildi. Hatırladığı kadarıyla telefon, bir suç mahalli hâline gelmiş olan evinde, yatak odasındaki komodinin üzerindeydi.

“Tüm kişisel eşyalarınızın torbaya konulup kutuya yerleştirilmesi gerekiyor,” diye bilgilendirdi onu görevli. Onu buraya getiren dedektif gibi, Paris içeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı. “Takılarınız da buna dahil.”

Paris'in tek takısı alyansıydı. Jimmy ona bir de nişan yüzüğü almayı teklif etmişti ancak Paris yoga dersleri verirken yüzüğü asla takmayacağını söyleyerek bunu reddetmişti. Sonunda Jimmy onu, on beş adet fantezi pembe oval kesim pırlantayla bezenmiş bir sonsuzluk yüzüğüne ikna etmişti. Yüzüğün perakende fiyatı inanılmaz bir şekilde iki yüz elli bin dolardı ancak kuyumcu, yüzüğün fotoğraflarını çekip reklamını yapması koşuluyla Jimmy'ye indirim teklif etmişti. Paris bunu da reddetmişti.

Paris, “Göz önünde olmak istemiyorum,” demişti Jimmy'ye. “Gerçekten basit bir altın yüzükle de mutlu olurum.”

“Kesinlikle olmaz.” Jimmy, kuyumcuyla kısa bir konuşma yapıp siyah Amex'ini masaya vurmuştu. Yine de Jimmy Peralta olduğu için yüzüğü indirimli fiyattan almıştı.

“Paris Peralta.” Resepsiyon görevlisi, klavyeye yazarken ismini alaycı bir gülümsemeyle uzatarak söyledi. *Paaariisss Perraaalta.*

“Bugün kimin gözaltı işlemlerini yaptığımı söylediğimde karım küçük dilini yutacak. *Poughkeepsie Prensi*’nin büyük hayranıdır. Ben ise diziyi hiç sevmedim. Hep Jimmy Peralta’nın tam bir göt olduğunu düşünmüşümdür.”

“Biraz saygılı ol.” Dedektif, sanki Paris’in kaçma ihtimali varmış gibi, dirsekleri birbirlerine değecek kadar yakınında duruyordu. Kafasını diğer tarafa çevirdiğinde, at kuyruğunun ucu Paris’in çıplak koluna dokunmuştu. “Adam öldü.”

Paris, alyansını çıkardı ve pencereden uzattı. Yanında, dedektifin alçak bir sesle mırıldandığını duydu: “Tanrım, pembe.” Resepsiyon görevlisi yüzüğü dikkatlice inceleyip küçük bir plastik torbaya koydu. Sonra torbayı plastik kutuya bırakırken yüzük, duyulur bir sesle kutunun içine düştü.

Paris içinden irkildi. *Yüzüğün değeri, muhtemelen senin geçen yıl kazandığının üç katı* diye düşündü. Ancak sakinliğini korumuştur. Kimseye gazetelere satacak bir hikâye vermeyecekti. Bunun yerine, leke içindeki pleksiglas pencerenin arkasından resepsiyon görevlisiyle göz göze geldi ve ona meydan okurcasına bakışlarını dikti. Beklediği gibi, adam gözlerini kaçırıp tekrar bilgisayara dönmüştü.

“Bunu imzala.” Envanter listesini pencereye itekledi. Listede yalnızca bir şey yazıyordu: *Yüzük, elmas, pembe*. Paris, uzatılan evrağı imzaladı.

Masanın arkasından başka bir memur çıkıp sabırsızlıkla beklemeye başladı. Dedektif, Paris’e döndü. Muhtemelen tutuklama sırasında kendini tanıtmıştı ama Paris şu an adını hatırlamıyordu, zaten o sırada ismini duyduğu bile meçhuldü.

“Kıyafetlerini almamız gerekecek,” dedi dedektif. “Terlikleri de. Sana başka bir şey verecekler. Sonra gelip seninle konuşacağım, tamam mı?”

“Avukatımı aramak istiyorum,” dedi Paris.

Dedektif şaşırmamıştı ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “İşlemler bittikten sonra arayabilirsin.”

Bir zil sesi duyuldu ve Paris, birkaç kapıdan geçirilip küçük,

parlak bir odaya götürüldü. Mavi bir perdenin arkasındaki köşede kıyafetlerini çıkarması söylendi. Üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar hızla soyundu. Kendisine verilen eşofman takımını, çorapları ve lastik terlikleri giydi. Kanlı kıyafetlerinden kurtulmuş olmak ve oyuncak gibi görünen terlikler yerine daha normal bir şeyler giymek rahatlatıcıydı. Tüm giysilerde *DOC* harfleri damgalanmıştı.

Parmak izi alındı ve fotoğrafı çekildi. Saçları karmakarışıktı ama bir saç fırçası ödünç alması da mümkün değildi. Doğrudan kameraya baktı ve çenesini kaldırdı. Jimmy, bir sabıka fotoğrafında suçlu gibi görünmemenin neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti. Bunu iyi bilirdi. İki kez alkollü araç kullanmaktan, bir kez de Las Vegas'ta bir gösteri sonrası kendisiyle alay eden bir izleyiciyi hırpalamaktan tutuklanmıştı. Üç sabıka fotoğrafında da suçlu gibi görünüyordu.

İşlemler tamamlandıktan sonra Paris bir kat aşağı inen asansöre yönlendirildi. Ona eşlik eden genç polis, arada sırada ona kaçamak bakışlar atmıştı ama nezarethane hücrelerine varana kadar tek kelime etmedi. Detone bir ses ve ardından gelen bir boğaz temizleme hırıltısı ile, "İçeri gir," dedi. Paris içeri adımını atar atmaz, demir parmaklıklar metalik bir çınlama sesiyle kapandı ve kilitlendi.

Ve işte Paris nezarethaneydi. Hem hayal ettiğinden daha iyi hem de daha kötüydü. Ki bunu pek çok kez hayal etmişti. Beklediğinden daha büyük bir hücreydi ve burada onun dışında sadece bir kişi daha vardı, hücrenin diğer tarafında sızmış bir kadın. Kadının çıplak bacaklarından biri bankın kenarından sarkmıştı ve ayak tabanları simsiyah kir içindeydi. Üzerindeki neon sarısı dar elbisesi, tanımlayamadığı bir maddeyle kaplı lekeler içindeydi. En azından kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalmamıştı. Her ne sebeple burada tutuluyorsa, cinayet olmadığı kesindi.

Hücre temiz gibi görünse de parlak floresan ışıklar yakın zamanda silinmiş izleri ortaya çıkarıyordu. Kalan kokulara bakılırsa, bu izler idrar ve kusmuktan kalmaydı. Duvarlar yapış yapış

görünüyordu ve üzerine soluk çay rengi gibi kirli bir bej boya sürülmüştü. Tavanın bir köşesine yerleştirilmiş bir kamera, hücreyi izliyordu.

Hücrenin arka tarafında, duvara sabitlenmiş bir telefonun yanında, üç farklı kefalet şirketinin numaralarının yazılı olduğu plastik kaplı bir tabela asılıydı. Şansı varsa, bunlara ihtiyaç duymayacaktı. Ahizeyi aldı ve ezbere bildiği birkaç numaradan birini tuşladı. *Aç, aç, aç...*

Sesli mesaj. *Lanet olsun.* Kendi sesini duydu, ona bir mesaj bırakmasını söylüyordu.

"Henry, Paris ben," dedi sessizce. "Cep telefonunu deneyeceğim. Başım dertte."

Telefonu kapattı, çevir sesini bekledi ve ezbere bildiği ikinci numarayı aradı. Bu da telesekretere düştü. Birkaç adım ötedeki koğuş arkadaşı, kirli saçları yağlanmış yüzüne dökülerek doğruldu. Bulanık, rimel bulaşmış ve bir rakuna benzemiş gözleri ile Paris'e baktı.

"Seni tanıyorum." Sözleri ağır ve peltek çıkıyordu. Paris, birkaç adım öteden bile onun kokusunu aldı; bozulmuş yiyeceklerle dolu bir viski fabrikası gibi kokuyordu. "Seni daha önce görmüştüm. Sen ünlü birisin."

Paris duymazdan geldi.

"Sen şu yaşlı adamla evlenen kadınsın." Kadın odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Paris yanıt vermeyince, "Ah, anladım, sen bir prensesmişsin, benimle konuşamayacak kadar havalıydın. Eh, siktir git, prenses," dedi.

Sonra tekrar uzandı. On saniye sonra yüzü gevşedi ve ağzı açıldı.

Hücrenin dışındaki duvarda bir okul saati vardı ve Paris telefonu tekrar kaldırmadan önce tam dört buçuk dakika bekledi. Bu sefer biri hemen açmıştı.

"Ocean Breath Yoga."

"Henry." İş ortağının sesini duymak Paris'in içine büyük bir rahatlama getirdi. "Tanrıya şükür."

“Vay canına, P, iyi misin?” Henry’nin sesi endişeyle doluydu. “Az önce Jimmy’yi duydum. Ah tatlım, çok üzgünüm. İnanamıyorum–”

“Henry, beni tutukladılar.” Bu kelimeleri söylediğine inanamıyordu. “King County hapishanesinde nezarethanedeyim.”

“Tutuklamayı gördüm. Tam bir saçmalık–”

“Gördün mü? Haberlerde mi?”

“Haberlerde mi? Tatlım, TikTok’ta.” Arkadan bazı sesler duydu ve ardından bir kapının kapanma sesi geldi, Henry’nin kablo-suz telefonu ofisine götürdüğünü anlamıştı. “Parktaki turistlerden biri tutuklanmanı kaydedip yüklemiş. Şu an en çok izlenen video o.”

Elbette bu durum Paris için sürpriz değildi ama Henry’den duymak her şeyi daha da gerçek hâle getiriyordu. Panik hissi-ni bastırdı ve kendine, dağılmak için sonra bolca vakti olacağını hatırlattı.

“Dinle Henry,” dedi. “Benim için Elsie Dixon’ı aramanı istiyorum.”

“Jimmy’nin arkadaşı mı? Partilerde müzikallerden şarkılar söyleyen avukat?”

“Aynen o. Telefonum yok, bu yüzden numarasına ulaşamıyorum.”

“Avukatlık bürosunu Google’da aratırım.”

“Pazar günü, ofiste olmaz. Ama masaya bakarsan, kartvizitlerden birinde cep numarası olabilir. Hemen hapishaneye gelmesini söyle, tamam mı?”

“Kart bulamadım.” Henry’nin çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordu. “Merak etme, bir yolunu bulurum. Ama onun hukuk davalarına baktığını sanıyordum?”

“Mesleğe kamu avukatı olarak başladı,” dedi Paris. “Ve tanıdığım tek avukat o.”

“Tanrım, P...” dedi Henry, gerçekten şaşkın bir sesle. “Hapiste olduğuna inanamıyorum. Filmlerdeki gibi mi?”

Paris etrafına baktı. “Aşağı yukarı. Ama daha kasvetli.”

“Sana bir şey getireyim mi? Yastık? Kitap? Bıçak?”

Henry onu güldürmeye çalışıyordu ama Paris’in yapabildiği tek şey hafif bir homurdanmaydı.

“Seni seviyorum. Sadece Elsie’yi bul, tamam mı? Belki öğretmenlere de neler olduğunu söyleyebilirsin.”

“P, diyorlar ki...” Duraksadı. “Diyorlar ki Jimmy’yi sen öldürmüşsün. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum çünkü *seni* tanıyorum. Sen bir katil değilsin.”

“Buna minnettarım,” dedi Paris ve vedalaştıktan sonra telefonu kapattı. Henry her zaman destekleyici bir arkadaş olmuştu ve ona sadıktı. Ama Paris’i gerçekten tanımıyordu.

Kimse tanımıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duyusal adaptasyonun mucizeleri sayesinde Paris'in burnu artık körelmişti ve nezarethaneye ilk girdiğinde onu rahatsız eden çeşitli kokuları artık almıyordu. Ne yazık ki sesler için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Ellerini kucağına koymuş, bankta oturuyor ve koğuş arkadaşının horlamalarıyla diğer hücrelerden gelen rasgele konuşmaları duymamazlıktan gelmeye çalışıyordu. Her şey yoluna girecekti. Elsie birazdan burada olacaktı ve ne yapacağını tam olarak bilecekti çünkü Elsie Dixon bir avukattı ve avukatlar bunu yapardı.

Ama Elsie sadece bir avukat değildi. O aynı zamanda Jimmy'nin en yakın arkadaşıydı. İkisi elli yıl önce, lise yıllarında tanışmışlardı ve bu dostluğun süresi Paris'in hayatta olduğu süreden on bir yıl daha fazlaydı. Kadının sadakatinin nerede olduğu tartışılmazdı ve eğer Elsie, Paris'in, en yakın arkadaşını öldürmüş olabileceğine dair en ufak bir şüphe taşıyorsa, bugün ya da başka bir gün, buraya asla gelmeyecekti.

Paris, Elsie'nin geleceğini umuyordu.

Bu sırada beklemekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Elinde kafasını dağıtabilecek ne bir telefon ne de bir kitap olmadığı için, tek yapabildiği şey düşünmektir. Ne kadar çok düşünürse, Jimmy'nin ölümünün acısı o kadar derinlere işliyordu. Paris bu acıyı hissetmek istemiyordu. Ne burada ne de şimdi çünkü içinde bulunduğu karmaşadan kendini kurtarmaya çalışı-

şırken, bu kadar derin bir yasla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Gözlerini kapattı. Kocasını öldürmemiş olsa bile bütün her şey tam tersini gösteriyordu.

Kimsenin bir türlü kabul edemediği şey, Paris'in Jimmy'yi gerçekten sevmiş olmasıydı. Ama bu *romantik* bir sevgi değildi ve insanları rahatsız eden de buydu. Görünüşe göre insanın, hayatını onsuz hayal edemeyeceği, delice âşık olduğu biriyle evlenmesi gerekiyordu. Bu tanıma göre, Paris ile Jimmy'nin sahip olduğu şey aşk sayılmazdı. Ayakları hep yere sağlam basıyordu. Muhtemelen birlikte geçirdikleri zamandan daha fazlasını ayrı geçiriyorlardı. Ve *elbette*, birbirleri olmadan da gayet yaşayabilirlerdi. *Lütfen*. Jimmy, Paris ile tanışmadan önce tam altmış beş yıl yaşamış ve çoğu komedyenin asla ulaşamayacağı bir başarı elde etmişti. Paris ise Jimmy ile tanıştığında otuz altı yaşındaydı ve kendi başına gayet iyiydi. O, yaşlı bir ruha sahipti; Jimmy'nin ise yüreği gençti. İlişkileri bu şekilde yürüyordu.

Yine de herkesin gördüğü tek şey –basın, Jimmy'nin arkadaşları ve özellikle Elsie'nin– yirmi dokuz yıllık yaş farkıydı.

"Birlikte iyiyiz, sence de öyle değil mi?" diye sormuştu Jimmy bir çarşamba öğlen yemeğinde. Yaklaşık dokuz aydır görüşüyorlardı. "Hiç evlenmeyi düşündün mü?"

"Kiminle?"

"Benimle, sersem."

Paris neredeyse paylaştıkları kepek ekmekli pastırmalı sandviç ile boğulacaktı. Jimmy, içerisinde et olmayan bir sandviç yemeye asla yanaşmazdı.

"Bana evlilik mi teklif mi ediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım ediyorum."

Bu romantik bir teklif değildi. Ne Jimmy ne de Paris böyle biri değildi. İkisi de hayatlarını birlikte geçirmeye karar veren iki yetişkindi ve bu ikisi için de yeterliydi. Üç ay sonra Kauai'de bir kumsalda, gün batımında samimi bir törenle evlendiler. Jimmy'nin yakın arkadaşı, eşi Paris'ten daha genç olan ünlü bir Hollywood yönetmeni, küçük bir grubu özel jetiyle oraya götürmüştü. Elsie

oradaydı –yalnız gelmişti çünkü ikinci evliliği on yıl önce sona erdiğinden beri özel birini bulamamıştı– ve Henry ile uzun süredir birlikte olduğu partneri Brent de oradaydı. Yan komşuları Bob ve Elaine Cavanaugh da davetliydi. Ve tabii ki Zoe de.

Jimmy’nin kıvırcık saçlı asistanı aklına geldikçe, Paris’in bir şeyleri bıçaklama isteği uyanıyordu.

“Peralta. Avukatın geldi.”

Gözlerini açtığında, hücre kapısını açan kişinin, daha önce gördüğü genç memur olduğunu fark etti. Nasıl olduysa üç saat geçmişti. Jimmy’nin en eski dostunun adliyeye sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşadığını düşünürsek, Elsie’nin buraya gelmesi biraz uzun sürmüştü.

Ama en azından buradaydı. Ve memur *avukatın* demişti. Bunun, Elsie’nin ona yardım etmek için orada olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

“Garza,” memur bu kez daha yüksek sesle seslendi. Paris’in hücre arkadaşı adının seslenildiğini duyunca yeniden uyandı. “Kefaletin ödendi. Hadi.”

Kadın esneyerek ayağa kalktı ve Paris’e parmaklarını salladı. Tırnaklarına, elbisesiyle aynı tenis topu sarısı bir oje sürülmüştü. Hâlâ sarhoş gibi görünüyordu ve neredeyse Elsie’ye çarpıyordu ama Elsie son anda kenara çekildi. Elsie’nin burnu, kadının kokusunu alınca hafifçe buruştu.

“Güle güle, prenses,” dedi omzunun üzerinden, koridorun sonunda kaybolmadan önce.

Sonunda, avukat içeri girme izni aldı. Elsie Dixon sadece bir elli beş boyundaydı ama bir seksen boyunda biri kadar güçlü bir kişiliği vardı. Gümüş rengi saçları çene hizasında kesilmiş kısacık bir modeldeydi, bu onun imza tarzıydı. Giyimi ise sanki kız kıza bir pazar kahvaltısına gidiyormuş gibi şıktı, tabii bu kahvaltı tropik bir gemi gezisindeyse. Pembe topuklu ayakkabıları, dökümlü pembe bluzu ve çiçek desenli eteğiyle uyumluydu. Gösterişli turkuaz kolyesi ise mavi gözlerini tamamlıyordu. Bu, onun için gayet sıradan bir kıyafetti.

Elsie'nin gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Ne Paris'e selam verdi ne de nasıl olduğunu sordu. Oturmadan önce bankın üzerindeki tozu eliyle silkeledi.

"Bir görüşme odası talep ettim ama hepsi dolu," dedi yaşlı kadın, hızlı ve net bir şekilde. "Bu yüzden burada konuşmamız gerekecek. Yalnız olsak da başını öne eğ ve kısık sesle konuş. Kimin dinlediğini asla bilemezsin."

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Paris alçak bir sesle.

Elsie cevap vermedi. Bunun yerine evrak çantasını açtı ve içinden çizgili bir not defteri, okuma gözlüğü ve yan tarafında firmasının ismi işlenmiş olan zarif siyah altın bir dolma kalem çıkardı. Elsie, Strathroy, Oakwood ve Strauss firmasının ortaklarından biriydi, artık ceza avukatı olmasa da eskiden öyleydi. Kariyerine kamu avukatı olarak başlamış, birkaç yıl sonra özel sektöre geçiş yapmıştı. Şimdi ise hukuk avukatıydı ve Jimmy, her zaman onun mahkemede sert biri olduğunu söylerdi.

Paris, Elsie'nin durumuna ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değildi ama en azından avukat geldiği için minnettardı. Diğer kadın, her zaman Jimmy'ye karşı aşırı korumacıydı ve Paris'e en başından beri şüpheyle yaklaşmıştı. Paris ve Elsie'nin ilk kez tanıştığı gece, Elsie doğrudan Jimmy'nin yeni ve kendisinden çok daha genç kız arkadaşına sadece yeşil kart için mi burada olduğunu sormuştu. O sırada kadının üçüncü kadeh şarabını içtiği de bir gerçektir ama yine de.

"Zaten ABD vatandaşı olabileceğim aklına bile gelmedi," diye öfkelenmişti Paris, daha sonra Jimmy'ye. "Ten rengim beyaz olsaydı, bana bunu sorar mıydı?"

"Bunu sordu çünkü kıskanıyor," demişti Jimmy, Paris'in yüzüne düşen bir tutam saçını geriye atarken. "Sana karşı açık olacağım, lisede onunla çıkmıştık. Ben sınıfın haylazıydım, o ise okul birincisi. Mezun olduktan sonra Los Angeles'a taşındığımda kalbini kırdım. İlk başta hiçbir kız arkadaşına iyi davranmaz. Ama zamanla düzelir. Hep böyledir."

Zamanla Paris ve Elsie birbirlerine tahammül etmeyi öğren-

diler, özellikle de iki önemli konuda aynı fikirde olduklarını keşfettiklerinde: İkisi de Jimmy'nin altmış sekiz yaşında kariyerine geri dönüş yapmasından endişe duyuyordu (tabii çok farklı nedenlerle), ve ikisi de bu geri dönüşün gerçekleşmesinden dolayı tamamen Zoe'yi suçluyordu. Eğer Paris, Elsie'yi Jimmy'yi öldürmediğine inandırabilirse belki de başkalarını da ikna etme şansı olabilirdi.

"Jimmy'yi ben öldürmedim," dedi Paris sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

"Eğer öldürdüğünü düşünseydim," dedi Elsie sakın bir şekilde, "Burada olmazdım."

Paris derin bir nefes aldı ve rahatlamış bir şekilde duvara yaslandı. Ama saçları yapışkan bir şeye değince hemen doğruldu.

Elsie kalemini tıklattı, mürekkebin test etti. Okuma gözlüğünü kontrol etti ve bluzunun kenarıyla bir lekeyi silerek temizledi. Elleri durmadan hareket ediyordu; sanki hissettiği her şeyi ellerine kanallandırmaya çalışıyordu, sanki hareketsiz kalmaktan korkuyordu çünkü durmak, gerçekten korkunç bir şeyin olduğunu tam anlamıyla kavramasına neden olacaktı.

Çünkü korkunç bir şey gerçekten olmuştu.

"Elsie, çok üzgünüm--"

"Bunları sonra konuşuruz, tamam mı? Vaktimiz dar," Ellerin aksine, Elsie'nin sesi son derece sakindi. "Şu an, soracağım tüm sorulara olabildiğince doğru cevap vermeni istiyorum. On dakika içinde Dedektif Kellogg ile görüşeceğiz. Ben gelmeden seni sorgulamaya çalıştı mı?"

"Buraya gelir gelmez avukat çağırmak istedim," dedi Paris. "Elsie, Jimmy--"

Elsie elini kaldırdı. "Sonra konuşuruz. Bırak işimi yapayım. Sorularıma cevap vermen gerekiyor."

Paris sustu.

"Tutuklandığından beri biriyle konuştun mu?"

"Hayır."

"Gözaltına alındığından beri?"

“Hayır.”

“Ya az önce neşe saçarak giden kadın, onunla konuştun mu?”

“Hiç kimseye bir şey söylemedim.”

“İyi.” Elsie’nin sesi yeniden sertleşti. “Tamam. Cinayet şüphesiyle tutuklandın ama bu resmi bir suçlama değil. Dava çok göz önünde, bu yüzden hata yapmayı göze alamazlar. Gözaltı raporunda okuduğuma göre ellerindeki her şey dolaylı delillere dayanıyor. Jimmy ile evliydin, o evde yaşıyorsun; banyoda olman ve bazı şeylere dokunmuş olman normal ve beklenen bir durum. Şimdi, iyice düşünmeni istiyorum. Jimmy’nin öldüğünü ne zaman fark ettin?”

“Dün gece,” dedi Paris. “Vancouver’dan yeni dönmüştüm–”

“Kaçta?”

“Şey, iki... belki sabah iki buçuk. Çok geç.”

“Arabayla mı, uçakla mı geldin?”

“Arabayla.”

“Yani gece yansı civarında sınırı geçtin?”

“O civarlarda.”

Elsie not defterine hızlıca bir şeyler karaladı. “Sonra ne oldu?”

“Eve vardığımda alarmin kurulu olmadığını fark ettim. Ama bu pek şaşırtıcı değildi çünkü Jimmy çoğu zaman umursamazdı. Onun nasıl olduğunu bilirsin.”

Elsie başını kaldırmadan hafifçe onayladı.

“Yatmaya hazırlanmak için doğrudan üst kata çıktım. Jimmy, ne kadar geç olursa olsun her zaman eve geldiğimi bilmek ister, bu yüzden koridordan geçip onun yatak odasına gittim.”

“Onun yatak odası mı?”

“Evet, onun yatak odası.”

Elsie kaşını kaldırdı. “Farklı odalarda mı yatıyorsunuz?”

“Evet.”

“Bu ne zaman başladı?”

“Bu hep böyleydi,” dedi Paris. “İkimiz de başka biriyle iyi uyuyamıyoruz. Ona çok sıcak basıyor, bu yüzden sürekli dönüp duruyor ve en ufak bir hareket beni uyandırıyor.”

Jimmy, uyuma düzenlerinin birilerinin öğrenmesinde dolayı utançtan yerin dibine girerdi ama bu çok da önemli bir şey değildi. Paris'in Elsie'ye söylediği doğrudu, ikisi de yalnız uyumayı tercih ediyordu. Bu, aralarında bir sorun olduğu anlamına gelmiyordu ama insanlar her şeye anlam yüklerlerdi.

"Yani onun yatak odasına girdin," dedi Elsie. "Kapı açık mıydı, kapalı mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Düşün."

Paris, Elsie'yi hiç bu şekilde, avukat modunda görmemişti ve açıkçası biraz ürkütücüydü. Onun şu anki hâli ve normal versiyonunu bağdaştırmak zor geliyordu. Bir ay önce Paris ve Jimmy'nin evlilik yıl dönümü partisinde, Elsie bir elinde şarap kadehi diğerinde mikrofon, *Camelot* müzikalinden "If Ever I Would Leave You" şarkısını büyük bir piyano üzerinde söylerken oldukça farklı görünüyordu.

"Kapı aralıktı," dedi Paris. "Sanırım kapı kolunu çevirmedim. Sadece ittirdim."

"Devam et."

"Banyoda ışığın açık olduğunu gördüm--"

"Bir dakika, başa dön. Yatak üzerinde yatılmış gibi mi görünüyor?"

"Ben--" Paris durakladı. "Yatağa bakmadım. Banyo ışığını gördüm ve doğrudan oraya gittim."

"Banyo kapısı açık mıydı, kapalı mı?"

"Açıktı, yanı yana. Yaklaştığımda onu küvette gördüm."

"Peki, tam olarak ne gördün?"

Paris derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Jimmy'yi küvette yatarken gözünün önüne getirebiliyordu. Üzerinde şort ve bir tişört vardı, başı tuhaf bir açıyla yana düşmüştü. Gözleri açıktı. Bir kolu küvetin kenarından sarkıyordu ve küvet yarıya kadar kırmızı suyla doluydu. Ama bu sadece su değildi. Kanla karışmış suydur. Çok fazla kanla.

"Küvetteydi." Paris'in sesi, kendi kulağına bile uzak bir yer-

den geliyormuş gibi geliyordu. "Ölmüş gibi görünüyordu ama emin olamadım. Hemen yanına gidip bileğine ve sonra boynuna bastırdım. Nabızı yoktu. Derisi soğuktu."

Ve çığlıklar vardı. Çok fazla çığlık. Paris'ten geliyordu.

Elsie gözlerini kısaca kapattı. "Nasıl öldüğünü anlayabildin mi?"

"Hayır. Küvette o kadar çok kan vardı ki göremedim."

"Peki sonra ne yaptın?"

"Onu kaldırmaya çalıştım."

Elsie not defterinden başını kaldırdı. "Neden?"

"Biliyorum, mantıklı gelmiyor ama... Onu orada bırakmak istemedim." Paris gözlerini kaçırdı. "Ama çok ağırdı ve tam olarak tutamıyordum. Onu çıkarmaya çalıştığımda kaydı ve banyo suyu her yere sıçradı, tüm zemine, üstüme."

"Sonra ne yaptın?"

"Ayağımın bir şeye değdiğini hissettim ve aşağıya baktığımda parlak bir şeyin ucunu gördüm. Eğilip onu almaya çalıştım... ve sanırım kaydım, çünkü ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Rapor, başını çarptığını söylüyor."

"Sanırım öyle." Paris, başındaki kelebekli bandaja dokundu. "Tek bildiğim, uyandığımda yüz üstüydüm ve güneş doğmuştu. Her yerde kan vardı. Biri çığlık atıyordu ve adımı duydum. Doğrulup oturdum ve banyonun hemen dışında duran polis memurlarını gördüm. Ayağa kalkmaya çalıştığımda, memurlar hemen silahlarını çekti."

"Rapor, elinde bir ustura olduğunu söylüyor."

"Onlar bana söyleyene kadar bunu fark etmemiştim." Paris, Elsie'ye baktı. "Memurlardan biri, 'Bayan Peralta, lütfen silahı yere bırakın,' dedi ve aşağıya baktığımda elimde ustura olduğunu gördüm. Bunun bir silah olmadığını, sadece Jimmy'nin usturalarından biri olduğunu anlatmaya çalıştım ama ağzımdan kelimeleri çıkartamadım."

"Rapor, usturayı savurduğunu söylüyor." Elsie kaşını kaldırdı. "Kullandıkları kelimeler *tehditkâr* bir şekilde idi."

"Tanrı aşkına, niyetim bu değildi," dedi Paris çaresizce. "Muhtemelen öyle görünmüş olabilir, bunu anlıyorum. Başım zonkluyordu ve Zoe çığlık atmayı kesmediği için onları duymakta zorlanıyordum. 'Usturayı bırak,' dediklerinde bıraktım. Ama hâlâ bana bakıyorlardı, sanki korku filminden fırlamışım gibi. O zaman aynada kendimi gördüm. Mezuniyetteki Carrie gibi görünüyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Memurlardan biri bana yavaşça dönmemi söyledi. Ellerimi kelepçeledi, haklarımı okudu. Beni yatak odasından çıkarırlarken Zoe merdivenlerin dibindeydi, hâlâ bana bağırıyor, Jimmy'yi nasıl öldürebildiğimi, bunu nasıl yapabildiğimi soruyordu. Ve sonra dedektif, 'Bayan Peralta, kocanızı siz mi öldürdünüz?' dedi."

"Ve sen ne dedin?"

"'Hatırlamıyorum' dedim."

Elsie iç çekti, alındaki çizgiler derinleşmişti. "Pek iyi bir cevap değil."

"O an öyle çıktı işte." Paris, kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. "Elsie, sanırım Jimmy intihar etti. Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor ama—"

"Aslında hiç de öyle gelmiyor." Elsie kalemini bıraktı ve Paris'in gözlerine baktı. "Sadece bir daha deneyeceğini hiç düşünmemiştim."

Paris'in ağzı açık kaldı. "Bir daha mı?"

"Sana hiç söylemedi mi?"

Hayır, söylemedi. "Bana sadece aşırı dozlardan bahsetmişti."

"Çok uzun zaman önceydi, *Poughkeepsie Prensi* sona erdikten yaklaşık bir yıl sonra. Annesi öldükten kısa bir süre sonra." Elsie'nin gözleri doldu. "Bir intihar notu bile bırakmıştı. Sana söylememesine şaşırmadım aslında. Bu konuda derin bir utanç duyuyordu. Bir hafta hastanede yattı. Bunu basmdan saklamayı başarmıştık. Bu... zor bir dönemdi."

"Bir not görmedim."

"Olay yeri inceleme ekibinin bir not araması gerektiğinden

bahsedeceğim.” Not defterine bunu yazarken Elsie’nin yüz ifadesi anlaşılmazdı. “Ama sana dürüst olacağım, Paris. Durum kötü görünüyor. Tanıklar ya da bir intihar notu olmadan, muhtemelen cinayet davası açabilirler. Uyluk atardamarı kesilmiş. Bu, birinin kendini kesmesi için alışılmadık bir yer diyeceklerdir; çünkü öyle.”

Paris çöktü.

“Ama elimizde bir avantaj var,” dedi Elsie, ancak ne olduğunu açıklayamadan memur geri geldi.

İki kadın da hücre kapısı tekrar açıldığında başlarını kaldırdı. “Dedektif Kellogg sizi üç numaralı odada bekliyor,” dedi memur.

Elsie evrak çantasını topladı. “Ben aksini söylemedikçe, sorularının hepsine cevap ver. Öyle bir durumda ise susacaksın. Derhâl.”

“Anladım.”

Memurun peşinden koridorda ilerlerken Paris’in elleri titremeye başladı. Gerçek nihayet kendini hissettirmeye başlıyordu. Jimmy gerçekten ölmüştü. Eve gittiğinde orada olmayacaktı. Ona akşam yemeği için bir şeyler pişirmek isteyip istemediğini, onun için ızgarada somon veya biftek yapabileceğini söyleyecekti. Alnının üstüne bir öpücük kondurup, “Benim için fark etmez, bebeğim, sen ne istersen olur,” demeyecekti.

Paris’in kocası, hayatının en büyük aşkı olmayabilirdi –o unvan hâlâ yıllar önce, başka bir hayatında çok farklı bir insanken tanıdığı birine aitti– ama Jimmy Peralta, *bu* hayattaki aşkıydı, eski hayatının küllerinden kurduğu bu yeni hayattaki.

Odaya vardıklarında boğazındaki hıçkırığı zorla bastırdı. O anda zihninde istemediği bir ses belirdi, her zaman davetsiz bir misafir, en kötü zamanlarda beyninde kıvrılan o yılan.

Sen tamamen işe yaramazsın. Ağlamayı kes, yoksa seni tekrar çok fena benzetirim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karşı karşıya oturduklarında Paris, dedektif Kellogg'un oldukça güzel olduğunu fark etmişti. Gerçek bir dedektiften çok, bir televizyon dizisinde dedektifi oynayan bir aktrise benziyordu. Uzun sarı atkuyruğu başını salladıkça dalgalanıyordu. Ki bunu sık sık yapıyordu.

"Onu temsil etmenize şaşırdım," dedi dedektif Elsie'ye. "Merhumla yakın arkadaş olduğunuzu duymuştum. Gerçekten suçsuz olduğuna inanıyor olmalısınız."

"Çünkü suçsuz," dedi Elsie.

"Bunlara geçmeden önce, dün gece siz neredeydiniz, Bayan Dixon?" Kellogg'un sesi dostaneydi. Elsie gibi önünde bir not defteri vardı ama bu küçük, arka cebine sığacak boyuttaydı. Kalem masaya hafifçe vuruyordu.

"Bana mı soruyorsunuz dün gece nerede olduğumu?"

Dedektif gülümsedi. "Jimmy Peralta'yı tanıyan herkese soruyorum. Siz Bayan Peralta'nın avukatı olabilirsiniz ama Bay Peralta'nın en yakın arkadaşısınız. Ya da öyle olduğunuzu duyduk."

Elsie, Paris ile bakıştı ve iç çekti. "Dokuz civarında arkadaşlarımla yemeğe çıkmıştım. İsimlerini ve restoranın adını da memnuniyetle verebilirim. Dokuz buçuk gibi eve geldim ve direkt yatağa gittim."

"Bay Peralta'yı en son ne zaman gördünüz?" Kellogg hâlâ sorularını Elsie'ye yöneltiyordu.

“Geçen hafta. Sanırım pazartesi günü.”

“Salı günüydü,” dedi Paris, Elsie’ye. “Sabah dersi için yola çıkarken sen de yanaşıyordun.”

Avukat başını salladı. “Doğru, salı günü. Jimmy ile kahvaltıya gitmiştik.”

“Tamam.” Kellogg tatmin olmuş görünüyordu. “Sadece soruyorum çünkü Bay Peralta’nın banyosundaki taşınabilir kaset çalarından çıkardığımız kasette sizin sesiniz vardı. Burada bir kaset çalar bulmak kolay olmadı, ama evet, kasette planlarınızla ilgili bir şeyler söylediğiniz kaydedilmiş.”

“Jimmy, banyoda aynanın karşısında şakalarını prova etmeyi severdi,” dedi Paris. Aklına kocasının aynaya doğru coşkuyla el kol hareketleri yaptığı bir görüntü geldi ve içini bir hüznün kapladı. “Eski teybini kullanırdı.”

“Kaset üreticilerini tek başına ayakta tutuyordu,” diye ekledi Elsie.

“Artık her telefonda ses kaydedici uygulama var,” dedi Kellogg. “Bunu kullanmak daha kolay olmaz mıydı?”

Paris ve Elsie aynı anda güldüler.

“Ne?” dedi dedektif, gözlerini ikisi arasında gezdirerek. “Bunun nesi komik?”

“Jimmy tam bir eski kafalıydı, Dedektif,” dedi Elsie. “Dört yıl öncesine kadar tuşlu bir telefonu vardı ve hâlâ oturma odasında bir video kaset oynatıcısı duruyor. Sonuç olarak, ben bir şüpheli miyim?”

“Şu an için değil, ama her şey olabilir.” Kellogg gülümsedi ve ardından Paris’e döndü. “Şimdi sıra sende. Kocanın asistanı Zoe Moffatt’a göre hafta sonu için şehir dışında olman gerekiyormuş. Nereye gittin?”

Paris, Elsie’ye baktı ve o da başını salladı.

“Vancouver’a gittim,” diye cevapladı Paris. “Uluslararası Yoga Konferansı ve Fuarı için.”

“Kimle gittin?”

“Kimseyle.”

“Nerede kaldın?”

“Pan Pacific.”

“Ne kadar kaldın?”

“Perşembe öğleden sonradan, dün akşama kadar.”

Kellogg, not defterinin yanındaki dosyayı açarak belgeleri karıştırdı. “Peki Vancouver’dan ne zaman ayrıldın?”

“Eve geldiğimde saat sabah ikiyi geçiyordu, iki buçuk gibiydi,” dedi Paris.

Dedektif gülümsedi. “Ben sana ne zaman eve geldiğini sormadım. Sana Vancouver’dan ne zaman ayrıldığını sordum. Otel kayıtlarına göre odayı üç gece için ayırtmışsın. Neden erken ayrıldın?”

“Görmek istediğim başka bir panel kalmamıştı,” diye yanıtladı Paris.

“Bunların ne alakası var?” diye çıkıştı Elsie. “Sınır polisi, arabasının sınırı geçerken ki fotoğraflarını sana hemen gönderebilir. Ya da evlerinin karşısındaki parkın güvenlik kameralarını kontrol edebilirsin.”

“Park daha çok bir seyir terası gibi ve sadece iki kamera var. Onlardan biri çalışmıyor, diğeri ise şehre bakıyor, evlere değil.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Paris inanamayarak.

“Boş ver bunu,” dedi Elsie ona, ama gözlerini dedektiften ayırmadı. “Bu, gayet açık bir intihar vakası, Dedektif Kellogg. Jimmy Peralta’nın bilinen bir bağımlılık ve depresyon geçmişi var, yıllar önceki bir intihar girişimi de buna dahil.”

“Belki de öyle,” dedi Kellogg. “Ama beni rahatsız eden şey şu: Jimmy’nin asistanı Zoe Moffatt, Jimmy ile saat ondaki toplantısı için ön kapıdaki şifreyi kullanarak bu sabah eve girmiş. Bay Peralta belirlenen saatte aşağı inmediğinde, Zoe yukarı seslenmiş. Kimse cevap vermeyince garajı kontrol etmiş ve Jimmy’nin arabasının orada olduğunu görmüş, fakat yanında hâlâ Kanada’da olması gereken Paris’in de arabası varmış. Zoe tekrar seslenmiş ve yine cevap alamamış. Ne olup bittiğinden endişelenerek yukarı çıkmış ve o sırada patronunu banyoda ölü

bulmuş; Bay Peralta küvette, Paris ise yerde, kanlar içinde, elinde cinayet silahıyla.”

“Cinayet silahı değil, çünkü bu bir cinayet değil,” diye karşılık verdi Elsie. “Ve henüz Jimmy’nin ölümüne neden olan şeyin gerçekten o ustura olduğu doğrulanmadı. Sadece banyoda bulunduğu için böyle varsayıyorsunuz. Adli tabibin ön tahmini, ölümün akşam dokuz ile gece yarısı arasında gerçekleştiği yönünde. Müvekkilim o saatte evin yakınında bile değildi. Tekrar ediyorum, neden sınır polisinden Paris’in sınırı geçtiği zamana dair fotoğrafları istemiyorsunuz ki böylece hepimiz evimize dönebiliriz?”

“Görünüşe göre ABD Sınır Devriyesi, geçen gece bir tür teknik arıza yaşamış bu yüzden şu an için hiçbir şeyi doğrulayamıyorlar.” Dedektif, Elsie’ye konuşuyordu ama gözlerini Paris’ten ayırmamıştı. “Ve bu sorun çözülene kadar müvekkilinizin kocası öldüğü sırada nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Telefon kayıtlarını kontrol edin,” dedi Elsie.

Siktir.

“Denedik.” Kellogg arkasına yaslanarak bu kez doğrudan Paris’e hitap etti. “Ama anlaşılan hafta sonu boyunca telefonunuz hiç evden çıkmamış.”

“Evde unutmuştum.” Paris, ses tonunu sakın tutmak için çaba harcıyordu. Yalan söylerken acele etmemek ya da fazla açıklama yapmamak her zaman en iyisiydi. “Sınırı geçmeye yaklaştığımda fark ettim.”

“Tüm hafta sonunu telefonsuz mu geçirdiniz?”

“Evet.” Bir yalan daha. Paris gözlerini bile kırpmadı.

Dedektif gülümsedi. “Bu da sizi dünyanın en şanssız insanı yapıyor.”

“Bu sebeple onu burada mı tutacaksınız gerçekten?” Elsie ya çok iyi bir oyuncuydu ya da gerçekten şaşkına dönmüştü. Paris, ilkine bahse giriyordu.

“Cinayet şüphelilerini çok daha azıyla da tutmuşluğum var,” dedi Kellogg. “Çünkü bu bir *cinayet*, avukat hanım. Müvekkiliniz

kocasından neredeyse otuz yaş küçük, kocası çok ünlü ve çok zengin bir adamdı.”

“Ee, ne olmuş? Jimmy’nin vasiyetinin neredeyse tamamı hayır kurumlarına gidiyor. Bunu biliyorum.” Elsie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çünkü vasiyeti ben hazırladım. Müvekkilimin kocasını öldürmek için hiçbir nedeni yok.”

“Şu âna kadar bildiğimiz kadıyla. Araştırmamıza henüz yeni başladık ve emin olun, her taşın altına bakacağız.” Dedektif Kellogg, Paris’e küçük bir gülümseme daha attı. “Biraz gizemli birisiniz, biliyor musunuz? Bu da beni... detaylıca soruşturmaya itiyor.”

Paris’in midesinde bir korku alevlendi ve bunu belli etmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

“Unutmayalım ki memurlar onu tutukladıktan sonra kabul ettiği ilginç bir şey var,” diye ekledi Kellogg.

“Başını çarptıktan sonra söylediği birkaç anlamsız sözü mü diyorsunuz?” Elsie küçümseyerek burnundan soludu. “Bu bir itiraf değil, bir kafa karışıklığı. Müvekkilimi evine gönderin ki kocasının yasını doğru düzgün tutabilsin.”

“Evet, bu konuda.” Dedektif başını yana eğdi ve atkuyruğu arkasında sallandı. “Gerçekten üzgün müsünüz, Bayan Peralta? Çünkü hiç öyle görünmüyorsunuz.”

Elsie elini Paris’in koluna koydu. “Cevap verme—”

“Nasıl yas tuttuğum sizi hiç ilgilendirmez,” diye sert bir şekilde araya girdi Paris, avukatını görmezden gelerek. “Kusura bakmayın, kocasını öldürmekle suçlandıktan birkaç saat sonra bir dulun nasıl davranması gerektiğine uygun değilsem. Bir dahaki sefere uygun davranışları içeren notu önceden okur ve ona göre prova yaparım.”

Kellogg’un yüzündeki küçücük gülümseme kalmaya devam etti ve not defterine hafifçe vurdu. “Tam olarak onu nasıl bulduğunuzu anlatın.”

Paris, avukatına anlattığı aynı hikâyeyi tekrar etti ve ikinci kez anlatmanın çok daha kolay olduğunu fark etti.

“Bana söyleyin, Bayan Peralta,” dedi dedektif, Paris hikâye-

sini bitirdiğinde. “Eğer ikinizin de emin olduğu gibi kocanız gerçekten kendi canına kıydıysa, neden bacağını kesti? Neden bileklerini değil? Çoğu insanın yapacağı şey bu olurdu.”

“Buna ben cevap verebilirim,” dedi Elsie kendinden emin bir şekilde ve Paris şaşkınlıkla ona döndü. “Jimmy önceki intihar girişiminde kolunu kesmişti. Ölmedi ama kolunun yarısını kaplayan yara izi onu her zaman rahatsız etmişti.”

“Demek o iz *böyle* olmuş?” dedi Paris, şaşkınlıkla Elsie’ye bakarak. “Bana kafası güzelken levha cam bir pencereden düştüğünü söylemişti.”

“Düşmüştü. Ama o iz öyle oluşmadı.”

Paris sandalyesine yaslandı. Jimmy’nin geçmişi hakkında bilmediği başka neler vardı? Görünüşe göre, kocasının da en az onun kadar sırrı vardı.

“Bana mantıklı geliyor,” dedi Elsie, dikkatini tekrar Dedektif Kellogg’a çevirerek. “Vücudunda kolayca saklayabileceği bir yer seçmiş olması, eğer hayatta kalırsa diye, gelecekteki kendini korumanın bir yolu olurdu.”

“Aksini bilmesem, onu bu kadar iyi tanıdığınıza göre sizi eş sanırdım,” dedi Kellogg, Elsie’ye bakarak. Sonra tekrar Paris’e döndü. “Neyse, parçaları birleştirmek için bolca vaktimiz var. Önümüzdeki bir iki gün içinde ne çıkacağını asla bilemezsiniz.”

Paris’in midesi yanmaya başladı.

“Burada işimiz bitti,” dedi Elsie.

“Tahmin etmiştim,” dedi dedektif.

Elsie kapıyı çalmak için ayağa kalktı. Dedektif Kellogg ise oturduğu yerden Paris’e düşünceli bir şekilde bakmaya devam etti, sanki onu çözmeye çalışıyordu. Dedektif Mısır Gevreği* ne kadar uğraşırsa uğraşsın, şu âna kadar kimse Paris’i tam anlamıyla çözebilmiş değildi.

“Burada ne kadar daha kalmam gerekiyor?” diye sordu Paris, polis memurunu takip ederek nezarethaneye geri dönerken

* Dedektifin ismi olan Kellogg aynı zamanda bir mısır gevreği markasıdır.

“Seni yetmiş iki saate kadar tutabilirler, bu süre sonunda ya resmi olarak suçlamada bulunmaları ya da serbest bırakmaları gerekiyor.”

“Üç gün mü?” Paris avukatının kolunu sıkıca kavradı. “Elsie, burada o kadar uzun süre kalamam.”

“O kadar uzun sürmez,” dedi Elsie, Paris’in elini hafifçe okşayarak. “Daha sonra geri geleceğim. Şimdilik sakın ol. Ve unutma, kimseyle tek kelime etme. Ne olduğunu yakında kanıtlayacağız.”

Hücreye vardıklarında, parmaklıkların ardından kirli duvarlara bakarken Paris’in içinde aniden bir klostrofobi dalgası yükseldi. Tekrar oraya girmemek için her şeyini verirdi ve şimdiden böyle hissediyorsa, hapishanede nasıl hayatta kalacaktı? Adım atacak gücü bulamadı, ta ki memur elini sırtına koyup onu içeri itene kadar. Arkasından kapı kilitlendi.

“Paris,” dedi Elsie, sesi titreyerek. Paris arkasını döndü. “Neden Jimmy bana zorlandığını söylemedi? Bana her zaman her şeyi anlatırdı. Nasıl fark edemedim? Bilseydim, belki de...” Boğazı düğümlendi.

Paris, elini parmaklıkların arasından uzattı. “Sen Jimmy’yi herkesten iyi tanıyordun ve yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmenin onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorsun. Zoe neredeyse her gün evdeydi, ama o bile bilmiyordu. Sen nasıl bilebilirdin?”

Elsie başını sallayıp Paris’in elini kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı. Paris, söylediklerinin Elsie’yi rahatlattığını biliyordu ve büyük ölçüde doğrudu. Jimmy’nin zorlandığını Elsie de Zoe de bilemezdi.

Çünkü Paris de bilmiyordu.

* * *

Elsie ayrıldıktan sonra, Paris tekrar Henry’yi aradı.

“Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum,” dedi Paris. “Üzgünüm, bunun seni zor bir durumda bıraktığını biliyorum.”

“Başa çıkabilirim,” dedi Henry ama sesinde öncekine kıyasla daha fazla endişe vardı. “Tüm ekip senin arkanda. Bazı üyeler

tutuklama videosu yüzünden sorular sordular ama herkese tutuklanmanın suçlanmakla aynı şey olmadığını hatırlatıyorum.”

“Çoğu insanın aradaki farkı anlayacağını sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim.”

Bir kez daha vedalaşıp telefonu kapattılar.

Henry Chu iyi bir adamdı ve Paris, ona iş ortağı ve stüdyo müdürü olarak sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. On yıl önce, Henry ilk kez Ocean Breath’e geldiğinde, Amazon’da stresli ve yorucu bir programlama işi yüzünden tansiyonu fırlamıştı. O zamanlar Paris, Fremont mahallesindeki küçük bir stüdyoda, ufak bir iş hanının ikinci katında, boncuk dükkânı, bir özel dedektif ofisi ve sadece cuma günleri çalışan bir medyumla aynı binada çalışıyordu. Henry için yoga, balık için deniz ne ise o olmuştu ve haftada beş gün yapıyordu. Birkaç ay sonra, Paris’in yeni üyeler çekmekte zorlandığını fark eden Henry, bir Groupon yapmasını önerdi ve Ocean Breath’in müşteri kitlesi büyümeye başladı.

Sonunda Henry, Amazon’dan cömert bir kıdem tazminatıyla ayrıldı. Stüdyonun rezervasyon sistemi çöktüğünde, ortaklık teklif edip sistemin daha iyisini tasarlamayı teklif etti. Paris de onu işe alma fırsatına hemen atladı. Bu, stüdyonun mali yükünü büyük ölçüde hafifletti ve Paris’e daha fazla ders verme imkânı sağladı. Ardından Ocean Breath’i şu anki yerine, bir Whole Foods Market’in yakınında, tamamen farklı bir müşteri kitlesini çeken muhteşem bir alana taşıdılar.

Yeni mekân, Jimmy ile tanıştığı yerdi. En azından insanlara anlatmaya karar verdikleri hikâyeye buydu. Kimse bunu sorgulamadı, çünkü kimse umursamıyordu. Emekli bir komedyenle bir yoga eğitmeni mi evlenmiş? Tam anlamıyla *Pazar Sürprizi*’ne çıkacak bir haber değildi. Jimmy bir süredir “gündemde” sayılmıyordu, bu da Paris için gayet iyiydi

Sonra Zoe her şeyi berbat etti.

Zamanla, Jimmy’nin uzun süredir yanında çalışan kişisel asistanı Zoe, âdeta menajeri gibi davranmaya başlamıştı. Zoe, Los Angeles’ta yıllarca onun için çalışmıştı ve Jimmy sonunda

sektörden tamamen ayrılmaya karar verdiğinde Kaliforniya'daki iki mülkünü satmasına ve Seattle'da yeni bir ev bulmasına yardımcı olmuştu. Aslında, Jimmy'yi yerleştirene kadar birkaç hafta kalması planlanmıştı ama Zoe bir daha Los Angeles'a geri dönmedi. Sadece... kaldı. Jimmy de onun maaşını ödemeye devam etti. Zoe onun telefonlarına cevap veriyor, web sitesini yönetiyor, tüm e-postaları ve hayran mektuplarını hallediyordu. Ev temizliğini ve tamir işlerini ayarlıyor, faturaları ödüyor ve arabasının bakımını yapıyordu. Ayrıca market alışverişini yapıyor, ayak işlerini hallediyor ve her hafta çöpü ve geri dönüşüme gidecekleri dışarı çıkarıyordu.

Paris, Jimmy ile tanıştığında, Zoe haftada en fazla iki gün eve gelirdi. Ama Quan ilk kez onlarla iletişime geçtiğinden beri, neredeyse evden çıkmıyordu. İsteddiği gibi gelip gidiyor, dolaplara granola barlarını bırakıyor, buzdolabına kombuçaya çayı koyuyor ve Paris'i çıldırtıyordu.

"Biraz rahat bırak şu kızı," demişti Jimmy, Paris asistanının sürekli varlığından şikâyet ettiğinde. "Yapmak istemediğim bütün işleri o yapıyor. Benim adıma dışarıya gitmesi için para verebilsem, emin ol verirdim. Bu yayın işlerinden anladığımı mı sanıyorsun? Ona ihtiyacım var."

Zoe çocuk değildi. Otuz beş yaşındaydı ve Jimmy'nin geri dönüşünü, ondan bile daha çok istiyordu. Jimmy'nin tek istediği yenisinden şakalarını yapmaktı; ama Zoe, bunu bir üst seviyeye taşımıştı. Quan, Jimmy'nin on yıldan fazla bir süredir yaptığı ilk komedi özel programını birkaç ay önce yayımlamıştı. Öyle başarılı olmuştu ki ikinci gösterinin yayımlanmasına bir ay kala üçüncü bir program talep etmişlerdi. Jimmy üçüncüyü yapmak istememişti. Ama Zoe istiyordu ve onun sözleşmeyi imzalaması için baskı yapıyordu.

"Ne kadar malzemen var sence?" diye sormuştu Zoe birkaç gün önce Jimmy'ye.

Üçü de mutfaktaydı. Paris yakında Vancouver'a gidecekti ve uzun yolculuk öncesi kocasıyla sessiz bir öğle yemeği yemek istiyordu. Ama Zoe hâlâ mutfak masasında patronuyla konu-

yordu, Paris ise ocakta kalan yemekleri ısıtıyordu. Jimmy'nin favorisi olan domuz yahnisini.

"Şu an, belki yarım, belki üçte iki şovluk materyalim var," diye cevapladı Jimmy.

"Bir saate uzatabilir misin?"

"Eğer komik olmasını istiyorsan hayır."

"Olsun," dedi Zoe. "Zamanımız var. Onlara altı ay içinde üçüncü gösteriye hazır olacağını söyleyebilirim. Las Vegas'ta çekebilirsin."

"The Venetian ilgileniyor ama MGM seni gerçekten istiyor. Bence Venetian olmalı çünkü Sands'ın eski yerinde inşa edildi," demişti Zoe. Sands, Jimmy'nin seksenlerin sonunda, sitcom yıldızı olmadan önce beş yıl boyunca gösteri yaptığı yerd. Ayrıca, ilk kez aşırı dozu orada almıştı.

"Tarih dersi için teşekkürler, çocuk," dedi Jimmy, kuru bir ses tonuyla. "Ama üçüncü bir gösteri olacaksa önümüzdeki ay, burada Seattle'da, Showbox'ta olmalı."

Paris, masaya iki tabak yemek getirdi ve oturdu. Jimmy ona doğru eğilip bir öpücük verdi.

"Jimmy," dedi Zoe, hayal kırıklığı içinde. Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovaladı. "Daha önce Las Vegas gösterisine açık olduğunu söylemiştin. Vegas dönemin, *stand-up* komedyenliği kariyerinin zirvesiydi ve seni orada tekrar görmek istiyorlar. Venetian'ın eğlence direktörüyle zaten konuştum. Hemen tanıma başlayabilirler, reklam panolarıyla--"

"Eğer her gece sarhoş olup hiçbir şey hatırlamıyorsam, pek de altın çağım sayılmaz değil mi? Las Vegas'taki bir kumarhane-ye adım atmaya hiç niyetim yok. Orijinal sözleşmede de bunun yazdığı bir yer yoktu," dedi Jimmy ve yahniden bir kaşık aldıktan sonra Paris'e başparmağını kaldırarak bir bakış attı.

"İyi niyetle anlaştık--"

"İyi niyetin canı cehenneme," dedi, çiğnerken. "İyi niyet demek, bana gösterimi rahat olduğum yerde yapmama izin vermek demektir. Vegas'ta neredeyse ölüyordum."

Uzun bir sessizlik oldu.

“Özür dilerim,” dedi Zoe. “Anlıyorum. Ama Showbox olamaz.”

“Tanrım, Zoe–”

“Jimmy. Biliyorsun Quan en az bin sekiz yüz kişilik bir kapasite istiyor. Gösterinin enerjik olmasını istiyorlar. Küçük bir seyirci kitlesi ve arkanda tuğla bir duvar istemiyorlar. Seni büyük bir sahnede, büyük kahkahalarla görmek istiyorlar.”

“Paramount’da yaparım o zaman. O kaç kişilik, iki bin mi?”

Zoe dizüstü bilgisayarında arattı. “İki bin sekiz yüz yedi. Mükemmel. Ama önümüzdeki iki ay boyunca dolular gibi görünüyor ve kayıt için üç geceye ihtiyacımız var.”

Paris, HBO, Netflix, Quan ve benzeri platformlar için kaydedilen bir saatlik komedi özel gösterilerinin genellikle birkaç canlı performansın harmanı olduğunu öğrenmişti. Böylece bir gece bir espriye gülünmez ya da komedyen bir bölümü mükemmel anlatamazsa, her performansın en iyisi kullanılabiliyordu.

“Onları ara. Ben burada büyüdüm, bana yer açarlar. Gelecek ayın herhangi bir günü uygun. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

“Ama yeterince materyalin yok ki–”

“Hazır olacağım.”

Paris, kocasma baktı. “Jimmy,” diye sessizce seslendi. “Bu çok büyük bir baskı.”

“İyiyim,” dedi ve ona anlamlı bir bakış attı, Paris de sessizliğe büründü.

Yemeklerini bitirdikten sonra Zoe mutfakta kalırken Jimmy, Paris’in hafta sonu için hazırladığı çantasını arabaya taşıdı.

“Vancouver’a gitmek zorunda değilim, biliyorsun,” dedi Paris ona. “Kalabilirim.”

“Hayır, gitmeni istiyorum.” Jimmy çantayı bagaja koyarken kararlı bir şekilde konuştu. “Birkaç günlüğüne buradan çıkmayı dört gözle beklediğini biliyorum. Merak etme, beni meşgul edecek şeylerim var. Cumartesi akşamı o hayır işi etkinliği var ve yeni esprileri denemeye çalışacağım.”

“Jimmy,” dedi Paris, “Seni yalnız bırakmak içime sinmiyor.”

Jimmy onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Döndüğünde burada olacağım. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Dikkatli sür, tamam mı?”

Bir süre daha birbirlerine baktılar. Jimmy yakışıklı değildi, tam olarak. Yaşını gösteriyordu, yüzündeki çizgiler ve kırışıklıklar hayat hikâyesini anlatıyordu. Ama bu asla önemli olmamıştı. Paris’i ona çeken, Jimmy’nin nezaketi ve kabul ediciliği idi. Paris’in tanıdığı diğer tüm erkeklerin aksine, Jimmy Peralta ondan hiçbir şey istememişti.

Tabii ki, o eksiksiz ve pazarlığa kapalı evlilik sözleşmesini imzalamak istemesi dışında. Polis her ne düşünüyor olsa da en azından parası için onu öldürmüş olabileceğini söyleyemezlerdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hücredeki akşam yemeği bir sandviç ve bir elmaydı. Ufak, tatlı elma fena değildi. Sandviç ise iki dilim beyaz tost ekmeği, bir dilim jambon, bir tost peyniri ve biraz hardaldan ibaretti.

Paris sandviçi inceledi. Küflenmemiş ve garip lekeler yok; yemek için güvenliydi. Çocukluğunda öğrendiği bir şey varsa, o da yiyecek bir şeyin olmasını küçümsememektir. Küçükken, böyle bir sandviç onun için bir ziyafet sayılırdı. Bir ısınk aldı ve aklına çocukluğu geldi.

Ancak yeni hücre arkadaşları bu yemekten hiç memnun değildi.

“Bu ne böyle?” dedi biri, kahverengi kâğıt torbayı karıştırarak. “Bu rezaleti köpeğime bile vermezdim.”

“Mide bulandırıcı,” diye onayladı diğeri. “Ben bunu yiye-mem.”

Ah, yemekte seçici olmanın ayrıcalığı. Jimmy yaşlandırılmış bonfile, özenle seçilmiş trüfler ve hâlâ olta üzerinde olabilecek kadar taze suşi severdi. Paris ise çok daha az titizdi. Buzdolabındaki cedar fazla mı beklemiş? Yeşil kısımları kes. Ekmek mi bayatlamış? Kızart. Çocukken açlık çektiysen, bu durumdan asla tam anlamıyla kurtulamazsın. Yemeği israf etme düşüncesi bile Paris’i fiziksel olarak hasta edecek kadar rahatsız ediyordu.

Akşam yemeğinden önce nöbet değişimi olmuştu ve şimdi sorumlu olan memur, ağır adımlarla yürüyen ve hırıltılı soluk

alan yaşı bir adamdı. Kemerinde sallanan anahtarlar, onun parmaklıklara yaklaşmakta olduğunu haber veren zil sesleri gibiydi ve üç kadın da onu duyduğunda başlarını kaldırdılar.

“Avukatım geldi mi?” diye seslendi hücre arkadaşlarından biri. “Çünkü eve gitmem lazım. Çocuklarım var.”

“Onun avukatı burada,” dedi memur, Paris’i işaret ederek. “Sen de çocuklarını, komşunu darp etmeden önce düşünseydin.”

“Sözde darp etmeden önce.”

“Peralta,” diye devam etti memur, “kalkıyor musun?”

Paris, hücre arkadaşları kendisi hakkında fısıldaşırken parmaklıklara doğru ilerledi. Ayrı sebeplerle getirilmiş olsalar da iki kadın birbirini hemen tanımıştı. Meğer benzer sosyal çevrelerde dolaşıyorlarmış ve ikisi de Dexter adında bir adamla çıkmış ki ikisi de onun tam bir ezik olduğu konusunda hemfikirdi. Ancak şimdi Paris hakkında alaycı bir şekilde konuşuyorlar ve sürekli süren alay dolu konuşmalarına kahkahalar eşlik ediyordu, bu da Paris’e *The Muppet Show*’daki iki yancı karakter, Statler ve Waldorf’u hatırlatıyordu.

“... kocasını öldürmüş...”

“... paragöz sürtük, ama buna saygı duyarım...”

“... şu terlikler hoşuma gitti yalnız...”

“... Netflix’teki şov cidden komik...”

“... Netflix değil, Quan’da oynuyor...”

Elsie sonunda göründü, yorgun bir hâldeydi. Parlak etek ve bluzun yerini tayt ve tunik almıştı ve Paris’ten daha yorucu bir gün geçirmiş gibi görünüyordu. Parmaklıkların arasından beyaz bir kâğıt torba uzattı.

“Geç bir akşam yemeği getirdim. Uzun kalamayacağım.”

“Bize yemek verdiler zaten.” Paris torbanın içine baktı. Bir sandviç daha, Elsie’nin mahallesindeki Küba restoranı Fénix’ten taze pişmiş bir bagetle hazırlanmış çekilmiş domuz eti sandviçi. “Ama bu çok daha iyi. Teşekkür ederim.”

“Mis gibi kokuyor,” dedi Muppet’lardan biri yüksek sesle. “Bizimkiler nerede?”

Elsie onlara çeliği bile eritebilecek bir bakış attı ve ardından Paris'e yanına gelmesi için işaret etti. Konuşmaya başlamadan önce yüzleri parmaklıklar arasından birkaç santim kalacak kadar yaklaşmıştı.

"Az önce toksikoloji raporuna baktım," dedi Elsie, sesi fısıltıdan hâllice bir tondaydı. "Jimmy'nin vücudunda kokain ve amfetamin bulmuşlar. Yeniden kullanmaya başladığını biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Paris, şokunu gizleyemeyerek. "Tabii ki hayır."

"Yedi yıldır temizdi." Elsie'nin sesi titredi. "Aylar önce Zoe'ye Quan anlaşmasının onun için fazla baskı yaratabileceğini söylemiştim. O ise ısrarla iyi olduğunu söyledi."

"Gerçekten de iyi görünüyordu," dedi Paris. "Ama Elsie—" Duraksadı.

"Ne varsa söyle. Şu an benden bir şey saklamanın zamanı değil."

"Jimmy'nin hafızasıyla ilgili bir şeyler oluyordu," dedi Paris. "Bazı şeyleri unutmaya başlamıştı. Sürekli değil. Ama ara sıra, tamamen rasgele bir şeyi unutuveriyordu."

Elsie, parmaklıkların ardından ona baktı. "Mesela?"

"Bir keresinde onu bir portakala bakarken yakaladım, bir dakika boyunca. Portakala. Ne yaptığını sorduğumda, bana meyvenin adını sordu. Sonra da sadece şaka yaptığını söyleyip geçiştirmeye çalıştı. Benzer bir şey birkaç hafta sonra tekrar olduğunda, endişelendiğimi söyledim. Çok sinirlendi ve şakadan anlamayan biriyle evlendiğine inanmadığını söyledi. Bana o şekilde konuştuğu ilk ve tek seferdi."

Paris aslında durumu hafifletmişti. Jimmy sadece sinirlenmemiş, öfkeden deliye dönmüştü. Hem de acımasızca. *Şaka mı yapıyorsun? Nasıl benim karımı olup da bunun bir şaka olduğunu anlamazsın? Ya aptalsın ya da hiç mizah anlayışın yok. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.*

"Bu öfke değildi, korkuydu," dedi Elsie, parmaklıklara yaslanarak. "Annesinin Alzheimer yüzünden eriyip gidişini izledi,

Poughkeepsie Prensi bittikten çok kısa bir süre sonra. Bu hastalığı olan birini tanıdın mı bilmiyorum ama son evresi inanılmaz derecede acımasız. Jimmy, annesinin son yılında her gün oradaydı. Hep, başına gelebilecek en büyük kâbusun aynı şeyin ona da olması olduğunu söylerdi.” Paris’e baktı. “Onu doktora götürmedin mi?”

“Gitmeyi reddetti,” dedi Paris. “Onun için iki kez randevu aldım, ikisini de bana haber vermeden iptal etti. İkinci gösteri kaydedildikten sonra gitmeye söz verdi ama hatırlattığımda geçiştirdi, basınla meşgul olduğunu söyledi. Bana sürekli dırdır ettiğimi ve yakasını bırakmam gerektiğini söyledi. Ne zaman konuyu açsam sinirleniyordu.”

“Neden bana söylemedin?” Elsie’nin kontrollü tonundan öfkesini zor tuttuğu belliydi. “Beni dinlerdi. Gitmesi için onu ikna edebilirdim.”

Paris, Elsie’nin gözlerine baktı. “Bu yüzden sana söylemememi istedi. O benim kocamdı, Elsie. Ne yapmamı bekliyordun?”

“Onu korumanı bekliyordum,” diye patladı Elsie. “Senden otuz yaş büyük bir adamla evlenirken kabul ettiğin şey buydu. Onun hastalandığını fark etmen ve uyuşturucuya yeniden başladığını anlamam gerekiyordu. Tanrı aşkına, Paris. Ne kadar bencilsin de bunları fark edemedin?”

Paris’in yüzü alev alev yanıyordu. Bu konuda söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, çünkü Elsie haklıydı. Son birkaç aydır tamamen kendine odaklanmıştı, kendi hayatının dağılmasını engellemeye çalışıyordu. Jimmy’nin sağlığına dikkat etmemişti. Adil olmak gerekirse, Zoe de dikkat etmemişti ama Zoe onun karısı değildi.

“Yarın sabah saat onda mahkemeye çıkarılacaksın,” dedi Elsie. “Savcılığın seni suçlayabileceklerine dair mâkul gerekçeleri olduğunu hâkime göstermesi gerekiyor. Şimdiden söyleyeyim, muhtemelen suçlanacaksın. Ama şu âna kadar ellerindeki her şey dolaylı kanıt, bu da mutlaka mahkemeye çıkacağımız anlamına gelmiyor. Ve emin ol, bu kadar çok ilgi varken hata yapmayı göze alamazlar.”

“Medya görüşü ne kadar kötü durumda?”

“Haberlerde her yerde olduğunu düşünürsek, bayağı kötü. Bir avukat yardımcısı Instagram’dan bir fotoğraf attı bana. Seninle bir Kardashian’ın aynı kürklü terlikleri giydiği yan yana bir fotoğraf. Zengin ve suçlu görünüyorsun, bu da kötü bir kombinasyon.”

“Kürk değil, tüy,” dedi Paris, gereksiz bir şekilde.

“Sandviçini ye,” dedi Elsie. “Sabah geri döneceğim. Unutma, kimseyle konuşma. Özellikle de Salak ile Avanak’la. Dinlenmeye çalış.”

Paris’in iştahı yoktu ve burada nasıl uyuyabileceğini hayal edemiyordu. Hücre arkadaşları yine ortak eski sevgilileri Dexter hakkında hikâyeler anlatıyorlardı. Görünüşe göre Dexter çok fazla ot içmiş, ikisini de aldatmış, birinin parasını çalmış, diğerinin arabasıyla kaza yapmıştı. Beyaz atlı prens!

Jimmy ile böyle şeyler için hiç endişelenmek zorunda kalmamıştı. O, bir alıcı değil, verici biriydi. Evlenmeye karar verdikten sonraki gün, para hakkında acımasızca dürüst bir konuşma yapmışlardı. Jimmy, sürpriz olmasını istememiş, Paris’e evlilikleri bittiğinde ne kadar alacağını açıkça söylemişti.

“Ne olursa olsun, ister ölüm ister boşanma, düz bir milyon dolar alacaksın,” demişti Jimmy. “İnsanların sandığı kadar zengin değilim ve neyin içine girdiğini bilmeni istiyorum. Paramın büyük kısmı kötü yatırımlara, üç kâğıtçı bir menajere, burnuma ve kollarıma gitti.”

Paris için bir milyon büyük bir miktar gibi gelmişti. O parayla ev kredisini, arabasını ödeyebilir ve emeklilik için bir birikim yapabilirdi. Çalışmaya devam etmesi gerekecekti ve bu da onun için sorun değildi. Yine de bir ilişkinin içinde evlilik sözleşmesine ihtiyaç duymak garip geliyordu. Meraklı olduğu için Henry, Paris Jimmy ile çıkmaya başladığında onun evini internette araştırmıştı. Konumu ve manzarası nedeniyle ev için tahmini değer yedi milyon civarındaydı. Jimmy’nin kendini korumak istemesini anlayabiliyordu.

“Daha önce başım yandı,” demişti Jimmy. “Dört evlilik. Üç rehabilitasyon. Seksenlerdeki iflas. Lanet olsun, bunları tekrar konuşmamıza gerek yok, hepsini biliyorsun zaten. Elsie, ikinci evliliğimden sonra evlilik sözleşmesini hazırlamıştı. Yani biraz, bilirsin, standart bir şey. Ama son iki evlilik yürümeyince beni korudu.”

“Evlenmek zorunda değiliz, biliyorsun,” demişti Paris. “Tek başıma iyiyim. Hayatım boyunca kendi kendime baktım.”

“Biliyorum,” dedi Jimmy, Paris’in yüzüne dokunarak. “Ama tahminimce önümde yirmi yılım var ve şanslıysam en az on yılı güzel geçecek. Onları seninle geçirmek istiyorum. Ne diyebilirim ki? Evli olmayı seviyorum.”

Paris, Jimmy’nin elini öptü.

Jimmy öne doğru eğildi, mavi gözleri Paris’inkilere saplandı. “Ama seni yanımda istiyorum, kızım. *Benim*. Poughkeepsie Prensi’nin değil—”

“Hiç izlemedim.”

“Ya da Vegas adamının—”

“Hiç gitmedim.”

“Veya on üç Emmy, bir Altın Küre, bir Oscar adaylığı kazananı—”

“Ödüller abartılıyor.”

Sonunda Jimmy güldü. “Anladım. Gerçekten umursamıyorsun. Ve işte bu, seni çekici kılan şey.”

“Belgeleri gönder bana,” demişti Paris. “Gerçekçi biriyim, bunun uzun sürmeyebileceğini biliyorum. Ama ne zaman evlenmek istediğini söyle, çünkü derslerime girecek birini bulmam gerekecek.”

Evlilik sözleşmesini imzalamasından kısa süre sonra Jimmy’nin aslında sandığından daha fazla parası olduğundan şüphe etmeye başladı. Jimmy’nin, ona çeyrek milyon dolarlık bir nişan yüzüğünde ısrar etmesi ilk ipucuydu. Ardından düğün hediyesi olarak Paris’in dairesinin kalan ipotek borcunu ödemiş, daireyi kiralayıp gelirini biriktirmesi için teşvik etmişti. Sonra ona

bir Tesla, bir çift pırlanta küpe ve pahalı bir marka çanta aldı. Jimmy'nin parası vardı. Quan'la anlaşma imzaladıktan sonra ise çok daha fazlasına sahip olmuştu.

Paris bunu ona hiç sormamıştı. Herkesin sırları vardı ve o Jimmy'nin sırlarını öğrenmek için ısrar ederse, Jimmy de onun sırlarını öğrenmek isteyebilirdi. Paris, Jimmy ile paylaştığı hayatından önce birkaç farklı hayat yaşamıştı. Ve o iki hayat da birilerinin öldürülmesiyle sona ermişti.

Ve işte şimdi, yine buradaydı.

Toronto'dan kaçıp, ölü bedenlerden uzaklaşıp yepyeni bir hayata, yepyeni bir isimle başlamanın bir önemi yoktu. Çünkü kendini yeniden yaratabilirdin ama kendinden kaçamazdın. Uzun zaman önce bir kadının ona hatırlattığı gibi, başına gelen tüm korkunç şeylerin ortak paydası *sendin*.

Nereye gidersen git, kendinle karşılaşırısın.

ALTINCI BÖLÜM

Paris ertesi sabah uyandığında, Edi ve BÜdü gitmişti, Küba sandviçi de öyle. Onların yerine köşede büzülmüş yeni biri vardı; küçük bedeni, alnının üzerine çekilmiş bol bir kapüşonun içinde kaybolmuş gibiydi. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğu belli değildi. Her halükârda, Paris'e aldırış etmemişti ve bu, Paris'in işine gelmişti çünkü konuşacak modda değildi.

Uyumanın en kötü yanı, uyandığında gerçeklikle yeniden yüzleşmek zorunda kalmaktı.

Jimmy ölmüştü.

Acı, onu delip geçmekle tehdit etmişti ve Paris, vücudunu hareket ettirmesi gerektiğini hissetmişti, yoksa acı çok derinlere saplanacaktı. Ayağa kalkıp basit bir güneşi selamlama pozlarına başladı. Kaslarını esnetmek ve kan dolaşımını hızlandırmak istemişti, bu da zihnini biraz açacaktı. *Tadasana*, yani dağ pozuyla başlamıştı; bu hareketler genellikle on dakika sürerdi. Yerde ellerini kullanması gereken yukarı bakan ve aşağı bakan köpek pozlarını yapmamıştı, bunun yerine ellerini dua pozisyonunda tutup tam bir çömelme olan *malasana* yani çelenk pozuyla bitirmeyi tercih etmişti. Bu hareket ona iyi gelmişti, bu yüzden bir süre böyle kalıp omurgasına alan açmış ve kalça ile kasık bölgesinin esnemesine izin vermişti. Hazır olduğunda yavaşça ayağa kalkmış, ardından tekrar bankın üzerine oturmuştu. Gözlerini kapatıp burnundan nefes almış, ağzından vermişti. Nefes al, nefes ver. *Namaste*.

"Sen olduğunu biliyordum," köşeden bir ses duyuldu. Paris gözlerini açtı. Hücre arkadaşı kıvrıldığı yerden doğrulmuştu ama yüzü hâlâ tam görünmüyordu. "Senin stüdyona üyeydim, Fremont'tayken, taşınmadan önce."

"Öyle mi?" Paris buna ne diyeceğini bilememişti. Ocean Breath yıllar boyunca binlerce üyeye sahip olmuştu ve eğer kadının kim olduğunu hatırlamıyorsa *seni tekrar görmek güzel* diyemezdi. Üstelik, bir kahve dükkânında da karşılaşmış değillerdi. "Bu... harika."

"Videonu izledim, tutuklanma ânını." Kadın kapüşonunu yüzünden çekti. "Sen mi yaptın?"

Paris kadını görünce irkildi. Hatırlamıştı onu. Charlotte... bir şey. Gerçekten de kadının dediği gibi, orijinal stüdyoda birkaç yıl boyunca her cumartesi sabahı derse katılmıştı. Ancak Charlotte şu an neredeyse tanınmaz hâldeydi. Gözlerinden biri morarmıştı, yanağında bir bandaj vardı ve üst dudağı yarılmıştı. Bu kadının ayağı takılıp düşmemişti, küçük bir kaza geçirmemişti. Biri onu feci şekilde dövmüştü. Paris bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve konuşmanın bile ne kadar acı verdiğini tahmin edebiliyordu.

"İyi misin?" Paris endişeyle sordu. "Hastanede olman gerek."

"İyiyim," dedi Charlotte. "Göründüğünden daha az acıtıyor."

Paris bu sözü çok iyi biliyordu, geçmişte kendisi de defalarca söylemişti. "Ne oldu?"

"Dün gece kocamı öldürdüm."

"Bunu söyleme." Paris alarma geçerek kameraya baktı.

"Umurumda değil, zaten ifademi verdim." Charlotte duvara yaslandı ve kameraya küçük bir el salladı. "Kendimi savundum. Nigel yıllarca beni dövdü ama dün gece kızımıza saldırınca, yapmam gerekeni yaptım. Pişman değilim ve tekrar yapardım."

Paris hücrenin karşısına geçti ve Charlotte'un yanına, banka oturdu. "Onu nasıl öldürdün?" diye alçak bir sesle sordu.

Charlotte, tek sağlam gözüyle Paris'e baktı. "Beni dövüyordu ama Olivia'ya vurduğunda... sadece aniden... sinirlerim boşaldı.

Düşünmeden onu ittim. Merdivenlerden aşağıya düştü. Boynu kırıldı." Gözleri dolmuştu. "Onu öldürmek istememiştim, sadece durmasını istemiştim. Ama öldüğü için üzülüyorum. Sonunda birimizin tabutta olacağı belliydi. Tek pişmanlığım kızımın bunu görmesi oldu, anlıyor musun? Büyüdüğünde onu etkilemesinden korkuyorum."

"Kaç yaşında?" diye sordu Paris.

"Altı," dedi Charlotte.

"Bu yaşta hatırlamama ihtimali yüksek," diye yanıtladı Paris. "Bu yaşlarda zihinleri çok işlenebilir oluyor. Olivia'ya her gün onu sevdiğini, bunun onun suçu olmadığını ve iyi bir çocuk olduğunu söyle. Zamanla, onun için bir canavarı öldürdüğünü anlayacak."

Charlotte küçük bir tebessüm etti ama hemen ardından dudaklarındaki yara acıyla titredi. "Sen de bir canavar öldürdün sanırım, ya da çocukların var."

"Çocuklarım yok," dedi Paris. "Ama çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ve bunlar, duymak istediğim şeyler olurdu."

Kadın başını salladı, gözyaşları sessizce akmaya başladı ama hiçbir ses çıkarmıyordu. Paris, bunu da çok iyi anlıyordu. Her zaman sessizce ağlamak en iyisiydi, böylece işleri daha da kötüleştirmezsiniz. *Şu lanet olası gözyaşlarını tut, tanrım, ağlarken yüzünden nefret ediyorum.*

İkisi de kafalarını çevirdiler, bir polis memuru hücre kapısında belirdi.

"Peralta," dedi kapıyı açarken. "Mahkemeye götürülüyorsun. Avukatın seni orada karşılayacak."

"İyi şanslar," dedi Charlotte ve Paris'in koluna dokundu.

"Sana da," dedi Paris.

İkisinin de şansa ihtiyacı olacaktı.

* * *

Asansör yolculuğu hızlıydı, bu sefer aşağı inmek yerine yukarı çıktılar ve ana katın birkaç kat üstünde durdular. Nezarethaneyi

mahkemeye bağlayan bir geçit vardı ve Paris'in bilekleri kelepçeliydi, bu yüzden memur geçerken onun dirseğini tuttu.

Diğer tarafa vardıklarında Elsie onları bekliyordu. Yaşlı kadın, bugün mahkemeye uygun bir kıyafet seçmişti; tropikal renkler yoktu. Üzerinde çizgili lacivert bir etek ve takım ceket, altında ise beyaz, ütülü bir bluz vardı. Yanında, koyu renkli pantolon takımı giymiş, platin saçlarını şık bir topuz yapmış genç ve çekici bir kadın duruyordu. Elinde bir Nordstrom çantası tutuyordu. Bu, Elsie'nin bir gün önce bahsettiği genç avukat olmalıydı. Genç kadın, modaaya uygun büyük gözlüklerinin ardından Paris'i dikkatlice süzdü.

"Bu Hazel," dedi Elsie.

İki kadın el sıkıştılar ve Hazel Paris'e çantayı uzattı. "Dolabından bir şey almak için evine giremedim ama arkadaşın Henry bana beden ölçülerini verdi. Kendine gelmek için ihtiyacın olan her şeyi burada bulabilirsin."

Elsie, Paris'in saçlarında elini gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Saç tokası da getirdin mi?" diye sordu Hazel'e.

"Ah, bunu düşünmemiştim--"

"Kendi saçındakini ver."

Genç avukat, tokayı çıkarıp hiç itiraz etmeden uzattı. Memur, Paris'i yakındaki bir banyoya götürdü. Yalnız kaldığında alnındaki kanlı kelebek bandajını dikkatlice çıkardı, yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Çantada, fiyat etiketi hâlâ üzerinde olan bir saç fırçası buldu ve saçındaki düğümleri elinden geldiğince açıp Hazel'in tokasıyla gevşek bir topuz yaptı. Sonra bir kabine girip koltukaltlarına bolca deodorant sıktı ve yeni kıyafetini giydi. Hazel'in zevki harikaydı. Diz boyu gri elbise, muhafazakâr bir stil sunuyordu ve Paris'e mükemmel oturmuştu. Günün çoğunu çıplak ayakla geçiren biri için topuklular biraz rahatsız olsa da idare edebilirdi. Çantanın en altından yepyeni bir ruj çıkardı. Evde de aynısından vardı. Rengin adı "Orgazm"dı; herkese yakışan bir renk için iddialı bir isim diye düşündü. Ruju dudaklarına ve içgüdüsel olarak birazını da yanaklarına sürdü.

Paris banyodan çıktığında Elsie onaylayarak başını salladı. Hazel de peşlerinden gelirken birlikte mahkeme salonuna doğru ilerlediler. Avukat, ikili kapının hemen dışında durdu.

“Orada ne olursa olsun, sakın tepki verme.” Elsie’nin sesi alçak ve kararlıydı. “Sessizsin, ciddisin, terbiyelisin ve kocan yeni öldüğü için üzgünsün. Anladın mı?”

Paris başını salladı. Rol yapmasına gerek yoktu, çünkü gerçekten de bu duyguların hepsini taşıyordu. Güvenlik görevlisi kapıyı açtı. Mahkeme salonu tıklım tıklımdı, izleyiciler bölümündeki her koltuk doluydu. Paris’in televizyonda gördüğü New York City mahkeme salonları gibi gösterişli görünmüyordu. Onların genellikle ayrıntılı oymalı ahşap ve yüksek tavanları olurdu ama burası modern ve sade bir yerdi, orta tonlu renkler ve doğal ışıkla doluydu.

Elsie ile koridordan aşağı yürürken tüm gözler Paris’in üzerindeydi, Elsie onun dirseğinden hafifçe tutarak yönlendirdi. Üçü de mahkeme salonunun sol tarafındaki masaya ulaştığında, karşı tarafta savcının masasında oturan, iyi dikilmiş bir takım giymiş bir adam, hafif bir ilgiyle Paris’e baktı. Arkalarında birçok farklı yönden sessiz konuşmalar yükseliyordu.

Elsie, Paris’e doğru eğildi. “Savcı, muhtemel sebep argümanlarını sağlamlaştıracığına inandığı yeni bir gelişme olduğunu söyledi. Ne olduğunu söylemiyorlar ama bana söylemediğin bir şey varsa, tam zamanı.”

Paris’in Elsie’ye söylemediği pek çok şey vardı ama şimdi kesinlikle zamanı değildi. “Zaten her şeyi biliyorsun.”

“İyi.” Elsie onun kolunu sıktı.

Paris ve Hazel sessizce otururken, Elsie notlarını gözden geçiriyordu. Hâkim henüz salona gelmemişti, bu yüzden Paris arkasını dönüp mahkeme salonunu gözleriyle hızlıca taradı. Bu insanların kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ancak yüzünü gördüklerinde konuşmaları kısa süreliğine durdu. En arka sırada Dedektif Kellogg’u fark etti. Birkaç sıra ötede Henry’yi gördü ve el salladı. Arkadaşı ve iş ortağını görmek midesindeki düğü-

mü bir nebze rahatlatmıştı ancak sadece Jimmy'nin asistanı Zoe Moffatt'a ait olabilecek kıvrıcık kahverengi saçı fark ettiğinde düğüm yeniden sıkılaştı. Kısa bir an göz göze geldiler, sonra Zoe bakışlarını kaçırdı.

"Herkes ayağa kalksın." Mübaşirin sesi duvardaki hoparlörlerden yankılandı.

Oda sessizleşti ve hâkim içeri girerken herkes ayağa kalktı. Paris kendini toparlamaya çalıştı. Bugün beynini kapatamazdı. Savcı, birazdan onu kocasını öldürmekle alenen suçlayacaktı ve arkasında oturan herkes bu gösteriyi izlemek için buradaydı.

Hâkim siyah ve bol cüppesiyle, televizyonda gördüğü sahneleri andırıyordu. Paris, bunun manşet olan mükemmel bir *Kanun ve Düzen: Özel Mağdurlar Birimi* bölümüne konu olabileceğini düşünmeden edemedi. Ice-T ve Mariska Hargitay, ölen ünlünün gösteriş budalası eşinin cinayetle resmen suçlanıp suçlanmayacağını görmek için mahkeme salonunun arka sıralarında oturuyorlardı. Diane Keaton, Elsie'yi konuk oyuncu olarak canlandırabilirdi. Jimmy'yi ise Ed Harris, geçmişe dönüş sahnelerinde oynayabilirdi. Paris Peralta'nın rolünü ise kim oynardı acaba...

Tam bu sırada dirseğinde bir çimdik hissetti.

"Her nereye gittiysen," diye fısıldadı avukatı, "dünyaya geri dön. Hemen."

"Herkes yerine otursun," dedi yargıç sertçe ve hepsi oturdu.

Yargıç, önündeki mikrofonu eliyle kapatarak mübaşiriyle konuştu. Hâkim Eleanor Barker, ellilerinin başlarında, parlak kızıl saçlıydı ve sert ama şefkatli bir izlenim veriyordu. Mübaşirin uzattığı dosyayı incelerken tam bir dakika sessiz kaldı. Sonunda dikkatini savcı tarafına çevirdi.

"Sıra sizde," dedi yargıç.

Savcı ayağa kalktı, ceketinin düğmesini ilikleyerek, "Savcılık adına Nico Salazar, Hâkime Hanım," dedi. Paris'in ilk başta düşündüğünden daha gençti, siyah saçları kusursuz bir şekilde taranmış düzgün bir adamdı. "Paris Peralta'nın, kocası James Peralta'nın ölümü nedeniyle birinci derece cinayetle suçlanma-

sı gerektiğine inanıyoruz. Ölüm nedeni uyluk atardamarındaki bir kesik sonucu aşırı kan kaybıdır. Cinayetin intihar süsü verilerek işlendiğine inanıyoruz, Jimmy Peralta'nın kendi hayatına son vermesi için bir sebebi yoktu. İki komedi özel programı çekmişti ve her birinden on beşer milyon dolar kazanmıştı, ayrıca üçüncü bir program için sözleşme müzakereleri yapıyordu. Paris Peralta'nın, kocasını parası için öldürdüğüne inanıyoruz."

Elsie yanında hafifçe homurdandı. Hâkim ona döndü. "Avukat Hanım?"

Paris'in avukatı ayağa kalktı. "Elsie Dixon, Sayın Hâkime, Bayan Peralta'nın avukatıyım. Bay Salazar'ın burada söylediği hiçbir şey doğru değil. Jimmy Peralta'nın başına gelenler trajik, ama bu bir cinayet değil. Müvekkilim, rahmetli Bay Peralta'nın önceki iki eşine de imzalattığı aynı evlilik sözleşmesinde belirtilen sabit bir meblağ dışında hiçbir miras almaya hak kazanmıyor. Evet, bu önemli bir miktar, bir milyon dolar ancak müvekkilimin evlilik süresince sürdürdüğü hayat standardını koruması için bu kesinlikle yeterli değil. Kocasını öldüğünde, Bayan Peralta'nın mali durumu, onun evliliği sırasında yaşadığı evde kalmasını sağlamak için yeterli olmayacak. Yalnızca evin aylık giderleri bile şu anki gelirini aşıyor."

Elsie, tepki vermemesini söylemişti ancak Paris'in şokunu saklayabilmesi büyük bir çaba gerektirdi. Bir milyon doların, evliliği süresince yaşadığı hayatı sürdürmesine yetmeyeceğini biliyordu ancak Jimmy ölürse evsiz kalacağını hiç düşünmemişti. Şu anda sahip olduğu daire kiradaydı ve kiracının kontratının bitmesine daha bir yıl vardı. Paris, evde yaşamaya devam edecek parayı karşılayamazsa, nereye gidecekti?

Tabii ki, hapishanede sizden kira istemiyorlardı.

"Ek olarak," diye devam etti Elsie, "Jimmy Peralta'yı şahsen elli yıldır tanıyan biri olarak, bağımlılık ve depresyonla olan mücadelesine tanıklık ettiğimi söyleyebilirim. Birçok kez rehabilitasyona girdi, iki kez aşırı doz aldı ve daha önce bir kez intihar girişiminde bulundu. Toksikoloji raporu, yeniden uyuş-

turucu kullanmaya başladığını gösteriyor. Ayrıca hafıza kaybı yaşıyordu ve bunun ruh sağlığını olumsuz etkilediğine inanıyoruz. Tüm bu durumları kanıtlayan tıbbi kayıtları sunabiliriz, Hâkime Hanım. Bunu söylemek ne kadar zor olsa da biz Jimmy Peralta'nın intihar ederek hayatına son verdiğini düşünüyoruz."

Mahkeme salonunda kısık sesli bir uğultu yükseldi. Hâkime tekrar savcıya döndü. "Bay Salazar?"

"Jimmy Peralta'nın ölüm anındaki sağlık durumunu teyit edene kadar, bildiğimiz şeyler şunlar." Salazar kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Jimmy Peralta yedi yıldır temiz ve ayıktı. Sisteminde uyuşturucu bulunmasına rağmen toksikoloji raporu, yasadışı uyuşturucuların düzenli olarak kullanılıp kullanılmadığını veya bu uyuşturucuları isteyerek alıp almadığını belirleyemiyor--"

"Bu da onları isteyerek *almadığına* dair bir şey olmadığı anlamına geliyor," diye araya girdi Elsie.

"--dolayısıyla Bayan Peralta'nın ya kocasını uyuşturucu kullanmaya teşvik ettiği ya da zorladığı ihtimali var--"

"Hâkime Hanım, ben de burada durup saldırgan teoriler uydurabilirim," dedi Elsie, kollarını şaşkınlıkla açarak. "Bu saçmalık."

Yargıç elini kaldırdı. "Gerçeklere bağlı kalın, Bay Salazar."

Savcı başıyla onayladı ve notlarını kontrol ediyormuş gibi yaparak konuşmaya devam etti. "Bay Peralta sağ elini kullanıyordu. Sağ iç uyluğundaki kesik, uyluk atardamarını kopararak ölümüne yol açtı. Ancak bu kesik, sağ elini kullanan birinin kendine uygulayabileceği bir kesikle uyuşmuyor--"

"Hâkime Hanım, Bay Peralta'ya geçen yıl sağ elinde zararsız bir titreme teşhisi konmuştu, bu da bir şeyleri tutmasını zorlaştırıyordu," diye araya girdi Elsie. "Birçok şeyde sol elini kullanmayı öğreniyordu. Bununla ilgili tıbbi kayıtlarımız da var."

Salazar onu görmezden geldi. "Polis geldiğinde, Bayan Peralta banyodaydı ve kocası, kendi kanıyla dolu küvette ölü yatıyordu. Cinayet silahı olan ustura, Bayan Peralta'nın elindeydi.

Ve kendisine kocasını öldürüp öldürmediği sorulduğunda, tek bir kelime söyledi: *Hatırlamıyorum.*"

Arkasında, mahkeme salonundaki uğultu gittikçe artıyordu. Hâkime tokmağını masaya vurdu. Güm. Ama savcı henüz bitirmemişti.

"Son olarak, Paris Peralta'nın önemli bir miktarda miras almaya hak kazandığını öğrendik. Bay Peralta'nın cinayeti sırasında evlilik sözleşmesi hâlâ geçerliydi, ancak kendisi altı hafta önce vasiyetini güncelledi." Nico Salazar elinde bir belge tutarak konuştu. "Hayırsever doğasına uygun olarak, mal varlığının yüzde otuzunu desteklediği çeşitli hayır kurumlarına bırakmış. Beş milyon dolar asistanı Zoe Moffatt'a—"

Arka sıralardan bir şaşkınlık sesi yükseldi. Paris arkasına bakması gerekmeden bunun Zoe olduğunu biliyordu.

"—ve diğer beş milyon doları ise sanığın avukatı Elsie Dixon'a bırakmış."

Paris'in yanından keskin bir nefes alma sesi duyuldu.

"Jimmy Peralta'nın mirasının kalan kısmı, yani mal varlığının yarısından fazlası," dedi Salazar, konuşma hızını biraz yavaşlatarak, "eşi Paris Aquino Peralta'ya bırakılmış. Bu, Bayan Dixon'ın daha önce bahsettiği sabit tutardan çok daha büyük bir miktar."

Mahkeme salonundaki uğultu yeniden yükselmeye başladı. Paris, söylenildiği gibi tepki vermemeye çalıştı. Savcı, Paris'in düşündüğünden daha fazla miras alacağını ima ediyor gibiydi, ama Jimmy'nin mal varlığının yarısı... ne kadar ediyordu? Paris, Jimmy'nin ne kadar zengin olduğunu bilmiyordu ve rakamları bilmeden bir hesap yapmanın imkânı yoktu.

Hâkime yeniden tokmağına uzandı. Güm.

"Bay Salazar'ın hangi belgeye baktığını bilmiyorum," dedi Elsie başını tiksintiyle sallayarak, "ama Jimmy Peralta'nın son vasiyetini bizzat hazırlayan avukat olarak, Bay Salazar'ın kesinlikle yanlış bilgi verdiğini söyleyebilirim. Bayan Peralta'nın kocasının ölümü üzerine alacağı miktar, evlilik sözleşmesinde belirtilen miktarın aynısıdır. Bir milyon dolar, ne eksik ne fazla."

“Belirttiğim gibi Hâkime Hanım, bu yeni bir vasiyet,” dedi Salazar, belgeyi tekrar havaya kaldırarak. “Bu, Bayan Dixon’ın firmasından farklı bir firma tarafından hazırlanmıştır ve önceki tüm belgeleri geçersiz kılmaktadır.”

“Belgeyi görebilir miyim?” Elsie, rahatsız bir ses tonuyla sor-du.

“Ben de görmek isterim,” dedi hâkime.

“İkiniz için de kopyalar hazırladık.”

Salazar, iki belgeyi mübaşire verdi. Mübaşir birini yargıca, di-ğeri Elsie’ye götürdü. Elsie, okuma gözlüklerini taktı. İki kadın belgeyi incelerken birkaç dakika geçti. Paris, Elsie’ye göz ucuyla baktı ama avukatın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

“Jimmy Peralta’nın mirasının şu anki değeri nedir?” Yargıç sorusunu Salazar’a yöneltti.

“Takribi olarak seksen milyon dolar, Hâkime Hanım.” Savcı duraksayıp boğazını temizledi. “Bu da Paris Peralta’nın yaklaşık kırk altı milyon dolar miras alacağı anlamına geliyor. Bir milyon aşağı ya da yukarı.”

Paris’in ağzı hayretle açıldı.

Mahkeme salonu arkasında daha önceki tüm seferlerden daha gürültülü bir şekilde patladı. Hâkim tokmağını masaya vurdu ve sessizlik istedi, Paris duyduklarını anlamaya çalışırken tüm sesler uzaklaşmaya başlamıştı.

Jimmy’nin mal varlığı *seksen milyon* mu ediyordu? Bu doğru olamazdı. Eğer doğruysa, bu Jimmy’nin geri dönüşünden önce de on milyonlarca dolar değerinde olduğu anlamına geliyordu. Paris, Jimmy’nin gerçekte sandığından daha fazla parası olduğundan şüphelenmişti ama bu kadarını asla hayal etmemişti. Kocasının servetini olduğundan az göstermesi bir şeydi ama aşırı derecede zengin olduğunu açıkça yalan söyleyerek saklaması bambaşka bir durumdu.

Zoe’nin kuru sesi kafasında yankılandı: *Dışarıdan görünüş, Paris.*

Bu tam bir felaketti.

“Bayan Dixon, söylemek istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu hâkim Elsie’ye.

Elsie’nin yüzü ifadesizdi. “Hayır, Hâkime Hanım.”

Hâkime doğrudan Paris’e bakarak okuma gözlüklerini çıkardı. “Paris Peralta, lütfen ayağa kalkın.”

Paris ayağa kalktı. Her iki yanında, Elsie ve Hazel de onunla birlikte ayağa kalkmıştı.

“Paris Peralta, James Peralta’nın ölümüyle ilgili olarak kasten adam öldürme ile suçlanıyorsunuz. Suçu kabul ediyor musunuz?” dedi hâkime.

Mahkeme salonu sessizdi. Paris, cevap vermediğini Elsie’nin dirseğinin kaburgalarına değmesiyle fark etti.

“Etmiyorum, suçsuzum,” dedi, sesi hafif çıkmıştı.

“Kaçma riski bulunduğu için tutukluluğun devamını talep ediyoruz, Hâkime Hanım,” dedi Nico Salazar. “Bayan Peralta açıkça bir kaçma riski taşımaktadır. Çok zengin bir kadın ve özel jetlere sahip arkadaşları var.”

Tanrım. O *bir* arkadaştı, üstelik Jimmy’nin arkadaşıydı ve eğer bu adam Paris’in Jimmy’yi öldürdüğüne inanıyorsa, kesinlikle Paris’e G280 jetini ödünç vermeyecekti.

“Mâkul bir kefalet talep ediyoruz, Hâkime Hanım.” Elsie’nin sesi zayıf ve gücünü kaybetmiş gibiydi. “Müvekkilim, kocasının ölümünden sorumlu bulunursa, onun mirasından hiçbir şey alamayacak ve tüm meblağa beraat edene kadar el konulacaktır. Bu nedenle, Bayan Peralta’nın davasını evinde beklemesinde bir sakınca yoktur. Ayak bilekliği ile izlenebilir ve pasaportunu teslim edecektir.”

“Kefaleti beş milyon dolar olarak belirlenmiştir, nakit ya da teminat.”

Güm.

Düzenleme

Ny.ozlem

YEDİNCİ BÖLÜM

Paris'in televizyonda gördüklerinin aksine, hâkime kefalet ile tahliyeyi kabul etse bile hemen arabaya binip eve gidemezdi. Aramalar yapılmalı, fonlar transfer edilmeli ve evraklar imzalanmalıydı.

Kefalet miktarını ayarlamak Paris'in neredeyse bütün gününü aldı. Mahkemeye beş milyon dolarlık teminat sağlayabileceği varlıkları yoktu, bu yüzden tek seçeneği bir kefalet şirketine yüzde onluk bir komisyon ödemektir ve bu parayı geri alması imkânsızdı. Jimmy sayesinde tapusu tamamen kendine ait olan dairesi yaklaşık yedi yüz bin dolar değerindeydi. Bankası, bunun yüzde seksenine kadar borçlanmasına izin verdiği için kefalet şirketine doğrudan yarım milyon dolar transfer edebildi.

Kuyumcu, Jimmy'nin ödediği fiyatın yarısına yüzüğü geri almayı kabul etti ve araba galerisi Tesla'yı güncel piyasa değerinin yüzde on beş altında geri almayı teklif etti. Henüz ikisini de satmak zorunda değildi, ancak hukuki durumu önümüzdeki birkaç ay içinde çözülmezse bunu yapmak zorunda kalabilirdi. Eğer hesaplamaları doğruysa, Jimmy ile tanıştığındaki ekonomik durumuna geri dönecekti.

Bu durum ona tuhaf bir şekilde tam bir döngüyü tamamlıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ve tüm bunların ardından Paris eve bile dönemiyordu. Queen Anne Hill'deki ev, bir suç mahalli olarak hâlâ kapalıydı ve ne

zaman serbest bırakılacağına dair bir bilgi yoktu. Dairesinde be-
bekli bir çift oturuyordu. Henry ona misafir odasını vermeyi tek-
lif etti ama Henry ve Brent çok küçük bir evde yaşıyordu ve bir
arkadaşlığı mahvetmenin en hızlı yolu da onlara yük olmaktı.

Neyse ki Emerald Hotel adliyeye sadece on dakika mesafe-
deydi. Elsie, Paris'i oraya götürürken yol boyunca tek kelime et-
medi. Sonunda konuştuğunda, sesi soğuktu ve sertti.

"Jimmy'nin şirketinin Emerald'da bir hesabı var." Elsie, butik
lüks otelin ön kapısına yaklaşmak yerine binanın arka tarafına
yöneldi ve teslimatlar için ayrılmış kapıların önüne Mercedes'ini
park etti. Otelin amblemini taşıyan yeşil bir blazer ceket giymiş
uzun, ince bir adam onları bekliyor gibi görünüyordu. "İstediğin
kadar burada kalabilirsin. Her şey ayarlandı."

"Elsie, Jimmy'nin vasiyetini değiştirmesini ben istemedim,
bunu biliyorsun," dedi Paris, arabadan inerken. Alışkanlıkla
çantasına uzandı ancak yanında olmadığını hatırladı. Yanında
hiçbir şey yoktu. "Biz para hakkında hiç konuşmadık. Bir şekilde
vasiyete itiraz edebilir miyiz acaba?"

"Biz neden itiraz edelim ki?" Elsie, ona dünyanın en aptalca
sorusunu sormuş gibi baktı. "Sen miras alıyorsun, ben miras alı-
yorum, Zoe miras alıyor. Jimmy'nin çocukları ve senden başka
bir ailesi yoktu, bu yüzden vasiyete itiraz edecek kimse yok, çün-
kü hepimiz yararlanıyoruz."

"Ama ben ne kadar olduğunu hiç bilmiyordum--"

"Bunu sonra konuşuruz."

Emerald'ın yöneticisi onlara yalandan bir gülümsemeyle se-
lam verdi ve her ikisiyle de soğuk ve gevşek bir şekilde tokalaş-
tı. Paris onunla, daha önce Jimmy ile bir hafta boyunca otelin
Rainier Süiti'nde kaldıkları dönemde tanışmıştı. O zamanlar sı-
cak ve misafirperverdi.

Şimdi ise... rahatsız görünüyordu.

"Odanın hazırlanması birkaç dakika sürecektir." Yönetici onları
bir koridordan geçirip, kapısında *Thomas Mannion, Genel Müdür*
yazılı küçük bir ofise götürdü. Küçük, yuvarlak, altın çerçeveli

gözlükleri ve masanın üzerinde dua pozisyonunda duran elleri ile Mannion, Paris'e, ilk Indiana Jones filmindeki yüzü eriyen kötü adamı hatırlattı. Uzun parmaklarını birleştirdi. "Daha önceden haber verilmiş olsaydı, odanızı sizin için hazırlardık. Ne kadar kalacağınız hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Bayan Peralta en azından birkaç gün burada olacak," dedi Elsie. "Son dakika isteğimizi karşılayabilmenizi kesinlikle takdir ediyoruz."

Yöneticinin yüzünde sahte bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu.

Elsie ona döndü. "Zoe'ye ihtiyacın olan her şeyi halletmesini söyledim. Hiçbir sebeple otelden ayrılma. Her zaman odanda kal. Ve bunu unutma." Küçük bir plastik poşeti Paris'e uzattı.

Paris, Zoe'nin herhangi bir konuda yardım etmeye istekli olmasına şaşırmişti. "Peki, seninle ne zaman konuşacağız?"

"Seni daha sonra arayacağım." Elsie, Paris'i susturan bir bakış attı. Müdür, sadece birkaç adım uzaktaydı ve dinlemiyormuş gibi bile yapmıyordu. "Bu arada, bir duş al, oda servisi sipariş et, biraz uyu. Ve unutma--"

"Biliyorum. Kimseyle konuşma."

Yumuşak bir bip sesi duyuldu. Mannion telefonunu kontrol etti.

"Odanız hazır," diye duyurdu. "Bayan Peralta, beni takip eder misiniz?"

Paris, Elsie'ye veda etti ve yeni bir avukat aramaya başlaması gerekip gerekmediğini düşündü. Kadın ona o kadar kızgındı ki geri döneceğini hayal etmek zor geliyordu.

Müdür, Paris'i personel için ayrılmış bir asansöre yönlendirdi. Mannion'un ona olan nefretinin gerçek derinliği, odasına vardıklarında tamamen ortaya çıktı. Oda, Rainier Süiti idi.

Paris, buranın en son geldiğindeki gibi görüldüğünü fark etti. Bin dört yüz metrekare, dokuz metrelik tavanlar, bir antre, iki yatak odası, iki banyo, bir oturma odası, bir yemek odası ve tam donanımlı bir bar vardı. Tavandan tabana kadar uzanan

pencereler, süitin adını aldığı karlı dağ manzarasını mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Orta sehpa da devasa bir meyve sepeti, yanında da birkaç alışveriş çantası ve büyük bir karton kutu duruyordu.

Eksik olan tek şey Jimmy'di.

"Bu, ihtiyaç duyduğumdan çok daha fazla," dedi Paris. "Daha küçük bir odada gayet rahat edebilirim."

"Bayan Moffatt, rahat edebilmeniz için sizin ve eşinizin son gelişinizde kaldığınız süite bir yükseltme talep etti." Müdürün sesi donuktu. "Bu talebi yerine getirmekten memnuniyet duyduk. Buradaki herkes, Emerald'daki tüm çalışanlar Jimmy Peralta'nın büyük bir hayranı –hayranıydı–."

Paris, Mannion'ın bir tür zorunlu taziye sunmasını bekledi ama sunmadı. Bunun yerine, ceketinin göğüs cebinden bir kartvizit çıkardı ve antredeki masaya bıraktı.

"Jimmy Peralta, otelimizin sadık ve değerli bir misafiriydi," dedi Mannion. "Eğer ihtiyacınız olan bir şey olursa, bana doğrudan ulaşabilirsiniz. Bayan Dixon'ın da belirttiği gibi, diğer misafirlerin dikkatini çekmemek için süitte kalmanız en iyisi. Ayrıca, personelimizin güvenliğinizi sağlaması da bu şekilde daha kolay olacaktır." Mannion, Paris'in bileğine takılı elektronik izleme bileziğine baktı; küçük ışık yeşil olarak yanıp sönüyordu. "Umarız burada uzun süre kalmazsınız."

Kibar bir şekilde nezaketsiz olmayı başarmak zor bir beceriydi ve Paris, Mannion'un bunu çok iyi başardığını kabul etmek zorundaydı. Mannion gittikten hemen sonra, elektronik *rahatsız etmeyin* düğmesine bastı ve kapının üst mandalını kapattı.

Elsie'nin müdürün ofisinde ona verdiği plastik poşetin içinde GPS izleme şirketine ait bir şarj cihazı ve yedek bir pil vardı. Paris, şarj cihazını oturma odasındaki prize taktı ve ardından derin bir iç çekerek kendini kanepenin üzerine bıraktı. Tamamen metalden yapılmamış bir şeye oturmak iyi hissettirdi ama bileğindeki çirkin siyah bant tuhaf geliyordu. Onu sadece günde on beş dakika düş almak için çıkarabiliyordu ve sürekli takmak

zorunda olma düşüncesi bile derisini kaşındırıyordu. Jimmy burada olsaydı mutlaka komik bir şeyler söyler, keyfini yerine getirecek bir espri patlatırdı.

Paris, onun orada olmasını bekler gibi kapıya baktı. Sanki üzerindeki palmiye desenli şortuyla, boynunda bir havlu, saçları otel havuzundan ıslanmış hâlde anahtar kartını masaya fırlatırken her an içeri girebilirmiş gibi geliyordu. *Bebeğim, acele et. Kahvaltı büfesi otuz dakikaya kapanıyor ve omlet standı var.*

Hüzün, Paris'in bedenini tamamen sardı. Onu hem dolduruyor hem de içini boşaltıyordu. Ağlayabilse belki biraz rahatlayabilirdi ama gözyaşları bir türlü gelmiyordu. *Eğer o çocukça hareketleri kesmezsen, yemin ederim suratına yumruğu basarım.*

Meyve sepetinden bir muz koparıp yerken, Zoe'nin onun için bıraktığı alışveriş çantalarını karıştırmaya başladı. Kabul etmeliydi, Jimmy'nin asistanı gerçekten işini yapmıştı. Paris için yeni bir iPhone almıştı, hâlâ kutusundaydı ve kutunun üzerine yeni cep telefonu numarasının yazılı olduğu bir not yapıştırılmıştı. Ayrıca tişörtler, taytlar, pijamalar, iç çamaşırları ve tüm kişisel bakım ve cilt bakım ürünleri de çantalardaydı. Hatta postaneye gidip Jimmy'nin hayran mektuplarını bile almıştı, bu da büyük karton kutuda duruyordu.

Hayran mektupları hariç her şey harikaydı.

Paris şaşkındı. Zoe, ona katil diyen ve polislerle onu tutuklamaları için bağırان kişi ydi. Peki, bütün bunlar da neyin nesiydi? Bir özür mü?

Yeni iPhone'unun kutusunun içinden yumuşak bir *bip* sesi geldi. Görünüşe göre Zoe telefonu çoktan kurmuştu, ki bu Paris'i şaşırtmamalıydı; çünkü bu, Jimmy'nin ona tam olarak para ödediği şeydi. Zoe'nin işi Jimmy'nin ihtiyaçlarını önceden tahmin etmekti ve şimdi aynı şeyi Paris için yapıyordu.

Paris telefonu kutudan çıkardı. Bir yeni mesaj vardı.

Merhaba Paris. Umarım ihtiyacın olan her şey vardır. Dünkü davranışımın işleri daha kötüleştirdiğini biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm. Jimmy, hayal kırıklığına uğrardı. Eğer yapabilece-

ğim bir şey olursa, lütfen beni ara ya da mesaj at. Hâlâ Jimmy'nin maaş bordrosundayım ve sana yardım etmemi isterdi. Güçlü kal.

—Zoe

İşte, sonunda her şey netleşmişti.

Zoe teknik olarak Jimmy'nin şirketinde çalışan biriydi ve işini kaybetmek istemiyordu. Sonuçta, beş milyon dolarlık mirasını vasiyetname resmileşene kadar alamayacaktı ve Elsie, bunun davadan sonra olacağını açıklamıştı. Bu arada faturalarını ödemesi gerekiyordu ve muhtemelen Paris'in onun iş durumu üzerinde bir etkisi olduğunu düşünüyordu. Yanlış düşünüyordu. Paris, kocasının işlerinin hiçbir kısmına dâhil olmamıştı ve Jimmy'nin ölümünden sonra şirketine ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama Zoe bunu bilmiyordu.

Paris, mesajını yazmaya başladı ve göndermeden önce metnin tam olarak doğru olduğundan emin olmak için tekrar okudu. Kısa ve öz. Gönder tuşuna bastı ve kendi kendine gülümsemedi. Ah, bu çok iyi hissettirmişti.

Merhaba Zoe. Telefon için teşekkürler. Kovuldun.

* * *

Oda servisiyle gelen bir akşam yemeği ve uzun, sıcak bir duşun ardından Paris, yeni pijamalarını giyip oturma odasındaki televizyonu açtı. Şimdiye kadar televizyondan uzak durmayı başarmıştı ama okumak için fazla yorgundu ve uyuyamayacak kadar gergindi. Bir film, kafasını dağıtabilirdi. Haber kanallarını hızla geçerken kendisini görme korkusu içini sardı, ancak endişelenmesi gereken tek şeyin haberler olmadığını fark etti.

Karşısına Kimmel çıkmıştı.

Beyninin kendisine bunu izlememesi için bağırmasına rağmen Paris *Jimmy Kimmel Live!* programında durdu ve sesi açtı. Talk şov sunucusu –kocasının en sevdiği Jimmy– monoloğun bir parçası olarak Paris'in TikTok'taki tutuklanma videosunu izleyicilere gösteriyordu. Video, Paris'in korktuğundan bile daha kötü

görünüyordu, özellikle Kimmel videoyu dondurup aptal pembe tüylü terliklerinin rüzgârda savrulmasına yakınlaştırdığında...

"Üç yüz dolar bir çift *Fraggle Rock* terliği için," diye haykırdı Kimmel. "Bu *delilik*. Eğer bir suç işlenmişse, çıplak dolaşan devekuşları yüzündendir."

Seyircilerden büyük kahkahalar yükseldi. İşin ironik yanı, Jimmy bu espriyi komik bulurdu. Böyle şeyler onu hiç rahatsız etmezdi. *Seninle dalga geçiyorlarsa, bu onların umursadığı anlamına gelir*. Eğer bu doğruysa, Paris birkaç gün içinde *Saturday Night Live* skeçlerine konu olacaktı.

Televizyonu kapattı ve pencereden dışarı baktı. Şehrin ışıklarını güzeldi, ancak evindeki manzara kadar hoş değildi. Uzaktaki Rainier Dağı'nı görmek için çok karanlıktı ancak orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Tıpkı Jimmy'nin eskiden olduğu gibi.

"Döndüğünde, burada olacağım," demişti Jimmy birkaç gün önce Paris, Vancouver'a gitmeden önceki sabah.

Paris'in pişmanlık duyduğu çok şey vardı.

O sabah Jimmy'yi eski ustura bıçaklarından biriyle tıraş olmaya çalışırken yakalamıştı. Hemen sinirlenmişti çünkü Jimmy'nin sağ elindeki hafif titreme kötüleşmişti ve bir yıl önce elektrikli tıraş makinesine ya da en azından güvenli tıraş bıçaklarına geçmenin en iyisi olduğuna karar vermişlerdi. Ama inatçı Jimmy, titreyen eliyle boğazına keskin bir ustura dayıyordu.

Kötü bir tartışmaya girmişlerdi. Paris ona, ölmeyi mi istediğini sormuştu bağırarak, ki bu elbette sonradan düşündüğünde çok yanlış bir sözdü. Jimmy de ona bağırarak, onu değiştirmeye çalıştığını, kendisine asla istemediği bir şeyi zorla yaptırdığını ve ona bir çocuk muamelesi yaptığını söylemişti. Paris'e onu rahat bırakmasını söylemişti.

Yirmi dakika sonra ikisi de sakinleştiğinde Jimmy özür diletti. Paris aralarındaki gerginliği yatıştırmak için onu tıraş etmeyi teklif etmişti. Bu, ikisi için de şaşırtıcı derecede samimi bir deneyim olmuştu. Paris daha önce kimseyi tıraş etmemişti ve ustura gerçekten güzeldi; Jimmy'nin sahip olduğu birkaç usturadan bi-

riydi. O sabah kullanmaya çalıştığı ustura, Elsie'nin *Poughkeepsie Prensi*'nin son bölümünü çektikten sonra ona hediye ettiği usturaydı. Usturanın bıçağında şu yazılıydı: *Bu iş keskin bir bıçak gibi tehlikeli ama sen bu işi başardın. Sevgilerimle, E.*

Bıçak çelikti ama sapı tahtadandı ve Paris'in elinde durdukça ısınmıştı. Bıçağı hafifçe Jimmy'nin boğazına dayadı ve çıkardığı küçük kazıma sesi tatmin ediciydi. Sonra Jimmy, Kanada'yı sormuştu.

"Seyahati iple çekiyor musun?" demişti, mavi gözleri parlayarak.

O an Paris'in eli titremiş ve onu kesmişti. Daha kötü olabilirdi. Şah damarını kesebilirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paris yeterince gergindi ama yine de oda servisiyle gelen küçük cezveden ikinci fincan kahvesini doldurdu. Jimmy'nin hayran mektuplarının kutusunu açmanın zamanı gelmişti ve bunu yapmaktan çekinse de yapılması gerekiyordu.

Jimmy'nin hâlâ bu kadar çok mektup alması, hayran kitlesinin ortalama yaşının bir kanıtıydı. Paris, Jimmy ile ilk tanıştığında haftada sadece birkaç mektup alıyordu. Ama ilk komedi gösterisi yayına girdikten sonra posta ofisi, Zoe'ye patronunun daha büyük bir posta kutusu kiralaması gerektiğini söylemişti.

"Sana Facebook ve Twitter açmama izin versen bu kadar mektup almayacağını biliyorsun," demişti Zoe birkaç ay önce. Üçü birlikte tüm mektupları tek tek gözden geçiriyorlardı. Bir sistemleri vardı. Paris mektupları açıp yüksek sesle okurdu. Jimmy, bir keçeli kalem ile 5x7 boyutunda siyah beyaz bir fotoğrafı imzalardı ancak titremesi nedeniyle imzası anlaşılmaz hâle gelmişti. Zoe gönderim adresini zarfa yazar, fotoğrafı zarfın içine koyar ve zarfı mühürlerdi. Jimmy'nin eline kramp girinceye kadar bu şekilde çalışırlardı, ama bu işi sevdiği belliydi.

"Hiçbir şey yapmana bile gerek kalmaz," demişti Zoe. "Tüm hesaplarını ben yönetirim."

"Huylu huyundan vazgeçmez," demişti Jimmy. "Ve hayranlarım da benim kadar yaşlı. Sosyal medyada olup olmadığını umursamıyorlar, o yüzden ben neden umursayayım?"

“Ee, yeni hayranların için?” diye karşılık vermişti Zoe, sabırsız bir şekilde Paris’e yardım etmesi için dönerek. “Bir yayın anlaşması yapmanın tüm amacı bu değil mi? Hadi ama Paris, sen de söyle.”

Paris omuz silkip bir sonraki mektubu açmıştı. Onun da sosyal medya hesapları yoktu, bu yüzden altmış sekiz yaşındaki kocasını böyle bir şeye ikna edecek son kişiydi. Jimmy e-postalara bile zar zor katlanıyordu ve mesajlaşmaktan nefret ediyordu.

“Evlat, mesele bu değil,” demişti Jimmy. “Bana şaka yapmam için para veriyorlar. Hayranların neyi sevip sevmediğini kontrol edemem ve bu konuda endişelenmemeyi uzun zaman önce öğrendim.”

“Bir düşün, Zoe,” demişti Paris. “Gerçekten Jimmy’yi Twitter’da görmek ister misin? Zaten aklına gelen her şeyi söylüyor”.

“Tüm tweet’leri ben yazarım.” Zoe, bakışları aralarında gidip gelmişti. “Bir Twitter hesabı, Jimmy’nin markasını güçlendirebilir.”

“Benim dışımda kimse benim için yazamaz,” demişti Jimmy. “Ve benim kararım Twitter’da olmamak.”

Paris, kocasının hayran mektuplarını okumayı zamanla sevmişti; bu mektuplar, Jimmy’nin hayatının Paris’in en az tanıdığı yönlerine, işine, işinin tarihine ve mirasına bir bakış sunuyordu. Bir keresinde ona, şov dünyasından ne zaman uzaklaşması gerektiğini nasıl anladığını sormuştu. Jimmy, yaratıcılığının birkaç sebepten dolayı tükendiğini söylemişti. Tükenmişlik, hayatın getirdiği stres, yaş, zihinsel sağlık sorunları ve neredeyse ölmek. Ama en büyük sebep, ayık olmasıydı.

“Bana gerçekten mutluluk veren tek şey uyuşturucuydu,” demişti Jimmy.

“Ciddi değilsin.”

“Keşke olmasaydım, genç.”

Tanıştıklarında Jimmy dört yıldır uyuşturucudan uzaktı ve bu şekilde kalmaya kararlıydı. Harika hissettiğini söylemişti... ama komik olmayı özlüyordu.

“Kendime bunun sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum,” demişti omuz silerken. “Ama eğer her lanet gün bunu özlemendiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Uyuşturucuları mı yoksa komediyi mi?” diye sormuştu Paris.

“İkisini de. Hiçbirini diğerinden ayrı yaşamadım.”

Komik olmak –bıçak gibi keskin bir komiklik, seyirciyi aynı anda hem kahkahalarla güldüren hem de kıvranmalarına neden olan, eğlendirdiği kadar acı veren bir komiklik– Jimmy’nin yeteneği idi. Hayatta tek istediği şey insanları güldürmekti.

Onu yıllardır tanıyan arkadaşlarına göre, Jimmy her zaman komikti. Ancak komik olma işi, sadece partilerde arkadaşlarını güldürmekten çok daha farklıydı. Canı istesin ya da istemesin, her gece “komik olma” baskısı zordu. Genç bir komedyenken sahnede enerji bulmak ve beyninin ağzı kadar hızlı çalışmasını sağlamak için kokain kullanmaya başlamıştı. En komik dönüm noktalarından bazılarını –örneğin *Johnny Carson’ın sunduğu The Tonight Show’daki ilk çıkışını*– hatırlamayacak kadar uyuşturucu etkisi altındaydı. Şöhretinin zirvesinde kokain ve adderall olarak performans sergiliyor, sakinleşmek için Xanax, uyu-mak için Valium ve sırf iyi hissettirdiği için eroin kullanıyordu. Uyuşturucu olmadan komiklik daha yavaş geliyor, esprilerse daha hafif kalıyordu. Tüm bırakma girişimlerinin ardından, aylar süren depresyon dönemleri başlıyordu.

Son kez uyuşturucu kullanmayı bıraktığında, komikliği tamamen yok olmuştu. Hâlâ iyi espri yapabiliyordu; ancak Jimmy Peralta’yı *Jimmy Peralta* yapan şey, çoktan ortadan kaybolmuştu.

Ve sonra geri geldi. Tesadüfen.

Jimmy her zaman hayır kurumlarına çok fazla bağış yapardı ve sık sık yerel etkinliklere davet edilirdi. Evlenmelerinden birkaç ay sonra Paris, onunla birlikte Fairmont’ta düzenlenen, fakir mahallelere ruhsal sağlık hizmetleri sunan bir hayır kurumu için düzenlenen bir bağış gecesine katıldı. O gece cömert bağışları nedeniyle bir plaketle ödüllendirildi. Sahneye çıkıp teşekkür

etmek için birkaç kelime söyledikten sonra, birdenbire başkan adaylarından biri ve bir eşek hakkında müstehcen bir espri yaptı. O gece otelin balo salonunda aldığı kahkahalar ve alkışlar günlerce onunla beraber kaldı. İşte her şeyin değişmeye başladığı an o andı.

Birisi o şakayı videoya çekip Twitter'a yükledi ve videoya #BaşkanınEşeği ve #JimmyPeraltaYaşıyor etiketlerini ekledi. Bir gün içinde video iki yüz binden fazla kez retweetlendi. Chrissy Teigen bile videoya bir gözyaşlarıyla gülen emoji ile yanıt verdi ve "Seni çok seviyorum Jimmy Peralta" yazdı. İşte o an Jimmy, yeniden söyleyecek bir şeyleri olduğunu fark etti.

Sonraki birkaç hafta boyunca yeni espriler yazdı ve bunları, en çok vakit geçirdiği iki kişi olan Paris ve Zoe üzerinde denedi. Bu iki kadın birçok konuda anlaşılamasalar da bir konuda aynı fikirdeydiler. Jimmy Peralta hâlâ çok komikti ve yazdığı şakalar tüm dünyadaki gündemle ilgiliydi.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir materyal hazırladığında birkaç yerel komedi kulübünde denemeye başladı. Daha sonrasında, Amerika genelinde başka mekânlarda performans sergilemeye davet edildi, hatta New York'taki efsanevi Comedy Cellar'da* sürpriz bir gösteri yaptı. Seyirciler, bu yeni Jimmy'yi çok sevmişti. Evet daha yaşlıydı ama aynı zamanda daha bilge, daha hassas, farkındalığı daha yüksekti ve 2017'de, yirmi yıl öncesine göre daha komikti. Eski hayranları, onu tekrar sahnede görmekten mutluydu. Genç hayranlar ise onun politikacılara karşı dürüst ve sert eleştirilerinden keyif aldı. Jimmy, kime oy verdiği fark etmeksizin herkese eleştiriler yöneltiyordu. Demokrat partili bir politikacının skandalıyla ilgili iki dakikalık şakalarla dolu iğneleme videosu YouTube'da yirmi beş milyonun üzerinde izlenme aldı.

2018'in başlarında, Netflix'in rakibi Quan aradı ve her şey o zaman değişti. Jimmy, altmış sekiz yaşında, büyük bir geri dö-

* Comedy Cellar, New York'un önde gelen komedyenlerinin sahne aldığı bir kulüptür. -ç"

nüşe hazır olduğuna karar verdi. Üstelik bu geri dönüşü devasa bir şekilde yapıyordu. İlk özel gösterisinin adı, *Jimmy Peralta Hayatta*'ydı. Birkaç ay önce yayınlanmıştı ve büyük bir izleyici kitlesine ulaşarak Jimmy'yi bir kez daha yıldız mertebesine taşıdı. İkinci gösteri ise birkaç hafta içinde yayınlanacak ve adı *Seni Seviyorum, Jimmy Peralta* olacaktı.

Büyük bir medya ilgisi vardı. Röportajlar yapıldı. Düğün fotoğrafları magazinlerde yer aldı.

"Bu, senin için de bir fırsat olabilir Paris," dedi Zoe. "İnsanlar senin kim olduğunu merak ediyor."

"Hayır, etmiyorlar. Ben ünlü değilim."

"Ama ünlü *yakınsın*." Zoe bir an düşündü ve sonra neşeyle doğruldu. "Yoga pozlarını gösteren kısa videolar çekmeye ne dersin? Bir spor giyim markasını seninle işbirliği yapmaya ikna edebilirim. Kendi yoga kıyafetleri koleksiyonun olabilir."

Paris başka hiçbir şeyi daha az isteyemezdi. "Hayır, teşekkürler."

Medya ilgisinin hepsi iyi değildi. Jimmy'nin beşinci karısının Filipin kökenli olduğunun ortaya çıkması geçmişteki bazı tartışmaları yeniden alevlendirmişti. Quan anlaşması duyurulduktan birkaç hafta sonra, bir magazin kanalı 1990'dan kalma eski bir stand-up videosunu ortaya çıkardı. Videoda komedyen, Asyalılarla alay ediyordu... ancak "Asyalı" kelimesini kullanmamıştı. Rahatsız edici şakanın bir klibi bir internet sitesine yüklendi ve birkaç saat içinde Twitter'da trend olmaya başladı.

Ertesi gün, Paris bilinmeyen bir numaradan gelen bir çağrıyı cevaplama hatasına düştü. Arayan, bir zamanlar Çinlilerle alay eden bir adamla evli olmanın nasıl bir his olduğunu soran bir gazeteciydi.

"Ben Filipinliyim," diye yanıtladı Paris. "Tüm Asyalılar sizin için aynı mı görünüyor?"

Gazeteci cevap veremedi telefonunu kapattı.

Daha sonra bunu Jimmy'e anlattığında güldü. Zoe dehşete kapılmıştı.

“Tanrı aşkına Jimmy, eğer bugün aynı şakayı yapsan, iptal edilirdin,” dedi Zoe. “Hem de *anında*. Hemen bir özür dilemelisin.”

“Sakin özür dileme,” dedi Paris, Jimmy’e. “*Lütfen* iptal edin. Belki o zaman bizi rahat bırakırlar.”

Jimmy iptal edilmedi. İlk özel gösterisinin başında eski şakasına atıfta bulunup hem komik hem de duyarlı bir şekilde sorumluluğunu üstlendi. İnsanlar onu affetti. Jimmy Peralta’yı geri *istiyorlardı*. Ama Paris’in eski hayatından birinin, onun yeni hayatındaki fotoğraflarını görmesi an meselesiydi.

İlk şantaj mektubu bir ay sonra geldi.

Paris karton kutuya uzandı ve açtı. Bandı yırtarak çıkarmaya başladı, mektuplardan birkaç tanesini birden çekti. Onu gördüğünde elindekilerin neredeyse çeyreğine bakmıştı.

Lavanta rengindeydi, doğum günü kartı boyutundaydı ve sağ üst köşesinde iki Kanada pulu vardı. Sainte-Élisabeth, Quebec’teki kadınlar hapishanesinden gönderilmişti.

Mektup, doksanlı yılların başında sevgilisini öldürdüğü için müebbet hapis cezası alan bir mahkûmdan geliyordu. Adı Ruby Reyes’ti ve o zamanlar medya ona “Buz Kraliçesi” lakabını takmıştı.

Aynı zamanda Paris’in on dokuz yıl önce kızını öldürdüğü kadındı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Paris'in kendisini bulabileceğini düşündüğü insanlar arasında, Ruby Reyes'in olabileceği aklına dahi gelmemiştir.

Ancak hapishanelerde de televizyonlar elbette vardı, *Entertainment Tonight* gibi şovlar ve *People* ile *Us Weekly* gibi dergilere erişim de mevcuttu. Sainte-Élisabeth Hapishanesi mağara değil, bir kadın cezaeviydi. Ruby'nin onu bulamayacağını varsaymak, Paris'in yaptığı ilk hataydı.

İkinci hatası ise ona talep ettiği parayı vermemekti.

İlk şantaj mektubu geldiğinde, kocasının hayran mektuplarının geri kalanıyla birlikte masum bir şekilde kutuda duruyordu. Jimmy, fotoğrafları imzalamakla meşguldü, Zoe de geri gönderilecek zarfları mühürleyip damgalıyordu ve hiçbirisi Paris'in lavanta renkli zarfı kutudan çekip göndericinin kim olduğunu gördüğünde neredeyse kalbinin durduğunu fark etmedi. Kimse Paris'in titreyen ellerle mektubu gömleğinin altına gizleyip, banyoya gitmek için izin istediğini de fark etmedi. Paris kapıyı kilitledi, mektubu okudu, parçalara ayırdı ve hepsini tuvalete atıp sifonu çekti.

Paris yeni zarfı hızla yırtıp açtı ve içinden bir fotoğraf ile lavanta renkli, el yazısıyla yazılmış bir mektup çıkardı. Mektup bir hafta önce tarihlenmişti, yani Ruby bunu yazıp postaya verdiğiğinde, Jimmy hâlâ hayattaydı.

Sevgili Paris,

Postalar geldiğinde, içlerinde senden bir yanıt almadığımı her gördüğümde hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Jimmy'nin ne kadar ünlü olduğunu şimdi her zamankinden daha fazla anlıyorum ve dünyanın dört bir yanından hayran mektupları aldığımı biliyorum. Onun Quan'da yayınlanacak yeni komedi programını hapisten çıkar çıkmaz izlemeyi dört gözle bekliyorum, tabii birileri bana nasıl yapacağımı gösterirse (ha ha).

Evet, doğru okudun. Büyük bir dramayla dolu hızlı bir duruşmanın ardından, Kanada Şartlı Tahliye Kurulu, artık toplum için bir tehlike olmadığını kararlaştırdı. Bu cehennem çukurunda geçen yirmi beş yılın ardından, bu ayın sonunda Sainte-Élisabeth'ten tahliye ediliyorum.

Bu harika değişiklikte birlikte, başlangıçta talep ettiğim miktarı artırmanın mantıklı olacağını düşünüyorum. Normal hayata döndüğümde yaşayacak bir yere ihtiyacım olacak ve Toronto'daki gayrimenkul fiyatlarının artık çok pahalı olduğunu duydum. Yeni bir başlangıç için üç milyon doların uygun bir miktar olduğunu düşünüyorum.

Önümüzdeki haftalarda birkaç röportajım olacak ve o gazetecilere ne anlatacağım tamamen bana borçlu olduğun parayı ödeyip ödemediğine bağlı olacak. Benden aldıkların düşünüldüğünde, en azından bunu yapabilirsin.

Bir sonraki mektubumda, parayı havale edebileceğin banka hesabının bilgilerini göndereceğim.

En içten dileklerle,

Ruby

Not: Sana bir fotoğraf gönderdim. Hayatını mahvetmeye karar verdiğin kişiden bir hatıraya sahip olmak isteyeceğini düşündüm.

Ek Not: Belki alışverişimiz tamamlandıktan sonra bana nasıl Paris olduğunun hikâyesini anlattırır. Özellikle, gerçek ismi-

nin yazılı olduğu kabın içinde kimin külü olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Paris mektubu sehpanın üzerine bıraktı. Hayır. Bu gerçek değildi. Ruby Reyes gerçekten hapisten çıkıyor olamazdı. Buz Kraliçesi, doksanlarda Toronto'da manşetlere taşınan, zengin ve evli sevgilisini vahşice öldürdüğü için müebbet hapis cezası almıştı. Hangi dünyada böyle biri şartlı tahliye edilebilirdi? Ve nasıl bir dünyada herhangi bir gazeteci Ruby Reyes'in söyleyeceklerini dinlemek isterdi?

Titreyen elleriyle Paris yeni iPhone'unu kaptı. Sonuçta kadın bir yalancıydı ve Paris, kendi gözleriyle görmeden Ruby'nin söylediklerine inanmayacaktı. İnternet tarayıcısını açarak *Ruby Reyes Buz Kraliçesi Toronto* diye arattı.

Aman Tanrım, bu gerçektir. İşte, *Toronto Star*'da yazıyordu. Başlık ve ilk birkaç cümleden sonrası ücretli bölümde kalıyordu ancak Ruby'nin yalan söylemediğini doğrulamak için yeterli kısım görünüyordu. Gerçekten de onu serbest bırakıyorlardı. Paris Toronto'dan ayrıldıktan sonra neler olabileceğine dair tüm ihtimalleri gözden geçirmişti fakat Ruby Reyes'in serbest kalması bu ihtimaller arasında yoktu. Kadın, birinci derece cinayetten hüküm giymişti. Buz Kraliçesi, hapiste ölmeliydi.

Ruby, ilk mektubunda Paris'ten bir milyon dolar istemişti. Birkaç ay önce bu tamamen saçma gelmişti. Ömür boyu hapis cezası çeken bir mahkûm bir milyon doları ne yapacaktı ki? Kantin atıştırmalıkları ne kadar pahalı olabilirdi? Paris'in bu talebe dair bulabildiği tek mantıklı açıklama, Ruby'nin onu rahatsız etmek ve Paris'in onu susturmak için *bir şeyler* ödeyip ödemeyeceğini görmek istediği olmuştu.

Ama şimdi Ruby üç milyon istiyordu. Eğer Paris parayı vermezse, *herkes* onun gerçekte kim olduğunu öğrenecekti. Ve bu gerçekleşirse, sadece Jimmy'nin ölümü için yargılanmakla kalmayacaktı.

Bir cinayet suçlamasından daha kötü ne olabilir? *İki* cinayet suçlaması.

Paris kalp atışlarının yavaşladığını hissedene kadar gözlerini kapatıp nefes alıp vermeye odaklandı. Ruby'nin mektupla birlikte gönderdiği fotoğrafı eline aldı. Arka tarafına soluk mavi mürekkeple *Humber Bay Park, Toronto, 1982. Joey'nin üçüncü doğum günü* yazılmıştı.

Yeşilimsi bir tona sahip fotoğraf, yuvarlatılmış kenarları olan mükemmel bir kareydi. Ruby Reyes, kızı Joey ile kırmızı beyaz ekoseli bir örtüyle kaplanmış bir piknik masasında oturuyordu. Masada bolca yiyecek vardı: bir kova kızarmış tavuk, parlak yeşil lahana salatası ve makarna salatası ile dolu köpük kaplar, büyük bir kâse beyaz pirinç, yanında sosları ile bir tepsi kızarmış çin böreği ayrıca diyet ve vanilyalı kolalar ile dolu bir soğutucu. Tüm bunların yanı sıra balonlar, üç mumlu pembe kremalı bir doğum günü pastası ve parlak hediye paketleri ile sarılmış mütevazı bir hediye yığını da vardı. Arka planda Ruby'nin kız kardeşi ve eniştesi kahkaha atıyordu.

Ruby ve küçük kızı sarı yazlık elbiseler giymiş, ikiye bölüp paylaşılabilen bir muzlu dondurmanın yarısını yiyorlardı. Birbirlerine gülümsüyorlardı ve güneşin altında yüzleri mutlulukla ışıldıyordu. O anki anne kız arasındaki sevgi çok belirgindi ve Paris şimdi buna bakarken içi acıyordu. Hafifçe küçük kızın tatlı yüzüne dokundu. Joey eski güzel zamanlarda çekilmiş olan bu fotoğrafta, ne kadar da küçüktü.

Paris onu öldürmeyi planlamamıştı. Ama bu bir kaza da değildi. Fotoğrafı tekrar sehpanın üzerine koydu ve mektubu alıp banyoya gitti. Klozetin önünde durarak mektubu küçük parçalara ayırdı. Tuvalet atıp sifonu çekti. Parçalar mor konfeti gibi klozetin içinde döndü durdu ve sonunda kayboldu.

Paris, soğuk suyla ıslattığı bir bezi yüzüne bastırıp aynaya baktı. İlk şantaj mektubu geldiğinde Ruby'ye ödeme yapmamak büyük bir riskti. Ama parası yoktu ve Jimmy'den istemek bir seçenek değildi. Bunun yerine işleri kendi başına düzeltmeye çalışmıştı fakat herkesin kendisine ait olduğunu düşündüğü küllerle dolu kabı geri alma planı umduğu gibi gitmemişti.

Eğer Ruby'ye parayı ödemezse, bütün sırları açığa çıkacaktı. Eski kimliğinden sıyrılmak ve Paris olmak için çok uğraşmıştı. Çoğu gün bunu başardığını, kendini yeniden yarattığını hissediyordu. Ama geceleri rüyalarında on dokuz yıl öncesine dönüyor, Toronto'daki o kirli bodrum katındaki dairesinde, satranç tahtası gibi kareli zeminlere bakıyor ve en yakın arkadaşı olan genç kadının harap olmuş bedenini, kanlı yüzünü görüyordu. Gözleri yardım diler gibi çaresiz ve umutsuzdu.

Son anlarında yalvarmıştı.

Lütfen, diye fısıldamıştı. *Lütfen*.

Paris, oturma odasına geri dönüp fotoğrafı bir kez daha eline aldı. Yangın gecesinde, bir hayattan çıkıp başka bir hayata adım attığı o gece, bu fotoğrafı geride bıraktığını sanmıştı. Fotoğrafı, kaptaki küllerin sahibi olan kızla birlikte yanmaya terk ettiğini düşünmüştü.

İKİNCİ KISIM

Alınacak ne bir hayat, kırılacak ne bir bağ, seni özleyeceğim

—PUFF DIDDY VE FAITH EVANS, FT. 112

ONUNCU BÖLÜM

Ruby Reyes, #MeToo' mağduru, cinayetten yirmi beş yıl hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edildi.

Drew Malcolm başta makalenin bir şaka olduğunu düşündü, çünkü bir hiciv haber sitesinde yazılmış gibi görünüyordu. Ama bu bir şaka değildi, gerçekten oluyordu ve başlık o kadar saçma gelmişti ki tam anlamıyla kavrayabilmek için birkaç kez okuması gerekmişti.

Buz Kraliçesi, bir *mağdur* mu? Eğer gerçek #MeToo mağdurlarına hakaret olmasaydı, Drew buna gülebilirdi. Ama Joey Reyes'in annesinin hapisten çıkmasında komik bir şey yoktu. Ve bu durum onu o kadar sinirlendirmişti ki Joey öldükten kısa bir süre sonra gazeteci olarak ilk gerçek işine girdiğinde kendine verdiği sözü bozmaya karar vermişti.

Drew, podcast'inde Buz Kraliçesi hakkında konuşacaktı. Ruby Reyes hapisten çıkıyor olabilirdi, ancak Drew'un söyleyecek bir şeyi varsa Ruby asla gerçekten özgür olamayacaktı. Çünkü bu kadın sadece bir katil değil, aynı zamanda korkunç bir anneydi.

O psikopat kadının canı cehennemeydi.

* * *

Ruby Reyes'i, sıcak ve bunaltıcı bir Haziran gecesi, 1992'de tutukladılar.

* Me Too Hareketi, çok çeşitli yerel ve uluslararası isimlerle ortaya çıkan cinsel taciz ve cinsel saldırıya karşı bir harekettir. -çn

İki polis arabası, bir ambulans ve çocuk koruma hizmetlerinden gelen bir kadınla bile olay sessiz sedasız gerçekleşti. Acil müdahale araçlarının kırmızı ve mavi ışıkları karanlığı yararak göl kenarındaki parkın ağaçlarını aydınlattı, Ruby ve on üç yaşındaki kızı Joey'nin yaşadığı harabe hâlindeki alçak apartmanın kirli tuğla dış cephesini gözler önüne serdi.

Mahalle sakinleri, neler olduğunu görmek için balkonlarına çıktılar. Bu bölgede polis araçları görmek olağandı, ancak genellikle karanlık çöktüğünde Willow Park'ta gerçekleşen olaylar yüzünden çağrılırlardı. Uyuşturucu alışverişleri. Cinsel pazarlıklar. Sokağa çıkma yasağını ihlal eden gençlerin yaptıkları. Gidecek yeri olmayan evsizlerin kavgaları.

Bu olay, diğerlerine kıyasla oldukça sakindi. Ruby ne itiraz etti ne de direndi. Aksine, kelepçelenmiş bir şekilde apartmanın lobi-sinden çıkarılırken rahatsız olmuş gibi görünüyordu, sanki tutuklanması basit bir yanlış anlaşılmaydı ve yakında çözülecekti.

"Anneciğim," dedi Joey, kaşının üzerindeki kesiği tedavi eden bir sağlık görevlisinin yanından ambulansın arka kısmından aşağı atlayarak. Kesik çok acımıyordu ama kaburgaları ağrıyordu ve sabaha göğsünün morarıp şişeceğini tecrübelerinden biliyordu. Ruby'ye doğru koştu ve kollarını annesinin beline dolayarak yüzünü onun göğsüne bastırdı. "Anneciğim, üzgünüm."

Joey'nin arkasında duran sosyal hizmet görevlisi onu nazikçe annesinden ayırdı. Ruby, yüzüne yansıyan polis ışıklarının altında kızına baktı. Eski, lekeli geceliği ve yağlı, yıkanmamış saçlarıyla bile, Ruby güzeldi.

"Ah, Joey." Sesi yumuşaktı, neredeyse şefkat doluydu. Ama karanlık gözlerinin ardında hiçbir şey yoktu. İki kara delik gibiydiler, ışığı ve her şeyi içine çekiyorlardı. "Ne yaptın?"

Onu götüren memurlar Ruby'yi kolundan çekti ve Joey'nin annesi başı dik, çenesini havada yürümeye devam etti. Koşullar ne olursa olsun, hâlâ muhteşem görünmeyi başarıyordu. Memurlardan biri elini başına koydu ve Ruby, polis arabasının arka koltuğuna olabilecek en zarif şekilde oturdu.

Davaya atanan sosyal hizmet görevlisi Deborah Jackson, Joey'nin dizleri bükülürken onu yakalamayı başardı. Genç kızın bütün bedeni titremeye başladığında güçlü kollarıyla onu sardı. Bunun sebebi Joey'nin üşümesi değildi. O hafta Toronto'da bir sıcak hava dalgası vardı ve gece saat on bir olmasına rağmen göl kenarında sıcaklık otuz dereceyi, nemle birlikte ise otuz yedi dereceyi buluyordu. Daha da kötüsü, sıcaklık kirli bir his veriyordu. Ontario Gölü'nün bu kısmı yazın hep kötü kokardı, sıcaklık çevredeki fabrikalardan yayılan pislik, çöp ve kirliliğin kokusunu hapsediyordu.

Sosyal hizmet görevlisi, Joey'yi tutacak kadar güçlü değildi. Annesinin içinde olduğu polis arabası hareket ettiğinde Joey, kadının terli kollarından sıyrıldı ve çıplak ayaklarıyla arabanın peşinden koşmaya başladı. Willow Caddesi boyunca annesine seslenerek bağırdı, ta ki araba, ışıklar ve annesi gözden kaybolana dek.

Gazeteler, bu sahneyi yürek burkan bir olay olarak haber yapacaktı. Ancak 42 Willow Avenue'de yaşayanlar için bu olay pek de şaşırtıcı değildi. Uzun zamandır bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorlardı. Asansörde yanlarında dururken kızın gözlerindeki boş bakışı ve vücudundaki morlukları fark etmişlerdi. Günün her saati Ruby'nin dairesinden gelen bağırırları ve eşyaların kırılma seslerini duymuşlardı.

"Yani, her gün değildi," diye duyuldu Mr. Malinowski, Ruby'nin tutuklandığı gece polislerle konuşurken. Birinci katta yaşayan apartman görevlisiydi. "Yani, zayıf mıydı? Tabii, ama o yaştaki birçok kız öyle. Bir keresinde yanağında bir morluk gördüm mü? Evet, gördüm ama çocuk sonuçta. İyi olup olmadığını sordum mu? Elbette sordum, annesi de bisikletten düştüğünü söyledi. Ne yapmam gerekiyordu ki, yalan söylediğini mi iddia etmeliydim?"

Joey'nin aslında bir bisikleti yoktu. Ne kaykayı ne patenleri ne de yüzünde ve vücudunun farklı yerlerinde ara sıra ortaya çıkan mor lekelere sebep olduğu iddia edilen diğer şeylerden herhangi biri vardı.

"Bir keresinde kolunda bir bandaj vardı," dedi Bayan Finch. Koridorun sonunda işsiz, yetişkin oğluyla birlikte yaşıyordu, so-

nunda polisi arayan kişi o olduğu için konuşmaya hevesliydi. “Kız utanmış görünüyordu, tökezleyip düştüğünü, sakar olduğunu söyledi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hep biliyordum. Ama annesinin gerçekten bir şey yaptığını hiç *görmedim*, ne yapabilirdim ki? Hem zaten, beni ilgilendirmezdi. Tamam, itiraf ediyorum, kadını pek sevmezdim. Tam bir hafifmeşrepti, hep o kısa etekleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla dolaşırdı, göğüsleri neredeyse çenesine kadar çıkıktı, her birkaç ayda bir de farklı bir erkek arkadaşı olurdu. Ama kız kaç yaşında, on iki mi? On üç mü? Eğer bir şeyler oluyorduysa, söylemeliydi, yoksa başkaları nasıl bilebilirdi ki?”

Ama biliyorlardı. Tabii ki biliyorlardı.

Sonrasında gerçekleşen cinayet davası büyük yankı uyardı. Ruby’nin çalıştığı bankanın başkanı Charles Baxter, çok sayıda bıçak darbesi sonucu eksanguinasyondan ölmüştü. Tam olarak on altı darbe almıştı ancak boynuna atılan kesik sonunda onu öldüren şey olmuştu. Bir yetişkine eksanguinasyonun ne anlama geldiğini sormaya çekinen Joey, sözlüğe bakmıştı. Sonuçta bunun, sadece “kan kaybı” anlamına gelen çok süslü ve ilginç bir kelime olduğu ortaya çıkmıştı.

Annesinin güzelliğı, olayın daha da fazla ilgi çekmesine neden oldu. Ruby Reyes’in uzun, parlak siyah saçları ve baştan çıkarıcı gülümsemesi her makalenin, her televizyon haberinin merkezindeydi. Hatta ona bir lakap bile takmışlardı: Buz Kraliçesi. Tutuklandığında otuz beş yaşındaydı, ama on yaş daha genç gösteriyordu.

“Eğer seni doğurmuş olmasaydım,” derdi Ruby her zaman kızına, “insanlara yirmi beş yaşında olduğumu söyleyebilirdim. Bana benzemenden nefret ediyorum.”

Joey, annesinin başına gelen en kötü şeyin kendisi olduğundan hiç şüphe duymamıştı. Tıpkı annesinin de anneannesinin başına gelen en kötü şey olması gibi.

Annesinin mahkûmiyetinin ardından Joey, Toronto’nun iki saat kuzeyinde bulunan küçük bir kasaba olan Maple Sound’da

yaşayan teyzesi ve eniştesinin yanına gönderildi. Flora ve Miguel Escario'nun üç küçük oğlu vardı ve sosyal hizmet uzmanı, reddetmeleri hâlinde Joey'nin koruyucu aileye verileceğini açıkça belirttiğinde, yeğenlerini yanlarına almayı kabul etmişlerdi. Joey, annesinin tutuklanmasından birkaç gün sonra taşındı. Sonunda gerçek bir ailesi olacaktı. Bu, yeni bir başlangıç için bir şanstı.

Ancak öyle olmadı çünkü lisedeki çocuklar Ruby Reyes'in tam olarak kim olduğunu biliyorlardı. Bu da Joey Reyes'in kim olduğunu bildikleri anlamına geliyordu. Biliyorlardı çünkü aileleri ve öğretmenleri gazeteleri okuyor ve haberleri izliyordu. Yeni kız, Buz Kraliçesi'nin kızıydı ve Buz Kraliçesi, *yeni gelmiş bir göçmen, bir fahişe ve birini öldürmüş bir para avcısıydı*. Hikâye korkunç ve heyecan vericiydi, konuşmak için çok eğlenceliydi, bu yüzden fısıldaşıp dedikodu yapıyorlar, spekülasyonlarda bulunuyorlardı. Zamanla gerçeğin parçaları yerlerini daha ilginç söylentilere ve daha sonrasında düpedüz yalanlara bırakmıştı. Bu durumdan, annesinden ve annesinin hikâyesinden kaçış yoktu.

On sekiz yaşında liseden mezun olduktan sonra Joey, Toronto'ya geri taşındı. İki yıl sonra, evinde çıkan bir yangında yalnız başına öldü. Bu, trajik bir hayatın trajik bir sonuydu ve Drew, gazeteci olarak çalıştığı onca yıl boyunca, Joey yüzünden Ruby hakkında asla yazmayacağına dair kendine söz vermişti. Asla tarafsız olamayacağını biliyordu.

Ama artık gazeteci değildi. Çalıştığı gazete üç yıl önce kapanmıştı ve Drew, ev kredisini ödemeye devam etmek için sert bir dönüş yapmak zorunda kalmıştı. Şimdi bir podcast yapımcısıydı ve *Karanlıkta Yaptığımız Şeyler* adlı programı her sezon ortalama üç milyon dinleyiciye ulaşıyordu. İnsanlar onun görüşlerini duymak için programı takip ediyordu. Ve Ruby Reyes'in herhangi bir şeyin kurbanı olarak gösterilmesi hakkında söyleyecek bir sürü şeyi vardı. Buz Kraliçesi altmış yaşında hayatta ikinci bir şans yakalarken, yıllarca istismar ettiği kızı yirmi yaşında ölmüştü.

Drew sadece öfkeli değildi.

Çılgına dönmüştü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Junior's'un önündeki sokakta sadece bir park yeri vardı ve Drew onu kapmıştı.

Eskiden hiç bu kadar kalabalık olmazdı ama yirmi yıl önce burada yaşadığı zamandan beri eski mahallesinde çok şey değişmişti. Kendisinin ve Joey'nin çalıştığı video dükkânı artık yoktu. Portekiz fırını da öyle. Ama Junior's hâlâ buradaydı ve Golden Cherry de yanı başında duruyordu.

Arabasını kilitledi ve eski striptiz kulübünün ikonik neon tabelasına ve karartılmış cephesine baktı. Drew, Cherry'e tam olarak bir kez girmişti, o da katılmak istemediği bir bekârlığa veda partisi için hiç gerçekleşmeyen bir düğünün öncesiydi. Golden Cherry bir zamanlar popülerdi, ancak striptiz kulüp endüstrisi yaklaşık on yıl önce gerilemeye başladığında, eski "centilmenler kulübü" lüks bir gece kulübüne dönüştürülmüştü. Sahibi bir ortak almış ama orijinal adını korumuştur. Yeni bir kat boyadan başka pek farklı görünmüyordu.

Ama Junior's değişmişti. Şehrin bu kısmındaki en iyi Jamaika restoranı, Jamaika usulü tavuğu, keçi etli körisi ve sığır kuyruğu ile ünlüydü ve şimdi eskisinin üç katı büyüklüğündeydi. Bir zamanlar Drew burada haftada en az iki kez yemek yedi ama artık mecbur kalmadıkça bu mahalleye pek gelmiyordu. Aslında, buradan kaçındığını söylemek yanlış olmazdı.

Buradaki her şey ona Joey'yi hatırlatıyordu.

Kapıyı açtı ve yukarıdaki çanlar girişini duyurdu. Mekânın sadece üç masalı ve işlek bir paket servisi olan küçük bir yer olduğu günler geride kalmıştı. Yan taraftaki fırını da alarak genişleyen restoran, artık daha büyük ve daha aydınlıktı; yeni sarı boyası, yeşil vinil sandalyeleri ve parlak siyah masaları vardı. Yemek salonunun her köşesine büyük televizyonlar monte edilmişti ve kapının yanındaki duvarda Junior'un Usain Bolt'la çekilmiş devasa bir fotoğrafı asılıydı. Ancak tüm bu değişiklikler iyi olsa da Drew fiyatların arttığını fark etti. Eskiden doksan dokuz cent olan imza niteliğindeki sığır etli börekleri şimdi tanesi iki buçuk dolar gibi şaşırtıcı bir fiyata çıkmıştı.

Yine de tezgâha gidip bir tane sipariş verdi ve sonra misafirini beklemek için bir masa bulup oturdu. Böreği yerken tadının tam da hatırladığı gibi olduğunu fark etti ve en yakındaki televizyona bakmaya başladı. CNN'de üç yorumcu, ABD başkanının söylediği bir şey üzerine hararetle tartışıyordu. Drew, Amerikan siyasetini pek ilgi çekici bulmasa da ekranın altından geçen haber altyazısı dikkatini çekti.

Birinci derece cinayetle suçlanan Paris Peralta, merhum eşi Jimmy Peralta'dan kalan kırk altı milyon dolarlık mirasını almaya hazırlanıyor.

"Kırk altı milyon. *Vay canına*. Demek ki gerçekten katil, eşiydi," diye düşündü Drew. Ünlülerin iniş çıkışlarına hiç ilgisi olmamıştı, ama Jimmy Peralta cinayeti dikkatini çekiyordu. Çok uzun zaman önce *Jimmy Peralta Hayatta'yı* Quan'da izlemişti ve ikinci gösteriyi de merakla bekliyordu. Gerçekten komikti ama ilk şovun başlığı artık ironik ve hüzünlüydü.

"Yok artık daha neler," diye keyifli bir ses duydu.

Drew, televizyona sırtını dönüp birkaç adım ötede duran kadına baktı. Yüzündeki koca gülümseyiş hemen dikkatini çekti ama onu tanıması birkaç saniyesini aldı. Hatırladığında ağzı açık kaldı.

"Charisse?" diye ayağa kalktı. Babasının ortaokulda burada masa temizlemeye zorladığı o sıska kızla bu hoş kadını nasıl bağdaştıracağını düşünüyordu. "Sen misin?"

"Drew Malcolm," dedi Charisse, kalçasını hafifçe yana kaydırarak. "Ne arıyorsun buralarda?"

"Sadece biriyle öğle yemeği için buluşuyorum," dedi Drew. "Şu hâline bak. Büyümüşsün." Ve çok güzelleşmişsin, diye düşündü ama bunu söylemek tuhaf olurdu. Sonuçta Charisse artık otuzlarında olmalıydı. O sıska kollar ve diş telleri gitmiş, yerini kıvrımlı bir vücut ve gözlerindeki parıltı almıştı.

"Tamam, bana beş saniyelik özet geç," dedi Charisse. "Evli misin? Çocuk? Ev? İş?"

"Hiç evlenmedim. Bir kızım var, Sasha, on dokuz yaşında, Western'da ikinci yılını bitirdi. Liberty Village'de bir dairem var, on beş yıl boyunca *Karanlıkta Toronto*'da araştırmacı gazetecilik yaptım, şimdi evimde gerçek suçlar hakkında podcast yapıyorum."

"*Karanlıkta Toronto* mu?" Charisse etkilenmiş görünüyordu. "O gazeteyi hatırlıyorum. Her cumartesi çıkardı, değil mi?"

"Kapanana kadar, evet."

"Ah, üzgünüm. Tamam, şimdi sıra bende," dedi Charisse boğazını temizleyerek. "On yıl evli kaldım, şimdi boşandık ama hâlâ iyi arkadaşız. Sekiz yaşında harika bir çocuğum var, Dante. Üç blok ötede bir ev aldım ve artık burayı ben işletiyorum."

"Vay be, Junior sonunda emekli mi oldu?"

Gülümsemesi soldu. "Hayır, babam öldü. Dört yıl önce. Kemiklerine yayılan prostat kanseri."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Drew, ve gerçekten üzülmüştü. "Junior iyi bir adamdı. Altın gibi bir kalbi vardı ve Toronto'nun bu bölgesindeki en iyi aşçıydı."

"Aynen öyle," dedi Charisse, kaşını kaldırarak onu baştan aşağı süzdü. "Hadi itiraf et, çevrimiçi flört uygulamasından biriyle mi buluşuyorsun?"

"Komiksin. İş toplantısı, podcast için."

Cevabından memnun görünüyordu. "O zaman ikinizin de öğle yemeği benden."

Drew güldü. "Teşekkür ederim ama gerek yok—"

“Çoktan hallettim.” Charisse parmaklarını salladı. “Fitzroy arka tarafta aşçılık yapıyor, gitmeden önce ona merhaba demelisin.”

Charisse uzaklaşırken Drew gülümseyerek yeniden oturdu ve ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret etti. Mahalle, restoran, Charisse. O artık bir yetişkin olabilirdi ama Drew’un zihninde Junior’ın kızı her zaman on iki yaşında kalacaktı.

Tıpkı Joey’nin hep yirmi yaşında kalacağı gibi.

* * *

Drew, restorana hızla giren kadını LinkedIn fotoğrafından arında tanıdı, gerçi fotoğrafta çok daha az telaşlı görünüyordu. Kendilerini tanıtmalarının ardından, kadının geç kaldığı için özür dileyişini el sallayarak geçiştirdi ve ikisi için de yemek siparişi vermek üzere tezgâha yöneldi. Charisse’in dediği gibi, kasiyer Drew’un parasını kabul etmedi.

Geri döndüğünde, Dr. Deborah Jackson daha sakindi. Mercan rengi ceketini sandalyenin arkasına asılmıştı ve ağzına kadar dolu olan çantası ayaklarının dibinde duruyordu. Sıcak bir gülümsemeyle Drew’a baktı ve ona annesinin, sağlık sorunları başlamadan önceki hâlini hatırlattı.

“Yakışıklısın,” dedi, onu süzerek. “Bunu e-postanda belirtebilirdin. Zamanında gelir ve daha şık bir şeyler giyerdim.”

Drew neredeyse tepsiyi düşürüyordu ve kadın güldü. Bu, ikisi arasındaki gerginliği biraz olsun hafifletmişti ve Drew, bu çabayı takdir etti. İkisi de bu konuşmanın kolay olmayacağını biliyordu.

“Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Dr. Jackson,” dedi Drew, karşısındaki sandalyeye oturarak.

“Lütfen Deborah de bana,” dedi kadın, çatalını eline alarak. “İtiraf etmeliyim ki buraya gelirken tereddüt ettim. Joelle öldükten bir ay sonra sosyal hizmetler işini bıraktım. Yatağımdan kalkmadığımı fark ettiğimde, sosyal hizmet görevlisi olmanın bana göre bir iş olmadığını anladım. Bu yüzden okula geri döndüm ve şimdi öğretmenlik yapıyorum. Ruby Reyes’in şartlı tahliye

edildiğini söylemeseydin, Joelle hakkında konuşmaya bile cesaret edebilir miydim bilmiyorum. Annesinin serbest bırakılması bana çok büyük bir haksızlık gibi geliyor ve #MeToo'yu kullanarak bunu başarması gerçek mağdurlara hakaret. Podcast'i yaptığın için memnunum."

Drew, aynı fikirde olmalarından dolayı rahatladı. "Joey ile ne kadar çalıştınız?"

"Annesinin tutuklandığı gecedan, on sekiz yaşına bastığı güne kadar. Dört yılı biraz aşkın bir süre. Ama yaşı dolduktan sonra da bir süre iletişimde kaldık."

"Birisiyle bu kadar uzun süre çalışmak alışılmadık bir durum değil mi?" diye sordu Drew.

"Kesinlikle," dedi Deborah. "Koruyucu ailede büyüyen çoğu çocuk, sistemden çıkana kadar birkaç farklı sosyal hizmet görevlisi ile çalışmış olur ama Joey ailesinden birileri ile kaldığı için onunla devam edebildim. Teknik olarak akraba bakımındaydı ama pek bir farkı yoktu."

Sipariş ettiği yemek olan sığır kuyruğunu yavaşça çiğnedi. "Bu harika olmuş."

Drew, ayrıca kızartılmış muzdan oluşan bir ara sıcak sipariş etmişti ve tabağı ona doğru itti. "Joey'le buraya sık sık gelirdik. Evimiz buraya çok yakındı."

"Yanan ev mi?" diye sordu Deborah.

Drew başını salladı.

"Ben buraya sadece bir kez geldim," dedi Deborah, etrafına bakınarak. "Ve bu Joey'yi son görüşümdü. Video dükkânından ayrıldığını söylemişti ama hemen yanındaki striptiz kulübünde dans ettiğinden bahsetmemişti."

"Bana da hiç söylemedi," dedi. "Gerçeği zor yoldan öğrendim."

Yemek yerken kısa bir süreliğine havadan sudan konuşmaya geçtiler. On beş dakika sonra bir garson tabaklarını topladı ve Junior'ın yeğeni Fitzroy, üstü lekeli beyaz önlüğüyle mutfaktan çıkıp selam vermeye geldi. İki adam kuvvetlice tokalaştı, birbirlerini çok uzun zamandır görmediklerini ve hâlâ yaşlarına göre

iyi göründüklerini söylediler. Fitz, Drew'un hatırladığı kadarıyla burada hep aşçıydı ve Drew'a daha sık uğraması şartıyla kahve ve hindistancevizli kek ikram etme sözü verdi. Deborah, yüzünde küçük bir gülümsemeyle bu sahneyi dikkatle izledi.

"Joelle'in neden senden hoşlandığını anlıyorum," dedi, tekrar yalnız kaldıklarında. "Seni son gördüğümde senden çok bahsetti ve kız arkadaşınla Vancouver'a taşındığınızı söyledi. Bu onu üzmüştü. Senin, en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti."

Sözler Drew'a dokunmuştu. "O da benim en iyi arkadaşım-
dı," diye yanıtladı.

Deborah, "Ama bu onun için dostluktan fazlasıydı," dedi. "Joelle seni seviyordu, Drew. Gerçekten *seviyordu*. Seninle evlenip çocuk yapmayı ve seninle yaşlanmayı hayal edecek kadar. Bu bir heves değildi. Joelle'in hoşlanma ya da yüzeysel hisler besleme kapasitesi yoktu."

Drew'un kalbi bir anda sıkıştı. "Bana asla bir şey söylemedi."

"Çünkü sen ciddi bir ilişki içindeydin." Deborah, hindistan cevizli kekten bir lokma aldı. "O asla aranızda girmek istemedi. Hayattaki tek isteği, annesi gibi biri olmamaktı."

Bu konuda tamamen haklıydı. "Joey'nin Cherry'de dans ettiğini ne zaman öğrendin?" diye sordu Drew.

"Ancak öldükten sonra." Deborah peçeteyle ağzını sildi. "Polis teşkilatında çalışan yakın bir arkadaşım var. Rapor geldiğinde beni aradı ve bu durumu oldukça zor atlattım. Onunla iletişimi koparmak istememiştim. Hâlâ bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, son kez vedalaştığımızda bunu hissetmiştim." Gözlerini kaçırdı. "Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum."

"En azından ölmeden iki saat önce striptizci olduğu için ona hakaret etmedin," dedi Drew. "Dans ettiğini öğrendiğimde durumu hiç iyi karşılamadım. Çok kötü şeyler söyledim."

"Üzgünüm," dedi Deborah, kısa bir anlığına Drew'un eline dokunurken. "Peki, benden ne istiyorsun?"

"Joey'nin dosyasını," dedi Drew. "Artık sosyal hizmet görevlisi olmadığını biliyorum ama bir şekilde notlarını sakladığını

düşünüyorum. Bana bazı şeyler anlattı, ama çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun? Podcast’te mi anlatacaksın?” diye sordu Deborah.

“Belki bir kısmını,” diye yanıtladı Drew, yüzünü ovuşturarak. “Ruby’nin hapisten çıkıp hayatına yeniden başlaması fikri midemi bulandırıyor. Öldürdüğü adamın sonradan kötü biri olduğu ortaya çıkmış olsa bile, Ruby yine de korkunç bir anneydi. İnsanların ona baktıklarında bunu görmelerini istiyorum.”

Deborah bir an sessiz kaldı, sonra çantasına uzandı ve büyük bir karton dosya çıkardı. Drew’un içgüdüleri doğruydu; Deborah, Joey’nin dosyasının bir kopyasını saklamıştı. Ayrıca altı tane spiral ciltli, renkli ve güzel kapaklı defteri de zarftan çıkarıp üst üste koydu.

“Günlükleri mi?” Drew en üstteki deftere uzanıp ona hayranlıkla baktı. Joey’nin günlükleri, Ruby Reyes’in cinayetle suçlanmasına neden olmuştu. “Bunları nasıl aldın? Hâlâ delil olarak saklanmaları gerekmiyor mu?”

“Öyleydiler,” dedi Deborah, “ama Joelle öldükten sonra orada kalmaları yanlış geldi. Arkadaşımdan onları delil dosyasından almasını istedim.”

“Onun ölümünden ben sorumluyum,” diye patladı Drew.

“Eğer bu doğruysa, benim de suçum var,” dedi Deborah, elini Drew’un yüzüne dokundurarak. Bu anaç bir hareketti, şefkat ve anlayışla doluydu.

Deborah’ın gözlerinde acısının yansımaları görebiliyordu. “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” dedi kadın.

Deborah’ın nazikliği için minnettardı ama yanılıyordu. Drew’un yapabileceği çok şey vardı. Joey’ye daha nazik davranabilirdi. Onunla kalabilirdi. Son konuşmalarının her kelimesi hâlâ aklındaydı ve bunun son konuşmaları olacağını bilseydi, hiçbir şey söylemez ve sadece onu öperdi.

Çünkü yaklaşık doksan dakika sonra, Joey ölmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Drew'un *Karanlıkta Yaptığımız Şeyler* podcast'inin ilk beş sezonu, tamamen yabancılarla ilgiliydi; duygusal bağ kurmadığı ve asla tanışmayacağı insanlarla. Buna karşılık, yeni sezon, nefret ettiği biri hakkında olacaktı. Sadece hoşlanmadığı ya da onaylamadığı biri değil, gerçekten nefret ettiği biri.

Çok az insan, Ruby Reyes'in ilk olarak cinayetten değil, çocuk istismarından tutuklandığını biliyordu. Duruşma, cinayet davasından hemen önce kapalı aile mahkemesinde gerçekleşmişti ve bu duruşmanın tutanakları mühürlüydü. Drew bunları görme talebinde bulunmuştu ve normalde böyle bir talep reddedilirdi, ancak Joey artık hayatta değildi. Başvurusu hâlen değerlendirilmekteydi.

Altıncı sezon için bir taslak hazırlamıştı, ancak tüm araştırmalarını ve röportajlarını tamamlayana kadar hiçbir bölüm kaydetmeyecekti. Konu onun için son derece kişisel olsa da gerçek suç podcast'i yapmak hâlâ hikâye anlatıcılığıydı ve insanların dinlemeye devam etmesini istiyorsanız güçlü bir anlatı çizgisi gerekliydi. Deborah Jackson ile başlamak mantıklıydı ve bunu yaptığına seviniyordu, çünkü mühürlü tutanaklarda okuyacağı hiçbir şeyin Joey'nin günlüklerini okumaktan daha acı verici olacağını hayal edemiyordu. Ve o günlükleri, Ruby Reyes ile yapacağı görüşmeye hazırlanmak için okuyacaktı ki bu görüşmeyi en sona saklıyordu. Bu süreçte, Joey'nin Çocuk Koruma Servisleri dosyasını okuyacaktı.

Hiçbir çocuk, Joey'nin annesiyle yaşadığı o hayatı yaşamamalıydı.

Ruby Reyes çeşitli yayınlara çoktan birkaç röportaj vermişti ve yakın zamanda sessizleşmeyeceği kesindi. Diğer birçok şeyin yanı sıra, Buz Kraliçesi her zaman ilgi manyağı olmuştu ve eğer kendi hayatını anlatan TV filmi için kendini oynayabilseydi, büyük ihtimalle bunu yapardı. *Bankacının Metresi* her açıdan berbattı, ancak filmin uyarlandığı suç en başından beri halkın ilgisini çekmişti.

Drew, Charles Baxter'ın cinayetini ilk kez onuncu sınıftayken duymuştu ve itiraf etmek gerekirse, okuduğu ilk makaleden itibaren olayın etkisi altına girmişti. Başlangıçta annesi, on beş yaşındaki oğlunun böylesine vahşi bir suça olan takıntısından endişe duymuştu, ancak Drew bir gün gazetecilik okumayı düşündüğünü söyleyince, annesi okuldan sonra okuyabilmesi için gazete makalelerini biriktirmeye başlamıştı.

Aile mahkemesi duruşmalarının aksine, cinayet davası medyada geniş çapta yer bulmuştu, her günün detayları neredeyse tüm Kanada basınında yer almıştı. Mahkeme salonuna yalnızca karikatüristler girebiliyordu, ancak gazeteler Ruby Reyes'in savunma masasında oturduğu renkli çizimleri yayımlamaktan memnundu. Bazı çizimlerde güzel görünüyordu, bazı çizimlerde ise vahşi. O, her ikisiydi.

Joey'nin savcılık adına ifade vereceği gün mahkeme salonu tamamen kapatılmıştı. Joey bir çocuk olduğu için medyanın onun adını ya da kimliğini belirten herhangi bir detayı yayımlaması yasaklanmıştı. Ancak yine de bazı bilgiler sızmış ve Kanada medyasının bahsedemediği ayrıntıları, Amerikan medyası seve seve paylaşmıştı. Amerika'da yayın yasağı olmadığı için Drew'un Buffalo'daki amcası, Ruby hakkında bulduğu her makaleyi yeğenine postalamakla görevliydi.

Charles Baxter cinayeti tek kelimeyle korkunçtu.

Gazetelerde kullanılan fotoğraf, her şeye sahip gibi görünen bir adamı gösteriyordu. Hâlâ elli altı yaşında olmasına rağmen

oldukça yakışıklı ve fit görünen Baxter, varlıklı bir banka başkanından beklendiği gibi görünüyordu. Öldüğünde, üniversite yıllarındaki aşkı Suzanne ile otuz yıldır evliydi ve üniversitede okuyan bir oğlu ve kızı vardı.

Ruby ve sevgilisinin fotoğrafları, aralarındaki büyük farkı vurgulamak için genellikle yan yana gösteriliyordu. Baxter, gri saçlı ve yaşlıydı; Ruby ise muhteşem güzellikte ve ondan yirmi bir yaş daha gençti. Baxter beyaz ve ayrıcalıklıydı, Ruby ise Filipinler'den göç etmişti. Baxter, The Kingsway'deki beş odalı bir evde yaşıyordu; Ruby ise kızıyla birlikte Willow Park'ta dökülen bir apartman dairesinde hayatını sürdürüyordu. O, bankanın başkanıydı; Ruby ise o kadar alt kademelerde çalışan bir müşteri hizmetleri temsilcisiydi ki Baxter'ın onun adını bile biliyor olması şaşırtıcıydı.

Medya, işleri daha da kışkırtıcı hâle getirmek için Suzanne Baxter'ın kocasının metresiyle bankanın yıllık tatil partisinde yan yana durduğu fotoğrafı da sık sık göstermeyi seviyordu. Canadian Global bankası her yıl Royal York otelinde şampanya, fileminyon ve sekiz kişilik bir orkestra eşliğinde şatafatlı bir parti düzenlerdi. Profesyonel bir fotoğrafçı, etkinliğin anılarını ölümsüzleştirmek için her zaman hazır bulunurdu ve Ruby, içinde olduğu tüm fotoğraflarda mükemmel görünüyordu. Bir Filipinli için uzun sayılan, bir seksen boyundaki Ruby, straplez altın elbisesiyle uzun bacaklarını sergiliyordu. Kirpikleri kalındı, dudakları kıpkırmızıydı ve uzun, parlak siyah saçları mükemmel dalgalar hâlinde çıplak omuzlarına dökülüyordu.

Buna karşılık, Suzanne Baxter kocasıyla aynı yaşıydı ve en fazla bir altmış boyundaydı. Sarı saçları kabartılmıştı. Parti için kırmızı payetli bir ceketle kombinlediği uzun bir kırmızı gece elbisesi giymişti. Ancak bu kıyafet seçimi gerçekten kötüydü. Ceket çok kısaydı ve elbisesi fazla dardı, bu da karnının yuvarlaklığını daha çok ortaya çıkarıyordu.

Ruby'yi şeytanlaştırmak o kadar kolay olmuştu ki. Bu, #MeToo döneminden çok önceydi ve kimse Charles Baxter'ı bu

ilişki yüzünden suçlamamıştı. Ruby diğer kadındı, bir baştan çıkarıcı, mutlu bir evliliği ve ailesi olan bir adamı yuvasından uzaklaştıran bir yuva yıkan olarak görülmüştü. Açıkça saplantılı ve kesinlikle manipülatif olduğu düşünülüyordu. O, *Öldüren Cazibe* filmindeki Glenn Close'tu, *Temel İçgüdü* filmindeki Sharon Stone'du. Başka bir anlatı yoktu. Suçlu bulunduktan sonra, Suzanne, "Keşke hayatımıza hiç girmeseydi," diye alıntılanmıştı, sanki kocası tamamen çaresizmiş gibi, sanki ilişki –bu arada *iki yıl sürmüştü*– onun rızası olmadan yaşanmış gibi.

Bu hikâye, Drew'un aklından uzun süre çıkmadı. Liseden sonra, Ruby'nin mahkûm edilmesinden sonra bile. Bu yüzden birkaç yıl sonra, Joey Reyes kapıyı çaldığında şok olmaktan kendini alamadı.

O zamanlar Drew ve kız arkadaşı Simone, yılın yansını Hindistan'da geçiren bir adama ait evin bodrum katını kiraliyorlardı. Ev sahibi, mülkü yönetmesi için yirmi yaşındaki oğlunu bırakmıştı. Oğlan pek ortalıkta görünmüyordu; kiracılarının ihtiyaçlarından çok, lüks arabasıyla ve ailesinin onaylamayacağı yaşça büyük İtalyan kız arkadaşıyla ilgileniyordu. Fırın bozulduğunda ve dondurucu, dondurmaları donuk tutacak kadar soğuk kalamadığında yapılan aramalar cevapsız kalmıştı. Bir rakun ailesi bacanın içine yuva yapınca, Drew ve Simone profesyonel bir "rakun çıkarma" hizmetini kendileri ödemek zorunda kalmışlardı. Gelen adam bacanın çatlaklarla ve birikintilerle dolu olduğunu, şöminenin son derece tehlikeli hâle geldiğini fark etti. Onlara, baca temizlenip onarılana kadar asla şöminede ateş yakmamaları gerektiğini söyledi.

Burası tam bir döküntüydü; yapıştırılmış linolyum zemin, neredeyse hiç olmayan su basıncı ve lekeli tavanlarla doluydu. Ancak öğrenci kredileri ve kredi kartı borçlarıyla, paralarının yettiği en uygun yer burasıydı. Sonunda, her faturayı iki ay geriden ödemekten bıkip usanan Drew, yerel gazeteye "Ev Arkadaşı Aranıyor" ilanı vermişti.

İlana en son cevap vermesini beklediği kişi ise Joey Reyes'ti.

Joey, bol kıyafetlerin içinde kaybolmuş, uzun saçlarını bir güvenlik battaniyesi gibi üzerine sarmış, âdeta yaşayan bir hayaletti. Göz teması kurmakta zorlanıyordu ve yumuşak sesi uzağa pek ulaşmıyordu. Ancak görünüşüne rağmen kararlıydı.

“Henüz bir işim yok,” demişti Joey, Drew ve Simone’un karşısında, siyah-beyaz damalı zeminli küçücük mutfakta dururken. Drew, yanındaki kız arkadaşının omuzlarının çöktüğünü hissetmişti. “Bu sabah Toronto’ya geri döndüm ve tren istasyonundan doğruca buraya geldim. Ama nakit param var ve altı aylık kirayı peşin ödeyebilirim.”

Simone yeniden canlandı. “Altı ay mı? Peşin mi? Bu, iş durumunu halletmen için fazlasıyla yeterli bir zaman olmalı. Değil mi, Drew?”

Drew emin değildi. Simone, gazete okumayan ve okusa bile suçlularla ilgili haberleri hiç umursamayacak biri olarak, mutfaklarında duran utangaç kişiyi tanımamıştı. Kimse tanımazdı, zira adı ve fotoğrafı hiçbir yerde yayımlanmamıştı.

Ama Drew onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Liseye gittiği zamanlarda bunu öğrenmek oldukça kolay olmuştu. Willow Park Ortaokulu, Ruby’nin binasına sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Gidip okulun bir andacının kopyasını almak hiç de zor olmamıştı. Bu andaçta annesine çok benzeyen, sekizinci sınıfa giden güzel bir kız olan Joelle Reyes’in, henüz on üç yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

On dokuzuna yaklaşan Joey, Ruby’ye tıpatıp benziyordu. Bu durum Drew’u huzursuz ediyordu. Buz Kraliçesi’nin kızıyla tanışmak bir şeydi ama bu kızla aynı evde yaşamak bambaşka bir durumdu.

Simone’un dirseğini kaburgalarında hissetti. Paraya ihtiyaçları olduğunu biliyordu ve burada yaşamak için para ödeyecek kişinin oldukça düşük standartlara sahip olması gerektiğinin farkındaydı. Çok yüksek bir kira istemiyorlardı ama altı aylık peşin ödeme, tüm faturalarını ve kredi kartı borçlarını kapatmalarını sağlayacaktı.

“Eve hoş geldin,” dedi Drew Joey’ye. “Bu arada, aslında üçüncü bir kişinin burada yaşamasına izin vermiyorlar. Yani biri sorarsa, sadece takılıyorsun. Tamam mı?”

“Sorun değil,” dedi Joey. “Yokmuş gibi davranmaya alışkı-
nım.”

Joey o öğleden sonra taşınmıştı. Ya da daha doğrusu, sadece gitmemişti. Sahip olduğu her şey yanında getirdiği spor çantası ve sırt çantasının içindeydi. Teknik olarak bir oturma odası olan yatak odası bir posta pulu büyüklüğündeydi. Joey ise bu durum-
dan gerçekten memnun görünüyordu.

“Yıllardır kendime ait bir odada tek başıma uyumadım,” de-
mişti.

Ertesi hafta, Joey hâlâ iş bulmakta zorlanırken Drew, cadde-
nin aşağısındaki video dükkânında kendi yerine Joey’yi önerdi. Drew, *Toronto Tribune*’da ücretli bir staj bulmuştu ve iki hafta içinde başlayacaktı.

“Gustav son çalışmam, bir müşteri mağazanın televizyonunda porno izlerken yakaladığı için kovdu,” demişti Drew. “Bu yüz-
den asla böyle bir şey yapmazsan işin garanti. En kolay işlerden biri. Hafta sonları biraz yoğun olur ama hafta içi ders çalışabilir, film izleyebilir ya da ne istersen yapabilirsin. Gustav iyidir.”

“Yanımda bir kitap getiririm,” demişti Joey.

Drew, Joey’nin yatağındaki kitabın kapağına göz attı. “Ne okuyorsun?”

“*Yuvaya Giden Yol*, Danielle Steel. Annesi tarafından kötü mu-
amele gören bir kız hakkında.”

Göz göze geldiler. Drew, Joey’nin Ruby hakkında bir şey söy-
leyip söylemeyeceğini görmek için bekledi ama Joey bakışlarını kaçırdı. Onun Drew’a bir şey anlatması aylar alacaktı ve o zaman bile, hayatından sadece parçalar paylaşacaktı.

“Maple Sound’dan nefret ederdim,” demişti Joey, birkaç ay sonra Junior’s’da. “Dünyanın en berbat kasabası. Teyzemle eniş-

* Toronto Tribune, haber, iş dünyası, sanat ve eğlence, bilim ve teknoloji, moda, yiyecek ve yemek konularında günlük çevrimiçi bir gazetedir.

tem beni orada istemiyorlardı, ben de onları istemiyordum. Ve büyükannem tam bir dallamaydı.”

Drew, her iki büyükannesinin de gözdesi olmuş biri olarak bunu aklında bile canlandıramıyordu. “Yani asla oraya gidip onları ziyaret etmeyecek misin?”

“İnan bana,” dedi Joey, nadir görülen bir gülümsemeyle. “Oradan öyle bir şekilde ayrıldım ki beni bir daha asla görmek istemezler.”

Annesi hakkında konuşması için ise üç ay daha geçecekti.

“Annemin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sormuştu Joey bir gece, ansızın. O sırada Simone, The Keg’de çalışıyordu, bu yüzden evde sadece Drew ve Joey vardı. Joey’nin video dükkânından getirdiği bir filmi izliyorlardı. “İlk geldiğimde bana nasıl baktığını gördüm.”

Drew filmi durdurdu. Joey, ilk kez Ruby’den bahsetmişti.

“Ona benziyorsun.”

“Benzemekten nefret ediyorum.”

“Çok güzeldi.”

Joey, birkaç saniye boyunca televizyondaki donmuş kareye bakakaldı. “O, daha birçok şeydi, evet.”

“Onu hapishanede hiç ziyaret ettin mi?”

“Sadece bir kez, dava başlamadan hemen önce.”

Kolyesini sanki öpecekmiş gibi dudaklarına doğru götürdü. Geçmişini düşündüğünde bunu sık sık yapardı. Kolye, küçük elmaslarla çevrili bir yakuttu ve tam merkezdeki taşın annesinin ismiyle aynı olması tesadüf olamazdı. Drew, bu kolyenin arkasında bir hikâye olduğunu sezdi.

“Hiç annemin Noel partisindeki o fotoğrafını gördün mü?” diye sordu Joey. “Suzanne Baxter’ın yanında durduğu fotoğraf. Tüm gazetelerde yer almıştı.”

Drew, o fotoğrafı çok iyi hatırlıyordu.

“Annem o fotoğrafı çok severdi,” dedi Joey. “Gerçekten de

* Ruby İngilizce yakut demektir. -çn

buzdolabına bantlamıştı. Charles'ın karısının kırmızı elbiseyle bir su aygırı gibi göründüğünü düşünüyordu –onun sözleri, benim değil– ve Charles'ın onu terk edeceğinden çok emindi. Ama her birlikte olduğu adam hakkında böyle hissederdi.”

“Kaçı evliydi?” diye sordu Drew.

“Hepsi,” diye yanıtladı Joey, bakışlarını kaçırarak. “Babam da dahil.”

Drew'un aklında binlerce soru vardı ama dikkatli olması gerekiyordu. Joey'nin içine kapanmasını istemiyordu.

“Bir keresinde ona Charles'ı sevip sevmediğini sordum,” dedi Joey. “Ve güldü. ‘Hayır, bebeğim. Onu sevmiyorum. Ama ondan hoşlanıyorum. İnan bana, bu daha iyi,’ dedi.”

Joey yine kolyesini dudaklarına götürdü. Daha fazla bir şey söylemeyeceği belli olduğunda, Drew filmi tekrar başlattı.

Birkaç ay sonra Drew, kolye hakkında ona bir şey sorduğunda Joey, bunun bir doğum günü hediyesi olduğunu söyledi ve konu orada kapandı.

Şimdi, nihayet onun günlüğünün ilk sayfasını açtığında, Joey'nin neden kolye hakkında ayrıntıya girmediğini hemen anlamıştı. Sözlerine dalıp giderken –hayatta kalsaydı, bir gün yazar olabileceğini düşündü– kolyenin gerçekten bir hikâyesi olduğuna dair hislerinin doğru olduğunu fark etti.

Bazı insanlar duygularını dışa vururdu. Joey ise travmasını boynunda taşıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kolye Joey'nin on ikinci doğum günü hediyesiydi.

Küçük yemek masasının karşısında, Charles ve annesiyle oturuyordu. Joey ve Ruby, etekleri kabarık kırmızı elbiseler giymişti. Joey rahatsızdı. Artık Ruby'nin küçük bir versiyonu gibi süslenmek için fazla büyümüştü ama elbiseler Charles'ın hediyesiydi ve giymemek kabalık olurdu.

Charles ayrıca pizzayı, şarabı, pastayı ve masanın üzerinde duran henüz açılmamış bir doğum günü hediyesi de almıştı. Küçük kutu, kalın gümüş kâğıda sarılmış ve siyah kadife bir kurdeleyle bağlanmıştı ve Joey içindekinin hayatı boyunca sahip olacağı en değerli şey olacağını biliyordu. Joey annesine baktı, sessizce izin istiyordu.

Lütfen bana izin ver. İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum ama istiyorum. Lütfen, anne.

Ruby, sigarasından bir nefes aldı ve kırmızı dudaklarından uzun bir duman bulutu üfledi. "Aç hadi, bebeğim," dedi. Hediye ondan olmasa da cömert bir tavır sergiliyordu. "Aç bakalım."

Joey, annesinin hediyesini daha önce açmıştı ve bu hediye şaşırtıcı derecede düşünceli bir hediye idi. Bir ay önce alışveriş merkezindeki kitabevinde gezerlerken Joey, kırtasiye bölümünde epeyce vakit geçirmişti. Süslü kalemleri, kokulu kâğıtları ve özenle ciltlenmiş defterleri hayranlıkla incelemişti. Ruby'nin ona okul için aldığı defterler ise kalitesiz ve ince sayfalıydı, kalemin

fazla sivri olması bile sayfaları yırtmak için yeterli oluyordu. Ama bu defterler farklıydı; altın spiral ciltleriyle lükstü. Altı adet defterden oluşan bu setin kapaklarında kelebekler, kuşlar, gök-kuşakları, çiçekler, kalpler ve tek boynuzlu atlar gibi farklı desenler vardı.

Bu defterleri istememesi gerektiğini öğrenmişti (*para mı basıyorum sanıyorsun?*) ama annesi geri dönüp onları almış olmalıydı. Belki Ruby, bankadaki patronu ve aynı zamanda şimdiki sevgilisi olan Charles'ı etkilemek için bunu yapmıştı. Öyle olsa bile kimin umurundaydı? Joey, defterleri görünce sevinç çılgılığı atmış ve annesine sıkıca sarılmıştı. "Teşekkür ederim, anneciğim," demişti, bu da Ruby'yi memnun etmişti, çünkü Charles izliyordu.

Şimdi fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak gümüş kaplı hediyeye uzandı ve kurdeleyi çözdü. Kâğıdı yırtmamaya özen göstererek (tabii ki saklayacaktı) mavi kadife kutuyu açtı. İçinde, küçük bir saten yastığın üzerine yerleştirilmiş ince bir altın zincir ve elmas ile yakut taşlı bir kolye vardı. Annesinde de böyle bir kolye vardı ve şimdi aynısını Charles ona da almıştı. Gözleri kocaman açılarak kolyeyi dikkatlice kutudan çıkardı.

"Merak etme tatlım, kırmazsın," diye güldü Charles. "On sekiz ayar altın bu. Gayet sağlam."

Joey, kolyeyi ışığa tutarak inceledi hem bu kadar güzel hem de bu kadar pahalı bir şeyin gerçekten kendisinin olmasına hayran kalmıştı. Gerçek bir yakutun etrafında gerçek elmaslar vardı ve gerçek altınla çevriliydi.

"Genç ve güzel bir hanımefendiye yakışır bir kolye." Charles'ın gözleri parlıyor, genişçe gülümsüyordu. "Gel buraya tatlım, boynuna takayım."

Annesine bir kez daha baktı ama bu sefer Joey'nin yüreği ağzına geldi. Ruby gülümsüyordu ama bu hoş bir gülümseme değildi. Ruby o gülümsemeyi takınıyordu, aslında ne hissettiğini gizleyen o gülümsemeyi. Charles, Ruby ile o gülümsemeyi anlayacak kadar uzun vakit geçirmemişti ve geçirmiş olsa bile fark

edemezdi çünkü bakışlarını Ruby'ye değil, tamamen Joey'ye çevirmişti. Ruby'nin asla tolere edemeyeceği bir şey varsa bu da kendisine gösterilmesi gereken ilginin başkasına gösterilmesi idi, özellikle de bu kişi kızıysa.

Annesinin gözleri kıskançlıkla parladı. Kısacık, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anlık bir kıskançlıktı ama Joey bunu yakaladı. Sigarasının dumanı Ruby'nin yüzünün etrafında dolaşmıştı. Sigarasının ucunda neredeyse bir santimetrelik kül birikmişti ve eğer yakında kül tablasına silkmezse, kül kucağına düşecekti. Ama annesi kıpırdamadı, yüzüne palyaço maskesi gibi yapışmış buz gibi bir gülümseme vardı.

Charles, bütün bu sessiz iletişimin farkında değildi. "Hadi ama tatlım, bakalım nasıl duruyor," dedi.

Joey ne yaparsa yapsın başına bela açılacağını biliyordu. Yavaşça masanın diğer tarafına, Charles'ın oturduğu yere yürüdü. Charles, onun omzundaki saçlarını yana doğru attı ve zinciri boynuna takarken, kolundaki gri tüyler Joey'nin çenesine değdi. O kadar yakındı ki Charles'ın pahalı kokan parfümünü alabiliyordu.

Charles, onu kendine doğru döndürdü ve önce boynuna, sonra kolyeye, en sonunda da göğsüne bakarak uzun uzun inceledi. Sonra tekrar elini uzatıp saçlarını omuzlarının üzerine yerleştirdi.

"Harika," dedi Charles. "Çok güzel bir kızsın. Anneni birkaç yıl içinde gölgede bırakacaksın." Göz kırptı. Ama Ruby'ye değil, ona.

Annesinin gülümsemesi bir anlığına bozulsa da hemen toparladı.

Ertesi sabah, Joey sessiz bir apartmana uyandı. Odasından çıktığında, annesi hâlâ geceliği ve darmadağın saçlarıyla, karşıdaki parka bakan pencereden dışarıya dalmış şekilde yemek masasında oturuyordu. Bir sigara daha yakmıştı. Eğer Charles geceyi orada geçirmişse bile artık gitmişti. Kapının yanında ayakkabıları yoktu.

“Demek benim sevgilimle flört edebileceğini sanıyorsun ha?” Ruby, pencereden dönüp kızına dik dik baktı. “Küçük sürtük.”

“Ne?” dedi Joey, henüz tam olarak uyanmamıştı.

Sadece tek bir kelimeydi, üstelik zararsız bir kelime. Ama ağzından çıktığı anda bunun bir hata olduğunu anlamıştı. *Konuşmaya* cesaret etmişti ve bu yetmişti. Ruby sandalyeden fırladı ve Joey daha tepki veremeden annesinin yanmakta olan sigarası tam köprücük kemiğinin üstüne, yeni kolyesinin zincirinin sadece bir santim uzağına bastırıldı. Joey acıyla bağırdı. Sigaranın sıcaklığı yakıcı ve şiddetliydi. Sonra Ruby yüzüne tükürdü, tütün kokulu sıcak tükürüğü Joey’nin gözlerine ve yanaklarına geldi.

“Anne, lütfen–” dedi Joey ama cümlesini bitiremeden annesi onu tokatladı.

Sonra Ruby ona tekrar vurdu, sonra bir daha, bir daha ve bir daha. Ta ki en sonunda, çok şükür, her şey kararana kadar.

Joey kendine geldiğinde –bir dakika mı geçmişti, on dakika mı?– salonda, kanepenin yakınında yatıyordu. Sigara, çizik parke zeminin üzerinde yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Kapıya birinin vurduğunu duydu, sesin şiddetine ve hızına bakılırsa bir süredir çalışıyorlardı.

Görüşü biraz netleşti ve Ruby’nin kapıya doğru homurdanarak yürüyüşünü izledi.

Kapıyı açan Ruby’nin karşısında koridorun sonundaki komşuları Bayan Finch duruyordu. Ruby’nin kapıyı kaplarcasına durmasından dolayı vücudu kısmen görünmüyordu, ancak açık yeşil sabahlığı ve uyumlu terlikleri sayesinde kolay tanınabiliyordu. Çöp atmak için çıkmıştı, elinde beyaz dolu bir çöp torbası tutuyordu.

“Ne istiyorsun?” diye kadını tersledi Ruby. “Birinin kapıyı beş dakika boyunca açmaması, belki de açmak istemediği anlamına geliyor olabilir mi?”

Ruby’nin sesi saldırgandı ve Joey, yattığı yerden Bayan Finch’in terlikli ayaklarının bir adım geri çekildiğini gördü.

“Ben... ben bir ses duydum...”

“Ne duydun?”

Komşu bir adım daha geri çekildi. Bu sırada Ruby’nin arkasında yere uzanmış Joey’yi gördü. Göz göze geldiler ama Joey yardım istemek için bir işaret yapmadı.

Bu asla işe yaramazdı. Kimse yardım etmezdi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Bunun yerine Joey, Bayan Finch’e gülümsemeye çalıştı ve bu sayede onu rahatlatmak, iyi olduğunu, bunun sadece saçma bir kaza olduğunu ve önemli bir şey olmadığını anlatmak istedi. Eğer bu kelimeleri gerçekten söyleyebilseydi söylerdi ama beyni çok bulanıktı ve anlamlı bir cümle kuramıyordu. En azından bu sefer nefesi kesilmemişti. Karnına aldığı bir yumruğun diyaframında spazm yaratarak korkunç bir hisse neden olabileceğini ama onu öldürmeyeceğini artık biliyordu (*saçmalama, hep çok abartıyorsun*). Yine de birkaç saniye boyunca nefes alamamak, her defasında ölecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

“O iyi mi?” diye bir anda ağzından kaçırdı Bayan Finch. “Kızım?”

Ruby’nin bedeni aniden gerildi ve Joey annesinin yüzünü göremese de hayal edebiliyordu. Ruby yanıt verdiğinde, sesi sakın ve soğuktu. “İyi. Takıldı düştü.”

Komşu bir adım daha geriledi ve artık Joey kadını hiç görmiyordu. “O... o pek iyi görünmüyor,” diye mırıldandı Bayan Finch koridordan. “Ona yardım etmelisin.”

“Kızıma nasıl annelik yapacağımı mı söylüyorsunuz, Bayan Finch?” Ruby’nin sesi alçak ve tehditkârdı.

Bu hiç iyiye işaret değildi. Bayan Finch’in hemen gitmesi gerekiyordu.

“Sadece... lütfen biraz daha sessiz olun,” dedi komşu. Bu, otoriter gibi davranmaya çalışan birinin zayıf bir taklidi gibiydi. Ama sesi hiç otoriter değildi. Gergin ve korkmuş bir tonu vardı. “Koridordan bağırışları duyabiliyordum.”

“O, televizyondan geliyordu,” dedi Ruby. “Ve size kendi işinize bakmanızı öneririm. Siz ve o işe yaramaz oğlunuz şu an da-

irede kaç kedi besliyorsunuz, Bayan Finch? Üç mü? Yoksa dört mü? Hatırladığım kadarıyla kira sözleşmenizde sadece bir hayvana izin veriliyordu. Tahliye edilmeniz üzücü olurdu.”

Hiçbir yanıt gelmedi.

“Gördün mü?” Ruby’nin sesi şimdi daha sıcaktı, neredeyse neşeliydi, sesi normal tonuna dönmüştü. “İnsanlar evinde ne yaptığına karıştığında ne kadar sinir bozucu oluyor, değil mi?”

Kapı sertçe kapandı. Ruby ardından döndü, ellerini beline koydu ve kızını süzdü.

Joey kendini zorlayarak oturdu. Yavaşça geriye, kanepede arkasına yaslandı ve karnını tuttu. Karnı, sanki binlerce mekik çekmiş gibi ağrıyordu. Başı zonkluyordu ve dudaklarının şiştiğini hissedebiliyordu.

Ruby çömeldi ve Joey’yi çenesinden tutarak kafasını doğrudan göz göze gelene kadar kaldırdı. “Bir yerin kırık mı?”

Joey başını salladı.

“Kusacak gibi misin?”

“Hayır.” Kelime bir fısıltı gibi çıktı.

“Aferin benim kızıma.” Ruby, Joey’nin vücudunda ağrımayan nadir yerlerden biri olan omzunu okşadı. “Artık kavga etmeyelim, tamam mı? Çok yorgunum. Charles dün gece tam bir canavardı.”

Evet, öyleydi.

“Aç olmalısın. Dün gecedan kalan pizzayı ısıtacağım.”

Annesi onu yerden kaldırdı. Joey’nin başının üzerine bir öpücük kondurdu, sonra burnunu kıvırdı.

“Parfüm kokuyorsun. Git bir duş al.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drew altı günlükten be ini okumu tu ve Joey'nin yazdıklarının ne kadarının podcast'e gireceğinden emin değildi. Ruby'nin ne kadar korkunç bir anne olduğunu anlatmak ile Joey'nin kişisel acısını tüm dünyaya açmak arasında ince bir çizgi vardı. Birini yapmadan diğerini yapmak mümkün olmayabilirdi, ama en nihayetinde Drew, Joey için doğruyu en iyi şekilde anlatmalıydı.

Eski mahallede tekrar yürürken, siyaha boyanmış dış cephesiyle Golden Cherry'ye baktı. Eskiden burada pembe neon *Kızlar Kızlar Kızlar* tabelası vardı. Şimdi sadece abartılı pirinç kapılar ile üzerindeki altın neon kirazlar kalmıştı ama bu bile gece kulübünün geçmişine dair bir ipucu veriyordu. Drew, Deborah Jackson ile öğle yemeğinden sonra buraya uğrayabilirdi ama o zaman buna hazır değildi.

Şu anda da hazır olup olmadığından emin değildi. Ama o zamanlar kendisi Vancouver'da olduğu için, Joey'nin hayatının son yılı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa eski striptiz kulübü muhtemelen en iyi başlangıç noktasıydı. Daha önce aramı  ve telefonu açan kişi kulüp açılmadan önce gelmesini söylemişti.

Kapıyı çekti ve kapı kolayca açıldı. Gözlerinin karanlığa alı ması biraz zaman aldı ama alı tıktan sonra oldukça iyi g rebilmi ti. Duvarların hepsinde  amdanlar vardı ve barın üzerindeki sarkıt lambalar yanıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Drew. "Kimse var mı?"

İçeride kimse olmadığı için sesi yankılanıyordu. İçerisi çok genişti. Eskiden masalar ve sandalyelerle dolu olan ana kat, şimdi büyük ve boş bir dans pisti hâline getirilmişti. Yine de eskiden Cherry olan yerin hatırlatıcıları her yerdeydi. Dışarıda asılı olan *Centilmenler Kulübü* yazılı eski tabela şimdi barın üzerinde, yan duvarda duruyordu. Orijinal sahne, VIP alanı hâline getirilmişti ve burada masalar ve koltuklar vardı ancak üç striptiz direği hâlâ eskiden oldukları yerdeydi. Sahnenin arkasındaki duvara *Şampanya Odası* yazan neon bir tabela monte edilmişti. Dans pistinin tam karşısında, iki kat yüksekliğinde bir projeksiyon ekranının hemen üzerinde, orijinal *Kızlar Kızlar Kızlar* tabelası duruyordu. Her şey kapalıydı ve projeksiyon ekranı boştu ama gece kulübünün tam anlamıyla faaliyette olduğu zaman nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu.

Hatıralar bir anda geri gelmeye başladı.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye seslendi bir kadın sesi.

Drew sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafına baktı ve ikinci katta kırmızı bir pantolon takım giymiş sarışın bir kadının onu izlediğini fark etti.

“Teslimatlar arka kapıdan yapılıyor,” dedi kadın. “Zile basmanız gerekiyordu. Ortaklarım yakında dönecek.”

Kadının sesindeki gerginliği hissetti. Muhtemelen ön kapının açık olduğunu fark etmemişti.

“Bir şey teslim etmiyorum,” diye seslendi Drew yukarıya. “Bu yerin striptiz kulübü olduğu zamanlarda burada çalışmış biriyle konuşmak için daha önce aramıştım.”

“Sen kimsin?” diye sordu kadın.

“Ben bir gazeteciyim. 1998’de burada dans eden bir arkadaşım hakkında bir haber üzerinde çalışıyorum.”

“Olduğun yerde kal,” dedi ve ortadan kayboldu.

On saniye sonra, onu spiral merdivenlerden inerken gördü. Bir eli trabzandaydı ve diğer eli kırmızı topuklu bir çift ayakkabıyı taşıyordu. Merdivenlerin sonuna geldiğinde ayakkabılarını giydi ve doğrudan bara yönelip bir düğmeye bastı. Kulübün her köşe-

sindeki neon ışıklar aniden parladı ve dev ekran projektörü açıldı. Ekranda ağır çekimde, sanatsal siyah beyaz bir video dönmeye başladı. Striptizciler, en iyi yaptıkları işi yapıyordu... striptiz.

Etkisi inanılmazdı. Bu yeri dönüştüren her kimse, Cherry'yi bir gece kulübü gibi işletirken hâlâ bir striptiz kulübü hissi yaratmada mükemmel bir iş çıkarmıştı.

"Bu inanılmaz," dedi Drew, hayranlığını gizleyemeyerek. "Burada eğlenmek için fazla mı yaşıyım?"

"Yanlışı kişiye soruyorsun," dedi kırmızılı kadın.

Kadın hâlâ barın arkasındaydı, duruşu dikti. Yalnız olduğu belliydi ve Drew, onu gerdiğini fark ediyordu. Drew büyürken annesi ona sürekli aynı şeyi söylerdi. *Bir erkeksin. Kadınlara nasıl görüldüğüne dikkat et ve davet edilmedikçe mesafenı koru. Kız kardeşlerinin nasıl hissedeceğini düşün.*

Drew olduğu yerde, girişin yakınında durmaya devam etti.

"Benimle çalışan her kızı hatırlarım," dedi kadın. "Arkadaşının adı neydi?"

"Joelle Reyes," dedi Drew. "Ama herkes ona Joey derdi."

"İsim hiç tanıdık gelmiyor." Kadının yüzü asıldı. "Doksan sekizde mi demiştin? Bir fotoğrafı var mı?"

"Hayır, yok," dedi Drew, geçen gün Joey'nin tek bir fotoğrafına bile sahip olmadığını fark etmişti. Apartmanının deposunda, pili çoktan bitmiş eski bir dijital kamera vardı ve belki o günlerden kalma bir fotoğraf olabilirdi. Ama pek sanmıyordu. Joey, fotoğraf çektirmeyi hiç sevmezdi. "Yarı Filipinliydi, yaklaşık bir altmış beş boylarında, uzun siyah saçlıydı."

Kadın gülümsedi. "O zamanlar öyle iki kızım vardı. Biri kendine Betty Savage derdi. Diğeri ise Ruby ismini kullanıyordu."

Drew, doğru duyup duymadığından emin olamadı. "Striptizci adı Ruby miydi?"

Kadın yeniden kaşlarını çatı. "Sahne adı Ruby'ydi."

Tanrım. Joey, burada dans etmek için annesinin adını mı kullanmıştı? Dr. Phil, bununla uğraşmaktan büyük keyif alırdı.

"Yangında ölen kız, değil mi?" diye sordu kadın.

Drew başını salladı. "Onun ev arkadaşıydım. Aynı zamanda en yakın arkadaşı."

"Daha yakına gel, seni daha iyi göreyim," dedi kadın.

Bara yaklaştıkça, kadının düşündüğü kadar genç olmadığını fark etti. İlk başta ellili yaşlarının başlarında sanmıştı ama yakından bakınca altmışlı yaşlarının ortalarında olduğunu anladı. Platin sarısı saçları, ince ama dolgun bedeni ve fazla güneş görmüş çilli bir cildi vardı. Drew, tezgâha bir kartvizit bıraktı ve kadının okuması için bir an bekledi.

Kadın kartviziti kol mesafesinde tutup küçük yazılara gözlerini kısarak baktı. Tırnakları ve dudakları, kırmızı pantolon takımının aynı canlı tonunda boyanmıştı. "*Karanlıkta Yaptığımız Şeyler*" podcast'inden Drew Malcolm. Kulağa ürkütücü geliyor."

Drew elini uzattı. "Sizi korkuttuysam özür dilerim, hanımefendi. Ön kapı kilitli değildi."

"İki şey," dedi kadın, tok sesiyle uyumlu sağlam bir el sıkışmasıyla. "Bir, kilidin tam oturmamasıyla ilgili sorunlar yaşıyoruz, o yüzden bu senin hatan değil. İki, bana asla hanımefendi deme. Bu beni üzüyor."

"O zaman bunun için de özür dilerim." Drew gülümsedi. "Size ne demeliyim?"

"Herkes ne diyorsa sen de öyle diyebilirsin." Kadın da gülümsedi. "Cherry."

"Cherry mi?" Drew keyiflenmişti. "Yani, Golden Cherry'nin Cherry'si mi?"

"Tek ve hakiki," dedi Cherry. "Eğer Ruby hakkında konuşmaya geldiysen, bir içki almamız gerekecek. Otur, sana hayatındaki en iyi old fashioned'ı yapacağım."

Cherry bara iki kokteyl bardağı koyarken Drew bir tabureye oturdu. Drew, kadının bardaklara birer küp şeker atışını ve ardından biraz apsent ve birkaç damla su ekleyişini izledi. Şeker eriyene kadar karıştırdı, sonra buz küpleri, cömert bir ölçüde

* Viski, apsent, su ve şeker ile hazırlanan bir kokteyl. -çn

çavdar viskisi ve her bardağa iki maraska kirazı ekledi. Bir içki için epey uğraştırıcı görünüyordu ve henüz tamamlanmamıştı.

Buzdolabından bir portakal çıkardı ve ustaca ince bir kabuk parçası kesti. Bir çakmakla, kabuğu yaklaşık beş saniye boyunca yakıp sıktı ve bu oldukça etkileyici bir alev oluşturdu. Ardından, yanan kabuğu bardağın kenanna sürüp içine attı. İçeceği Drew'a doğru uzattı. Turunçgil ve isli karamel karışımı inanılmaz bir kokusu vardı.

"Tadına bak," dedi Cherry. "Sonra bana bunun hayatında içtiğin en iyi old fashioned olduğunu söyle."

Drew bir yudum aldı. "Bu içtiğim en iyi *kokteyl*," dedi.

Cherry kadehini kaldırdı. "Ruby için," dedi.

Hayır, asla. "Joey için," dedi Drew.

Kadehleri tokuşturdular ve içtiler.

Yakınlarda bir telefon titriyordu. Drew cebini yokladı ama onun telefonu değildi. Cherry'nin geniş göğüs dekoltesine uzanıp küçük altın rengi bir iPhone çıkardığını gördü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Cherry, Drew'un bakışlarını yakalayarak. "Telefonu sütyenimde tutmamam gerektiğini, çünkü kansere neden olabileceğini söylüyorlar falan filan. Ama merak etme tatlım, buradaki silikon o kadar fazla ki başka bir şeyin büyümesine yer yok."

Drew güldü. Aklından geçen bu değildi, hem de hiç.

"Bir teslimat sorunu yaşıyorum," dedi Cherry, ekrana kaşlarını çatarak bakarken. "Biraz sürebilir. Beklemende sorun yok, değil mi?"

Drew bardağını yeniden kaldırdı. "Sorun yok."

Ama aslında vardı. Hiç iyi değildi.

Cherry'deki her şey ona Joey'yi hatırlatıyordu. Çünkü bugünü saymazsak, buraya geldiği tek gece Joey'nin öldüğü geceydi. 1998'in 1999'a döneceği yılbaşıydı.

Aynı zamanda onun aptal bekarlığa veda partisiydi. Neredeyse yirmi yıl sonra bile hâlâ hayatının en kötü gecesiydi. Ondan önce ya da sonra hiçbir şey bunun yakınına bile yaklaşmamıştı.

* * *

Drew için yılbaşında düğün yapmak tercih ettiği bir şey değildi ama apar topar bir evlilik söz konusu olduğunda fazla seçenek kalmıyordu. Bir yıl Vancouver'da kaldıktan sonra Toronto'ya geri dönmüştü ve bekarlığa veda partisi istemediğini açıkça söylemişti. Ancak arkadaşları ona yine de bir sürpriz yapmıştı. Golden Cherry'de bir VIP masa ayarlamışlardı. Bu, Joey'nin bir striptizci olduğunu öğrenmek için oldukça sarsıcı bir yoldu.

Başka bir kadın arkadaşı olsaydı belki de komik bir bekarlığa veda hikâyesine dönüşürdü. Yıllarca anlatılacak bir espri malzemesi olurdu. Ama bu *Joey'di*. Yılbaşı gecesi Cherry'de çalışan elli kadar kızdan biriydi. Yüksek topukluları ve boynundaki kolyesi dışında hiçbir şey giymiyordu. Bu durumda komik olan hiçbir şey yoktu. Drew, Joey'yi arkadaşının kucağından çekip oradan çıkarmamak için kendini zor tutmuştu.

Ama bunu yapmadı. Onu tanıımıyormuş gibi davrandı, Joey de aynısını yapmıştı. Bu tamamen yanlış sayılmazdı aslında. Drew'un tanıdığı Joey utangaç ve mütevazıydı; insanlar ona fazla uzun baktığında içine kapanırdı. Bu Joey ise sahnede sahte kirpikler, kırmızı dudaklar ve yeni yaptırdığı bir dövme ile özgüvenli ve çekici bir yabancıydı.

Dövmesi bir kelebek figürüydü. Bir dönüşüm sembolü. Acaba bu da öyle bir şey miydi?

Belki de geçen yıl Simone ile batı yakasına taşındıktan kısa bir süre sonra Joey ile irtibatı kaybetmeselerdi cevabı bilecekti. Ya da daha doğru bir ifadeyle, Drew basitçe Joey'nin aramalarına cevap vermeyi kesmeseydi. Tatiller ve düğün için Toronto'ya döndüğünde iletişime geçmek garip görünmüştü. Vancouver'a gidişinden bu yana çok şey olmuştu.

Onu arkasında bırakmasından bu yana fazlasıyla şey yaşanmıştı.

1999'a geri sayım tamamlandıktan sonra, arkadaşlarına iyi bir uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyip vedalaşmıştı. Bu bir yalandı. Uyuması imkânsızdı. Joey ile konuşana kadar uyuyamazdı. Arkadaşları onu annesinin evine bıraktıktan sonra kız kardeşinin arabasını aldı ve Cherry'ye geri döndü. Junior's'tan bir dürüm

aldı, sonra arka taraftaki otoparkta oturup beklemeye başladı.

Kapanıştan sonra, yaklaşık iki civarında, dansçılar arka kapıdan çıkmaya başladılar. Her biri bir öncekinden daha yorgun görünüyordu. Drew, Joey'nin, kız kardeşinin arabasını tanıyamayacağını bildiği için arabadan indi ve soğuk havada titreyerek beklemeye başladı. Etrafta bu şekilde durması biraz şüpheli görünüyordu, bir süre sonra kulübün fedailerinden biri dışarı çıktı ve neden personel girişinin yakınında dolandığını sordu. Drew hâlâ o adamın nasıl görüldüğünü hatırlayabiliyordu. O zamanlar profesyonel güreş izliyordu ve fedai, The Rock'ın' birebir aynısıydı.

"Birini bekliyorum," dedi Drew, hissettiği kadar soğuk bir ses tonu kullanmamaya çalışarak. "Burası kamuya açık bir otopark, dostum."

"O seni görmek istiyor mu?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Kendisi arkadaşım. Zaten içeride gördüm onu."

"Seni görmek istiyor mu?" diye tekrarladı güvenlik görevlisi.

"Bakalım, göreceğiz," dedi Drew.

The Rock cevabını beğenmemişti ama sorun değildi, çünkü Drew da ondan hoşlanmamıştı.

Birkaç dakika sonra Joey arka kapıdan çıktı; kocaman kışlık montuna sarılmış, kar botlarını giymişti. Sahte kirpikler gitmiş, yüzü silinmişti ve yorgunluktan bitap görünüyordu. Drew'u görünce birden donakaldı.

Joey'nin gözleri Drew ile güvenlik görevlisi arasında gidip geldi ve yalnızca The Rock'ı görmeyi beklediği açıktı. Acaba eve onunla gitmeyi mi planlıyordu? Bu adamla gerçekten çıkıyor muydu? Drew birden güvensizlik hissine kapıldı. Boyu 1.90'dı ama güvenlik görevlisi ondan yaklaşık beş santim daha uzundu ve muhtemelen en az yirmi kilo daha faz kas kütlesine sahipti. Bu durum Drew'a kendini... *küçük* hissettirdi. Hiç hoşuna gitmemişti, buna alışık değildi ve bu yüzden de oldukça canı sıkıldı.

"Selam," dedi Joey tereddütle.

* The Rock (Dwayne Douglas Johnson), amerikalı aktör, iş insanı ve eski profesyonel güreşçidir.-çn

İki adam da cevap vermedi çünkü Joey'nin hangisine konuştuğundan emin değillerdi.

Joey'nin bakışları sonunda Drew'a sabitlendi. "Hâlâ buradasın."

"Bu adama arkadaşın olduğumu söyler misin?" dedi Drew, istediğinden daha sert bir ses tonuyla. Fedainin çenesinin seğirdiğini fark etti. "Seni takip ettiğimi sanıyor."

"Sorun yok, Chaz," dedi Joey. "Onu tanıyorum."

"Birkaç dakikaya mı ihtiyacın var, yoksa..." Fedainin sesi kesildi. Sinirli gibi görünüyordu ama Drew altta başka bir şey sezinledi. Hayal kırıklığı. *Üzüntü.*

"Seni eve bırakabilirim," dedi Drew Joey'ye. Hemen yanıt alamayınca ekledi: "Sonuçta birlikte yaşıyorduk, sanırım yolu biliyorum." Kısmen alaycı olsa da bu lafı atmadan edememişti.

"Senin için bir sorun var mı, Joey?" diye sordu fedai ve doğrudan ondan onay almadan gitmeyeceği belliydi. Joey başını salladı ve adamın yüzü sertleşti. "Pekâlâ. Mutlu yıllar."

"Mutlu yıllar, Chaz." Joey, ona daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, belki de onu bir şekilde rahatlatmak istiyordu –çünkü insanları incitmekten nefret ederdi– ama The Rock çoktan arabasına binmişti bile.

Park yerinin parlak ışıkları altında yalnız kaldıklarında, Drew ve Joey birbirlerine baktılar.

"Burada hâlâ ne yapıyorsun, Drew?" diye sordu Joey tekrar.

Drew arabasına doğru yürüyüp yolcu kapısını açtı.

"Arabaya bin, Joey."

Joey onun tonuna sinirlenmişti.

"Lütfen." Drew'un dişleri birbirine vuruyordu. "Buradaki soğğun ne kadar berbat olduğunu unutmuşum."

* * *

Yolun ilk yarısında konuşmadılar. Ev sadece on beş dakika mesafede olduğu için bu süre fazla uzun değildi. Ama radyo kapalıydı ve ortam çok sessizdi. İkisi de nasıl başlayacaklarını bilemiyormuş gibiydi.

“Simone nasıl?” diye sordu sonunda Joey.

“İyi,” dedi Drew.

“Ne zaman döndün şehre?”

“Noel arifesi,” dedi Drew. “Annemlerde kalıyorum.”

Bu Joey’yi incitmişti. Drew bunu hissedebiliyordu. Bir haftadır şehirdeydi ama aramamıştı.

“Yani bu senin bekarlığa veda partindi,” dedi Joey.

“Evet.”

“Yarın evleniyorsun.”

“Evet.”

“Davetiyem herhalde postada kayboldu,” dedi Joey. “Gerçi bu tuhaf olurdu, çünkü seninle bir zamanlar birlikte yaşıyorduk.”

Bunu hak etmişti.

“Düğün nerede?” diye sordu Joey.

“Old Mill’de.”

Joey koltuğuna çöktü. Drew onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Old Mill güzel bir yerdi. Geleneksel ve biraz şık bir şey istiyorsan tercih edeceğin türden bir yer.

“Son anda bir iptal oldu,” dedi Drew, sanki bu bir şeyi düzeltecekmiş gibi. “Onun ailesi ödüyor.”

“Ve sen hâlâ buradasın.” Joey, gösterge paneline baktı. “Saat... iki buçuk. Arkadaşların gece yarısından sonra ayrılmalı mı? Son iki saattir ne yapıyorsun?”

“Düşünüyorum.”

“Ne hakkında...?”

“Senin hakkında,” dedi Drew sert bir şekilde. “Bu geceyi izlemek... zordu.”

Joey’nin tekrar konuşması için bir dakika geçmesi gerekti. “Eğer geceni mahvettiysen özür dilerim,” dedi. “Benimkini mahvettiğin kesin.”

“ikimizi de gözünde büyütüyorsun.”

“Simone yarın için heyecanlı olmalı,” dedi Joey sessizce. “Uzun zamandır konuşmadık, sanırım bu yüzden düğüne davet edilmedim.”

“Eğer seni rahatlatacaksa, Simone da davetli değil. Eski kız arkadaşını düğününe davet etmenin görgüsüzlük olduğunu söylüyorlar.”

Joey’nin ağzı açık kaldı. Ağzı bir anda açılırken dudaklarından çıkan sesi gerçekten de duymuştu. Bu kadar dramatik olmak istememişti ama bunu söylemenin iyi bir yolu da yoktu. Aylarca bu konuşmadan kaçınmıştı.

“Simone ve ben neredeyse bir yıldır konuşmuyoruz,” dedi. “Vancouver’a gittikten kısa bir süre sonra ayrıldık.”

Joey tüm bedenini onun olduğu tarafa çevirip ona baktı, üzerindeki montun en az on kilo olduğu düşünüldüğünde bu pek de kolay bir hareket değildi.

“Ciddi. Misin?”

“Kalp krizi kadar ciddiylim.”

“Anlamıyorum.”

“Restoranda başka bir şefle tanıştı,” dedi Drew, ve bunu yüksek sesle söylemek hâlâ tuhaf geliyordu. “Ben farkına varmadan önce bir ay kadar onunla birlikteymiş.”

“Simone seni *aldattı* mı?”

“İnsanlar değişir,” dedi ona göz ucuyla bakarken. “Değil mi?”

Joey tekrar önüne döndü ve Drew ona biraz zaman tanıdı. Bunun zor bir durum olduğunu biliyordu. Joey’nin tepkisi ona Simone ile taşınma kararı aldıkları geceyi hatırlattı. Simone, Vancouver’da beş yıldızlı bir restorandan iş teklifi almıştı ve Drew da British Columbia Üniversitesi’ne lisansüstü eğitim için kabul edilmişti. Bu doğru bir karardı, geleceklerine dair akıllıca bir adımdı. Tek sorun –en azından onun için– Joey’ye bunu nasıl söyleyecekleriydi. Joey’nin onlara bağlandığı bir sır değildi ve Simone onun bu durumu atlatacağını düşünse de Drew bu konuda pek emin değildi.

Simone ve Drew, bu haberi Joey’ye vermeden önce ona güzel bir yemek hazırlamanın darbeyi yumuşatacağını düşünmüşlerdi. Simone, aşçılık okulundan onur derecesiyle mezun olmuştu ve bodrum katındaki berbat hâldeki mutfığa rağmen üçü için

devasa bir şölen hazırlamıştı. Fırında tavuk, sarımsaklı patates püresi, sote sebzeler, sıfırdan yapılmış ekşi mayalı ekmek... Hatta tatlı olarak Joey'nin en sevdiği elmalı tartları bile yapmıştı.

Onu tıka basa doyurmuş, ardından kalbini kırmışlardı.

"Peki başka biriyle tanıştığını nasıl anladın?" diye sordu Joey.

"İş çıkışlarında çalışma arkadaşlarıyla takılmaya başladı, eve gittikçe daha geç geliyordu. Sürekli kavga çıkarıyordu ve hiç sevişmek istemiyordu-" Drew durdu ve boğazını temizledi. "Hisseyordum. Bir gece restoranın otoparkında bekledim. O adamla birlikte çıktığını gördüm. Onları adamın dairesine kadar takip ettim. Üç saat boyunca dışarı çıkmadı."

"Adamın evinin önünde üç saat boyunca bekledin mi?"

"Dört yıllık bir ilişkimiz vardı. Emin olmam gerekiyordu," dedi Drew, Acorn Caddesi'nden sola dönerken. Neredeyse eve varmışlardı. "Beni gördü ve dondu kaldı. O anda hiçbir şey söylememe gerek olmadığını anladım çünkü yüzünden her şey anlaşılıyordu. Arkasına dönüp tekrar apartmana geri girdi. Eve geldiğimde telefonda bir mesaj vardı. Tek söylediği şey 'Üzgünüm' oldu."

"Ah, Drew." Joey, gerçekten üzgün görünüyordu. "Simone'u severdim ama bu yaptıklarının hiç affedilir bir yanı yok. Bu yüzden mi ikiniz de beni aramayı bıraktınız?"

"Onun adına konuşamam," dedi Drew. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunun yasını tutmam gerekiyordu sanırım. Birkaç ay sonra Kirsten'le tanıştım. Sadece bir yara bandı ilişkisi olacaktı ama..."

Cümlesini bitirmedi. Eve varmışlardı. Eğer gecenin nasıl biteceğini bilseydi, her şeyi bambaşka yapar ve söylerdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cherry geri döndü, kırmızı ceketini düğmelenmemişti. Altındaki dantelli beyaz atleti oldukça derindi. Telefonu oralarda bir yerlerde olduğunu düşünmek bile... Drew bakmamaya çalıştı ve Cherry güldü.

"Ah, tatlım, *bak*," dedi Cherry. "Onları saklamak için yaptırmadım. Yirmi yıl boyunca geçimimi, erkeklerin bana bakmasından sağladım."

"Dansçı mıydın?"

"Ben buranın orijinaliyim, çocukların dediği gibi. En iyi müşterimle evlendim." Göz kırptı. "Sonra kulübü satın aldı ve benim adımlı verdi. Öldüğünde, ben devraldım. Yaklaşık on yıl önce-sine kadar iyi idare ettik. Ortak aldım ve burayı gece kulübüne dönüştürmeye karar verdik."

"Ben buraya sadece bir kez geldim," dedi Drew. "Arkadaşım burada dans ederken."

"Ruby tatlı bir kızdı," dedi Cherry. "Her zaman zamanında gelir, şikâyet etmezdi. Müşteriler arasında popülerdi. Diğer kızların çoğundan daha fazla para kazanırdı."

Drew, bir sonraki soruyu sormadan önce cesaretini toparlamak için içkisinden büyük bir yudum aldı. "Kızlar para kazanmak için sadece dans mı ediyordu?"

Cherry'nin gözleri kısıldı.

“Neden burada çalıştığını anlamaya çalışıyorum,” dedi Drew. “O gerçekten utangaç biriydi. Burada çalışmak... ona pek uygun görünmüyordu.”

“Bunda bir gizem yok,” diye elini salladı Cherry, manikürlü parmaklarıyla. “Herkesin buraya gelme nedeni aynıydı. Bu bir işti ve eğer çalışmaya istekliysen, çok iyi para kazanıyordun. Ve bu işti. On üç santim topuklu ayakkabılarla bütün gece dans etmeyi bir dene.”

Bir santim topuklularla bile dans etmeyi hayal bile edemezdi.

“Herhangi bir iş gibiydi, anlıyor musun? Bazı geceler nefret ederdin, bazı geceler ise gerçekten çok eğlenirdin,” diye kıkırdadı Cherry. “Tabii, harika bir dansçı değildi. Üzerinde çalışmamız gerekti. Onu özel kılan, bakışlarıydı. Bir erkeğin gözlerinin içine bakıp, odadaki tek kişiymiş gibi hissettirebilirdi. Gerçek bir samimiyet yaratıyordu. Sana söyleyeyim, bir kıza dans etmeyi öğretebilirim, ama bunu yapmayı öğretemem.”

Drew başını salladı ama tarif ettiği kişi, tanıdığı Joey’ye uymuyordu.

“Öldüğünü duyduğumda çok üzüldüm,” dedi Cherry. “O zor bir haftaydı. O dönemde burada çalışan sadece iki Asyalı dansçım vardı ve ikisini de aynı dönemde kaybettim. Şimdi politik olarak doğru olmayabilir ama Ruby gibi kızlara gerçekten talep vardı. O kadar yaygın değillerdi. Aslında bununla ilgili bir teorim vardı—” Durdu ve içkisini bitirdi. “Boş ver, saçma.”

“Saçma teorileri severim,” dedi Drew, bardağını masaya koyarak. “Anlat.”

Cherry, boş bardağından bir kiraz alıp ağzına attı. “Ruby ve diğer Filipinli dansçı, Betty Savage, çok yakın arkadaş oldular. Ruby burada çalışmaya başladığında Betty onu kanatları altına aldı, dans etmeyi, müşteriyle nasıl ilgilenmesi gerektiğini gösterdi. Ama Ruby’nin aksine, Betty zorluydu. Her zaman işe geç kalır, vardiyalardan kaçardı. Onu defalarca kovmanın eşiğine geldim ama Asyalı dansçılara olan talep çok yüksekti. Ama Betty sorunluydu. Diğer kızlara uyuşturucu sattığından şüph-

leniyordum. Erkek arkadaşı o Vietnamlı çetelerden birindeydi.”

“Hangi çete?” diye sordu Drew, ilgisi daha da artmıştı. *Karanlıkta Toronto* için Asyalı sokak çeteleri hakkında bir dizi yazı yazmış ve hatta bu yazılarla ödül kazanmıştı. Hepsini biliyordu.

“Şimdi hatırlayamıyorum,” diye başını salladı Cherry. “Her neyse, uyuşturucu işi hoşuma gitmedi ama ne yapabilirdim ki? Pek çok kız, bir şeylerin etkisinde olmadan bütün gece çalışmıyordu ve burada kullanmadıkları sürece... Yürütmem gereken bir işletmem vardı.”

Gözleri Drew’un gözlerinde herhangi bir yargı işareti aradı. Bulamadı, bu Drew’un hemfikir olduğu için değil, Cherry’nin konuşmaya devam etmesine ihtiyacı olduğu içindi.

“Neyse, Ruby’nin öldüğü gece, birileri Betty’nin erkek arkadaşını buralarda dolanırken gördüğünü söylemişti,” dedi Cherry. “Betty –yine– işe gelmemişti ve o gece soyunma odasındaki dolaplar talan edilmişti. Hiçbir şey çalınmamıştı ama herkesin eşyası yerlerdeydi, sanki içeri giren biri belli bir şeyi arıyormuş gibi.”

Drew bekledi.

“Betty’nin erkek arkadaşının çok kötü bir ünü vardı.” Duraksadı. “İkisine birden bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Yangın yüzünden, biliyorsun.”

“Erkek arkadaşının adını hatırlıyor musun?”

Başını salladı. “Onunla hiç tanışmadım. Ama hakkında konuşulurken duymuştum. Bazı kızları tedirgin ediyormuş.”

Drew, söylediklerini sindirmek için zihninde hızlı bir şekilde düşündü. Joey’yi öldüren yangın şöminede başlamıştı ve o dönemde yangın müfettişi bunun bir kaza olduğunu doğrulamıştı. Bu gangster erkek arkadaş kim olursa olsun, yangınla bir ilgisi olamazdı.

Ama Cherry az önce *ikisine birden* demişti. Bu, Betty’ye de bir şey olduğunu ima ediyordu.

“Ruby’nin öldüğü aynı hafta sonu Betty ortadan kayboldu,” dedi Cherry. “Ve bildiğim kadarıyla bir daha asla görülmedi.”

Drew'un omurgası uzun zamandır hissetmediği bir şekilde ürperdi. *Karanlıkta Toronto* için yazdığı yıllarda, bir hikâye beklemeyi bir yöne kaydığı her seferde bu ürpertiye hissedirdi.

"Eski fotoğraflara bakmak ister misin?" diye sordu Cherry. "Kızlar takılırken fotoğraflarını çekerdim. Eminim, ofisimdeki albümlerden birinde Ruby'nin birkaç fotoğrafı vardır."

Drew'a, Joey'nin fotoğraflarını görüp görmek istemediğini mi soruyordu? *Tabii ki isterdi.*

Zil çaldı ve ardından birisi arka kapıyı yumrukladı. Cherry saatine baktı. "Bu benim teslimatım," dedi. "Yukarı çık. Daha önce burada bulunmuştun, değil mi?"

"Sadece bir kez."

Gülümsedi. "Ofisim eski Şampanya Odası'nda."

* * *

Drew, ikinci kata ulaştığında striptiz kulübünün orijinal VIP alanının şimdi bilyardo masaları ve rahat koltuklarla dolu olduğunu gördü. Duvar boyunca dizili kucak dansı kabinlerinin yerini uzun kanepeler almıştı ve Şampanya Odası'na giden kadife perdenin olduğu yerde artık bir kapı vardı.

Drew, Joey'nin o gece nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyordu. Jake ile perdenin arkasından gözden kaybolmadan önce ona son kez dönüp bakışını... Korkmuş görünmüyordu. İsteksiz de değildi. Görüntüsü... kabullenmiş gibiydi.

O gece daha sonra, kız kardeşinin arabasında Joey'nin evinin girişinde otururken, Jake ile Şampanya Odası'nda ne olduğunu sormak istemişti. Ama bu sorunun iyi bir cevabı olamayacağını biliyordu. Ya söylemeyi reddederdi ve bu da onun zihninde her türlü senaryoyu canlandırmasına sebep olurdu ya da *anlatırdı* ve o zaman *öğrenmiş* olurdu.

İkisi de konuşmadan ama arabadan inmek için de harekete geçmeden, orada en az beş dakika oturmuş olmalıydı.

Drew sonunda, "Beavis ve Butthead' nasıl?" diye sormuştu, çünkü sessizliği bozmak için bir şeyler söylemek zorundaydı. Beavis ve Butthead, bütün gece boyunca üst katta ot içen ikiz kardeş kiracılar için taktıkları lakaplardı.

"Tatil için ailelerini ziyaret etmek üzere New Brunswick'e gittiler," dedi Joey. "Kapımın altına bir ot ve çöplerini çıkartmamı rica eden bir not sıkıştırmışlar."

"İçtin mi?"

"İçmeyeceğimi biliyorsun."

Drew, eski Tudor tarzı bungalovun harap olmuş dış cephesini inceledi. Kirli tuğlalar, kırık oluklar ve çökmüş ön veranda... İçerisinin daha da kötü olduğunu, giriş katının bodrum katından sadece biraz daha az berbat olduğunu biliyordu. "Ev hâlâ berbat görünüyor."

"Farklı bir şey mi beklemiştin?"

"Bunu kötülemek amacıyla söylemedim. Burada yaşamayı özlüyorum." Gözlerini tam karşıya dikti. "Seninle burada yaşamayı özlüyorum."

Joey'nin keskin bir nefes alışını duydu.

Drew ona döndü. "Bak, Simone olayını sana söylemediğim için üzgünüm. Sadece, seni aramayı düşündüğüm her seferde ayrıldığımızı anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum ve bunun daha büyük bir konuşmaya dönüşeceğini de biliyordum. Buna hazır değildim."

"Sorun değil," dedi Joey, ama açıkça sorundu. "Peki, Kristen'ı anlat bana."

"Kirsten." En iyi şekilde nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışırken, direksiyona parmaklarıyla hafifçe vurdu. "Aynı lisansüstü programdayız. Bence ondan hoşlanırsın. Okul bittiğinde buraya dönmeyi planlıyoruz, belki o zaman üçümüz bir araya gelebiliriz..."

Sesi kesildi. Çünkü söylediklerinin aptalca olduğunu biliyordu. Joey'nin Kirsten'la tanışmak istemeyeceğini biliyordu. Asla.

* Beavis and Butt-Head, Mike Judge tarafından yaratılmış bir Amerikan yetişkin animasyon televizyon dizisinin başrolleridir.-çn

“Simone’un neden aramadığını anlıyorum,” dedi Joey. “Ne yaptığını bana söylemek istemedi. Ayrılıktan sonra arkadaşlar taraf seçer, değil mi? Benim seni seçeceğimi biliyordu.”

Drew derin bir nefes verdi, kendini daha da kötü hissediyordu.

“Peki ama bu acele nedir?” diye sordu Joey yumuşak bir sesle. “Kristen’la?”

Bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmedi. Pencereye baktı. “Hamile.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Bir dakika boyunca sessizce oturduktan sonra Drew, Joey’ye doğru kaçamak bir bakış attı ve onun da dışarıyı izlediğini gördü. Drew elini tutmak için uzandı ama Joey bunu hissedip kolunu çekti.

“Az önce daha fazla şaşırıyorum diye düşünmüştüm,” dedi Joey. “Ama şoklar durmaksızın gelmeye devam ediyor.”

“Joey–”

Joey o zaman ona döndü ve elini uzatıp yanağına dokundu. Gözleri Drew’un yüzünü taradı, sanki yanaklarının açısını, çenesinin hattını, gözlerini, dudaklarını ve saçını ezberlemeye çalışıyordu. Drew onun ona bu şekilde bakmasından hoşlanmamıştı, sanki bu onu son görüşüymüş gibi.

“Evleniyorsun,” diye fısıldadı Joey. “Bir bebeğin olacak. Yepyeni bir hayat kuruyorsun ve bu hayatta ben yokum.”

“Joey–” dedi Drew bir kez daha, ama Joey elini geri çekti.

“Senin adına mutluyum, Drew. Harika bir koca olacaksın. Ve çok daha iyi bir baba.”

Söylediği sözler boş geliyordu, sanki sadece söylenmesi gereken şeyleri, kibar insanların söyleyeceği şeyleri söylüyordu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Joey.

Ona yalan söyleyemezdi. Şu an değil.

“Yeterince seviyorum,” dedi Drew. “Babasız büyüdüm. Çocuğumun bunu yaşamasını istemiyorum.”

Joey başını salladı ve kapıyı açtı. Yüzüne keskin bir soğuk vurdu. Bacağını dışarı atmadan önce Drew uzanıp kapıyı kapattı.

“Hâlâ söylenmesi gereken şeyler var,” dedi Drew.

Joey geri oturdu ve Drew onun sol elinin tırnaklarını sağ bileğinin iç kısmındaki hassas derisine batırdığını gördü. Bir damla kan belirdi ve Drew onu durdurmak için bileğini tuttu. Joey bileğini çekip uzaklaştırdı.

“Ne soracağınızı zaten biliyorum. Dans etmek faturaları ödüyor, tamam mı?” dedi. Gözleri parlayarak ona baktı. “Bu bir iş. Yasal. Hatta bunu yapmak için bir lisansım bile var.”

“Ama *neden?*” Drew, anlıyormuş gibi bile davranamıyordu. “Tanrı aşkına Joey. Sadece yirmi yaşındasın. Akıllısın. İstedğin her şey olabilirsin.”

“Bunu sürekli söyledin ama bu doğru değil.” Sesinde bir titreme vardı ve nefesi hızlanıyordu. “Senin ailenin çok parası olmadığını biliyorum ve baban sen küçükken ölmüş ama annen ve kız kardeşlerin sana güvence sağladı. Seni sevdiler, korudular, desteklediler. Uzun süre Simone’a da sahiptin. Şimdi de Kristen var.”

“Kirsten,” diye düzeltti Drew.

“Ben sadece sana ve Simone’a sahiptim. Sonra birdenbire ikiniz de gittiniz. Siz taşındıktan sonra başka bir iş bulmam gerekti. Kiranın tamamını tek başıma ödeyemiyordum.”

“Neden Gustav’la konuşmadın?” diye sordu Drew. Video dükkânının sahibi iyi bir adamdı. “Eminim sana daha fazla mesai verirdi—”

“Gustav’ı sen de tanıyorsun. *Film işi hafta sonu işidir, Joey,*” dedi, Gustav’ın Avusturya aksanını taklit ederek. “Şans eseri, dans işi de öyle. İkisini birden yapamazdım. Ve dans etmek çok daha iyi para kazandırıyor.”

“Fakat bu sadece dans etmek değil, değil mi?” Sözler ağzından çıkmadan önce kendini durduramamıştı.

“Siktir git, Drew.” Joey ona öfkeyle baktı. “Siz beni *terk ettiniz*. Bu berbat yeri tek başıma karşılayamayacağımı biliyordunuz. O yüzden bana, yapmak zorunda kaldığım şeyler için sakın ahlâk dersi verme.”

“Yani ne, bir sürü iğrenç herif için soyunmak mı?” Drew’un sesi neredeyse bağırır gibiydi. “Onlara sürtünüp tatmin olmalarını sağlamak mı? Bir oda arkadaşı bul, Joey. Kendini satmaktan çok daha mantıklı.”

Joey ona tokat attı ve avucu yanağına değdiği anda Drew, bunu hak ettiğini biliyordu. Tokat şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Sert vurmuştu.

“Bu gece o iğrenç heriflerin bazıları senin arkadaşlarındı,” dedi Joey. “Ve eğer beni gerçekten bir fahişe olarak görüyorsan, konuşmamıza gerek yok.”

Drew yüzünü ovuşturdu, yanağı hâlâ deli gibi sızlıyordu. “Yani benim dışımda herkes için soyunacaksın, öyle mi?”

“Anlamadım?”

“Taşınmamıza bir hafta kala, Simone’nun çalıştığı geceyi hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum o geceyi,” diye çıkıştı Joey. “Ve neden durduğumu gayet iyi biliyorsun. Bu konuyu kendinle ilgili bir mesele hâline getirme bencil, kendini beğenmiş herif. İşimden nefret ediyor olabilirsin ama senin fikrin artık umurumda değil. Sen beni terk ettin. *Terk ettin.*”

İkisi de derin nefesler alıyordu, etraflarındaki camlar buğulanmıştı.

“Bana tokat attığına inanamıyorum,” dedi sonunda.

“Evet, işte böyle,” dedi Joey ve tekrar kapıyı açtı. Bu sefer, Drew onu durdurmaya çalışmadı. “Anasının kızıyım. İyi bir hayatın olsun, göt herif.”

Kapı sertçe kapandı. Joey, yan kapıdan içeri girerken onu izledi; bu kapı doğrudan bodruma açılıyordu. Kapı arkasından kapandığında ve Joey’nin güvenle içeri girdiğini anladığında, Drew arabayı geri vitese aldı.

Ve bir daha arkasına bakmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu konuşma –ki son konuşmaları olacaktı– hiç Drew’un planladığı gibi gitmemişti.

Tartışmalarından sonra kafasını toparlamak için saatlerce arabayla dönüp durdu. Joey’ye karşı tam bir pislik gibi davrandığını biliyordu ve ona bir özür borçluydu ama öfkesi yatışmadan yapacağı bir özür samimi gelmeyecekti. Bir anne, iki kız kardeş, eski bir sevgili ve şimdi de bir nişanlı. Kadınlara “Üzgünüm!” diye bağırıldığında, sözcükleri değil sadece sesin tonunu duyduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Saat dört sularında arabayı geri çevirdi. Acorn Street’e geri döndüğünde, iki itfaiye aracı, bir ambulans ve iki polis arabasının yolu kapattığını gördü. Oradan ayrıldığından beri geçen bir buçuk saat içinde bir yangın çıkmış gibi görünüyordu. Arabayı yavaşlattı ve daha iyi görebilmek için camı indirdi. Ortada alev yoktu. Sorunun hangi evde olduğunu bile anlayamadı.

Ama duman kokusu kesinlikle hissediliyordu.

Drew, etraftaki yüzleri tararken, komşuların çoğunun pijamalarının üzerine alelacele botlarını ve parkalarını giydiğini gördü. Bazıları hâlâ yeni yıl partisinden kalma kıyafetlerini giyiyordu. Çimlerin üzerinde durmuş, sessizce birbirleriyle konuşuyor, başlarını hayret içinde sallıyorlardı. Sokağın yarısı kapatılmıştı, bu yüzden Drew arabasını mümkün olduğunca yakın bir

yere park etti ve dışarı çıktı. Gözleri kalabalığın arasında Joey'yi arıyordu, ancak hiçbir iz yoktu.

Midesinde ilk korku düğümü oluştu.

Drew eski evine, Joey'nin evine doğru ilerledi. Bodrum katına açılan yan kapı açıktı ve tam teçhizatlı bir itfaiyeci kapının hemen içinde duruyordu.

İkinci bir korku düğümü daha kalbinin etrafına sarıldı.

"Drew," dedi birisi ve o yana doğru hızla döndü. "Hey dostum, şehre döndüğünü bilmiyordum."

"Rick." Drew tanıdık birini gördüğünde rahatladı. Eski komşusu ondan birkaç yaş büyüktü, bir eşi ve küçük bir çocuğu vardı ve üç ev ileride oturuyordu. "Ne oldu Allah aşkına? Duman kokusu alabiliyorum ama ev iyi görünüyor?"

Yangın bodrum katıyla sınır kalmış," dedi Rick. "Komşulardan biri duymadan önce alarm muhtemelen bir süre boyunca çalmış, üst kattaki kiracılar da şehir dışındaymış. İtfaiye ekipleri hemen geldi, ama..."

Yangın bodrum katındaydı.

Üçüncü korku düğümü boğazını sıktı.

"Ama ne?" diye zorladı Drew, boğuk bir sesle.

Rick gözlerini kırptı ve etrafına bakındı, sanki bu haberi vermek zorunda olanın kendisi olduğuna inanamıyor ve konuşmayı devralacak birinin mucizevi şekilde ortaya çıkmasını umuyordu.

"Çok üzgünüm, dostum," dedi sonunda Rick. "Joey... Joey'nin kurtulamadığını söylediler."

Eski komşusu gerçek kelimeler söylemişti ve Drew onları duymuştu. Ama o kelimeler, o sırayla bir araya geldiğinde hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ne demek Joey kurtulamadı?"

Rick ağırlığını sağ ayağından sol ayağına kaydırды, açıkça rahatsız olmuştu. "İtfaiyecilerden birinin şömineden dolayı dediğini duydum," dedi. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama yangının oradan başladığını düşünüyorlarmış. O evin bodrum katında hâlâ odunla yanan bir şömine olduğunu bilmiyordum. Müteahhit, yönetmeliklere uygun olmadığını söylediği için biz

geçen yıl tadilat yaptırdığımızda şömineyi doldurttuk. Joey'yi... Joey'yi zamanında çıkaramamışlar."

Drew, bunun kötü bir şaka olduğunu gösterecek bir şey bekledi. Ama o şey gelmedi.

"Ama daha az önce buradaydım," dedi, kendi kulağına bile garip gelen bir ses tonuyla, sanki konuşan o değilmiş gibi. "Az önce *buradaydım*, o iyiydi, o... o..."

İtfaiyeciyi bodrum katının girişinden çıkarken gördü ve birkaç saniye sonra bir sağlık görevlisi belirdi. Sedyenin bir ucunu tutmuş, yavaşça geri geri giderek yan kapıdan dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Drew, sedyenin üzerindeki sarı plastik branda ile örtülmüş vücut şeklindeki kabartıyı fark etti.

Ona doğru fırladı.

"Hey," dedi bir polis memuru, önüne geçerek. "Beyefendi, burası bir—"

"Burada yaşıyorum," dedi Drew içgüdüsel olarak, gözlerini sarı brandadan ayıramayarak.

"Kimliğiniz var mı?"

Drew cüzdanını çıkardı ve ehliyetini gösterdi. Vancouver'a taşındığında güncelleme zahmetine girmemişti, o yüzden hâlâ bu adres yazıyordu.

"O benim... kız arkadaşım," dedi Drew. "Onu görmem lazım."

Polis memuru geçmesi için ona izin verdi.

Drew, sedyeyi ambulansa yüklemeye hazırlanan sağlık görevlilerine kadar yürüdü. Düşünmeden brandanın kenanna uzandı, ancak bir sağlık görevlisi onu durdurdu.

"Çok kötü bir şekilde yanmış," dedi sağlık görevlisi. "Gerçekten, görmenizi—"

Drew, ne yaptığının farkında olmadan brandayı birkaç santim kaldırdı, üstelik üst tarafından çekmişti. Yanmış saçları ve artık yüz bile denemeyecek bir şey gördü. Deri hem çiğ hem de kömürleşmişti; pembe, beyaz ve siyahın korkunç bir karışımıydı. Ortaya çıkan kokuya, şimdiye kadar duyduğu hiçbir şeye ben-

zemiyordu. Brandayı bırakıp geri çekilmeden önce, bir kolyesi parıltısını yakaladı. Joey'nin kolyesi. Çocukluğundan beri taktığı, Charles Baxter'ın ona doğum günü hediyesi olarak verdiği kolye hâlâ boynundaydı. Zincir kararmıştı ama kolyenin ortasındaki yakut hâlâ kırmızıydı.

Midesi bulandı ve birkaç adım geriye atılarak bir kar yığınının üzerine kustu.

O sırada uzun boylu, kıvrıkcık kahverengi saçlı bir polis memuru ona doğru yaklaştı. Diğer polisler ona karşı saygılı bir tavır sergilediğinden, sahadaki yetkili kişinin o olduğunu düşündü. Kadın, Drew'a kendine gelmesi için biraz zaman tanıdı, iki sağlık görevlisine eliyle bir işaret yaparak cesedi henüz ambulansa yüklememelerini istedi. Drew sonunda doğrulduğunda, kadın kendini tanıttı.

"Ben Constable McKinley. Burada yaşıyorum mu dediniz?" İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve ses tonu nazikti, ama otoritesini de belli ediyordu.

"Burada yaşıyordum," dedi Drew. "Joey ile. O olup olmadığını bilmem lazım. Joelle Reyes." Sadece adını söylemek bile Drew'un midesini tekrar bulandırmaya yetti. "Lütfen."

Polis memuru ona dikkatle baktı. "Ceset çok kötü bir hâlde—"

"Lütfen," diye tekrarladı Drew. Normalde çok daha düzgün cümleler kurardı ama şu an söyleyebildiği tek şey buydu.

"Size vücudun çok zarar görmemiş bir kısmını gösterebilirim," dedi memur nazik bir şekilde. "Ama önce bana dövmesi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, dövmesi yok," diye cevapladı Drew otomatik olarak.

Sonra hatırladı. Joey'nin bir dövmesi vardı, Golden Cherry'de görmüştü. Tanrım, bu sadece birkaç saat önce miydi?

"Bekleyin," dedi. "Bir dövmesi vardı. Bir kelebek, uyluğunda."

"Hadi bakalım," dedi memur ve onu tekrar ambulansa götürdü. Fenerini çıkardı ve bu sefer ortadan başlayarak örtüyü kaldırdı. Drew kendini hazırladı.

Ve işte oradaydı, derinin o kadar da kötü yanmadığı bir böl-

gede. Uçan bir kelebek, etrafındaki deri parlak kırmızı olmasına rağmen renkleri hâlâ canlıydı.

“Bu o,” diye inledi. “Bu Joey.”

Buz gibi kaldırıma dizlerinin üzerine çöktü. Nefesi soğuk, duman kokulu havada beyaz buhar bulutları olarak çıkıyordu.

Joey ölmüştü. Ve bu sonsuza dek Drew’un suçu olacaktı. Çünkü onu terk etmişti.

Tekrar.

* * *

Cherry ofise girdiğinde, Drew’un duygusal görüldüğünü fark etse de buna dair hiçbir şey söylemedi.

Masasının arkasındaki kitaplıkta bir dizi fotoğraf albümü vardı ve uzun, kırmızı tırnağını albümlerin sırtları boyunca gezdirdi. 1998 yazılı soluk pembe bir albüme geldiğinde onu raftan çekti ve okuma gözlüklerine uzandı. Sayfaları çevirirken bazı anılara gülümseyerek baktı ve sonunda aradığını buldu. Albümü Drew’a doğru çevirdi.

“İşte senin kız.”

Drew, koruyucu plastik tabakanın arkasındaki fotoğrafı inceledi. Onca zamandan sonra Joey’nin yüzüne bakmak gerçek dışıydı. Ancak bu her gün kot pantolon ve bol tişört giyen kız değildi, hatırladığı Joey bu değildi. Bu Joey, annesi Ruby gibi giyinmişti. Takma kirpikler, kırmızı ruj ve uyluğundaki dövmeyi sergileyen dar bir altın elbise. Kuliste, ayağını makyaj masasına uzatmış, stiletto ayakkabıları sandalyesinin yanına atılmış hâlde bir kitap okuyordu.

Drew’un kalbi burkuldu. Ruby gibi görünmesine rağmen bu fotoğraf Joey’nin özünü mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Nerede olursa olsun, Joey’nin kafası her zaman bir kitaba gömülüydü.

“Başka bir fotoğrafı daha olabilir,” dedi Cherry. “İstersen bakabilirsin.”

Drew sayfaları yavaşça çevirdi, yarı giyinik kadınların fotoğ-

raflarını hızla gözden geçirdi. Sonunda, son sayfada Joey'yi ve iki diğer dansçıyı Charlie'nin Melekleri gibi poz verirken gördü. Joey altın elbisesini giymişti, ortadaki genç siyahi kadın ise tamamen iplerden yapılmış gibi görünen bir gümüş elbise –elbise denebilirse tabii– giyiyordu. Sağdaki kadının ise Betty Savage, diğer Filipinli dansçı olduğunu düşündü. Betty, geleneksel bir yeşil Çin *qipao* giymişti, eteği dizinin ortasında bitmesine rağmen elbise oldukça dardı ve bir yanından yüksek bir yırtmacı vardı.

“Betty, müşterilerin Asya fetişlerine hizmet etmekte asla zorlanmazdı. Cadılar Bayramı'nda geyşa olarak giyinirdi,” dedi Cherry, fotoğrafa ters açıdan bakarak. “Bu tür şeyleri şimdi yapamazsın ama doksanlarda, bir striptiz kulübünde? Ona çok para kazandırmıştı.”

Drew fotoğrafa bakakaldı. “Joey de böyle mi yapardı?”

“Öyle diyebilirim, ama o kadar belirgin değildi,” dedi Cherry. “Ruby, diğer kızlardan farklı olarak neye sahip olduğunu biliyordu ve bunu iyi kullanıyordu. Birbirine ne kadar da benziyorlar, değil mi?”

Normalde Drew, böyle bir yorumdan rahatsız olurdu. Sadece kulüpteki iki Asyalı dansçı –ve ikisi de Filipinli– oldukları için birbirlerine benzedikleri anlamına gelmiyordu. Ama daha yakından bakınca, Cherry'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Joey biraz daha uzundu ve Betty daha ince yapılydı ama burunları ve yüz şekilleri benzer bir yuvarlaklığa sahipti ve saçları aynı renk ve uzunluktaydı. İkisi de rahatlıkla kardeş sanılabilirdi.

Hatta karanlıkta ikiz sanılabilirlerdi.

Drew omurgasında bir ürperti daha hissetti. “Betty'nin gerçek adı neydi?” diye sordu, boğazı kurumuş hâlde.

“Hatırlamıyorum.”

“Peki, erkek arkadaşı hakkında ne söyleyebilirsin?”

Cherry başını salladı. “Tek bildiğim, o zamanlar çetesi Çin Mahallesi'nde bir gece kulübüne silahlı saldırı düzenlediği için haberlerde sıkça yer alıyordu–”

“Kan Kardeşler.” Drew derin bir nefes verdi.

Olayı çok iyi hatırlıyordu. Gece kulübündeki silahlı saldırı, Kan Kardeşler adındaki Vietnamlı bir çete ile rakip Çinli çete Büyük Çember Çocukları arasında süregelen bir bölge savaşıyla bağlantılı olduğu düşünülüyordu. O gece üç kişi hayatını kaybetmişti. Evindeki bilgisayarında, Asyalı sokak çeteleri üzerine yazdığı seri için yaptığı araştırmalarla ilgili birçok dosya vardı ve Betty'nin erkek arkadaşının adını bu dosyalardan faydalananarak bulabilirdi.

Drew koruyucu plastiğin bir köşesini kaldırdı. "Bunun fotoğrafını çekmemde sakınca var mı? Diğerrinin de?"

"Onları alabilirsin," dedi Cherry. "Senin için çok önemli biri olduğunu görebiliyorum."

Sessiz ofiste plastik kaplamanın çıkarılmasıyla bir hışırtı sesi duyuldu, Drew fotoğrafları dikkatlice yapışkan zeminlerinden ayırıyordu. İçindeki ürperti hâlâ devam ediyordu. Joey ve Betty, görünüş olarak ne kadar da benziyorlardı. Biri ölüydü ve diğerrisi ise aynı hafta sonunda kaybolmuştu. Betty'nin erkek arkadaşı Kan Kardeşler çetesiyle bağlantılıydı, özellikle çetenin en vahşi ve en açgözlü olduğu dönemde, yeni yıl arifesinde kulübün etrafında görülmüştu. Ve birkaç saat sonra Joey, yangında ölmüştu. Kaza olarak kayıtlara geçen ama belki de öyle olmayan bir yangında... Sonuçta, yangınlar kanıtları yok etmenin mükemmel bir yoluydu.

Ya Joey'nin ölümü kaza değilse? Ya cinayetse?

Betty Savage bunun cevabını biliyor olabilirdi. Kayıp olduğu için ona da soramazdı. Yoksa gerçekten kayıp mıydı?

Drew, başını hafifçe salladı. *Şimdi* kim saçma bir teori ortaya atıyordu?

"Ne oldu?" diye sordu Cherry bunu fark ederek.

"Hiçbir şey." Zoraki bir gülümsemeyle albümü ona geri verdi. "Hazır buradayken, eski personel dosyaları falan var mı etrafta? Şu Betty'yi bulmak fena olmazdı. Joey ile iyi arkadaş olduklarına göre, belki bana Joey'nin hayatının son yılı hakkında biraz bilgi verebilir diye düşünüyorum."

"Eskiden bütün kızların performans lisanslarının fotokopi-

lerini tutardım ki ani denetimler sırasında elimde olsun,” dedi Cherry. “Ama onlar yıllar önce imha edildi. Belediye ile iletişime geçmeyi deneyebilirsin. Dansçılar yasal olarak lisansları olmadan çalışamaz ama Betty’nin gerçek adı olmadan incelenecek çok fazla lisans olur. 1998’de çok daha fazla dansçı vardı.”

“Öneri için teşekkürler, zamanınız için de minnettarım. Yalnızca merak ediyorum–” Drew duraksadı. Cherry yardımcı olmuştu ve onu gücendirmek istemiyordu. “O zamanlar polise teorinizi neden söylemediniz? Betty’nin erkek arkadaşının ona ve Joey’ye bir şey yapmış olabileceğini?”

Cherry acı bir kahkaha attı. “Hangi polis? Kimse bana ne Joey ne de Betty hakkında bir şey sormaya gelmedi. Ben ne yapacaktım, en yakın karakola gidip bir Vietnamlı çete üyesinin ikisinden birini, belki de her ikisini öldürdüğüne dair şüphelerimi mi paylaşacaktım? En son ihtiyacım olan şey, sırtıma bir hedef tahatası çizmekti.”

Drew başını salladı. Tabii, bu mantıklıydı. Kulübün sahibi kurnaz, zeki bir kadındı.

“Benim tavsiyem?” Cherry fotoğraf albümünü rafa geri koyarken, “Betty’yi arama. O baştan aşağı bir belaydı.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tabii ki Betty'yi arayacaktı.

Uzun zamandır bir şey araştırmıyordu ve Tanrım, bir hikâyeyi kovalamanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Düşündükçe, bodrum katındaki yangının bir kaza olmadığı ihtimali giderek daha gerçekçi hâle gelmeye başlamıştı. Sonuçta Joey bacanın kötü durumunda olduğunu biliyordu. O ve Simone, Joey taşındıktan sonra onu uyarmışlardı. Üçü de tek bir kez bile şöminede ateş yakmamıştı.

Peki ya *Betty* bacayı biliyor muydu? Eğer kızlar iyi arkadaşlarsa ve *Betty* Joey ile birlikte dairede zaman geçirdiyse, biliyor olabilirdi. Joey'nin o gece ateş yaktığını düşünmek Drew'un içine hiç sinmemişti. Ama ya ateşi yakan o değilse? Ya yakın olduğu biri yaktıysa? Kulüpteki diğer kızlara sattığı uyuşturucuları temin eden bir erkek arkadaşı olan biri?

Birini öldürmek, “kaybolmak” için harika bir sebepti.

Drew evine döndüğünde Toronto şehir lisans ofisini aradı ve durumunu anlattı. Kayıt departmanına aktarıldı ve aynı şeyleri tekrar anlattıktan sonra yirmi dakika boyunca hatta bekletildi, sonra da bağlantı kesildi. Bunun üzerine bir e-posta yolladı. Otuz dakika sonra lisans ofisindeki bir yetkiliden gelen yanıtta, lisans bilgilerinin sadece ilgili kişi ya da bir adalet teşkilatı görevlisi tarafından talep edilmesi hâlinde verilebileceği yazıyordu.

Drew, telefon rehberine göz atarak tanıdığı üç polis memurunu aradı. Hiçbiri telefonu açmadı, bu yüzden sesli mesaj bıraktı.

Araştırmacı gazetecilik, televizyonda görüldüğü kadar çekici değildi.

Kafasını kurcalayan düşüncelerle, *Toronto Acorn Street ev yangını 1 Ocak 1999* diye Google'da arama yaptı ve eski evindeki yangından bahseden iki makaleye ulaştı. İlk makalede itfaiye müfettişi, yangının bodrumdaki şömineden kaynaklandığını açıklıyordu. On yılı aşkın bir süredir temizlenmeyen ve bakım yapılmayan bacada, son derece yanıcı bir madde olan kreozot birikmişti. Şöminedeki ateş, bacadaki kreozotun tutuşmasına neden olmuştu ve bacada birçok çatlak bulunduğundan, yangın duvarlara yayılmıştı. Küçük bodrum dairesi birkaç dakika içinde tamamen yanmıştı, o saatte büyük ihtimalle uykuda olan kiracı için kaçacak zaman kalmamıştı.

İtfaiye müfettişi, "Baca bakımının düzenli yapılmasının önemi göz ardı edilemez," diyordu. "Maalesef, bu senaryoyla çok kez karşılaştım."

İkinci makale ise aşağı yukarı aynı bilgileri içeriyordu, ancak başlığı çok daha sansasyoneldi. *Ruby Reyes'in kızı, Yılbaşı gecesini ev yangınında öldü*. Bu makale açıkça dikkat çekmek için yazılmıştı. Joelle Reyes'in, yirmi yaşında, Golden Cherry Gentlemen's Club adlı bir mekânda egzotik dansçı olarak çalıştığı özellikle vurgulanmıştı ve ayrıca bir paragraf da annesi Ruby'nin işlediği suçun özetine ayrılmıştı. Bu da demek oluyordu ki muhabir, Joey ile Ruby arasındaki bağlantıyı kurmayı başarmıştı. Makale, son olarak polis memuru Hannah McKinley'nin kısa bir açıklamasıyla bitiyordu. McKinley, herhangi bir cinayet şüphesi olmadığını doğrulamıştı.

Drew, McKinley'i hatırladı. O gece kendisine nazik davranmıştı. Hemen internette adını arattı ve şimdi cinayet masasında dedektif, hatta bir çavuş olduğunu öğrendi. Birkaç tıklamayla departmanının e-posta adresini buldu ve kim olduğunu açıklayan, kendisiyle nasıl tanıştıklarını hatırlatan bir mesaj yazdı. Bir saat sonra McKinley aradı. Sesini duyduğunda, onun İngiliz aksanını unuttuğunu fark etmişti.

“Bu çok uzun zaman önceydi, hafızamı tazelemem gerekecek. Bana bir saniye ver,” dedi Çavuş McKinley. Drew, onun bilgisayarında yazı yazdığını duyabiliyordu ve muhtemelen karakoldaki masasında olduğunu düşündü. “Evet, şimdi hatırladım. Yılbaşı gecesi çıkan bir yangın, bir ölü, Joelle Reyes, Ruby Reyes’in kızı. Kurbanın kimliği... Drew Malcolm tarafından sağlanmış. Ah, doğru, bu sensin.”

“Benim,” dedi Drew. “Olay yerinde fotoğraf çekilip çekilmediğini biliyor musunuz?”

“Eminim çekilmiştir, en kötü ihtimalle sigorta şirketi çekmiştir,” dedi McKinley. “Ertesi gün çekmiş olmalılar.”

“Peki ya maktulün fotoğrafları?” Joey’nin yanmış yüzü Drew’un zihninde belirdi. “Onun fotoğrafları var mıdır?”

“Olay yerinde mi? Hiç sanmıyorum. İtfaiye, cesedi en kısa sürede oradan çıkarmaya öncelik vermiştir.”

Drew bir kez daha denedi. “Peki ya morgda? Orada fotoğrafları vardır, değil mi?”

“Muhtemelen, ama eğer fotoğraflar çekildiyse bile onların düzgün bir şekilde dosyalanıp yıllar sonra bulunabileceğini sanmıyorum. Ayrıca, o fotoğrafları görmek isteyeceğini de düşünmüyorum. Bildiğim kadarıyla çıkarıldığında zaten ölmüştü.” McKinley duraksadı. “Neden fotoğrafları görmek istiyorsun? Hatırladığım kadarıyla arkadaşının bedeni çok kötü bir şekilde yanmıştı.”

“Her yeri değil,” dedi Drew, boğazını temizleyerek. “Bacağının bir kısmında dövmesi hâlâ görünüyordu.”

“Ah evet. Onu bu şekilde teşhis etmiştin. Bir de...” Bir duraklama yaşandı, McKinley bir şeyleri okuyor olmalıydı. “Kolyesi. Altın zincirli, elmas ve yakut taşlı bir kolye taktığını not etmişim.”

Drew başını salladı ama McKinley bunu göremedi. “Ölüm nedenini doğrulamışlar mıydı?”

“Genelde duman zehirlenmesi olur ama bu yangının bodrum katını oldukça hızlı sardığı anlaşıyor,” dedi McKinley. Bir kez

daha duraksadı. “Bunları neden soruyorsun? On dokuz yıl sonra, nasıl öldüğüne dair soruların mı var?”

Aksarı, Drew’un onun ses tonunu yorumlamasını zorlaştırıyordu. İlgisini mi çekmişti yoksa sinirini mi bozmuştu, anlamakta güçlük çekiyordu. Ve geçen bunca zamandan sonra, tecrübeli bir polise bu soruları sorduğu için kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı bile. Nihayetinde, azıcık onur dışında ne kaybedebilirdi?

“Tam emin olmadığımı söylüyorum,” dedi Drew. “Biliyorum, bunca yıldan sonra bu kulağa çılgınca geliyor ama ya zaten daha önceden ölmüşse ve yangın sadece bir örtbas etme yöntemiye?”

“Bunu ne gündeme getirdi?”

“Ruby Reyes, Joey’nin annesi, şartlı tahliye oluyor. O ve onun kızıyla olan ilişkisi hakkında bir podcast serisi yapıyorum ve Joey’nin hayatındaki bazı boşlukları doldurmaya çalışıyorum. O dönemde Joey’nin karanlık insanlarla ilişkisi olduğunu yeni öğrendim, bunu o zaman bilmiyordum.”

McKinley’den ses çıkmıyordu. Drew, kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen bunun çılgınca olduğunu düşünüyordu çünkü gerçekten de biraz öyleydi. Ayrıca, elde hiçbir delil olmadan, sadece bir sezgiye dayalıydı. Hatta sezgi bile değil. Sadece bir *his*.

“Alo?” Drew nefesini tutarak bekledi. “Hâlâ orada mısınız?”

“Otopsi yapılmış mı diye bakıyorum. Yapılmamış. Ama yine de kontrol etmeye değerdi.”

Drew, McKinley telefonu kapatmadığı için rahatladı. “Otopsi yapmamalarının sebebi neymiş?” diye sordu.

“Çünkü ölüm şüpheli olarak değerlendirilmemiş. Joelle şöminenin önündeki kanepede yatarken bulunmuş, yangının başladığı yer de tam orası. Yangının başka bir kaynağı yok. Teori, onun uyuyakaldığı ve bir süre sonra bacada yangın başladığı yönünde. Hiç kimsenin onu öldürmek istemediği varsayımına sadık kalındığı sürece her şey oldukça net görünüyor.” Çavuş tekrar duraksadı. “Peki, şimdi birinin onu öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?”

“Bugün erken saatlerde çalıştığı striptiz kulübüne gittim ve oranın sahibi bana Joey’nin başka bir dansçıyla, sahne adı Betty Savage olan biriyle yakın arkadaş olduğunu söyledi. Betty, kulüpte erkek arkadaşının sağladığı uyuşturucuları satıyormuş. Joey’nin öldüğü gece, Betty orada olmasa da erkek arkadaşının kulüp etrafında dolandığı görülmüş.”

Drew’un o anda aklına bir düşünce gelmişti ve eğer aptalca teorilerin bir sınırı varsa, bu kesinlikle onu zorlardı.

“Joey ve Betty birbirine çok benziyordu,” demişti. “İkisi de Filipinliydi. Biliyorum, bu biraz zorlama ama...”

“Devam et,” demişti McKinley. “Buraya kadar geldin zaten.”

“Ya sevgilisi yanlışlıkla Joey’yi öldürdüyse? Ve bunu örtbas etmek için yangın çıkardıysa?”

“Peki, Betty şimdi nerede?”

“Kayıp. Joey’nin öldüğü hafta sonu ortadan kaybolmuş.”

“Peki, işte *bu* ilginç,” dedi McKinley. Ardından bir kez daha duraksadı. “O zaman Betty’yi bulman ve o gece hakkında neler bildiğini sorman gerekiyor.”

Drew derin bir nefes vermişti. Demek ki çavuş, bunun aptalca olduğunu düşünmemişti. Bu da bir şeydi en azından. “Sorun şu ki gerçek adını bilmiyorum. Kulüpte Betty Savage ismiyle çalışıyordu. Şehre bir performans lisansı talebi gönderdim ama e-postama yanıt veren kadın, adalet teşkilatından biri talep etmedikçe herhangi bir bilgi veremeyeceğini söyledi.”

“Vay canına, bu işin her detayını hakimsin,” dedi McKinley. “E-posta gönderdiğin kişi kimdi? Ve Joelle ile bu Betty’nin fotoğrafını bana gönderme şansın var mı?”

Drew, telefonu hoparlöre alarak Cherry’nin kendisine verdiği fotoğrafları çekip çavuşa gönderdi. Beş saniye sonra bilgisayardan bildirim sesi duydu.

“Gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?” dedi McKinley. “Kahretsin, şimdi iyice meraklandım. O dönemdeki kayıp kişilere ait raporları kontrol edeceğim. Sevgilisi hakkında bildiğin başka bir şey var mı?”

“Vietnamlı bir çete olan Kan Kardeşler’in üyesiydi. Adını bilmiyorum.” *Ama bir ihtimal öğrenebilirim.*

“Pekâlâ, sana dönüş yapacağım. Şu anda yapabileceğim başka on iş yokmuş gibi, ama şimdi beni de bu işin içine soktun,” dedi McKinley iç çekerek. “Bir şey öğrendiğimde mesaj atarım.”

“Bunun tamamen deli saçması olduğunu anlıyorum,” dedi Drew. “Ve bu durumun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğinden bile emin değilim, çünkü yangının büyük olasılıkla bir kaza olduğundan neredeyse yüzde doksan dokuz eminim.”

“Ama eskiden yüzde yüz emindin,” dedi McKinley. “O yüzde bir seni yiyip bitirebilir. Güven bana, o duyguyu bilirim.”

Anlayışını memnuniyetle karşılamıştı, çünkü gerçekten bilmek istiyordu. Ancak gerçeği öğrenmek ona daha iyi hissettirmeyebilirdi. Kendi kendine bu podcast’i Joey için yaptığını, onun hikâyesini anlatmak ve Ruby’nin kim olduğunu ortaya çıkarmak için olduğunu söylüyordu. Ama derinlerde, yüzleşemediği acı verici düşünceleri tıktığı ruhunun çatlaklarında, aslında bunu kendi suçluluk duygusunu hafifletmek için yaptığını biliyordu. Onu terk ettiği için duyduğu suçluluğu.

Joey’nin de kendi payına düşen suçluluk duygusu vardı. İnanılmaz bir şekilde, annesinin Charles’ın cinayetiyle suçlanmasından kendisini sorumlu tutuyordu. Komşuları polisi aradıktan ve Ruby nihayet çocuk istismarı yüzünden tutuklandıktan sonra, Joey sosyal hizmet görevlisinin, Charles’ın öldürüldüğü geceyle ilgili yazdığı günlüklerini okumasına izin vermişti.

“Ama sosyal hizmet görevlisinin bilmesini istemiştin, değil mi?” diye sormuştu Drew ona. Junior’s’taki pencere kenarındaki masada oturuyorlardı. “Günlüklerini ona vermek, ona söylemeden anlatmanın bir yolu muydu?”

“Bunu o şekilde düşündüğümü sanmıyorum,” demişti Joey. “Ne kadar aptalca gelse de Ruby’nin hapse girmesini hiç istemiştim. Sadece onunla yaşamamak istiyordum. Ama sonunda, gülen yine o oldu. Teyzem ve eniştemle yaşamak hayatımı daha

iyi bir hâle getirmedi. Sadece aynı bokun lacivertiydi. Ve pek çok kez keşke tanıdığım şeytanla kalsaydım diye düşündüm.”

Joey, Maple Sound’daki yıllarından neredeyse hiç bahsetmezdi.

Drew son günlüğe uzanıp okumaya başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Joey, annesi tutuklandıktan sonraki iki geceyi bir düzine çocukla birlikte acil durum sığınağında geçirdi. Alt ranzada uyuyordu, üst ranzada yatan kız ise uykusunda konuşuyordu (ağlıyordu). Sosyal hizmet görevlisi sonunda onu almaya geldiğinde, Joey rahatlamıştı. Tek istediği, annesini görmek ve onun iyi olduğundan (*kendisine kızmadığından*) emin olmaktı.

Fakat Ruby'yi görmeye gitmiyorlardı. Joey'nin eşyalarını toparlaması için Willow Park'taki daireye dönüyorlardı.

Sosyal hizmet görevlisi (*bana Deb diyebilirsin demişti*) yolda çocuk istismarı suçlaması nedeniyle Joey'nin bir süre annesinden ayrı kalmak zorunda kalacağını anlattı. Bu süreçte, Maple Sound'daki teyzesi Flora ve eniştesi Miguel, onu yanlarına almayı kabul etmişlerdi. Joey şaşırılmıştı. Sosyal hizmet görevlisinin Tita Flora ve Tito Micky'yi ikna etmek için nasıl bir pazarlık (*büyü*) yaptığını hayal edemiyordu ama annesinin kız kardeşinin –en büyük düşmanının– Ruby'nin tek çocuğunu yanına alması için ciddi bir hokus pokus gerekmiş olmalıydı.

Daire iki gün öncesine göre bir şekilde daha küçük ve daha bakımsız görünüyordu. Ya da belki de Joey, sosyal hizmet görevlisinin gözleriyle bakıyordu, şefkat dolu gözlerle. Kırık tabakları, çatlamış fotoğraf çerçevelerini ve yerdeki bozuk lambayı fark ederek.

“Zamanın var,” dedi Deborah. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum.”

Joey, Ruby'nin eski valizini dolaptan çıkardı ve sahip olduğu birkaç kıyafeti içine doldurmaya başladı. Annesine ait birkaç eşyayı da aldı. Saç kurutma makinesi, Ruby'nin Kanada'da ilk işine girdikten sonra kendine kıyak geçtiği Mason Pearson marka saç fırçası ve annesinin imzası hâline gelen ruj, MAC "Russian Red."

Deborah ona ikinci bir valiz ödünç verdi ve Joey, annesinin kitaplarından sığdırabildiği kadarını o valize doldurdu. Danielle Steel, Judith Krantz ve Sidney Sheldon, Ruby'nin favori yazarlarıydı. Çünkü hepsi dram, kırılgan kalpler ve bunalımlarla dolu entrikalı, destansı hikâyeler yazıyordu. Joey de bu romanların hepsini okumuştı ve annesiyle onları tartıştığı zamanlar, onu en mutlu eden anlardan biriydi. Birlikte yapabildikleri ve olumsuz sonuçlanmayan tek şey buydu.

Deborah, dairede kalan her şeyin bir sonraki ayın sonuna kadar kalabileceğini, sonrasında ise dairenin yeniden kiraya verileceğini söyledi.

"Peki annem nerede kalacak?" diye sordu Joey. "Dava sonuçlandıktan sonra?"

Deborah, Joey'nin omzuna dokundu. "Annenin eve dönmesi uzun sürebilir, tatlım."

Joey, Ruby ile yaşadıkları her yerde, annesinin bulamayacağı gizli bir saklama yeri keşfetmeyi öğrenmişti. Bu yerlerden birinde Charles'tan aldığı kolye vardı. Ruby, Charles onu üçüncü kez terk ettiğinde öfkeyle kendi kolyesini satmıştı, ancak Joey bu duruma alıştığı için annesine kendi kolyesini parkta kaybettiğini söylemişti. Oysa kaybetmemişti, Ruby'nin onu da satmaması için saklamıştı.

"Onlar ne?" diye sordu Deborah, Joey kolyeyi kaloriferin yanındaki gevşek bir döşemenin altından çıkardığında. Joey'nin gizli bir saklama yeri olmasına şaşırılmış görünmüyordu. Fakat kolyeyi kastetmiyordu. Döşemenin altındaki küçük, güzel defter yığınınına bakıyordu.

"Onlar benim günlüklerim," dedi Joey. "Sanırım onları burada bırakacağım."

“Yazık olurdu. Ne hakkında yazıyorsun?”

Joey omuz silkti. “Her şey, sanırım.” Defterleri eline aldı. “Neden, okumak mı istedin?”

“Okumamı ister misin?”

Joey yine omuz silkti.

Sosyal hizmet görevlisi defterlere uzanmadı, yatağın kenarında oturmaya devam etti. O pozisyonda Joey, Deborah’ın vücut şeklinin bir patatese benzediğini fark etti. Ruby, diğer kadınların vücutları hakkında her zaman güçlü fikirleri olan biri olarak, onun şişman olduğunu söylerdi. Ama iki gece önce, tutuklamanın sonra Deborah onu kucakladığında, kadın o kadar yumuşak, o kadar güvenli hissettirmişti ki vücudundaki kıvrımlar ve yumuşaklık sıcacıktı, rahatlatıcıydı. Deborah insan formunda bir yastık gibiydi, Ruby’nin tam zıttı.

“Günlüklerini okumak isterim,” dedi Deborah. “Bu, seni daha iyi tanımama ve sana elimden gelen en iyi şekilde destek olmama yardımcı olabilir. Ama bu senin için de uygun olmalı, Joelle.”

“Ne yaparsan yap. Umurumda değil.”

Günlükler artık arka koltuktaydı.

Deborah’ın Honda Accord’unun dikiz aynasından çilek şeklinde bir oda spreyi sallanıyordu. Üzerinde kazı-kazan etiketi gibi pütürlü bir yüzey vardı ve çilek gibi kokmasa da arabayı güzel kokutuyordu. Ruby’nin arabası ise her zaman sigara kokardı.

“İyi misin, Joelle?” Deborah göz ucuyla baktı, güneş ışığı pürüzsüz ve gözeneksiz koyu teninden yansıyor. “Yakında benzin alacağım, eğer tuvalete gitmen gerekiyorsa söyle.”

Eğer Deborah’ın iyi olarak kastettiği yaralı veya hasta olmaması ise, evet, Joey iyiydi. Doğrudan önüne bakıyordu, Deborah’ın kararmış buklelerinin kasetçalarındaki karışık kasete uyumlu şekilde sallandığının farkındaydı. Sosyal hizmet görevlisi, Young MC için fazla yaşlı görünüyordu ama “Bust a Move” şarkısının tüm sözlerini biliyordu. *Sarı bir elbise giymişti. Selam veriyordu...*

Deborah tekrar ona bakıp cevap bekledi. Sonunda Joey omuz-

larını silkti. Yetişkinlerin, çocuklar omuz silktiğinde bundan hoşlanmadığını biliyordu, ancak Deborah öyle değildi. Bazen kelimeler kifayetsiz kalırdı, bazen cevabın sadece bir omuz silkmek olduğunu anlıyordu.

“Ne zaman annemle görüşmeme izin verecekler?” Joey yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyordu ve kendi yansımasını görebiliyordu. Bir hayalet gibi şeffaf görünüyordu (*Keşke bir hayalet olsaydım*).

Deborah’ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “Keşke bilseydim, tatlım. Ama eminim teyzen ve enişten seni görmek için sabırsızlanıyordur.”

Sosyal hizmet görevlisi bunu o kadar nazikçe söylemişti ki tam tersinin doğru olduğunu bildiği hâlde Joey ona karşı çıkamadı. Maple Sound’a daha önce sadece bir kez, birkaç yıl önce gitmişti. O ziyaret tam bir felaketti. O gün büyükannesiyle (*lola*) ilk kez tanışmıştı. O gün kötü annesinin de kötü bir annesi olduğunu anlamıştı.

* * *

Benzin istasyonunda, sosyal hizmet görevlisi içeri ödeme yapmaya gittiğinde Joey arabada bekledi. Maple Sound’a olan iki saatlik yolculuğun bir saatini geride bırakmışlardı ve zaman ışık hızıyla geçiyordu. Her kilometreyle birlikte yüreği daha da ağırlaşıyordu. Bu araba yolculuğunu, *öncesi* ve *sonrası* arasındaki çizgi gibi hissediyordu. Teyzesi ve eniştesinin evine vardığında sonrasına geçecek ve geri dönüşü olmayacaktı.

Deborah sürücü koltuğuna oturdu ve Joey’ye plastik bir poşet uzattı. İçinde birkaç paket *Skittles* vardı.

“Biliyorum, teyzenin üç oğlu var ama bu şekerlemeler senin, Joelle, ve kimseyle paylaşmak zorunda değilsin.” Arabayı çalıştırırken sesi ciddiydi. “Kendini yalnız hissettiğinde birkaç tane *Skittles* ye. Onları, sanki sana sarılıyormuşum gibi düşün. Şekerlemeleri bitirdiğinde ben seni ziyarete gelmiş olacağım ve sana biraz daha getireceğim.”

Joey poşete baktı. Bir yetişkin ona bir hediye vermişti ve bu-

gün doğum günü bile değildi. Tamam, bu sadece Skittles'tı, ama hayatında aldığı en güzel hediye idi. Çünkü bunun karşılığında... hiçbir şey vermesi gerekmiyordu.

"Teşekkür ederim." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Bir saat sonra Maple Sound'a vardılar. Ailenin tamamı onları verandada karşıladı. İki katlı ev, bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve Huron Gölü'nün güzel manzarasına sahipti, ancak Joey'nin hatırladığından daha küçük ve daha izole görünüyordu.

"Gerçekten çok güzel bir yer burası." Deborah motoru durdururken şaşkın bir ses tonuyla konuştu. Camı açtı. "Kokuyu alıyor musun? Temiz hava. Ve şu ilerdeki bir gölet mi? Çok sevimli görünüyor. Dinle... kurbağaları duyabiliyorsun--"

Joey, Deborah'ın neden birden konuşmayı kestiğini başta anlayamamıştı ama sonra sebebin kendisi olduğunu fark etti. Lanet olsun, *ağlıyordu* ve bunu yaptığını ancak Deborah'ın yüzündeki ifadeyi gördüğünde anlamıştı. Yanaklarını hızla sildi, bir şeyler *hissettiği* için utanmış ve bunu gösterdiği için kendine öfkelenmişti.

Tita Flora, sürücü tarafındaki kapının yanında kocaman bir gülümsemeyle belirmişti. O da Joey'nin hatırladığı gibi görünmüyordu. Saçları kısacık kesilmiş ve doğal olmayan bir kıvılcık tona boyanmıştı. Üç oğlu –Jason, Tyson ve Carson– verandada kalmış, Tito Micky'nin arkasında birbirleriyle güreşiyorlardı, babaları ise oğullarının kaotik enerjisine aldırış etmiyor gibiydi. Eniştesi de değişmişti. Başında neredeyse hiç saç kalmamıştı ve zayıflamıştı, kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar yılların hareketsizliğinden neredeyse tamamen kaybolmuştu. Buna karşılık karnı, sarkık yeşil basketbol şortunun üzerinde belirgin bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Ağzında yanmamış bir sigara duruyordu ve elinde bir çakmak tutuyordu.

Büyükannesi ise hiç değişmemişti. Lola Celia'nın saçları yine aynı mavi siyahtı ve son görüşündeki gibi, yaz olmasına rağmen eşofman takımı giymişti. Kemikli ellerinden birini onlara doğru kaldırmıştı. Joey, büyükannesinin zayıf görünümünün sadece

bir illüzyon olduğunu biliyordu. Bu küçük, yaşlı bedeninin içinde, hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri ve jilet gibi keskin bir dili olan bir kadın vardı.

Sonuçta, Ruby de bu özelliğini bir yerden almıştı.

Tanışmalar olmuştu, Tita Flora, Joey'nin alnına yüzeysel bir öpücük kondurmuş, ardından tüm dişlerini gösteren gereğinden fazla geniş bir gülümsemeyle Deborah'ı selamlamıştı. *Lolası* İngilizce olarak merhaba demiş, böcek gibi gözleri ile torununun bedenini baştan aşağı tararken, avuç içi aşağı bakacak şekilde elini uzatmıştı. Joey elini alıp eğilerek Lola Celia'nın elinin arkasını hafifçe alnına götürmüştü.

Birkaç yıl önce *lolası*yla ilk tanıştığında, Joey, *mano'*nun ne olduğunu bilmiyordu. Büyükannesi Ruby'yi, genç kızına yaşlılara saygıyla nasıl selam vereceğini öğretmediği için öfkeli bir şekilde Sabuanca dilinde azarlamıştı. Joey'nin o sözlü azardan anladığı tek kelime *puta*, yani "orospu" olmuştu. Lola Celia, bu kelimeyi Ruby'ye bir kez değil, iki kez bağırarak söylemişti. Daha sonra, Toronto'ya dönerken Ruby, alışılmadık bir şekilde sessizdi. Radyoyu açmadan önce, "*Kötü bir annen var,*" demişti Joey'ye teslim olmuş bir sesle, "*çünkü benim de kötü bir annem vardı.*"

Tita Flora kocasını dürttü. Tito Micky, sigarayı yakmadan cebine soktu ve valizleri aldı. Hepsi içeri girdi. "Mick, Joey'ye odasını göster," dedi teyzesi. Joey'ye ise, "*lolan* akşam yemeği için adobo yaptı. Favori yemeğinin o olduğunu biliyorum," dedi.

Favori kelimesi, teyzesi tarafından *fey-vo-ri* gibi telaffuz edilmişti. Teyzesinin Filipin aksanı yıllar içinde pek yumuşamamıştı. Buna karşılık, Ruby'nin aksanı neredeyse tamamen kaybolmuştu, çünkü annesi bu aksanı kaybetmek konusunda kararlıydı. Ara sıra Joey'le konuşurken (*bağırırken*) geri gelse de başka insanların (*erkek arkadaşlarının*) yanında neredeyse Kanadalı gibi konuşuyordu (ki Ruby'ye göre bu, *beyaz* anlamına geliyordu).

"Oo, çok ağırmış," dedi Tito Micky, iki valizi de merdivenlere doğru sürüklerken. *Ağır* kelimesini *ayır* gibi söylemişti. "Ne koydun bunun içine, ceset mi?"

Şaka güldürmedi ve Deborah gözlerini kırptırdı. Tita Flora, kocasına Filipin lehçelerinde sert bir şekilde konuştu ve adamın omuzları çöktü. Joey sadece bir kelimeyi yakalamıştı *Buang*. Bu, “aptal” anlamına geliyordu.

Joey, eniştesini koridorun sonundaki yatak odasına kadar takip etti. Joey, etrafına bakarken hayal kırıklığına uğradı. Gölete bakan bir pencereye manzarasına sahip olsa da bakım evindeki uyuma düzeninden daha iyi değildi. Ranza bir duvara yaslanmıştı ve kapıya en yakın yerde ince tek kişilik bir yatak vardı. Üzerinde o kadar yeni bir pembe pamuklu çarşaf vardı ki hâlâ ambalajdan kalma kıvrımlar duruyordu.

“Büyük oğlanların odasını paylaşacaksın.” Tito Micky hafifçe hırıldıyordu. Yıllarca sigara ve içki kullanmasının ona ağır kaldırmakta yardımcı olmadığı belli oluyordu. İlginçtir ki, maluliyet maaşı almasına sebep olan sırt rahatsızlığı gayet iyi görünüyordu. “Her şey o kadar hızlı oldu ki henüz yatak alacak fırsatımız olmadı.”

“Sorun yok,” dedi Joey.

Tita Flora, kaşları çatılmış olan Deborah ile yatak odasının kapısında belirdi.

“Bu sadece geçici,” diye açıkladı teyzesi. “En küçük oğlumuz hâlâ tuvalette yardıma ihtiyaç duyduğu için annemle birlikte uyuyor. Ama birkaç ay içinde Carson, burada kardeşleriyle birlikte uyuyabilir ve Joey’nin yatağını *lolasının* odasına taşıyabiliriz.”

“Hangi yatak?” Deborah’nın tonu sertti. “Gördüğüm tek şey bir yatak şiltesi ve Joelle’in yerden iki santimetre yüksekte uymaması için düzgün bir yatağa ihtiyacı *olacak*. Telefonda konuştuğumuzda odasının hazır olacağı konusunda beni temin etmişsiniz.”

“Sipariş edildi.” Tita Flora kocasına baktı. “Sears’tan*. Değil mi, Mick?”

Tito Micky’nin durumu anlaması birkaç saniye sürdü. “Evet,

* Sears, Roebuck and Company, Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir perakendecilik şirkettir.-çn

yakında gelecek.” Berbat bir yalancıydı. “Onlar, şey, teslimatta geciktiler.” *Tas-lim-mat*.

“Peki, Deborah.” Tita Flora’nın gülüşü yine tüm dişlerini gösteriyordu. “İlk ödemeyi ne zaman bekleyebiliriz?”

Sosyal hizmet görevlisi Joey’ye, teyzesinin ve eniştesinin devletten aylık akrabalık bakımı ödemelerine hak kazandığını, bunun da koruyucu bakım ödemelerine benzer bir sistem olduğunu açıklamıştı. Ne kadar alacaklarını Joey sormamıştı ama teyzesinin onu kabul etmesinin tek sebebinin para olduğunu biliyordu.

“Yaklaşık üç hafta sonra.” Deborah’nın sesi, Joey’nin daha önce duymadığı düz bir tona bürünmüştü. “Ki bu, buraya geri dönüp işlerin nasıl gittiğine bakacağım zamana denk geliyor.”

Uyarı açıldı, ama teyzesi sadece başını salladı ve Deborah’ya üst katın geri kalanını göstermek üzere koridora yönlendirdi. Joey, sekiz ve altı yaşlarındaki kuzenleriyle paylaşacağı odadaki pencereye doğru ilerledi. Deborah haklıydı. Burası güzeldi. Belki her şey yolunda olacaktı. Öyle olması gerekiyordu, çünkü başka bir seçenek yoktu. Ya buradaydı ya da koruyucu ailede, özellikle de annesi mahkûm edilirse(*edilince*).

Beline bir elin temas ettiğini hissetti ve irkildi.

Tito Micky, pencerenin yanında onunla birlikte duruyordu, avucu tam kuyruk sokumunun hemen üstündeki çukura hafifçe bastırıyordu. Tütün ve viski gibi kokuyordu. Elinin belinden ayrılmasına yetecek kadar, birkaç santim yana kaydı. Ve eniştesi ona masum bir gülümsemeyle baktı.

“Ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum, Joelle,” dedi. İnanamıyorum kelimesi *inenamıyorum* gibi çıkmıştı. Belki bir gün onun aksanını duymayı bırakabilirdi ama şu an bu aksan yabancı ve bariz geliyordu. “*Sus*. Çok güzel görünüyorsun.”

Joey, eniştesinin resmi ilk adını kullanmasından dolayı içten içe rahatsız olmuştu. Deborah ona Joelle dediğinde bu yetişkin ve saygılı bir şekilde geliyordu. Ama Tito Micky adını söylerken, her heceye ayrı bir ağırlık vererek (Jo-Elle) sanki iki ayrı isimmiş gibi söylemesi, tüylerini diken diken ediyordu.

“Tita Flora’nın seni burada istemediğini biliyorsun, çünkü annen çok kötü bir şey yaptı,” diye fısıldadı Tito Micky, sanki sadece ikisinin arasında özel bir sır varmış gibi. “Ama ben ona senin aileden olduğunu söyledim. Burası senin evin, tamam mı? Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sadece Tito Micky’ne söyle.”

Eniştesi, omuzları temas edene kadar daha da yaklaştı. Elini tekrar beline koymuştu ve Joey, parmağının yavaş, tembel daireler çizdiğini hissedebiliyordu. Tito Micky artık pencereden dışarı bakmıyordu, Joey’ye bakıyordu. İç çekti ve viski kokulu nefesi Joey’nin yanağını okşadı.

“Sus,” diye iç çekti. Bu kelime –gerçekten bir kelime değil, daha çok bir heceydi– Filipince’de “Tanrım” anlamına gelen bir argo ifadesiydi. “Çok güzelsin, Joelle.”

Daha da yaklaşıp kulağına fısıldadı.

“Tıpkı annene benziyorsun.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tıka basa dolu depo biriminin derinliklerinde, yapay Noel ağacı ile kızının ihmal edilmiş ukulelesi arasında bir yerde, Drew nihayet aradığı kutuyu buldu. Kutu, not defterleri, kolaj defterleri, gazete kupürleri, fotoğraflar, sabit diskler ve usb bellekler ile doluydu. Esasen, *Karanlıkta Toronto*'da geçirdiği on beş yıllık araştırmacı gazetecilik kariyeri boyunca yaptığı tüm çalışmalar buradaydı.

Drew, o haftalık gazete için her türlü hikâyenin peşine düşmüştü. Bozuk paralarla yılda otuz bin dolar kazanan dilenci kadının aslında banliyöde evi ve arabası olan bir büyükanne olduğunu keşfetmişti. On sekiz yaşında, seks işine hiç girmek istemediğini, sadece okulda birkaç kız arkadaşının ek gelir için arkadaşlarıyla yatmaya istekli olduğunu ve bu yüzden randevuları ayarlamak için bir ücret aldığını iddia eden bir pezevengi ifşa etmişti ("*Bebek Bakıcıları Kulübü* gibi," demişti Drew'a içtenlikle. "Sadece bebek bakıcılığı olmadan.").

Kariyerinin zirvesindeyken Drew, doksanlı yıllarda Chinatown'u yöneten ve bazıları bugün hâlâ faaliyette olan Asyalı sokak çeteleri üzerine ödüllü bir yazı dizisi yayımladı. Bu da o döneme ait bilmesi gereken her şeyin bu eski hard disklerden birinde olduğu anlamına geliyordu. Drew, en iyi tahminini yaparak birini taktı ve aramaya başladı. Aradığını burada bulamazsa, daha yedi tane vardı.

Her şey ona kalsaydı, *Karanlıkta Toronto* gazetesinde emekli olana kadar çalışmaya devam ederdi. Ancak son birkaç yıl içinde küçük gazetelerin çoğu gibi bu da kapanmıştı. Gazete tam da Sasha'nın üniversite başvurularını yaptığı sırada kapanmıştı. Onun eğitim masraflarının bir kısmı Drew ve Kirsten'in doğumunda oluşturduğu fondan karşılanacak olsa da geri kalanını Kirsten'in ailesi karşılamak zorunda kalacaktı, ki zaten yapmaları gerekenden çok daha fazlasını yapmışlardı. Drew, bulabildiği her serbest işi aldı, ancak milyarder çift Barry ve Honey Sherman'ın cinayetleri hakkında yazdığı çevrimiçi makale viral olana kadar işler düzelmedi. CBC halk radyosuna bu konuyu tartışmak üzere davet edildi ve röportaj o kadar popüler oldu ki diğer suç davalarını tartışmak üzere tekrar tekrar davet edilmeye başlandı.

İşte *Karanlıkta Yaptığımız Şeyler* böyle doğdu. Herkesin ve köpeğinin bir podcast'i olduğu bir dönemde, Drew'un programının bu kadar popüler olmasına en çok kendisi şaşırmıştı.

Bingo. Bir klasöre tıkladı ve aradığını buldu. Drew'un notları, röportajları ve taslaklarının hepsi buradaydı, Çin mahallesi çeteleri hakkında yazdığı seri için çalıştığı her şey neredeyse eksiksizdi. On dakika içinde, Kan Kardeşler'in üst düzey bir üyesi olduğu düşünülen birinin adını bulmuştu. Şu anda orta yaşlarda olan bu adam, Toronto'nun batısındaki zengin bir banliyö olan Oakville'de yaşıyordu. Google Haritalar, adresini Lakeshore Road'da büyük bir sahil evi olarak gösteriyordu. Vietnam'dan ilk geldiklerinde ailesi ve küçük kardeşiyle paylaştığı harap Çin mahallesindeki dairesinden çok farklı bir yerd.

Birkaç telefon görüşmesinden sonra buluşmayı ayarladı. Hızlı bir duş ve tıraş sonrası, Drew, doksanlarda Kanada'ya yarım milyar dolar değerinde yasadışı uyuşturucu ithalatından sorumlu olduğu düşünülen adamla buluşmaya gidiyordu.

Ve bu, sadece bilinenlerdi.

* * *

Drew, Oakville'in içine doğru ilerledikçe evler giderek büyüyordu. Sonunda kendini milyonlarca dolarlık mülklerin önünden geçerken buldu. Merakla Siri'den, Güney Fransa'daki küçük bir şatoya benzeyen satılık bir evin fiyatını bulmasını istedi. Siri, evin 12.999.999 dolara satışta olduğunu söyledi. Drew, "Tanrım, bu emlakçılar kimi kandırıyor?" diye düşündü. Madem bu kadar, yuvarla ve on üç milyon de.

Yanındaki ev satılık değildi ama aradığı ev oydu. U şeklindeki giriş yoluna döndü. Bir Lamborghini ve Maserati'nin arkasına park ettikten sonra, hayranlıkla malikaneye baktı. Üç katlı, yalancı mermer bir dış cephe, dört araçlık garaj ve göl manzarası vardı. Resmi kayıtlara göre Tuan Tranh -nam-ı diğer Tony-Vietnam'da büyük bir fabrikası olan bir mobilya üreticisiydi. Ama sevkiyat konteynerlerinde sadece koltuklar ve yatak başlıklarının taşınmadığı açıktı. Belli ki yasadışı uyuşturucu işinde iyi para vardı.

Drew, alışkanlık gereği arabasını kilitledi, ancak kimse- nin on bir yıllık Audisini çalmaya çalışacağını sanmıyordu; Lamborghini varken neden uğraşınlardı ki? Malikânenin ön kapısına yürüyerek zile basıp yukarıdaki kameraya baktı. Birkaç saniye sonra devasa maun kapı açıldı. Küçük, buruşuk bir yüz dışarı uzandı. Karşısındaki uzun boylu siyah adamı görmenin etkisiyle gözleri kısılmıştı.

"Evet?" diye sordu kadın. Boyu en fazla bir buçuk metreydi. Üzerinde hâkî pantolon, bol bir yeşil tişört ve ayağında iyice eskimiş kürklü terlikler vardı.

"Merhaba hanımefendi," dedi Drew. "Tony Tranh'i görmeye geldim."

"Onun haber var mı senin geleceğine?" Şüpheli bir tonla hafif bir Vietnam aksanı vardı.

"Bir görüşmemiz var, evet." Drew bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Drew Malcolm."

"Sen bekle burada." Kadın kartı parmaklarının arasından çekip aldı ve kapıyı kapattı. Drew, kapının kilitlendiğini duydu.

Beklerken gözleri Lakeshore Road'un karşı tarafındaki evlere kaydı. Bu evler göl kenarında olmadığı için fiyatları önemli ölçüde daha düşüktü ancak bazıları yine de oldukça büyüktü. Simone'un ebeveynlerinin Oakville'in diğer ucunda, gölden daha uzakta, küçük bir evde yaşadığını hatırladı. Bay ve Bayan Bailey her zaman ona karşı sıcak davranmışlardı. Belki onları ziyaret etmeli ve hâl hatır sormalıydı, böylece Simone'un onu aldattığı adamla evlenip evlenmediğini öğrenirdi, zira Simone'un hiçbir sosyal medya hesabı yoktu.

Tabii, kesin bunu yapardı.

Kapı tekrar açıldı. "İçeri gel," dedi küçük kadın ve Drew kapıdan içeri adım attı.

Drew iki yatak odası ve bir çalışma odasından oluşan tüm dairesinin bu giriş holüne rahatça sığabileceğini düşündü. Tavanlar muhtemelen beş buçuk metre yüksekliğindeydi ve antreden direkt evin arka tarafında bulunan tamamen camla kaplı duvarı görebiliyordu. Lake Ontario manzarası neredeyse kesintisizdi ancak tam da antrede, üç metre uzunluğunda, dalgalı uzun saçları ve üzüm büyüklüğünde göğüs uçları olan çıplak, dolgun bir kadın heykeli duruyordu. Heykel hem muazzam hem de aşırı gösterişliydi ve dikkatini tamamen dağıtmıştı.

Küçük kadın, Drew'un evi, gölü ve heykeli ilk defa görmüş gibi bakmasını sabırla bekledi. Görünüşe göre buraya gelen herkes sırayla önce eve, sonra göle, en sonunda da heykele bakıyordu.

"Ayakkabısız." Kadın, Drew'un beyaz Nike ayakkabılarına baktı. Serçeparmağıyla kapının yanındaki büyük bir hasır sepeti işaret etti. Sepet farklı tarzlarda, farklı renklerde ve farklı derecelerde eskimiş terliklerle doluydu. "Terlik giymek ister misin?"

"Eminim istemiyordur," dedi uzun boylu, sarışın bir kadın köşeden dönerken. O da terlik giymişti, ancak onunki tüylü ve parlak maviydi. "Ve isteseydi bile, onun numarasına uygun bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. *Câm σ n.*"

Yaşlı kadın başını sallayarak uzaklaştı.

“Lauren Trinh.” Sarışın kadın yavaşça elini Drew’a uzattı. “Tony’nin karısı. Sen Drew olmalısın. Tony, ofisinde bir görüşmeyi bitirmek üzere.”

Bayan Trinh beyazdı, en az bir yetmiş sekiz boyundaydı ve büyüleyici görünüyordu. Drew’a bir yerlerden tanıdık geliyordu. Eski bir aktris mi, model mi? Televizyon yıldızı mı? Bravo kanalı bir gün “*The Real Housewives of Oakville*” adlı bir program yaparsa, Lauren Trinh kesinlikle kadroya alınacak gibiydi.

Drew, Lauren’ın elini sıktı. “Ayakkabılarımı çıkarmalı mıyım?”

“Evet, lütfen.”

Drew ayakkabılarını çıkardı ve kapının yanına düzgünce yerleştirdi. Ayağa kalkıp tekrar döndüğünde Lauren’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Drew, aynı şekilde gülümseyerek.

“Sadece evde benden uzun birinin olması hoş,” dedi Lauren, eğlenceli bir şekilde. “Pek sık olmaz.”

Lauren mermer heykelin tam yanında duruyordu ve Drew, onun nereden tanıdık geldiğini o an fark etti. Aynı saçlar, aynı dudaklar, aynı...

Yutkundu. Heykel, Lauren’ın çıplak hâliydi. *Vay anasını.*

Tam olarak görmesini istediği şey buydu ve memnun bir şekilde onu koridordan ileriye doğru yönlendirdi.

* * *

Trinh’in ofisi evin arka köşesindeydi ve her şey gibi bu da devasa büyüklükteydi. Drew içeri alındığında Trinh hâlâ telefondaydı ancak gülümsedi ve misafirine oturmasını işaret etti. Drew, tüm yan duvarı kaplayan kitap raflarını işaret etti ve Trinh, ağız hareketiyle *tabii* diyerek başını sallayıp Vietnamca konuşmaya devam etti.

Duvarдан duvara yerleştirilmiş kitap rafları o kadar yük-

* *The Real Housewives of Beverly Hills* Bravo’da yayınlanan reality televizyon programına gönderme yapılmıştır. -ç11

sekti ki kendi merdivenini gerektiriyordu. Tranh'ın kitap koleksiyonu etkileyiciydi. Drew, *Küçük Kadınlar*'ın ilk baskısından *Medyum*'un ciltli, imzalı bir kopyasına kadar her şeyi buldu. Tranh'ın evi, göl manzarası, arabaları veya karısı konusunda çok da kıskançlık hissetmeyen Drew, bu kitap rafları konusunda bir kıskançlık dalgası hissetti.

Eğer o da insanları öldüren ve çocukları uyuşturucuya bağımlı hale getiren şiddet dolu bir çetenin başında olsaydı, o da zengin olabilirdi.

“Beğendiğin bir şey var mı?”

Tony Tranh, telefonunu kapatmış ve tam yanında duruyordu. El sıkıştılar ve Tranh, Drew'dan neredeyse otuz santim kısa olmasına rağmen en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu. Ellilerinin başında, zayıf bir adamdı. Mükemmel dikilmiş siyah bir gömlek, ütülenmiş keten pantolon ve deri Gucci terlikler giyiyordu. Drew, Costco'dan aldığı ucuz beyaz spor çoraplarıyla kendini ezik hissetti. Sekiz çift çoraba on iki dolar ödemişti.

“Hepsi,” diye cevapladı Drew gülümseyerek. “Koleksiyonunuz etkileyici, eviniz de öyle.”

Bu yanıt Tranh'ı memnun etti. Pencere ve göl manzarasına bakan sandalyelere işaret etti ve ikisi de oturdu.

“Asistanım bana, suç podcast'i yaptığınızı söyledi,” dedi Tranh. Saigon'da doğmuş ve on altı yaşına kadar Kanada'ya göç etmemiş olmasına rağmen aksansız konuşuyordu. “Milyarder cinayetleriyle ilgili ilk bölümünüzü dinledim. Çok ilginçti. Kaç dinleyiciniz var?”

“Bölüm başına yaklaşık üç milyon.”

“Peki bu ne kadar kazandırıyor?”

Oldukça doğrudan. “İstediğim kadar değil,” dedi Drew hafif bir tonla. “Ama karnımı doyuracak ve ev kredimi ödeyecek kadar kazanıyorum.”

“Hmmm,” dedi Tranh. “Yani daha çok para kazanılan bir hobi gibi mi?”

Drew bir anlık gerildi ama cevap vermedi. Bu yorumu ilk defa duymuyordu.

“Gazetecilik üzerine yüksek lisansınız var, değil mi? Sonra *Karanlıkta Toronto*’da on beş yıl çalıştınız, ta ki gazete kapanana kadar?”

Eyvah. “Evet, öyle.”

Tranh başını salladı. “Çin mahallesi çeteleri hakkında bir seri yazı yazdınız. Okumak çok ilginçti. O çocuklardan bazılarını o bölgede yaşadığım zamanlardan tanıyorum. İçeriden epey bilgiye sahip gibiydiniz. Size kim verdi bu bilgileri?”

Drew gülümsedi. “Kaynaklarımı asla açıklamam.”

“Peki ya size yüz bin dolar versem? Nakit. Şu an?”

Drew şaşkınlıkla güldü. Bu bir ilkti. “Cezbedici. Ama yine de hayır.”

“Yazık.” Tranh, gözlerini Drew’un gözlerine dikti. “Size kimin konuştuğunu öğrenmek isterdim.”

“Yani bu, Kan Kardeşler’in bir parçası olduğunuzu doğrulama şekliniz mi? Yazdığım çetelerden biri?”

Gülümseme sırası Tranh’daydı. Gülümsemediğinde genç bir delikanlıya benziyordu. “KK bir çete değildi. Daha çok, bilirsiniz... para kazandıran bir hobi gibiydi.”

Drew kahkaha atmadan edemedi.

Ofis kapısından bir tıklama duyuldu. Daha önce gördüğü küçük kadın bir tepsi getirmişti. Yeşil çaydanlık, iki fincan ve bir tabak dolusu kahverengi kurabiyeyi masaya bıraktı.

“Bu annem,” dedi Tranh. “Ailemizin eski bir tarifi olan tarçın-şeker kurabiyelerini en iyi o yapar. Bir tane deneyin.”

Drew kurabiye seven biri değildi ve tatlıya da pek düşkün değildi. Ama hem yaşlı kadın hem de Tranh ona beklenti içinde bakıyordu, bu yüzden bir kurabiye aldı ve ısırıldı.

“Lezzetli,” dedi ve gerçekten de öyle düşünüyordu.

“*Câm ơn,*” dedi kadın gülümseyerek, sonra odadan çıktı.

Tranh, ikisine de çay doldurup sandalyesinde geri yaslandı. “Peki. Yanlış anlamadıysam, burada olmanın sebebi, bir zamanlar tanıdığın birinin arkadaşı olan bir kadının sevgilisini benim tanıyor olabileceğim hususunda konuşmak istemen. Doğru mu anladım?”

“Bunun belirsiz olduğunun farkındayım–”

“Kesinlikle.”

“Uzun zaman önce yakın bir arkadaşım bir ev yangınında ölmüştü,” dedi Drew. “Adı Joey’di. Yangın sözde kazaydı ama son zamanlarda öğrendiğim birkaç şey bunun hiç de kaza olmayabileceğini düşündürüyor. Bu konuda daha fazla bilgiye sahip olabilecek kadın yaklaşık yirmi yıldır kayıp. Ve bu kayıp kadın, tanıdığın biriyle çıkmış olabilir.”

“Adı ne?”

“Onu bilmiyorum. Golden Cherry adında bir striptiz kulübünde dansçıydı. Sahne adı Betty Savage’tı ve erkek arkadaşı Kan Kardeşler’den biriydi.”

Bu söylenenler Trinh’e bir şeyler hatırlatıyorsa bile bunu belli etmiyordu. “Ve benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

“Onun kim olduğunu söylemeni umuyorum, böylece Betty Savage’ın kim olduğunu anlayabilir, nerede olduğunu bulabilir ve onunla konuşabilirim.”

Trinh hafifçe gülümsedi. “Bu Betty Savage’ın bir fotoğrafı var mı?”

Drew telefonunu çıkardı. Daha önce Çavuş McKinley’ye gönderdiği fotoğrafa dokundu ve ekranda sadece Betty’nin görüneceği şekilde büyüttü. Telefonunu Trinh’a uzattı.

Trinh dikkatle inceledi. “Evet, hatırlıyorum onu. Bu Mae. Soyadını hatırlamıyorum ama onunla birkaç kez denk gelmiştim.”

Tam isabet. “Kan Kardeşler’den biriyle mi çıkıyordu?”

Trinh telefonu geri verdi. “O, benim kardeşimin kız arkadaşıydı.”

Ah. *Kahıretsiz.*

Bu, Drew’un duymayı beklediği bir şey değildi. Trinh’ın küçük kardeşi Vinh –namıdiğer Vinny– hakkında elbette bilgisi vardı çünkü Çin mahallesindeki gece kulübü saldırısına karıştığı düşünülmüyordu. Olaydan bir yıl sonra, bir uyuşturucu anlaşmasındaki yaşanan anlaşmazlık sonucu vurulup öldürülmüştü.

Şimdi araştırma notlarını düşündüğünde, bu olayın Betty –

Mae– kaybolduktan çok kısa bir süre sonra olduğunu fark etti. Belki de yangından sadece bir hafta sonraydı. Her ne kadar kanıtlanmamış olsa da merminin kendi çetesinden birinin silahından çıktığına dair söylentiler vardı. Birisi Vinny için bir infaz emri vermişti. Ve bunu ancak yüksek mevkideki biri yapabilirdi.

Şu anda aklının nereye gittiğini tam olarak bilen gözlerle Drew’u izleyen Tony Trinh gibi biri.

“Kusura bakmayın,” dedi Drew. “Vinny’nin yıllar önce öldüğünü biliyorum. Eğer onun Betty’nin –Mae’nin– erkek arkadaşı olabileceğini düşünseydim, asla buraya gelmezdim. Acı veren bir anıyı hatırlattıysam özür dilerim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Trinh. “Onu bu kadar genç kaybetmek çok üzücüydü. Sadece yirmi üç yaşındaydı. Annemiz için çok zor oldu.”

Drew tereddüt etti, bir sonraki sorusunu sorup sormamakta kararsızdı.

“Devam et,” dedi Trinh, çayından bir yudum alarak. “Aklındaki söyle.”

“Betty –Mae– 1998 yılbaşı gecesinde kayboldu. Çok uzun zaman önce olduğunu biliyorum, ama nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

Trinh yine kaşlarını çattı. “Neden herhangi bir şey bileyim ki? O Vinny’nin kız arkadaşıydı, benim değil.”

“Görünüşe göre, bir anda işe gitmez olmuş. Ve erkek arkadaşı –ki şimdi biliyorum ki bu kardeşinizmiş– onu aramak için kulübüne gidecek kadar endişelenmiş. Vinny o zamanlar size bu konudan hiç bahsetmedi mi? Kız arkadaşının kaybolmasından? Yani, bu oldukça... büyük bir olay.”

“Ah, bahsetti. Aslında oldukça perişandı bu konuda. Ben de öyleydim.” Trinh bacaklarını açtı, sonra diğer tarafa doğru yeniden üst üste attı. “Ama sonra 5 Ocak 1999’da öldürüldü. Eğer bana kaybolan kız arkadaşı hakkında bir şey söylediyse bile, muhtemelen annemizi teselli ederken ve cenazesini planlarken aklımdan çıkmıştır.”

Tekrar, "Kusura bakmayın," dedi Drew.

Tranh çayını yudumladı. Dışarıdan rahat görünüyordu ama Drew'un içgüdüleri onun aslında hiç de öyle olmadığını söylüyordu. "Vinny'nin şiddet eğilimli biri olarak bilindiğinin farkındasıdır. Zor bir çocukluk geçirdik ama çok farklı yollar seçtik, bu da annemizi çok üzdü."

Drew bunu yemedi. Tony Tranh ve Vinny Tranh arasındaki tek fark, büyük kardeşin daha akıllı ve kendine daha hâkim oluşuydu. Bu da onu, Vinny'den çok daha tehlikeli yapıyordu.

"Ne kadar trajik olsa da kardeşim aptal olduğu için öldürüldü." Tranh üzgünden çok sinirli görünüyordu. "O çok fevriydi. Mae de öyleydi. Onun kaybolmasına şaşırmadım. Ailesi yoktu ve Vinny bana onun sistemde büyüdüğünü söylemişti. Ona her zaman iyi davranmazdı ama Mae de baş belası biriydi."

Cherry de tam olarak böyle tarif etmişti.

"Hangi şekilde?" diye sordu Drew.

"O bir hırsızdı." Tranh'ın gözleri soğuktu. "Onu en başından beri sevmemiştim. Onun bela olduğunu hissettim ve tam da öyle çıktı. Vinny ile çok tutkulu bir ilişkileri vardı ve her zaman iyi anlamda değildi. Bu, onun güvenilmez olmasına neden oluyordu ki bu iş için iyi değildi."

"Mae ne çaldı?"

"Önemli mi?" Tranh soğuk bir gülümseme sundu. "Ona ait olan bir şey değildi."

Bu pek de bir cevap değildi. Drew bazı insanlara baskı yapabilirdi fakat Tony Tranh onlardan biri değildi.

"Teşekkür ederim, Bay Tranh," dedi Drew çay fincanını masaya koyup ayağa kalkarken. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

Tranh onu ön kapıya kadar götürdü ve tekrar el sıkıştılar. Drew ayakkabılarını giyerken, Tranh'ın annesi hızla ona doğru geldi ve plastik bir kap uzattı. Kap tarçınlı kurabiyelerle doluydu.

“Evine götür,” dedi. “Ailen için.”

“Seni sevdi,” dedi Tranh gülümseyerek. “Ve bilmelisin ki anem kimseyi sevmez. Mae’den nefret ederdi.”

Tony Tranh sesini alçalttı. O kadar kısık bir sesle konuştu ki Drew biraz eğilmek zorunda kaldı.

“Ve eğer onu bir gün bulursan, benden aldığı şeyi geri istediğimi ona ilet.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Drew, Oakville'den Toronto'ya dönerken bütün yolu Lakeshore Yolu üzerinden gitmeye karar verdi çünkü bu saatte otoyol tamamen kilitlenmişti. Yol yavaş ama sakindi, bu da ona düşüncelerini toparlaması için zaman kazandırdı.

Ockham'ın usturası: En basit açıklama genellikle doğru olandır.

Tamam, kabul, bunu sadece Jodie Foster'ın başrol oynadığı *Mesaj* filminden biliyordu. O film, Joey ile ikisinin favorilerindendi ve her fırsatta bu cümleyi bir sohbete eklemek için bahane ararlardı. Bu da Simone'u deliye döndürürdü.

Drew: Cüzdanımı bulamıyorum, sanırım biri çaldı.

Joey: Dün giydiğin pantolona baktın mı?

Drew: Buldum!

Joey: En basit açıklama genellikle doğru olandır.

Simone: Aman Tanrım, ikiniz de bir susar mısınız artık?

"Kayıp" olarak kabul edilen insanların büyük bir kısmı ya ölmüştür ya da bulunmak istemiyordur. Eğer Mae hâlâ hayattaysa, Vinny ve Kan Kardeşler'den çaldığı şey –Drew bunun uyuşturucu olduğunu tahmin ediyordu– onun bir daha asla geri dönememesinin sebebiydi.

Mesele şu ki, ortadan kaybolmak o kadar da kolay değildir. Yeni bir yere gidip iş bulamaz, bir ev kiralayıp her şeye yeni-

den başlayamazsınız. Öncelikle yeni bir isme ihtiyacınız olur, bu da yeni kimlik demektir ki bunu temin etmek zaman alır. Tanıştığınız herkese aynı hikâyeyi anlatmanız gerekir. Ve başlangıç için paraya ihtiyacınız olur. Nakit paraya. Hem de yüklü bir miktar. Yepyeni bir kimlik edinmek ve bambaşka bir hayat kurmak zaman, kararlılık ve yalan söyleme konusunda olağanüstü bir yetenek ister.

Ockham'ın usturası. En basit açıklama, en mantıklı olan, Mae'nin ölmüş olduğudur. Vinny onu öldürdü sonra da Vinny öldürüldü. Çünkü onun gibi çetelerin yaptığı budur. Su testisi su yolunda kırılır, işte her şey bu.

Peki ya Vinny, Joey'yi de mi öldürmüştü? Drew mantıklı düşündüğünde, cevap büyük ihtimalle hayırdı. Yıllar önceki bodrum katındaki o yangın bir kaza olarak kabul edilmişti ve o zaman da şimdi de aksini düşündürecek hiçbir şey yoktu.

Drew'un, belki Joey'nin ölümünden kendisi dışında suçlanacak birinin olması için yangının kaza *olmamasını* istediğini kabul etmesi gerekiyordu.

Arabadaki sessizliğe derin bir iç çekişle karşılık verdi. Joey'nin hayatının son yılında, Drew'un artık hayatının bir parçası olmadığı o dönemde, kendini yaklaştırdığı nadir insanlardan biri olan Betty Savage ile bir konuşma yapabilmek güzel olurdu. Muhtemelen Mae, Joey hakkında ona binlerce şey anlatabilirdi. Mesela, neden striptizci olmaya karar verdiğini ve dünyadaki onca isim arasından neden kendine *Ruby* adını seçtiğini.

Joey, annesine Ruby derdi. Gerçekten. Ona neredeyse hiç "Anne" ya da "Anneciğim" diye hitap etmezdi. Drew, hâlâ ona bu konuyu sorduğu zamanı hatırlıyordu çünkü bu soru, birlikte yaşadıkları süre boyunca yaptıkları son konuşmaya yol açmıştı. Simone Vancouver'daki işi, Drew gelse de gelmese de kabul etmişti fakat Drew henüz karar vermemişti.

"Neden annene ismiyle hitap ediyorsun?" diye sormuştu Drew, Joey'ye.

Simone, The Keg’de akşam mesaisindeyken, ikisi de koltukta-ki her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Televizyonun karşısında abur cubur yerken, sinema tarihinin tartışmasız en kötü filmi olan *Showgirls*’ü izliyorlardı. Ama tam da bu yüzden bu filme bayılıyorlardı. İkisi de en kötü replikleri kim daha iyi hatırlayacak diye yarışıyordu.

Zack: Güzel elbise.

Nomi: Bu bir Ver-SAYSE.

Al: Sen lanet bir striptizcisin, hâlâ anlamadın mı?

Nomi: Ben bir DANSÇIYIM!

“Ruby mi diyorum ona?” Joey şaşırmış görünüyordu, ardından düşünceli bir hâl aldı. “Evet, doğru, sanırım diyorum. Bu garip, değil mi? Sen anneni Brenda olarak düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, çünkü annemin adı Belinda,” dedi Drew ve birlikte güldüler. “Garip olup olmadığını bilmiyorum. Sana yaşattıklarından sonra, ona ‘Anne’ yerine Ruby demek, duygusal bir mesafe yaratmana yardımcı oluyordur.”

“Tutuklandığı gece onun için endişelenmiştim,” dedi Joey. “Ortalığı kasıp kavuruyordu. Duvardan fotoğrafları söküyor, tabakları kırıyor, balkondan atlamakla tehdit ediyordu. Charles’ın cesedi bulunduğundan beri paranoyak bir hâldeydi ve gerçekten kendine zarar vereceğinden korkuyordum. Ama polisler geldiğinde, bana bir kez bakıp onu hemen tutukladılar ki bu da ironikti, çünkü o gece bana sadece birkaç kez vurmuştu.”

Sadece. O gece. “O kadar mı kötü görünüyordun?”

Omuz silkti. “Kanlı bir dudak, mor bir göz, her zamanki şeyler. Ama sonra, hastanede daha kapsamlı bir muayene yaptılar. Sanırım buldukları şey hoşlarına gitmedi.”

Drew Joey’nin dosyasından, hastanede kalçasında, sırtında ve iç bacaklarında morluklar bulunduğunu biliyordu. Röntgenler, geçmişte bileğinin bir, kaburgalarının ise iki kez kırıldığını gös-

teriyordu. Üst kollarında ve köprücük kemiğinin hemen üstünde eski sigara yanıkları vardı. Bazı yaralar yeniydi. Bazıları ise uzun zamandır oradaydı.

Ve hastane başka şeyler de keşfetmişti.

“Eğer sosyal hizmet görevlisine günlüklerimi vermeseydim, polis Ruby’nin Charles’a ne yaptığını asla öğrenemezdi,” dedi Joey. “Belki de paçayı kurtaracaktı.”

Polisler, Charles Baxter’ın cinayetiyle ilgili Ruby’yi ilk kez sorgulamaya geldiklerinde, Ruby onlara bir mazeret sunmuştu. O gece kızının yanında olduğunu söylemişti. Cumartesi gecesi bir filme gitmişlerdi ve bunu kanıtlayabilirdi, çünkü Joey’nin o gece giydiği şortunun cebinde hâlâ sinema biletleri duruyordu.

Ama Joey’nin günlüğü farklı bir hikâye anlatıyordu. Onlar hiç sinemaya gitmemişti. Charles’ın gecenin bir vakti tartıştıkları evine gitmişlerdi ve Ruby onu bıçaklamıştı. Kanlı elbisesi, cinayet silahıyla birlikte apartmanın arkasındaki büyük çöp kutusundaki bir çöp poşetinde bulunmuştu. Pardon, *cinayet silahları*. İkisi de. Ruby, on üç yaşındaki kızına delilleri yok etme görevini vermişti ve Joey, onları başka nereye koyacağını bilememişti.

Açılış konuşmalarında savcı, jüriye Charles Baxter’ın bir mutfak bıçağıyla defalarca bıçaklandığını söyledi. Gövdesinin çeşitli yerlerinde –toplamda on altı adet– düzensiz giriş noktalarına dayanarak, savcı bu eylemin Ruby ile aynı boyda bir kadın tarafından öfke ile yapıldığını savundu. Mucizevi bir şekilde, ana damarlardan hiçbirisi hasar görmemişti. Daha sonra adli tabip, eğer Ruby dursaydı ve Baxter acil tıbbi müdahale alsaydı, muhtemelen hayatta kalacağını ifade etti. Suçlama ağır yaralama olabilirdi. Hatta eğer avukatı usta ise meşru müdafaa olarak bile savunulabilirdi.

Ama olay orada bitmemişti. Charles yatak odasının zemininde kan kaybederken, Ruby koridordan Charles’ın kızının odasına doğru yürüdü. Lexi Baxter’ın dolabından bir buz pateni aldı ve geri dönerek yatak odasına gitti. Odada köşede bulunan sandalyeye oturdu. Ruby pateni ayağına geçirdi, *bağcıklarını bağladı* ve sonra sevgilisinin boynuna bastı.

Ve birinci derece cinayet.

Charles Baxter'ın neredeyse başı kopmuştu. İşte bu yüzden Ruby Reyes'e Buz Kraliçesi deniyordu.

"İnsanlar her zaman Ruby'nin soğuk olduğunu varsaydılar," dedi Joey. "Ama o tam tersiydi. Fevriydi, sinirlendiğinde seni yakabilirdi." Kolyesini düşünmeden okşadı. "Ama bazen de sıcak olurdu. İyi günlerinde, o âdeta güneş gibiydi ve o an başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

"Hâlâ onu seviyor musun?" diye sordu Drew. "Bütün bunlardan sonra?"

"O benim annem," dedi Joey basitçe. "Ona dair hissettiğim her şey yoğun ve hepsini bir arada hissediyorum. Yoğun sevgi, yoğun korku, yoğun nefret. Hepsi bir arada dönüp duruyor, ne bileyim, sanki erimiş Napoli dondurması gibi. Tatları birbirinden ayırmak imkânsız."

"Aynı anda farklı şeyler hissetmek normal."

Joey gülümsedi. "Psikolog olmalısın."

"Düşündüm," dedi Drew. "Ya sen? Büyüdüğünde ne olmak istiyordun?"

"Büyüyeceğimi hiç sanmıyordum."

Drew tam o an onu öptü. Bunu düşünmemişti bile, sadece eğilip onu öptü. Dudakları yedikleri patates cipslerinden tuzlu, nefesi ise içtikleri portakallı Fanta'dan dolayı tatlıydı. Joey de karşılık verdi, bu doğru ve güzel hissettirmişti. Drew en son ne zaman bu kadar çok önemseydiği birini öptüğünü hatırlayamıyordu. Simone'u seviyordu ama Joey ile hissettikleri tamamen başka bir seviyedeydi. Bu hisler hem korkutucu hem yanlıştır hem muhteşem hem de doğrudur.

Drew elleriyle Joey'nin yüzünü kavradı, dili onun dilini buldu ve Joey kendini ona yaslayarak ona daha da yakınlaştı. Dudakları önce yanağına, sonra boğazına, ardından tekrar dudaklarına döndü. Eli tişörtünün altına kayarken parmakları çıplak tenini okşadı. Drew'un eli göğsünü bulduğunda Joey hafif bir inleme ile nefes arasında bir ses çıkardı ve diğer eli eşofma-

nının beline doğru kaydı. Hayatında hiç kimseyi bu kadar istemişti. Onu kucağına aldı ve Joey bacaklarını açarak üzerine oturdu, Drew ise tişörtünün ucunu yukarı sıyırdı.

Ve aniden, Joey geri çekildi.

“Yapamam,” diye nefes nefese kaldı. Drew’un kucağından hızla kalkıp yanında duran kanepeye düştü. Drew tekrar ona yaklaşmaya çalıştığında, kolunu uzatıp onu engelledi. “Yapamam. Sen beni sadece kurtarabileceğini düşündüğün için istiyorsun, Drew. Ama yapamazsın. Ben kurtarılamam.”

“Bu doğru değil–”

“Ben kırık biriyim,” dedi Joey. “Sana hiçbir faydam yok. Kimseye bir faydam yok.”

O zamanlar bencil ve aptal biri olan Drew, sadece reddedildiğini duymuştu. Ertesi gün, Simone ona kararını sorduğunda, Vancouver’a onunla gitmeye karar verdiğini söyledi.

Bu, Simone onu aldatmadan önce bile yanlış bir karardı.

* * *

Drew’un telefonu çaldı ve onu anılarından kopardı. Arayan Çavuş McKinley’di. Kabul tuşuna bastı ve görüşme, aracın Bluetooth sistemine bağlandı.

“Merhaba, Drew Malcolm,” dedi McKinley. “Konuşmak için uygun bir zaman mı?”

“Tam zamanı,” dedi Drew. “Aslında ben de seni arayacaktım–”

“Bekle, önce ben konuşayım.” McKinley heyecanlı ve neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu ve kâğıtları karıştırdığı duyulabiliyordu. “Joelle’in arkadaşının tam adını nihayet bulduğumu öğrenmek seni memnun edecek. Lisans dairesi bana 1998’de verilen dört yüz lisansın listesini postayla gönderdi. İnan bana, bu listeyi ayıklamak zaman aldı ama yaşını tahmin ederek ve ev adresini Golden Cherry çevresindeki yirmi kilometrelik alanla sınırlandırarak o yıl bu kriterlere uyan sadece on üç lisans verildiğini fark ettim.”

“Aslında ben–”

“Henüz bitirmedim. Sonra hepsini veri tabanımızda aradım ve Betty Savage’a tıpatıp benzeyen birini buldum. Adı Mae Ocampo ve sabıkası var. İlk tutuklanmaları hırsızlık ve bir konserde alkol kullanımıyla ilgili –bu olay aslında oldukça haksız görünüyor– ve bir de küçük çaplı uyuşturucu suçundan tutuklanmış. Ama iki tutuklaması saldırı sebebiyle. İlki diğer kızın başlattığı gerekçesiyle düşmüş, ama son olayda kızın burnunu ve kolunu kırmış. Bu yüzden üç ay hapis yatmış, yani şiddete meyilli olan sadece erkek arkadaşı değilmiş, Mae de öyleymiş.”

“Teşekkür eder–”

“Hâlâ bitirmedim. Son bilinen adresi Humber Koleji yakınlarında, iki ev arkadaşıyla paylaştığı bir apartmanmış. Ev arkadaşlarını buldum ve her ikisi de Mae’yi en son yılbaşı gecesinden birkaç gün önce gördüklerini doğruladı. Kayıp kişi ihbarında bulunmamışlar çünkü Mae genellikle haber vermeden uzun süre ortadan kayboluyormuş, kullandıkları kelime ‘dağınık’ oldu. Şimdi geriye sadece onu bulmak kaldı. Dışarıda bir yerlerde, bunu hissediyorum.”

McKinley o kadar heyecanlıydı ki Drew ona bir adım önde olduğunu söylemeye kıyamadı. Ancak Mae’nin saldırı nedeniyle hapis yatması yeni bir bilgiydi ve ne Cherry ne de Tony Trinh bundan bahsetmişti. Cherry muhtemelen bilmiyordu. Trinh ise muhtemelen umursamıyordu.

O lanet olası *his* tekrar gelmişti. Ya Joey’yi öldüren *Mae* ise? Kafasında kendine tokat attı. *Kes artık*. Daha fazla aptalca teori yok.

“Tüm bunlar için teşekkür ederim,” dedi Drew. “Ama biraz düşündükten sonra, onu aramaktan vazgeçmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bence peşine düşmemeliyiz.”

“Ne? Neden?” McKinley şaşkına dönmüştü.

Drew kelimelerini dikkatlice seçti. Çavuşa Vinny’nin Mae’yi öldürdüğünü ve Tony Trinh’in da kendi kardeşini öldürdüğüne dair teorisini söyleyemezdi. McKinley sonuçta bir cinayet dedektifiydi ve bu bilgiyle ne yapacağını kestiremezdi. Hem,

Cherry'nin geçen gün dediği gibi en son isteyeceği Şey, sırtında bir hedefin olmasıydı.

"Her ne olduysa, Mae'nin muhtemelen kaçmaktan başka çaresi yoktu," dedi Drew. "Tehlikeli insanlarla ilişkileri olan bir adamla ilişki içindeydi. Şu an her neredeyse orada kalması en iyisi. Kendi güvenliği için."

"Bu iş üzerinde neredeyse iki saat çalıştım," dedi McKinley, sesinde hoŐnutsuzluk vardı.

"zgnm," dedi Drew, içtenlikle. "Seni de bu çıkmaza sürüklemek istememiştim. Ruby Reyes'in Şartlı tahliyesi kafamı karıŐtırıyor. Sanki..." Duraksadı, doğru kelimeleri arıyordu. "Sanki Joey için yeniden yas tutuyorum. Onu bırakmakta zorlanıyorum. Belki bu podcast bittiğinde, sonunda..."

İçinde *kendimi affedebilirim* dedi, ama bunu yüksek sesle söyleyemedi, çünkü bu onu çok zorluyordu. Onun yerine "Yoluma devam edebilirim," dedi.

"zgnm dostum," dedi dedektif, sesinde derin bir Őefkatle. "Ruby Reyes'in serbest bırakılmasının her türlü duyguyu tetikleyeceğini tahmin edebiliyorum. Mesleğe ilk baŐladıėımda öğrendiğim Şeylerden biri, bir Şeyin doğru olmasını çok istersek, onun doğru olduğuna dair dünyadaki tüm kanıtları bulacağımızdı. Bir Şeyin doğru olmasını istemezsek de aynı Şey geçerli. Okuduğum her Şeye göre, Ruby Reyes tam bir canavar ve serbest kalması tam anlamıyla saçmalık. Hayatının geri kalanını, kızı –senin arkadaşın– lmŐken onun neden ikinci bir Şansı hak ettiğini anlamaya çalışarak geçirebilirsin. Bu asla anlam ifade etmeyebilir. Bu gerçekle yaşamayı öğrenmek, Joelle'e ihanet ettiğin anlamına gelmez."

Drew, arabasında yalnız olmasına rağmen başını salladı.

"İstenmeyen tavsiyem Şu," diye devam etti McKinley. "Podcast'ini yap. Joelle'e bir ses ver ve Buzlar Kraliçesi'ni yerle bir et ki insanlar onun kim olduğunu asla unutmasın. Ama kendine de nazik ol. Her ne sebep ile kendini suluyorsan, kendini affedebilirsin. Eminim Joelle de hayatına devam etmeni isterdi."

Drew, bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. "Harika tavsiye. Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi.

"'Hanımefendi' mi?" McKinley, şaşırmış gibi bir ses tonuyla cevap verdi. "Seni araştırdım, senden sadece altı yaş büyüğüm, seni ahmak."

Hattın kapanmadan önce onun gülümsediğini duyar gibi oldu.

Çavuş haklıydı, Drew bunu biliyordu. Bir şekilde, Joey'ye olanları telafi etmeye çalıştığını anlıyordu. Sanki bugün bir yanlışlığı düzeltmek, Joey'nin sahip olduğu anneyi ve yaşadığı hayatı bir şekilde telafi edecekmiş gibi. Joey'nin günlükleri, annesinin davası başladığında sona eriyordu. Ancak son birkaç yazısında Joey, hayatının hep kötü olacağını kabullenmiş bir kızın sesiyle yazıyordu çünkü kimse ona daha iyisini hak ettiğini söylememişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Deborah Jackson ikinci ziyaretine geldiğinde, Joey hâlâ yerde bir şiltede uyuyordu. Sosyal hizmet görevlisi bu durumdan hiç memnun olmamıştı. Joey'nin teyzesi ile eniştesiyle mutfakta sert bir şekilde konuşurken, Joey oturma odasında oyalanıyordu (*kulak misafiri oluyordu*).

"Size kolaylık sağlayayım," diye duydu Deborah'nın söylediğini. "Yatağı ben sipariş edeceğim ve ücreti bir sonraki ödemenizden düşeceğiz. Kasabada, ertesi gün teslimat yapan çok güzel bir mobilya mağazası gördüm."

Tita Flora ve Tito Micky, Sabuanca dilinde alçak sesle birbirlerine bir şeyler söylediler ve sonra Joey, teyzesinin, "Sears'ta indirim var. Mick hemen gidip bir şey alacak," dediğini duydu.

"Harika," dedi Deborah. "Burada kalıp ne getirdiğini görmek istiyorum. Bu sırada, Joelle'i yemeğe çıkartacağım."

Yirmi dakika sonra Joey, Maple Sound'daki tek McDonald's'ta otururken Quarter Pounder'ından turşulan çıkartıyordu.

"Önümüzdeki hafta aile mahkemesinde yapılacak duruşmayla ilgili seninle konuşmak istiyorum," dedi Deborah. "Hâkimin bilmesi gerekenlerin çoğu tıbbi raporun ve diğer tanıkların ifadeleriyle sunulacak. Orada olman gerekmiyor ama günlüklerinden bazı bölümleri okumak için iznini almak istiyorum. Bu senin için uygun olur mu?"

Joey omuz silkti.

“Anneni çok sevdiğini anlıyorum, Joelle.” Deborah’nın sesi yumuşaktı. “Ve bunun senin için acı verici ve kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Günlüklerini bana emanet etmene çok minnettarım çünkü güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Ama onları okuduktan sonra, seni güvence altında almak zorunda olduğumu anladım. Bu yüzden onları almama izin verdiğini düşünüyorum.”

Joey, yüzünün buruşmak üzere olduğunu hissedince, ağzına patates kızartmalarını tikiştirdi.

“Bildiğin gibi, annenin cinayet davası, çocuk istismarı duruşmasından ayrı,” diye yumuşak bir sesle konuştu Deborah. “Annen hızlı bir duruşma talep etti, bu yüzden hâkim sonbahar için bir tarih belirledi.”

“Tanıklık etmem gerekecek mi?”

“Evet.”

“Tanıklık ederken annem orada olacak mı?”

“Evet. Ben de orada olacağım. Ama iyi hazırlanacaksın. Önümüzdeki birkaç hafta içinde, annenin davasını yürüten savcıyla görüşmek için Toronto’ya geri gelmen gerekecek. Sana sorulacak tüm soruların üzerinden geçeceksiniz.”

“Ne söylemem gerektiğini nasıl bileceğim?”

“Tek yapman gereken gerçekleri söylemek,” dedi Deborah. “Senin gerçeklerini. O, bunu en iyi şekilde nasıl ifade edeceğin konusunda yardımcı olacak.”

Bir süre sessizce oturdular, Joey çikolatalı milkshake’ini içerken *gerçekleri ve kendi gerçeklerini* düşündü. Gerçek, Ruby’nin Charles’ı defalarca bıçakladığıydı. Joey, onların tartışmasını duymuştu çünkü koridorun sonunda, Charles’ın kızının odasında kalıyordu.

Ama Joey’nin gerçeği, Charles’ın ölümünden memnun olduğuydu.

“Ayrıca, Joelle... annen seni görmek istiyor,” dedi Deborah, dikkatlice Joey’ye bakarak. “Reddedebilirsin. Bu tamamen sana kalmış.”

“Onunla görüşeceğim.” Bu kelimeleri söyler söylemez kalbi mutlulukla kabardı, sonra korkuyla büzüldü. “Onunla konuşmam gerek.” *Ondan özür dilemem gerek.*

“Bunu ayarlayacağım,” dedi Deborah. “Bu arada, Main Street’te sevimli bir kitapçı gördüm. Buradan çıkınca oraya bir bakalım mı?”

Kitapçıya yapılan gezi, Joey’nin tam da ihtiyacı olan şeydi ve Maple Sound’a geldiğinden beri ilk kez içinde bir neşe kıvılcımı hissetti. Mağaza, cep boy kitaplarda iki tanesi on dolara kampanyası yapıyordu ve Deborah ona istediği herhangi bir kitabı seçmesini söyledi. Joey, Stephen King’in *O* ve John Grisham’ın *Öldürme Zamanı* kitaplarını seçti. Bu yazarların hiçbir kitabını daha önce okumamıştı ama bu kitaplar raftaki en kalın olanlardı, bu da saatlerce sürecektir bir okuma ve kaçış anlamına geliyordu.

Eve döndüklerinde, Joey’nin yeni yatağı üst katta, çoktan monte edilmiş bir hâlde duruyordu. Aslında pek de bir iyileştirme sayılmazdı, çünkü yatağın başlığı ve iskeleti odanın zaten olduğundan daha küçük hissedilmesine neden oluyordu ama Deborah memnun görünüyordu.

Sosyal hizmet görevlisinin şehre dönme vakti gelmişti ve tıpkı önceki seferde olduğu gibi, Joey’nin karnında veda etme düşüncesiyle bir düğüm oluşmuştu. Deborah’ı arabasına kadar geçirirken, Deborah’nın annesi olması durumunda hayatının nasıl olacağını düşündü. Bunu ilk defa düşünmüyordu. Sosyal hizmet görevlisi muhtemelen sıcak bir evde yaşıyordu, belki de kocasıyla birlikte, adı da... Ben’di. Ve belki Joey’nin oynayabileceği, isimleri... Stephanie ve Michael olan küçük bir kız ve erkek kardeşi olurdu. Hatta belki bir de aile köpekleri vardı, yuvarlak hatlı, hınlda-yan burnu olanlardan, adı da... Gracie’ydi. Orada kahkaha atılırdı. Sıcaklık. Şefkat. Kendini güvende hissedirdi. Ait olurdu.

Keşke senin çocuğun olsaydım.

“Az önce nereye gittin?” diye sordu Deborah nazikçe, Honda’nın yanında dururlarken.

Seninle evime.

“Hiçbir yere,” dedi Joey. Umutsuzca sarılmak istiyordu ama bunu nasıl isteyeceğini bilemiyordu.

Sosyal hizmet görevlisi onun yerine karar verdi ve Joey’yi sıkıca kucakladı. “Bunları sakla,” diye fısıldadı Deborah, Joey’nin eline bir plastik torba koyarak. İçinde dört paket şeker vardı. “Onları özel yerine koy.”

Erkek kuzenleriyle paylaştığı dolabın arka köşesinde, Joey’nin gerçekten de özel bir yeri vardı. Tito Micky’nin alet kulübesinde bulunduğu küçük bir demir testereyle halıyı kaldırmış ve döşeme tahtasını kesmişti. Şimdilik içinde fazla bir şey yoktu. Şeker stokları, kolyesi ve yine eniştesinin kulübesinden aşırıldığı bir maket bıçağı. Gündüzleri maket bıçağı saklandığı yerde duruyordu. Ama her gece yatmadan önce onu döşeme tahtasının altından çıkarıp yatakla duvar arasma sıkıştırıyordu.

Şimdi ise maket bıçağını yeni yatak iskeletiyle döşegenin arasına saklayabilirdi, böylece Tito Micky bir gece odasına girmeye karar verirse bıçağı hızla ulaşabileceği bir yerde tutmuş olurdu.

Şimdilik, sadece kapı eşiğinde durup onun uyumasını izliyordu.

* * *

Yazın son günlerinde, davanın ve okulun başlamasına günler kala, Joey, Maple Sound hakkındaki görüşlerinin büyük ölçüde *annesinin* düşüncelerinden etkilendiğini fark etmeye başlamıştı. Teyzesi ve anneannesi ona karşı özellikle nazik olmasalar da en azından karnını doyuruyorlardı.

Joey, hayatında ilk kez aç değildi.

Her zaman yiyecek bir şeyler vardı. Kimse market alışverişini yapmayı unutmuyordu. Her gün mutlaka evde yemek pişiren biri olurdu. Çoğu zaman, Joey sabahları mutfakta Lola Celia’nın hazırladığı kahvaltının kokusuyla uyanıyordu. *Longanisa* Joey’nin favorisi hâline gelmişti ve anneannesi, bu küçük, dolgun Filipin sosislerinden haftada en az iki kez kızartıyordu. Joey, Maple Sound’a geldiğinden beri on kilo almıştı.

Yemek hazır olduğunda, Lola Celia herkese "*Mangaon na ta,*" derdi. *Hadi yiyelim.* Bunu günde üç kez tekrarlardı.

Ama Joey yemeklerden kazandığını, uykudan kaybediyordu.

Yatağı kapının hemen yanında olduğu için koridorda kimin yürüdüğünü adımlarından anlayabiliyordu. Hafif sürüklenen ayak sesleri, her zaman sabah altıda uyanan Lola Celia'ya aitti. Hızlı ve düzenli adımlar ya erken çıkan ya da geç dönen Tita Flora'ya. Kesik kesik adımlar ise banyoya giden Carson'dı.

Ve yavaş, dikkatli yürüyüş Tito Micky'ye aitti. Ayak sesleri her zaman yatak odasının kapısında dururdu. Kapıyı birkaç santim aralardı ve kapının halıya sürtmesinden dolayı hafif bir *hışırtı* duyulurdu.

Bir iki dakika sonra kapı kapanır ve ayak sesleri uzaklaşırdı. Sonra Joey'nin tekrar uykuya dalması uzun zaman alırdı.

Gün içinde ise kazara temaslar olurdu. Tito Micky'nin kanepeye Joey'nin yanına oturduğunda uyluğunun ona yaslanması. Koridorda yanından geçerken omzunun onun omzuna sürtmesi. Asla somut bir şey değildi, suçlayabileceği bir durum yoktu, ama Joey ondan olabildiğince kaçınmaya çalışıyordu.

Tito Micky günün çoğunu evde geçirmeyi tercih ettiğinden, en iyi yer dışarıydı. Eğer çocuklardan da uzaklaşmak isterse, tek seçeneği göletin yanında vakit geçirmek oluyordu, çünkü kuzenlerinin oraya yaklaşmaları yasaktı. Ne zaman yaklaşırsalar, Tita Flora çığlık atar, "*Oradan uzak durun, kaygan ve suyun ortası derin!*" diye bağırırdı.

Duruşmanın başlamasına bir hafta kala, Joey göletin kenarında katlanır sandalyeye oturmuş, yeni Stephen King kitabına dalmıştı ki küçük bir şıpırtı duydu. Bu ses onu kitabın kurgusal kasabası Derry'den koparıp çıkardı ve başını kaldırdığında iki büyük çocuğun, en küçüklerini sudan çıkardığını gördü. Joey endişeyle ayağa o kadar hızlı fırladı ki sandalyesini devirdi. Ama sonra Carson'ın çoktan sudan çıkmış olduğunu ve iyi olduğunu fark etti. Boynundan aşağısı sıırılsıklam olmuştu ve gülüyordu, Tyson ise onu susturmaya çalışıyordu. En büyükleri olan Jason,

Joey'nin onları izlediğini fark etti. Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşş."

Joey başını salladı. Biri onları görürse hep birlikte başları belaya girecekti ama Tita Flora hastanedeydi, Tito Micky kasabaya gitmişti ve Lola Celia televizyonun karşısında pembe dizisini izlerken uyuyakalmıştı.

Ama anneanneleri uyumuyordu. Ön kapı sertçe açıldı ve yaşlı kadın dışarı çıktı. Öfke ve korkunun iç içe geçtiği bir sesle çocuklara Sabuanca dilinde bağırmaya başladı. Joey, Jason'ın "Ona yapmamasını söyledik ama kurbağa yakalamaya çalışıyordu," dediğini duydu.

"Joey nerede?" diye büyükannesinin sert bir şekilde sorduğunu işitti.

Üç çocuk birden göletin karşısını işaret etti ve Lola Celia ona gelmesini işaret etti. Joey, büyük olasılıkla maruz kalacağı sözlü azara kendini hazırladı. Ama ne kadar kötü olabilirdi ki? Sonuçta, anneannesinin söylediklerinin çoğunu anlamıyordu.

Ancak Lola Celia ona bağırmadı. Joey yeterince yaklaştığında, büyükannesi öne çıktı ve yüzüne o kadar sert ve hızlı bir tokat attı ki Joey yıldızları saydı.

"Tanga," diye tükürdü yaşlı kadın.

Tokadın sesi ve görüntüsü karşısında çocukların ağzı açık kaldı. Küçük olan iki tanesi, sekiz yaşındaki büyük kardeşlerine doğru korkuyla sokuldular. Jason'ın ağzı dehşet içinde açılmıştı. Daha önce hiç tokat yemedikleri ya da birinin tokatlandığını görmedikleri belliydi. Joey elini yanağına koydu, Lola Celia'nın küçük ama çelik gibi elinden yanağına yayılan sıcaklığı hissediyordu. Aslında bunu görmek zorunda kaldıkları ve korktukları için kuzenlerine biraz acımişti.

"Wa'y kapuslanan." Lola Celia'nın sesi artık daha sakindi, sanki tartışılmaz bir gerçeği dile getiriyordu.

Joey burada kaldığı zaman boyunca Sabuanca dilinde kelimeler öğrenmişti ama bu kelimeleri annesiyle yaşarken zaten biliyordu. Tanga "aptal" demektir. Wa'y kapuslanan ise "işe yaramaz."

Benim de kötü bir annem vardı, Ruby'nin sesi kulağında fısıltıyla yankılandı.

Evet, anneciğim. Senin de kötü bir annen vardı.

* * *

Annesinin davasının başlamasına iki gün kala Tito Micky ve Tita Flora, Joey'yi Toronto'ya götürdüler. Çocuklar ise Lola Celia ile evde kaldı. Eniştesi ve teyzesi bu yolculuğu küçük bir tatil gibi planlamışlardı. Öğle yemeği ve alışveriş planları yapmışlar ve şehirdeki arkadaşlarına geleceklerini bildirmişlerdi. Yolculuk çabuk geçti, çünkü keyifleri yerindeydi.

Joey ise sinir krizinin eşiğindeydi.

Otele yerleştikten sonra teyzesi ve eniştesi onu Deborah'a götürdüler. Deborah da Joey'yi annesini görmeye götürecekti. Joey çok gergindi. Ruby'yi en son iki ay önce, tutuklandığı gece görmüştü. Tita Flora ise kız kardeşini görmek istemiyordu. Joey, teyzesine onun da gelip gelmeyeceğini sorduğunda, Tita Flora "Bir dahaki sefere," demişti. Sanki gerçekten bir dahaki sefer olacakmış gibi, sanki bu bir hapisane ziyareti değil de bir akşam yemeği davetiymiş gibi.

Joey yine McDonald's'ı seçti ama bu sefer Deborah için hamburger yoktu. Deborah birkaç kilo vermeye çalıştığını söylemişti, bu yüzden salata sipariş etti ve yemeğini bir görev edasıyla yedi.

"Geçen sefer seninle konuştuğumda garip bir hisse kapıldım," dedi Deborah, bir parça marul yutarken. "Teyzenle eniştenin evinde her şey yolunda mı?"

Tito Micky'nin gece yarısı kapıda beliren gölgesi Joey'nin zihninden geçti, ardından da Lola Celia'nın tokadının acısı. "Her şey yolunda," dedi.

"Peki, o zaman doğrudan soracağım." Deborah çatalını salataya batırıp ellerini kucağına koydu. Joey'nin gözlerinin içine baktı. "Joelle, enişten seni hiç rahatsız etti mi?"

Joey, hamburgerine bakarak Deborah'ı her şeyin yolunda olduğuna nasıl inandıracağını düşündü, halbuki değildi. *Hadi, söy-*

le ona. Daha iyi olacağını mı sanıyorsun? Koruyucu aileye mi gitmek istersin? Kimse başkasının çocuğunu almaz, sapık değilse tabii.

“Yani, bir adamla yaşamak biraz garip,” dedi Joey. “Annemin erkek arkadaşları hiç bizimle yaşamamıştı.”

“Anlıyorum.” Deborah başını salladı, cevabından rahatlamış gibiydi. “Zamanla alışırsın.”

Joey derin bir nefes aldı. Sormak üzere olduğu şeyi bir gece önceden prova etmişti, kelimeleri kafasında çevirip durarak doğru şekilde söylemeyi başarmıştı. “Deborah, bir çocuk kiminle yaşamak istediğine karar verebilir mi?”

“Eh, bu duruma bağlı. Eğer başka ailen olsaydı—”

“Başka ailem yok,” dedi Joey. “Sadece... Acaba sen hiç benim gibi bir çocuğu yanına almış mıydın? Yani, çünkü sana bunun için para ödenirdi, değil mi? Rahatsız etmezdim ya da ayağına dolanmazdım, söz veriyorum.”

“Ah, canım.” Deborah öne eğilip Joey’nin parmaklarını tuttu. “Keşke bu kadar basit olsaydı. Ben bir sosyal hizmet görevlisiyim, koruyucu ebeveyn değil, bu ikisi çok farklı şeyler. Ama her zaman buradayım, tamam mı? Eğer bir gün başka bir yerde kendini daha güvende hissedeceğini düşünürsen, bana söylemeni istiyorum.”

“Sorun yok,” dedi Joey zoraki bir gülümsemeyle. “Zaten aptalca bir fikirdi.”

“Aptalca bir fikir değildi. Gururum okşandı. Kim olsa senin gibi bir çocuğa sahip olduğu için kendini şanslı hissedirdi.” Deborah salatasını yemeye devam etti. “Bu arada, harika görünüyorsun. Sağlıklıydın. Seni en son gördüğümünden beri büyümüşsün.”

Deborah’ın söylemediği şey, Joey’nin artık göğüslerinin çıktığıydı. Sosyal hizmet görevlisinin bunu fark etmemiş olması imkânsızdı. Herkes fark ediyormuş gibi geliyordu. Özellikle Tito Micky.

Joey, göğüsleri çıktığında bunun harika olacağını düşünmüştü. Annesi kesinlikle kendi göğüslerine âşık gibiydi, onlara her

zaman sergilenmesi gereken bir varlık gibi davranıyordu. Ama Joey'nin göğüsleri büyüyordu ve bu acı veriyordu. Kendini rahatsız hissediyordu. Teyzesi Tita Flora'dan ona bir sütyen almasını istemeye çalışmıştı ama teyzesi sadece gülmüştü.

"Bu sivrisinek ısırıkları için mi?" demişti Tita Flora. "Henüz küçükken keyfini çıkar. Büyüdüğünde sütyen takmaktan nefret edeceksin."

"Şey, Deborah?" dedi Joey, kısık bir sesle. "Bir dahaki sefere, dava için geri geldiğimde, alışverişe çıkıp... bir sütyen alabilir miyiz, sence?" Yüzünün kızardığını biliyordu, bunu hissedebiliyordu.

Sosyal hizmet görevlisi gülmedi. Bunun yerine saatine baktı. "Eğer o hamburgeri beş dakika içinde bitirirsen, şimdi gidebiliriz. Ve hangi sütyeni almamız gerektiğini biliyorum, çünkü geçen hafta kızıma bir tane aldım. Ama sana iki tane alacağız. Biri yıkanırken diğerini giyebilmen için."

Deborah'ın ilk kez çocuğundan bahsettiğini duyuyordu ve bu, Joey için bir midesine bir yumruk yemek gibiydi. Deborah'ın bir kızı vardı.

Joey hamburgerini bitirirken, hayatında bu kadar kıskançlık hissettiği başka sadece bir ânı hatırlayabildi. İkinci sınıftayken Nicole Bowie okula Garfield'ını getirmişti. Tüylü oyuncak kedi, mükemmel turuncu ve siyah kürkü ve sıkılmış, ilgisiz görünen büyük plastik gözleriyle tıpkı çizgi romanlardaki Garfield'a benziyordu. Nicole, teneffüste Joey'nin onunla beş dakika oynamasına izin vermişti ve Nicole oyuncağı geri istediğinde Joey ona âşık olmuştu bile.

O Garfield'ı istediği kadar hiçbir şeyi istememişti. Sonunda annesinden Noel için bir tane istemişti, ama Ruby o yıl Noel hediyesi olmayabileceğini söylemişti.

"Oyuncaklar para demek," demişti annesi. "Hediye paketi para demek. Bant para demek. Noel pahalı, Joey."

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Noel Baba'ya bir mektup yazdı.

Üç hafta sonra, Joey Noel sabahı uyandığında ağacın altında bir kedi büyüklüğünde bir kutu buldu. Birkaç başka hediye daha vardı ama bu hediyenin etiketinde *Joey'ye sevgilerle, Noel Naba* yazıyordu. Ruby gülümserken, heyecanla çığlıklar atıp kâğıdı yırttı. Kâğıdın altından, üstünde *CHESTERFIELD* yazan, önü şeffaf plastik bir kutu çıktı.

Chesterfield mı?

Joey kutudan çıkardı. Kesinlikle bir peluş kediymi ama tüyleri turuncu ve siyah değildi, gri ve kahverengiydi. Plastik gözleri hem beyaz değildi hem de siyah gözbebekleri yoktu, gözleri yeşildi. Karnının ortasında ise “Bana bas” yazan bir düğme vardı. Düğmeye bastığında, neşeli bir ses, “*Merhaba, ben Chesterfield. Senin adın ne?*” dedi.

Bu Garfield değildi. Bu, ucuz bir taklit kediymi. Üstelik Noel Baba’dan bile gelmemişti çünkü kutunun üstünde Zellers’ın indirim etiketi hâlâ duruyordu. Bu aptal kedi o kadar sevilmemişti ki mağaza onu elden çıkarmak için fiyatını *iki kez düşürmek* zorunda kalmıştı.

“Bu Garfield değil!” diye bağırdı Joey, kendine engel olamadan. “Ve aptal bir şey!”

Annesinin yüzü değişti. Joey yumuldu, bir yumruk yiyeceğinden emindi... ya da üç. Ama Ruby sadece ayağa kalktı, yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Bir dakika sonra annesinin hıçkırıklarını duydu.

Ruby *asla* ağlamazdı ve bu ses, onu döveceğini düşünmekten daha fazla korkutmuştu.

Yirmi uzun dakika sonra, annesi yatak odasından çıktı. Hediye paketleri hâlâ yerdeydi ve ağacın altında henüz açılmamış birkaç hediye daha vardı, bunlar arasında Joey’nin okulda Ruby için yaptığı küçük hediye de bulunuyordu. Joey hâlâ ağacın yanındaki aynı yerde oturuyordu, kucağında Chesterfield vardı. Bunun annesine, taşkınlığı için ne kadar üzgün olduğunu göstereceğini umuyordu.

Ruby, sakın adımlarla yanından geçip mutfığa gitti, birkaç saniye sonra elinde bir çöp torbasıyla geri döndü. Açılmamış he-

diyeleri torbaya koydu ve yerdeki paketleri temizledi. Ardından Joey'nin kucağındaki peluş kediye alıp daireden çıktı. Birkaç saniye sonra metal kapının *çınlamasını* duydu. Annesi her şeyi çöp bacasına fırlatmıştı.

"Daha iyi mi?" dedi Ruby, elleri boş bir şekilde daireye geri döndüğünde. "Bu arada, üç aydır kirayı ödemedik, bu yüzden yılbaşı gecesi buradan çıkıyoruz. Nereye gideceğimiz hakkında bir fikrim yok ama bavuluma sığmayan her şeyi atabilirsin."

Joey konuşmadı. Sadece yedi yaşındaydı. Ne denebilirdi ki?

Ve şimdi, karşısında tanıdığı en nazik insan olan Deborah otururken, Nicole Bowie'ye karşı hissettiği gibi hissediyordu. Kıskanç. Kızgın. Daha iyi bir hayat, farklı bir hayat için can atıyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordu, çünkü iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyordu. Deborah yalnızca işini yaptığı için buradaydı. Teyzesi ve eniştesi onu yanlarına almıştı çünkü bunun için para alıyorlardı.

Joey'nin etrafında, sadece onunla olmak istediği için orada bulunan tek bir insan dahi yoktu.

Deborah'nın kızı dünyadaki en şanslı insandı. Ve Joey, o kızın yerine geçmek için onu öldürebilecek olsaydı, bunu yapmanın en iyi yolunu ciddi şekilde tartardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Drew, Joey'nin günlüklerinin sonuncusunu bir önceki gece bitirmişti ve Sainte-Élisabeth'e beş saat süren yolculuğun yarısını, Joey'nin Maple Sound'a taşındıktan sonra nasıl bir hayat yaşadığını merak ederek geçirdi. Eğer orada geçirdiği beş yıl boyunca günlük tutmuşsa bile çoktan kaybolmuşlardı. Joey'nin küçük kasabadaki yaşamı hakkında bilgi sahibi olabilecek bazı kişiler de ağızlarını açmıyordu. Tita Flora, röportaj talebini geri çevirmişti. Üç kuzeninden sadece en küçüğü olan Carson, Drew'un e-postasına yanıt vermişti ve Carson da o zamanlar çok küçük olduğunu, pek bir şey hatırlamadığını söylemişti.

Tito Micky? O ise beş yıl önce ölmüştü. Amfizem.

Drew, hapishaneye vardığında giriş işlemleri hızlıca tamamlandı. Yıllar içinde birkaç farklı cezaevinde mahkûmlarla röportaj yapmıştı, bu yüzden prosedürü biliyordu. Gardiyan, ona telefonunu, kemerini, cüzdanını ve anahtarlarını bırakması için bir kutu uzattı, ardından kollarını açarak bekleyen Drew'u hızlıca üst aramasından geçirdi.

"Bu hafta altıncı ziyaretçisisiniz," dedi gardiyan, Drew'u içeri alırken. "İnsanları bekletmeyi çok seviyor, bu yüzden zaman geçirmek için bir dergi almayı unutmayın."

"Uyarı için teşekkürler," diye karşılık verdi Drew. "*Merci.*"

"*De rien.*"

Drew, Sainte-Élisabeth Kadınlar Cezaevi'ne ilk kez geliyordu ve buranın ne kadar güzel olduğunu fark etmesi, ona haksızlık gibi geldi. Diğer tüm cezaevleri gibi burada da açık öğretim dersleri, psikolojik danışmanlık ve ebeveynlik atölyeleri sunuluyordu, ancak buradaki mahkûmlar aynı zamanda yoga, tai chi ve meditasyon için de kayıt yaptırabiliyordu. Ayrıca takım sporları, oyun geceleri, film geceleri ve bir kitap kulübü de vardı. Cezaevi yüz on beş kadını barındırıyordu ve bunlardan yalnızca beşi maksimum güvenlik altındaydı. Ruby Reyes onlardan biri değildi. Joey'nin annesi, model bir mahkûm olarak tanınıyordu ve bu nedenle orta güvenlik önlemlerinin izin verdiği kadar serbestçe dolaşabiliyordu.

Burası bir cezaevi değil. Bu düpedüz kahrolası bir dinlenme merkezi.

Ziyaretçi salonu sinir bozucu derecede neşeliydi ve ancak üçte biri doluydu. Drew, oturmak için otomatlara yakın bir masa seçti ve aşırı pahalı atıştırmalıklardan bir sürü aldı. Dergi rafı ise hayal kırıklığıydı, çoğunlukla magazin dergileri ve ünlülerle ilgili gereksiz şeylerle doluydu, ama yine de kapağında merhum Jimmy Peralta'nın olduğu *People* dergisinin en yeni sayısını aldı. Ayrıca daha eski bir *Maclean's* sayısını da kaptı.

Kanada haber dergisini gözden geçirmeyi bitirmek üzereyken, ziyaretçi odasının kapısı cızırdayarak açıldı. Omuz hizasında siyah saçlı ve uzun boylu bir kadın içeri girdi. Dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahat bir tavırla yürüyordu. İnce yapılıydı, lavanta rengindeki mahkûm üniformasının içinde neredeyse kayboluyordu ama sanki yirmi beş yıl önce bir partide giydiği altın elbisesini giyiormuş gibi yürüyordu.

Buz Kraliçesi yaklaşırken Drew ayağa kalktı.

"Drew Malcolm," dedi ve kısa bir süre el sıkıştılar. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Reyes."

"Lütfen bana Ruby de." Onu baştan aşağı süzdü ve sonra oturdu, ardından atıştırmalıklara göz gezdirdi. "Bunlar benim için mi?"

* *Maclean's*, Kanada'daki olayları, politikayı, popüler kültürü ve güncel havadisleri yazan haftalık haber dergisidir.-çn.

“Buyurun.”

“Ziyaretçim neredeyse hiç olmazdı,” dedi Ruby, Dasani şişesini çevirip açarken. “Ama şartlı tahliyem onaylandıktan sonra birdenbire altı ziyaretçim oldu. Hiçbiri senin kadar yakışıklı değildi ama. Yirmi beş yıl önce neredeydin?”

“Lisedeydim,” dedi Drew. *Gazetede seni okuyordum.* “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

“Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun? Ruby demeni söyledim.” Gülümsedi. “Hâlâ birilerinin geçmişimle ilgileniyor olmasına şaşıyorum ama sanırım bunu Lexi Baxter’a borçluyum.”

Fark etmek için dikkatlice dinleyince Filipinli aksanı hafifçe duyuluyordu. Oturmuş hâldeyken hiç de tehditkâr görünmüyordu, bu da Drew’un kafasında kurduğu imajla hiç uyuşmuyordu. Drew’un zihninde, Ruby Reyes güçlü bir varlık, tehlikeli ve korkulması gereken biriydi. Ama karşısındaki kadın bunların hiçbirine benzemiyordu. Hayal kırıklığına uğrattıcı bir şekilde... sıradandı.

Drew’u en çok rahatsız eden ise Ruby’nin Joey’ye benziyor olmasıydı.

Ruby, önlerindeki atıştırma malikanelerine doğru eğilip içlerinden cips paketini seçti. “Tuzu gerçekten severim. Ee, gazetecisin. Hangi gazete için çalışıyorsun? Dün görüştüğüm adam bir internet sitesi için yazıyordu. Ondan hoşlanmadım.”

“Ben araştırmacı gazeteciyim,” dedi Drew. “Ve artık her şey çevrimiçi. Bir podcast yapıyorum.”

Ruby cipsten yedi. “Bunun ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim.”

Drew kısaca açıkladı. “Her seferinde tek bir hikâyeye odaklanıyorum ve genellikle altı ila sekiz bölümde işliyorum.”

“Ve insanlar gerçekten bunu dinliyor mu?”

“Evet, üç milyon kişi dinliyor.”

Ruby bu sayıdan etkilenmiş gibi göründü. “Yani, bir sonraki bölümünde benim hakkımda mı konuşacaksın?”

“Tam olarak değil,” dedi Drew. “Ama #MeToo bağlantısı ilginç, kabul ediyorum.”

Ruby yine gülümsedi. "Tahliye duruşmamda beni yerden yere vuracak kişilerin Charles'ın çocukları olacağını sanmıştım. Oğlu, tahliye kuruluna gerçekten acımasız şeyler söyledi ama sonunda Lexi benim tarafımda yer aldı."

"Peki, hangi taraf o?" diye sordu Drew, cevabı zaten biliyordu ama bunu Ruby'nin ağzından duymak istiyordu.

"Tabii ki mağdur tarafı," dedi Ruby. "Charles bankanın başkanıydı. Ben ise düşük rütbeli bir müşteri hizmetleri temsilcisiydim. Beni fark bile etmemesi gerekirdi ama o bir avcıydı. Onu birkaç kez kızımınla birlikteyken kafede gördüm. Muhtemelen bu yüzden beni hedef aldı."

Yanlış. Sen onu hedef aldın. Second Cup'ta ne zaman orada olacağını bilerek oraya gittin. Bu, mahkemede ortaya çıkmıştı.

Ruby iç çekti. "O zamanlar çok çekici görünüyordu."

"Evli olması sizi rahatsız etmedi mi?"

"Hem de hiç. Onun hayatı, onun kansı, onun seçimleri." Bir patates cipsi daha yedi. "Her neyse, yaklaşık bir yıl önce, Lexi babası hakkında yaşam tarzı bloğunda bir yazı yazdı. Hâlâ bunun gerçek bir iş olduğuna inanamıyorum, internette kendi hayatını yazmak." Gözlerini devirdi. "Bana, hapishaneye bir basılı kopyasını gönderdi. Çok şaşırtıcı buldum. Meğer babası onu da Joey'ye yaptığı gibi taciz etmiş."

Joey'yi onun önüne sen çıkarttın.

"Lexi, mektubunda beni affettiğini ve bir parçasının babasının ölmesinden dolayı memnun olduğunun söyledi. Artık annesiyle de görüşmüyor, biliyorsun. Geçen yıl Lexi hikâyesini halka açtığına, Suzanne onu tamamen hayatından çıkardı."

Drew, bunu bilmiyordu.

"Tabii, sonra o blog her yerde yayıldı –ve bunun bir adı var–"

"Viral."

"Evet, bloğu viral olduğunda, Charles için çalışan bir sürü kadın ortaya çıktı. Hepsinin korkunç hikâyeleri vardı. Bir tanesi Charles'ın ona, mesai bitiminden sonra ofisinde tecavüz ettiğini bile söyledi. Böylece bir anda, Charles mağdur olmaktan çıkıp kötü adam oldu."

Ruby gülümsemesini su yudumlayarak sakladı.

“Hikâyenin bu kadar hızlı değişebilmesi komik,” dedi. “Artık o, takıntılı bir yuva yıkıcı tarafından takip edilen iyi bir adam değil. Kendi kızına tacizde bulunan bir pedofili ve çalıştığı kadınlara saldıran güçlü adam olarak anılıyor.”

“İkisinin de doğru olabileceğinin farkında mısınız?” dedi Drew. “O, bir sapık olabilir *ve* siz de ilişkinizi bitirmeye çalıştığınızda onu öldüren bir psikopat olabilirsiniz.”

Ruby bir an durakladı, ardından omuz silkti. “Her neyse. Şimdi yapılacak bir şey yok. Charles öldü.”

“Çünkü onu siz öldürdünüz.”

Ruby bir cips daha yedi.

“Şartlı tahliye kurulunu sizi serbest bırakmaya nasıl ikna ettiniz?” diye sordu Drew.

“Ben ikna etmedim,” dedi Ruby. “Lexi etti. Şartlı tahliye duruşmama geldi ve benim lehime konuştu. Kurula, babasının cinayetinin kabul edilemez olduğunu ama bunun arkasındaki öfkeyi anladığını söyledi. Babası hakkında düşündüklerini açıkça ifade etti. Onun da bir suçlu olduğunu ve bugün hayatta olsaydı, kesinlikle hapiste olacağını söyledi. Benim merhameti hak ettiğimi ve yirmi beş yılın yeterince uzun olduğunu belirtti. Oldukça etkileyiciydi.”

Ruby geniş bir gülümsemeyle Drew’a baktı. “Her şey çok dramatikti. Suzanne Baxter ayağa kalkıp kızını yalancılıkla suçladı. Lexi de annesini suça ortak olmakla itham etti. Sonra Lexi salondan çıkarken Suzanne ona tükürdü. Düşünebiliyor musun? Ne kadar korkunç bir anne.”

Kişi kendinden bilir işi.

“Bunların hepsini podcast’ine ekleyecek misin?” diye sordu Ruby. “Çünkü bunu tekrar anlatmaktan memnuniyet duyarım, istersen kaydedebilirsin.”

“Belki bir kısmını,” dedi Drew. “Ama dürüst olalım, sizin hakkınızda zaten fazlasıyla konuşuldu.”

Ruby kaşlarını çatı. “O zaman burada ne yapıyorsun?”

“Kızınız Joey hakkında konuşmak istiyorum.”

“Bir dakika,” dedi Ruby, cips paketini bırakıp başını yana eğerek. “Şimdi seni tanıdım. Kız kardeşim bana, Joey Maple Sound’dan ayrıldıktan sonra –ve bu arada *tüm* paralarını çalmış– eski mahallemize geri taşındığını söyledi. Siyahi bir adam ve onun kız arkadaşıyla yaşıyormuş.”

Drew elini kaldırdı. “Siyahi bir adam.”

“Peki, sevişiyor muydunuz bari?”

Ah, evet buradasın. Buz Kraliçesi’nin ilk gerçek görüntüsü. Bu, garip bir şekilde tatmin ediciydi ve Drew gülümsemeden edemedi.

“Kız arkadaşım mı? Evet.”

“Peki ya sen ve Joey?”

“Sadece çok iyi arkadaştık.”

“Seks yapan arkadaşlar.”

“Hiç olmadı.”

“Ama bunu istedin.”

“Neden istemeyeyim ki? Çok güzeldi.”

Ruby’nin vücudu kasıldı. “O zaman öldüğünde gerçekten üzülmüş olmalısın.”

“Perişan oldum.” Drew, bakışlarını ondan ayırmadı. “Siz olmadınız mı?”

“Tabii ki üzüldüm.” Ruby kısa bir süre başka yöne baktı. “Hiçbir anne çocuğundan uzun yaşamak istemez.”

Tabi canım. İkinizin olduğu kanoda bir delik olsaydı ve sadece biriniz kıyıya ulaşabilecek olsaydınız, Joey’yi suya atardın.

“Ne düşünürsen düşün, ben kızımı sevdim,” dedi Ruby.

“Bunu gösterme şekliniz ilginçti.”

“Mükemmel değildim,” diye çıkıştı Ruby. “Ama o da değildi.”

“O daha bir çocuktu. Mükemmel olmak zorunda değildi.”

Ruby, Drew’u süzdü. “Ne söylesem fark etmiyor, değil mi? Onun hikâyesinde hep kötü adam ben olacağım.”

“Siz herkesin hikâyesindeki kötü adamsınız. *Hanımefendi.*”

Bir duraksama oldu. “Onun öldüğünü nasıl öğrendim biliyor musun? Kız kardeşim bana bir taziye kartı yolladı. İçinde yangınla ilgili haberin bulunduğu bir gazete küpürü sıkıştırmıştı. Flora her zaman soğuk bir kaltaktı, çocukken bile.” Ruby, cipslere uzanıp yemeye devam etti. “Joey’nin striptizci olarak çalıştığı doğru mu?”

“Yaklaşık bir yıl.”

“İyi miydi bari?”

“Olağanüstüydü,” dedi Drew çünkü bunun Ruby’yi sinirlendireceğini biliyordu.

Sinirlendi de yüzü karardı. “Şimdi bana, dairende yaşayan striptizciyle yatmadığını mı söyleyeceksin?”

“O sırada birlikte yaşamıyorduk.” Drew öne doğru eğildi. “Ölü kızınızın cinsel hayatıyla bu kadar ilgilenmeniz tuhaf, hanımefendi. Neden acaba?”

Ruby cevap vermedi.

“Bütün çocukluğu boyunca Joey’ye kötü davrandınız.” Drew sakın bir şekilde konuşmaya çalışarak duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Cezaevinden çıkmamalısınız.”

Ruby’nin dudakları ince bir çizgi hâline geldi. “Poposuna birkaç kez vurdum, ne olmuş yani. Onun başına gelenler, benim başıma gelenlerden farklı değildi. Polisler ve mahkeme hiç yoktan büyük bir yaygara kopardı. Ben büyürken, çocukları terbiye etmek normaldi. Annem kemerle döverdi. Hani derler ya, kızını dövmeyen dizini döver.”

“Peki ya onları yumruklamak? Tekmelemek? Kollarını kırmak? Kaburgalarını? Sigara izmaritleriyle yakmak?” Drew sakın kalmaya çalışıyordu ama pek de başaramıyordu. “Ya pedofili sevgililerinizin bir çocuğa yaklaşmasına izin vermek? Hem de kendi çocuğunuza? Bu normal mi?”

Ruby’nin gözleri parladı ve boş cips paketi torbasını kenara itti. “Onu tanıdığını sanıyorsun ama tanı mıydın. O zamanlar beni sevmemek kolaydı, ona acımaksa çok daha kolaydı. Peki ya ben? Toronto’da bir çocuğu, tek başına bir anne olarak, müşteri

hizmetlerinde çalışan birinin maaşıyla büyütmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kanada'ya ilk taşındığımda ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu, yetmişlerdeydi. Sokakta yürürken insanlar bana Çinli, çekik gözlü, sarı kız diye laf atarlardı... İlk işim için birine oral seks yapmak zorunda kaldım. Bekâr bir anne olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, bu yüzden beni yargılamaya kalkma."

"Hanımefendi, babam öldükten sonra annem de tek başına bir ebeveyn oldu, hem de siyahi bir kadın olarak. Üç siyahi çocuğunu bir öğretmen maaşıyla büyüttü ve hiçbirimize bir fiske bile vurmada bunu başardı." Drew derin nefes alıyordu. "Ve ek olarak hepimiz hâlâ hayattayız."

"Defol git."

"Önce siz."

"Kendine bir bak. Ne kadar yakışıklı, öfkeli bir adamsın." Ruby'nin sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Kendini beğenmişliğine ne kadar da bağlısın. Anlayamıyorum doğrusu. Joey'yi ne kadar tanıdın ki? Birkaç yıl mı? Onunla yatmadın bile ama yine de seni bu kadar rahatsız eden ne? Zavalılık, çok suçluluk duyuyorsun. Herhalde geceleri gözüne uyku girmiyordur."

"Siz gerçekten de korkunç bir insansınız," dedi Drew, tiksintisini saklayamıyordu. "Onu dövdünüz. Sevgilileriniz onu taciz etti. Cinayet davasının ifadelerini inceledim. Charles Baxter'dan önce iki sevgiliniz daha vardı ve şimdi her ikisi de cinsel suçlular listesinde. Kızınızı fuhuşa zorladınız ve şimdi o bir ölü. *Bütün bunların* kendi suçunuz olduğunu düşünmüyor musun?"

"O, düşündüğünden daha fazla bana benziyordu."

Birbirlerine bakıyorlardı. Drew'un artık söyleyecek bir şeyi kalmamış gibiydi. Aslında, bu doğru değildi. Sadece onun yalanlarını dinlemekten bıkmıştı. Ruby, onun sıkılmaya başladığını fark eder gibi gülümsedi.

"Çıkınca ne yapmayı planladığımı sormayacak mısın?" Ruby suyundan bir yudum alırken alaycı bir tavırla konuştu. "Herkes sordu."

Drew, umurunda olmadığını söylemek üzereydi ama aslında gerçekten umursuyordu. Ruby'nin herhangi bir normal hayat sürme fikri onu son derece rahatsız ediyordu. "İki gün sonra dışarı çıkınca ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bir süre Maple Sound'da kız kardeşimle vakit geçireceğim," dedi Ruby, sanki bu cevabı önceden hazırlamış gibi kayıtsız bir şekilde. "Oğulları büyüdü ve kocası öldüğünden beri yalnız. Duyduğuma göre Maple Sound bir turist merkezine dönüşmüş, sevimli dükkânlar ve kafeler varmış. Annem de orada yaşıyor. Aileyle vakit geçirmek çok güzel olacak."

Drew istemsizce alaycı bir kahkaha attı. "Saçmalık."

Bunu duyan Ruby, başını geriye atıp güldü. "Bunu yemeyeceğini biliyordum. Ama herkes yedi. Eminim Joey sana ailemizin nasıl kâbus olduğundan bahsetmiştir. Özellikle de annemden."

"Sonuçta, birine çekmek zorundasın," dedi Drew soğukkanlılıkla.

Ruby bu yorumu görmezden geldi. "Gerçek cevap şu –ve kişisel bağlantımızı göz önünde bulundurarak seninle dürüst olabileceğimi hissediyorum– Maple Sound'da uzun süre kalmayı planlamıyorum. O berbat kasabada, aklıma gelen en kötü iki kadınla yaşamak mı?" Ruby ürperdi. "Her neyse, planım Toronto'ya geri dönüp kendime küçük bir ev almak. Şehrin tam kalbinde bir yer, böylece şehrin nabzını hissedebilirim. Belki elektrikli bir araba da alırım. Sabırsızlanıyorum."

"Hangi parayla?" Drew, merakını gizleyemeyerek sordu. "Röportajlardan para alacağınızı mı düşünüyorsunuz? Ya da bir yayıncı size kitap yazmanız için mi para verecek? İşlediğiniz suçtan kâr edemezsiniz, bunu biliyorsunuz."

"Hayır, ama başkasının suçundan kâr edebilirim." Ruby'nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve sandalyede kıpırdanarak sevinçle hareket etti. "Bir sırrı saklamak için bana ödeme yapılacaktır. Aslında bunu birine anlatmak için ölüyorum, ama şimdilik söyleyebileceğim bu kadar. Komik olan ise, işler ilk defa lehime dönüyor."

Drew ona inanmadı. Ruby bir yalancıydı. Bu onun DNA'sında vardı. "Ne gibi bir sır ki birileri size bunu saklamanız için para verecek?"

Ruby cevap vermedi ve Drew'un aklı bütün olasılıkları değerlendirmeye başladı. Sırlar ve para yalnızca tek bir anlama gelebilirdi.

"Birine şantaj mı yapıyorsunuz?" diye sordu Drew.

Ruby ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. "Bazı kişilerin, insanların bilmesini istemediği bir bilgiyi, gizlemek için tazminat almak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Anlatacak mısınız yoksa anlatmayacak mısınız?" Drew beş saniye bekledi ve Ruby yanıt vermediğinde ayağa kalktı. Ruby'nin nasıl bir oyun oynadığını bilmesede konuşmalarının burada sona erdiğini anladı. Uzun yolculuk için atıştırmalık yığınının içinden Twizzlers paketini seçti. "Zamanınız için teşekkür ederdim fakat sizin tek sahip olduğunuz şey zaman."

Ruby, Drew'un okumaya fırsat bulamadığı *People* dergisine doğru başıyla işaret etti. "Jimmy Peralta olayı çok üzücü, değil mi? Burada sürekli *Poughkeepsie Prensi* izlerdik. İlginç bir vaka. Beşinci karısı tarafından öldürüldü, adamdan neredeyse otuz yaş küçüktü. Biliyor muydun, kadın Filipinliymiş?"

Drew bunu bilmiyordu, çünkü ünlü evliliklerine pek dikkat etmezdi. "Filipinli bir kadın, yaşlı beyaz zengin bir adamı öldürüyor ha? Tanıdık geliyor."

"Bir sonraki podcast'ini bunun hakkında yapmalısın," dedi Ruby, arkasına yaslanarak memnun bir ifade takındı. "Tabii benimle işin bittiğinde."

Drew Twizzlers paketini arka cebine soktu. "Hanımefendi, sizinle öyle bir işim bitti ki bunun için kelime bile yok," dedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Drew, Toronto'ya geri döndüğünde yorgunluktan bitap düşmüş olsa bile –Ruby Reyes ile bir saat geçirmek bile yeterince yorucuydu bir de on saatlik araba yolculuğu vardı– yine de annesinin evine gitmeye karar verdi. Junior's yolunun üzerinde olduğu için ani bir dürtüyle orada durdu, paketinin hazırlanmasını beklerken Charisse ile havadan sudan konuştu.

On beş dakika sonra, Belinda Malcolm'un son iki yıldır yaşadığı Red Oak Huzurevi'ne vardı. Annesinin odasına vardığında, hemşirelerden biri odadan çıkıyordu.

"Merhaba, Maya," dedi Drew gülümseyerek. "Bugün nasıl?"

"Tansiyonu biraz düşük, ama kontrol altında tutuyoruz. Daha fazla yemesini istiyorum." Hemşire, Drew'un paket yemek dolu torbasına göz attı. "Ooo, Junior's. Bu işe yarar. İyi akşamlar size, afiyet olsun."

"İşte, ne güzel bir sürpriz!" dedi annesi sıcak bir sesle, Drew kapıyı arkasından kapatırken. Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu ve Drew eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu kokladığım keçi kürüsü mi?"

"Evet, hanımefendi. Yanına biraz da kızarmış muz aldım. Umarım acıkmışsındır."

Drew, paket yemek torbasını masaya bıraktı ve kız kardeşlerinin burada bıraktığı yarım düzine dergiyi topladı. Hapisha-

nedekiyle aynıydı, çoğu ünlüler hakkında olan ve birkaç tane de moda dergisi. Yemeği çıkarmaya başladı.

“Maya senden hoşlanıyor.” Annesi tekerlekli sandalyesiyle yanına geldi. Bunu Drew her ziyarete geldiğinde söylerdi. “Bekâr olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Drew karşısına oturdu. “Bahsetmiştin.”

“Sevimli kız. O kocaman kahverengi gözler... Hem, onun poposuna baktığını gördüm.”

“Ben kadınlara sadece boyunlarının yukarısından bakarım.”

“Yeni bir daire aldı kendine.”

“Ayrıca yirmi sekiz yaşında. Bana göre fazlasıyla genç.”

Annesi ona yan gözle baktı. “Onun kaç yaşında olduğunu nerden biliyorsun?”

“İnternette araştırdım,” dedi Drew ve ikisi de kahkahayı patlattılar.

Annesi yemeklerin olduğu torbayı açıp yemeye başladı. İlk lokmasından sonra ikinciye daha iştahla yuttu, fakat Drew onun daha da kilo verdiğini fark etti. Dört yıl önce sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu, iki ameliyat ve birçok komplikasyonun ardından tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Yardımlı yaşam tesisine taşınmak onun fikriydi. Emekli bir öğretmen olarak, mükemmel bir emekli maaşı vardı, bu yüzden en azından maddi bir yük söz konusu değildi. Burayı seviyor gibiydi. Personel güler yüzlüydü ve yapılacak birçok etkinlik vardı. Hatta kız kardeşleri birkaç kez onunla kıkırdayarak konuşan bir beyefendi gördüklerini söylemişlerdi, fakat Belinda bu durumu kabul etmiyordu.

“Bugün torunumla güzel bir sohbet ettim,” dedi annesi.

“Sasha beni aradığından daha fazla seni arıyor.”

“Ona aşk hayatıyla ilgili sorular sormuyorum.”

“O daha aşk hayatı için çok genç.”

“Sen onun yaşındayken Simone ile yaşıyordun,” dedi Belinda manidar bir şekilde.

“Evet ve bunun nasıl sonuçlandığını gördük.”

Televizyonda *Real Housewives*'ın bir bölümü açıktı. Drew, hangi şehir olduğunu anlayamıyordu ama tüm kadınlar sarışın ve sarhoştı. Kumandaya uzanıp kanalı değiştirmeye yeltendiğinde annesi onu durdurdu.

“Değiştirme,” dedi Belinda. “Sevmeye başladım. Bu kadınlar çılgın. Bunca para var ama hâlâ en önemsiz şeyler için kavga ediyorlar.”

Drew, gerçeklik şovu hakkındaki fikrini paylaşmamayı tercih etti. En azından *The Bachelor* izlemiyordu.

“Sende ne var ne yok?” diye sordu Belinda. “Dalgın görünüyorsun.”

“Hayır, hanımefendi. Tam burada, seninleyim.”

“Ben ve kızlar nihayet podcast'inin beşinci sezonunu dinlemeyi bitirdik,” dedi annesi. “Bir sonraki serinin Ruby Reyes hakkında olacağını duyunca şaşırdım. O konuya asla girmeyeceğini söylemiştin.”

“Bu, onun salıverilmesine karar verilmeden önceydi.”

“Onun şartlı tahliyesi hakkmda çıkan tüm tartışmaları okudum,” dedi Belinda, başını sallayarak. “Yazılanlara göre Ruby, Charles Baxter'ın diğer kurbanları gibi gösteriliyor. Bu, asıl kurbanlara büyük bir hakaret.”

“Tamamen katılıyorum.”

“Ama aynı zamanda, orada gerçekte neler olduğunu kim bilebilir ki?” diye düşündü annesi. “O banka başkanıydı. Güç dengesi tamamen kayıktı. Ruby reddetmek isteseydi, gerçekten edebilir miydi?”

“Reddetmek istemedi, çünkü peşine düşen oydu.”

Belinda ona bilgece bir bakış attı. “Bu, objektif gazetecinin mi yoksa Joey'nin oldukça taraflı dostunun mu yorumu?”

“Sadece gerçekleri söylüyorum.” Drew, ağzındaki lokmayı yuttu. “Yanlış anlama, Baxter'ın tüm kurbanlarına üzülüyorum, buna kendi kızı da dahil. Ama Ruby Reyes'in onlardan biri olduğuna asla katılmayacağım.”

“Joey ne kadar tatlı bir kızdı. Hatırlıyor musun, sen ve Simone

onu Şükran Günü yemeğine getirmiştiniz? Kızcağz, Monica'nın şekersiz yaptığı kızılıcık sosundan koca bir tabak almıştı. Zavallı, aslında onun nasıl bir tadı olması gerektiğini bilmiyordu."

"Üstelik hepsini yemişti." Bu anı Drew'u gülümsetti. "Kaba olmak istememişti."

"Hâlâ Nate amcanın sana Buffalo gazetelerinden gönderdiği tüm makaleleri saklıyor musun?"

"Her şeyi sakladım. Podcast'e hazırlanmak için hepsini tekrar okuyorum. Gerçekten kafa si..." Drew boğazını temizledi. Annesi küfürü hiç sevmezdi. "Gerçekten tuhaf bir yolculuk oldu, Ruby hakkındaki tartışmaların o zamanlar ne kadar farklı olduğunu, şimdi nasıl değiştiğini görmek."

"Biliyor musun, babanla ben #MeToo döneminde yaşamış olsaydık, belki de bana hiç çıkma teklifi edemezdi," dedi Belinda. "Ve sen ve kız kardeşlerin var olmazdınız."

Drew ve annesi rahat bir sessizliğe büründüler; Belinda yeniden televizyona odaklandı.

Drew, annesinin söylediklerini düşündü. Ebeveynleri, Belinda'nın ilk işinde tanışmıştı. O, sosyal bilgiler öğretmeniydi, babası ise okul müdürüydü. Belinda yirmi beş yaşındaydı, Carl Malcolm ise otuz dokuz. Babası kırk beş yaşında kalp krizinden ölene kadarki altı yıllık evliliklerinde üç çocukları olmuştu. Ailenin en küçüğü olan Drew, o zaman sadece iki yaşındaydı.

Annesi, TV'de tartışan iki sarışın kadını izlerken kıkırdıyordu, belli ki oldukça eğleniyordu. Drew, kız kardeşlerinin vasat dergi seçkisini karıştırdıktan sonra daha önce okumaya fırsat bulamadığı *People* dergisinin Jimmy Peralta kapaklı sayısında karar kıldı. Oyuncunun genç bir versiyonunun yer aldığı kapakta büyük yük puntolarla şu başlık yazıyordu:

Jimmy Peralta, 1950–2018

Hayatı

Aşkları

Mirası

"Yazık oldu ona, değil mi?" Belinda'nın izlediği program bit-

mişti ve CNN'e geçmeden önce göz ucuyla dergiye baktı. "*Poughkeepsie Prensi* dizisini çok severdim."

Drew ise *Bel-Air'in Taze Prensi* hayranıydı ve *Poughkeepsie Prensi*'nden sadece birkaç bölümü hatırlayabiliyordu. Dizi, New York, Poughkeepsie'de aileye ait bir fırın etrafında dönen komik ama fazlasıyla hayali bir hikâyeyi anlatıyordu. Konusu oldukça ilginçti. Boşanmasının sonuçlandığı gün, bekâr bir baba, arkadaşlarının zoruyla gittiği barda gizemli bir Avrupalı kadınla tek gecelik bir ilişki yaşar. Altı ay sonra kadın, hamile olarak fırında ortaya çıkar. Meğer kadın, küçücük bir ülkenin (ismi hiçbir zaman belirtilmez) kraliyet ailesinden bir prensesmiş. Evlilik dışı hamile kaldığı için (vay canına) tüm ailesi tarafından reddedilmiş, hem de bir Amerikalıdan (aman tanrım!). Gidecek başka yeri olmadığından, ABD'de kalabilmek için Jimmy ile evlenir (dizideki adı da Jimmy'dir) ve onun aşırı müdahaleci ailesiyle birlikte fırında çalışmaya başlar (başka ne yapabilir ki zaten?). Sonrası ise tam bir komedi tufanı olur.

Drew, derginin cömertçe ayrılmış altı sayfalık bölümünü hızlıca gözden geçirdi. Jimmy Peralta'nın ne kadar başarılı biri olduğunu bir kez daha hatırladı; stand-up komedyenliğinden oyunculuğa geçmiş, birçok filmde rol almıştı. Emmy ve Altın Küre ödülleri kazanmış, hatta bir Akademi Ödülü'ne aday gösterilmişti. Ancak kendi şeytanları da vardı. Dört boşanma, üç rehabilitasyon ve iki aşırı doz. Sonuncusu neredeyse onu öldürüyordu.

Ama sonra, altmışlarında, yepyeni bir sayfa açmıştı. Ayıklık, emeklilik, memleketi Seattle'a kalıcı dönüş, yeni bir evlilik... Ve seçim sırasında viral olan bir espri sayesinde yeniden gündeme oturmuş, Netflix ve Hulu'ya rakip olan yeni bir platform olan Quan ile otuz milyon dolarlık bir anlaşma imzalamıştı.

"Jacqui onun komedi özel gösterisini izledi ve çok komik olduğunu söyledi," dedi Belinda, Drew başıyla onayladı. "Bir tane daha çıkacak yakında. Karısının yaklaşık kırk altı milyon dolar miras alacağını biliyor muydun? Ah, bir de biliyor musun, karısı Filipinliymiş?"

Ruby Reyes bundan bahsetmişti.

“Bak,” dedi Belinda, televizyon ekranını işaret ederek. Ekran-
da, kanlı bir atlet, eşofman altı ve pembe terlikler giymiş bir kadın
kelepçelerle dışarıya çıkarılıyordu. “Suçlu gibi görünüyor. Ve çok
genç. En azından Jimmy Peralta’ya kıyasla.”

Drew ekrana baktı. Kalbi durdu. Gözlerini kırptı. Sonra bir
kez daha kırptı.

Lanet olsun. İşte orada. Betty Savage. Televizyonda.

Bu Mae.

Kumandayı kaptı ve televizyonu durdurmaya çalıştı, ama an-
nesinin televizyonunun bu özelliği olmadığını hatırladı.

“Ne oldu?” diye sordu Belinda, endişeli bir şekilde.

“Bir saniye,” dedi Drew, telefonuna uzanarak. “Sadece bir
şeye bakmam gerekiyor.”

Omurgasında son birkaç gündür hissettiği ürperti şimdi daha
da yoğunlaşmıştı, zihni Ruby ile yaptığı önceki konuşmaya geri
dönerken. Bir şekilde Buz Kraliçesi, Mae Ocampo’nun hayatta
olduğunu ve zengin bir ünlüyle evli olduğunu anlamış olmalıy-
dı. Ancak böyle biri Ruby’ye ev alacak kadar para verebilirdi.
Toronto’da, ufak bir tadilat gerektiren bir ev bile bir milyon do-
lardan fazla ederdi. Ruby, Mae’nin Joey’yi öldüren yangınla bir
ilgisi olduğuna inanıyor olmalıydı. Ve Mae’yi şantajla sıkıştırı-
yorsa, bunu kanıtlayabileceğini biliyor olmalıydı.

Herhangi bir normal anne, ölü kızı hakkında adalet isterdi.
Ama söz konusu Buz Kraliçesi olunca, onun istediği şey paraydı.

Drew, *jimmy peralta’nın karısı* diye Google’da arama yaparken
ekranı birden karardı. Gelen bir arama vardı. *Lanet olsun*. Hayal
kırıklığıyla homurdandı, aramayı reddedip aramasına geri dön-
mek üzereydi ki arayanın Hannah McKinley olduğunu fark etti.
Yeşil kabul tuşuna bastı.

“Merhaba, çavuş. Seni sonr—”

“Bu uzun sürmez, dostum,” dedi McKinley, her zamanki gibi
direkt konuya girerek. “Mae ile ilgili sana söylemeyi unuttuğum
bir şey var. Onu artık aramak istemediğini biliyorum...”

Sanırım onu buldum.

“...ama son tutuklama raporunda fark etmediğim bir şey vardı. Seni geri dönüp o çıkmaya çalıştığın delikten aşağıya çekmek istemiyorum ama hatırlarsın, Mae’nin küçük bir uyuşturucu suçlaması vardı ya? Bu, Golden Cherry’de dansçı olduğu dönemde olmuş, ama olay kulüpte yaşanmamış. Suçlama düşmüştü...”

Acele et. Drew gözlerini hâlâ Jimmy Peralta cinayeti hakkında konuşmaya devam eden televizyona dikti.

“...ama tutuklama raporunda, uyluğunda bir dövmesi olduğundan bahsediliyor. Önceki tüm raporları kontrol ettim ve hiçbirinde bahsedilmiyor, bu yüzden dövme yeni olmalı,” dedi McKinley, boğazını temizleyerek. “Bir kelebek dövmesi ve tutuklandığında fotoğrafı çekilmiş. Şimdi sana mesajla göndereceğim. Joelle’in dövmesini gösteren fotoğrafı açabilir misin? Sanırım oldukça benziyorlar.”

Televizyonda reklam başlamıştı. Annesi ona soru soran gözlerle bakıyordu.

“Bir saniye,” dedi Drew. “Hâlâ telefonumda fotoğrafı var.”

McKinley’i hoparlöre aldı ve Cherry’nin ona verdiği fotoğrafları çektiği resimlere bir kez daha bakmak için fotoğraf uygulamasını açtı. Joey’nin Ruby kılığında, soyunma odasında kitap okurken çekilmiş bir fotoğrafı seçti, bacakları havadaydı ve uyluğuna yaklaştı.

“Kelebek yaklaşık on santim uzunluğunda ve yedi santim genişliğinde, mavi, mor ve pembe renklerde,” dedi. “Yan profilden sanki uçuyormuş gibi görünüyor.”

McKinley derin bir nefes verdi. “Sana şimdi gönderdiğim fotoğrafa bir bak.”

Üç saniye sonra mesaj uygulamasına bir fotoğraf geldi. Drew fotoğrafı büyüttü. McKinley, Mae’nin dövmesinin yakından çekilmiş bir görüntüsünü yollamıştı. Gerçekten de bir kelebektir. Mavi, mor ve pembe, yan profilden, uçarken.

Bu sadece Joey’ninkine benzemiyordu. *Aynısıydı.*

“Lanet olsun, aynı dövmeleri varmış,” diye mırıldandı Drew,

daha çok kendine konuşarak. Gözünün ucuyla, küfrettiği için annesinin kaşlarını çatıldığını fark etti.

Bunu nasıl daha önce fark etmemiştir? Bir sonraki fotoğrafa geçti, burada Joey, Mae ve başka bir dansçıyla ayakta duruyordu. Joey'nin elbisesi o kadar kısaydı ki her iki uyluğu da görünüyordu. Mae'nin elbisesi ise daha uzundu ve sadece bir tarafında yırtmaç vardı. Joey'nin dövmesi sağ uyluğundaydı. Mae'ninki ise sol uyluğunda olmalıydı.

"Joey'yi teşhis ettiğinde, dövmesinin hangi uyluğunda olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu McKinley. "Yangın gecesine dair notlarımda buraya yazmamışım..."

Dedektif konuşmaya devam ediyordu, ama Drew artık onu duymuyordu. Kafasında uğuldayan ses çok fazlaydı. Annesi, Jimmy Peralta'ya adanmış yazının son sayfasına geçmişti. Orada, sayfanın altında bir kutuda komedyenin ve beşinci eşinin bir düğün fotoğrafı vardı. Drew dergiyi kendine doğru çekti ve çevirdi.

Jimmy Peralta smokin giymiştir, gelini ise sade bir beyaz elbiseyle. Kumsalda el ele duruyorlardı ve altındaki yazı, *Paris Peralta, Vera Wang imzalı, Nordstrom'dan satın alınmış bir hazır gelinlik giyiyor* diyordu.

Drew, Paris Peralta'ya baktı. Siyah saçları basit bir topuzdaydı, birkaç tel yüzüne doğru uçuşuyordu, kulağının üstünde pembe bir çiçek vardı. Daha genç bir Ruby Reyes ona bakıyordu, ama bu, Ruby'nin sert açılardan ve keskin köşelerinden yoksun bir hâliydi. Kibir, alaycılık ve kendini beğenmişlikten uzak. Bu Ruby, daha dolgun, daha yumuşak ve daha tatlı bir gülümsemeyle, yanındaki adama gerçek bir sevgi ve aşkla bakan gözlerle aydınlanmıştı.

Ruby'ye benziyordu, ama Ruby değildi.

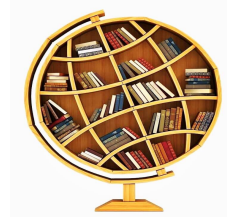
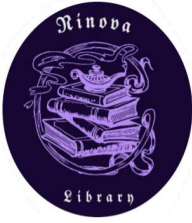
Ve Mae de değildi. Mae, on dokuz yıl önce kaybolan ve bir şekilde Jimmy Peralta ile evlenen kişi değildi.

O Joey'di.

Bu nedir anasını satayım?

ÜÇÜNCÜ KISIM

Toronto'daki o dama desenli zeminli gece
—THE TRAGICALLY HIP

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bazı anneler doğum günlerinde tatlı tebrik kartları gönderir. Paris'in annesi ise tehditlerle dolu şantaj mektupları gönderiyordu.

Ruby Reyes, dünyada kızı Joey'nin on dokuz yıl önce Toronto'daki o yangında ölmediğini bilen tek kişiydi. Eğer Paris ona parayı ödemezse, bunu herkes öğrenecekti. Paris'in açıklaması ne olursa olsun, kimse dinlemezdi. O, kendini ölü gibi göstermiş ve yeni bir kimliğe bürünmüştü. Joey Reyes'in adının yazılı olduğu o kaptaki küller ona ait değildi.

Ve işte şimdi, tıpkı Ruby gibi yaşlı, zengin bir beyaz adamın cinayetinden yargılanmak üzereydi.

Bu ironiyi gözden kaçırmaması imkânsızdı.

Paris, her an yeni bir mektup daha alacağından emindi, özellikle de son *People* dergisinin Jimmy'yi konu aldığını düşününce. Sokağın köşesindeki bayiye gidip dergiden almak mümkün değildi, zira takip edilip fotoğraflanabilirdi. Bu yüzden Emerald Otel'in kapı görevlisinden onun için bir tane almasını istemişti. Henry söylememiş olsaydı, derginin Jimmy hakkında bir anma sayısı yayımladığından bile haberi olmayacaktı.

Dergi kapağına, Jimmy'nin doksanlardan kalma bir vesikalık fotoğrafını seçmişlerdi. Kırışık mavi gözler, Los Angeles bronzluğu, hâlâ koyu olan saçları ve imzası niteliğindeki alaycı sırıtış. Bu fotoğraf, ünlü olduğu *Poughkeepsie Prensi* dizisinin son sezo-

nunda çekilmişti bu da aynı zamanda Jimmy'nin en dallama olduğunu söylediği zamanlardı.

"Yeniden kendini yaratmanın sihirli bir sırn yok," demişti Jimmy ona bir keresinde, tanışmalarından kısa bir süre sonra. "Kim olmak istiyorsan seçersin, sonra o gibi davranmaya başlarsın. Zaman alır. Bir ton paranın da yardımı olur, tabii."

Paris, Jimmy'nin fark ettiğinden çok daha iyi anlıyordu bu yeniden doğuş kavramını.

People makalesinde Paris'ten sadece son kısımda bahsediliyordu ve kısa paragraf sadece üç bilgi veriyordu. Paris ve Jimmy yoga dersinde tanışmışlardı, bir yıl sonra Hawaii'de evlenmişlerdi ve Paris, Jimmy'nin cinayetiyle suçlanıyordu.

Bu üç şeyden sadece ikisi doğrudu. Paris ve Jimmy yoga dersinde tanışmamışlardı. Bu, herkese anlatmayı kabul ettikleri hikâyeydi. Tam olarak yalan olmasa da tamamen gerçek de değildi.

Ocean Breath yeni yerine ilk taşındığı zamanlardı ve Paris, Jimmy Peralta'yı ilk geldiğinde tanımamıştı. Kimse tanımamıştı. Bol bir şort ve atlet giymişti. Kolunun altındaki mat ve gözlerine kadar çekilmiş bir beyzbol şapkası ile sıcak yoga salonunun loş ışıkları altında, herhangi bir öğrenci gibi görünüyordu.

Dersin ortalarına doğru, Paris yeni öğrencisinin zorlandığını fark etti. Sıcaklık kırk iki dereceye ayarlanmıştı ve bir saat süren dersten çıkabilmenin anahtarı su içmekti. Jimmy'nin su şişesi boştu. Bayılabileceğinden endişelenen Paris, onun yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol etmek istemişti.

Karanlık odada yüz yüze geldiklerinde ve onun kim olduğunu fark ettiğinde kalbi durdu. Ünlü olduğu için değil, *daha önce* tanıştıkları için. Farklı bir hayatta, yirmi yaşındayken, Golden Cherry'de dansçılık yaptığı zamanlarda. Jimmy, o dönem Toronto'da bir film çekiyordu. Birkaç saatlerini birlikte geçirmişlerdi ve sonra bir daha hiç görüşmemişlerdi.

Eğer Jimmy onu hatırladıysa bile, bunu belli etmemişti. Paris'in ona uzattığı dolu su şişesini aldı. Paris, ona pozlarını dü-

zeltmesinde yardımcı olurken göz temasından kaçınmayı başardı. Dersin ardından, Jimmy ona Henry ile yan yana durdukları resepsiyon masasının yanından teşekkür etti. Henry, sonunda Jimmy'yi tanıdı ve hayran hayran konuşmaya başladı.

Bir ay süren derslerden sonra, Jimmy, Paris'e kahve ısmarlamayı teklif etti. Normalde stüdyonun erkek üyelerinin davetini geri çevirirdi ama bu kez kabul etti. Bir blok ötede, Green Bean kafeye gittiler ve köşedeki bir masaya oturdular. Jimmy, şapkasını çıkarmamış ve sırtını odaya dönmüştü.

"Geçen ayı seni nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışarak geçirdim," dedi Jimmy alçak bir sesle. "Ama şimdi hatırlıyorum. Toronto, değil mi? Striptiz kulübü? Sanırım Şampanya Odası'nda biraz vakit geçirmiştik."

Paris, yanaklarında beliren sıcaklığı hissetti, onu ele veren bariz bir işaretti. O anda yalan söylemek istese bile söyleyemezdi. "Artık o kişi değilim."

"İnsanlar bunu söylediklerinde genelde mecazi anlamda söylerler. Ama senin gerçekten kastettiğini görebiliyorum. Ve inan bana, anlıyorum. Ben de o kişi değilim artık." Jimmy'nin gözleri ciddiydi. Bir komedyene göre oldukça ciddi olabiliyordu. "Ben de kendimi yeniden yarattım."

Benim gibi değil.

"O zamanlar çok fazla kullanıyordum," dedi Jimmy. "Hayatımın büyük parçalarını zar zor hatırlıyorum. Neden bilmiyorum ama seni hatırlıyorum. Ve eğer o zamanlar seni rahatsız eden bir şey yaptıysam... Eğer sana, bilirsin, istemediğin bir şeyi zorla yaptırdıysam--"

"Beni zorlamadın." Paris, onun cümleyi bitirmesini istemedi, çünkü bu kelimeleri yüksek sesle söylemesini istemiyordu. "Saygılıydın. Ve ben bir yetişkindim."

"Ucu ucuna."

"Yirmi yaşındaydım," dedi Paris. "Ontario'da yasal içki içme yaşımdan bir yıl fazla. Seni rahatlatır mı bilmiyorum ama sen ayık olmasan da ben hep ayıktım." Kahvesini aldı, ellerinin titrediğini fark

etti ve tekrar masaya bıraktı. "Toronto'dan ayrıldığımda o hayatı da geride bıraktım. O hayatla gurur duymuyorum. Hatta tam tersi."

Jimmy'nin parlak mavi gözleri Paris'in gözlerine sabitlenmişti. "Seni üzdüm."

"İyiyim."

"Zannettiğinden daha fazla anlıyorum," dedi Jimmy. "Senin hoşlanmadığın bir önceki versiyonun olabilir. Benimse birden fazla. Ama burada seninle oturan bu versiyonum, gerçekten sevdiğim bir versiyon. Ve stüdyodan kovularak bunu mahvetmek istemiyorum. Sen, bugüne kadar gördüğüm en iyi yoga eğitmenisin."

"Kaç tane yoga eğitmenin oldu?" diye sordu Paris, merakını gizleyemeyerek.

"Evlat, ben Los Angeles'lıyım. En az iki düzine eğitmenim oldu. Ama en kötüsü, Rafael adında bir adamdı. Her zaman terliydi. Hiç vücut kılı yoktu ve sürekli küçük kırmızı cankurtaran şortları giyerdi. Neyse, bir gün bacağımı kaldırmama yardım ederken üstüne düştüm. İkimiz de birbirinin üstünde kayan, ıslak, tuzlu foklar gibiydik..."

Paris kahkaha attı. Ve bir saat boyunca durmaksızın gülmeye devam etti, ta ki stüdyoya geri dönme vakti gelene kadar.

Sonraki birkaç ay boyunca, kahveler öğle yemeklerine, öğle yemekleri ise akşam yemeklerine dönüştü. Jimmy onu Chateau Ste. Michelle şaraphanesinde birkaç açık hava konserine götürdü. Barenaked Ladies (Paris'in çocukken en sevdiği gruplardan biriydi) ve Frankie Valli & the Four Seasons (Jimmy, Frankie'yi şahsen tanıyordu) bunlardan bazılarıydı. İkinci konserden sonra Paris, Jimmy'yi öptü. Yaş farkı yirmi dokuz olsa da bu, dünyadaki en doğal şeymiş gibi hissettirdi.

"Onun benim için fazla yaşlı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Paris, ertesi sabah Henry'e. "Dürüst ol. Kötü mü duruyor?"

"Tatlım, o *Jimmy Peralta*." Henry gözlerini devirdi. "Seni güldürüyor olması bile onu kaçırmamana yeter. Emekli olmuş olsa da hâlâ çekiciliğini koruyor."

“Ne çekiciliği?”

“O çekicilik. Onu özel kılan şey.” Henry, Paris’in yüzündeki kafa karışıklığını görünce güldü. “Son zamanlarda hiç olmadığı kadar mutlusun, P. Fazla düşünerek kendini sabote etme. Güzel şeyleri hak ediyorsun. Onu da hak ediyorsun.”

Bu, dile kolaydı. Paris, iyi şeylere, işlerin kolay yürümesine, insanların nazik olmasına alışık değildi. On üç yaşındayken, Deborah ona, bazı insanların zorluklarla dolu bir hayata doğduğunu ve işlerinin o hayattan tırmanarak çıkmak olduğunu söylemişti.

Veya Paris’in sonradan öğrendiği gibi, başka biri olabilirdiniz.

Dergiyi geri dönüşüm kutusuna attı. Ona ihtiyacı yoktu, adamla yaşamıştı. Zaten *People*’ın kullandığı fotoğraf, evlerinin şöminesinin üstünde çerçeveli olarak duruyordu.

* * *

Beş gündür Emerald Otel’de kalıyordu ve avukatından tek bir haber bile almamıştı. Elsie *hâlâ* avukatı mıydı, ondan bile emin değildi. Paris’e polisin evindeki incelemeleri bitirdiğini, artık eve dönebileceğini arayıp söyleyen Hazel olmuştu.

Kibirli otel müdürü onun gitmesinden memnundu. Hatta bir araba servisi bile ayarlamıştı. Girerken kullandığı arka kapıda siyah bir Lincoln Town Car bekliyordu. Şoför, Paris’in ayak bileğindeki monitöre dikkatle bakmış ama bu konuda kibarca hiçbir şey söylememişti. Ta ki Paris’in sokağına dönene kadar. Karşılarında kameralarla dolu bir kalabalık vardı.

Neyse ki Town Car’ın camları koyu renkti. Kalabalık, tutuklandığı sabahkinden bile daha büyüktü. En azından haberlerde gördüğü sarı polis şeridi artık yoktu. Dışarıdan bakıldığında, evde herhangi bir şey olduğu anlaşılmıyordu. Ama içeride onu neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Manzaranın diğer tarafta olduğunu onlara birinin söylemesi lazım,” dedi şoför, dikiz aynasından ona bakarak. “Peki, nasıl

yapmak istersiniz? Ayak bileğinizdeki monitörle görüntülenmek istemediğinizi tahmin ediyorum. İsterseniz garajınıza doğrudan girebilirim, evin içine bağlanan bir kapınız varsa tabii.”

Paris’in kim olduğunu net bir şekilde biliyordu ama bu durum onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

“Harika olur,” dedi Paris. “Garaj kapılarını telefonumdan açabilirim.”

Şoför arabayı evin garajına doğru yanaştırdı. Paris yeni iPhone’una dokunarak evin Wi-Fi ağına bağlanmaya çalıştı. Otelde geçirdiği son iki günü, polisin elinde olan eski telefonundaki tüm ayarları yenisine kopyalamakla geçirmişti. Ama uygulama bir türlü çalışmıyordu. Giriş yapmıştı, ancak evdeki donanım çevrimdışı görünüyordu. Polis, sistemi devredışı bırakmış olmalıydı.

“Uygulamayı çalıştıramıyorum,” dedi Paris, hayal kırıklığıyla. “Çok üzgünüm ama kodu doğrudan klavyeye girmenizi rica etsem çok mu zahmet olur? Size yüklü bir bahşış vereceğime söz veriyorum.”

“Şifre nedir?” diye sordu, dönüp ona bakarak. Paris dört haneli numarayı söyledi ve şoför göz kırptı. “Zaten senin için yapardım ama çocuklarım var, bahşışı geri çevirmem.”

Şoför arabadan çıkar çıkmaz flaşlar patladı. Paris, adının bağırıldığını duyabiliyordu. *Paris! Paris! Eve dönmek nasıl bir his? Jimmy’yi para için mi öldürdün?* Şoför hızla kodu girdi ve arabaya geri döndüğünde biraz korkmuş görünüyordu.

“Vay canına. Şimdi Kardashian’ların nasıl hissettiğini anlıyorum.”

Bu, birinin Kardashian’lara yaptığı ikinci göndermeydi ve Paris bu benzetmeden hoşlanmasa da Kardashian’ların da hoşlanmayacağından emindi.

Şoför arabayı garaja sokup Jimmy’nin Cadillac’ı ile Paris’in Tesla’sının arasına park etti, ardından motoru kapattı. Hiçbir talimat beklemeden dışarı çıkıp duvardaki düğmeye bastı. Garaj kapısı yavaşça kapanırken, dışarıdaki gürültüyle birlikte gınıışı

da kayboldu. Paris derin bir nefes verdi. Şoför, eşyalarını eve taşımasına yardım etti. Otel, araç servisini ödediği için Paris, şoförün banka hesabına yüz dolar gönderdi.

Şoför gülümseyerek Paris'e kartvizitini uzattı. "Eğer bir gün özel şoföre ihtiyacın olursa ara. Gidişat böyle devam ederse, ben-
ce ihtiyacın olacak."

Paris, garaja bağlanan kapıdan eve girdi. Sadece elini dışarı uzatarak şoförü çıkabilmesi için garaj kapısını açma düğmesine bastı. Kapı tekrar kapandığında derin bir rahatlama nefesi verdi. Artık evindeydi.

Etrafta gözle görülür bir değişiklik yoktu ama ev ağartıcı ve narenciye kokuyordu. Paris mutfak masasındaki her zamanki yerine oturdu. Her şeyin normal olduğunu neredeyse hayal edebilirdi. Pencereden arka bahçeye baktığında, Jimmy'nin domates fideleriyle uğraştığını, havuzdan yaprakları ağla topladığını veya ızgarada tavuk pişirdiğini görmeyi bekliyordu.

Ama Jimmy burada değildi. Jimmy bir daha asla burada olmayacaktı.

Onun eski Sony kasetçaları hâlâ her zamanki yerinde, tezgâhın üzerinde duruyordu. Yanındaki düzenli yığılmış kasetleri karıştırdı. Kocası, üç tane aynı model taşınabilir teybe sahipti; biri burada, biri ofisinde ve biri de üst kattaki banyosundaydı. Evlendikten kısa bir süre sonra, bunlardan biri bozulmuştu, bu yüzden Paris, Jimmy'ye kaset çalar yerine CD çaları olan, Bluetooth ve MP3 girişi olan yepyeni bir teyp almıştı.

Birkaç hafta sonra onu hâlâ kutusunda, garaj raflarından birinde bulmuştu. Eski teyp ise tekrar çalışır duruma gelmişti çünkü Jimmy, Zoe'ye onu tamir ettirecek bir yer buldurmuştu.

"Alınma," dedi Jimmy, Paris'e. "Bu müzik setlerini seksenlerden beri kullanıyorum ve onlara çok bağlıyım." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, teknoloji berbat, evlat. Her zaman en iyisi eski yöntemdir."

Paris hiç alınmamıştı. Jimmy neyi seviyorsa onu seviyordu ve Paris, onu değiştirmek için evlenmemişti.

Rasgele bir kaset seçip teybe yerleştirdi. Düğmeler o kadar gevşekti ki oynatma tuşuna basmak neredeyse hiç çaba gerektirmemişti. Sesi sonuna kadar açtı. Lynyrd Skynyrd'ın "Free Bird" şarkısının açılış melodileri hoparlörlerden süzülürken, sanki Jimmy yine oradaydı, mutfakta onunla dans ediyordu. *Eğer yarın buradan gidersem, beni hâlâ hatırlar mıydın...*

Boğazında birikmiş bir hıçkırık o kadar yoğundu ki geri yutmak imkânsızdı. Bu kez bunu yapmaya çalışmadı. Hıçkırıklar o kadar hızlı ve şiddetli geldi ki midesine fiziksel acı veriyordu, tüm vücudu sarsıldı ve nefes alamayacakmış gibi hissetti.

En son bu şekilde ağladığında, daha bir çocuktuktu. Annesinden teselli bekleyerek ona uzanmıştı ama Ruby yerinden kımıldamamış, sigarasını içmeye devam etmiş, kızına sanki yeni ezdiği bir hamamböceğiymiş gibi tiksintiyle bakmıştı. *Şimdi mi ağlayacaksın? Gerçekten mi? Beni mi kızdırmaya çalışıyorsun?*

Paris omzunda bir el hissetti ve irkildi. Başını kaldırdığında Jimmy'nin asistanını –eski asistanını– üzerinde dikilirken gördü.

"Geçti," dedi Zoe. "Geçti, Paris. Bırak gitsin. Ben buradayım. Her şey yolunda."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zoe ona bir kutu mendil uzattı ve Paris gözyaşlarını silmek ve burnunu temizlemek için bir avuç dolusu çekti. Resmen yüz­süz­lük edip buraya gelmişti. Birincisi, Paris'e katil demişti. İkincisi, kovulmuştu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Paris, nihayet düzgün konuşabildiğinde. "Artık burada çalışmadığını unuttun mu? Nasıl içeri girdin?"

"Kapı zilini çaldım ama kimse açmadı, kodum hâlâ çalışıyordu. Sadece burada bıraktığım birkaç eşyayı almaya geldim." Zoe duraksadı. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

Zoe, mutfak masasının köşesine oturdu. "Çok, çok üzgünüm—"

"Hayır."

"*Lütfen*, Paris." Zoe'nin yüzü acıyla doluydu. "Önce seninle konuşmam gerekiyordu, biliyorum ama benim açımdan bakmaya çalış. Jimmy'yi küvette gördüm, seni yerde, sonra usturayı fark ettim ve *her yer* kan içindeydi... her şey o kadar kötü görünüyordu ki korktum ve 911'i aradım. Eğer biraz düşünme fırsatım olsaydı, ona zarar vermeyeceğini bilirdim. Onu sevdiğini biliyorum. Onunla parası için evlenmediğini biliyorum."

"Ah bak, hâlâ buradasın," dedi Paris.

"Jimmy için on beş yıl çalıştım." Zoe başını ovuşturdu, kahverengi saçları sallanıyordu. "Son iki karısını da tanıdım ve ba-

şından beri neden onunla birlikte oldukları açıktı, bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Sonuncusunun, ondan *hoşlandığını* bile sanmıyorum. Seninle tanıştığımda senin de onlar gibi olacağını düşündüm. Ama değildin. Sen farklıydın. Ondan gençsin, evet, ama bağımsızsın. Bir işin var. Kendi kurduğun bir iş. Ve birbirinize nasıl baktığınızı görebiliyordum. Birbirinizi seviyordunuz, ama aynı zamanda gerçekten, gerçekten birbirinizden *hoşlanıyordunuz*.”

Paris’in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve hemen sildi. “Peki o zaman seninle neden hiç anlaşımadık?”

“Çünkü beni sevmiyorsun,” dedi Zoe basitçe. “Beni hiç sevmedin.”

Paris ona dik dik baktı. “Bu doğru değil.”

“Benim onu kullandığımı düşündün, tıpkı benim de senin öyle olduğunu düşündüğüm gibi. Jimmy’yi neden Los Angeles’tan buraya kadar takip ettiğimi, emekli olmuş bir adam için neden çalışmaya devam ettiğimi anlamadığınızı biliyordum. Ama Jimmy... bana aileden biri gibi davrandı. On sekiz yaşında şarkıcı-söz yazarı olmak için Los Angeles’a taşındım. Çok safmışım. Üç ay içinde beş parasız kaldım.”

Zoe başını eğdi ve hafifçe gülümsedi. “Ama sonra Jimmy beni işe aldı. Başta sadece faturaları ödemek için bir yoldu ama iş fena değildi. Sahneye çıkacağım zamanlarda bana izin verirdi. İlk demomu kaydettiğimde stüdyo masraflarımı ödememe yardım etti. O dönemler Jimmy’yi tanıımıyordun ama zamanının yüzde doksanında tam bir pislikti. Ama kalan yüzde onunda cömert ve destekleyiciydi.”

Paris, Jimmy’nin çirkin tarafıyla ilgili birçok hikâye duymuştu. Bu tarafını kendisi kısa bir zaman önceye kadar hiç görmemişti.

“Yedi yıl önce, dibe vurduğunda, bu işin içinden çıkabileceğini düşünmemiştim.” Zoe’nin sesi yumuşaktı. “O kadar karanlık bir yerdeydi ki ona yardım etmeye çalışan herkese saldırıyordu. Sanki sahip olduğu her köprüyü yakmaya kararlıydı ve nere-

deyse başarılı da oldu. Herkes onu terk etti. Menajeri işi bıraktı, ajansı onu bıraktı, hatta Elsie bile bir süre onun aramalarına cevap vermeyi kesti. Kimse daha fazla dayanamadı ve onları suçlamadım. Ama ben kaldım. Onu yalnız bırakmaktan korktum. Sonunda temizlendi, emekliliğini ilan etti ve ben ona Seattle'a geri taşınmasında yardım ettim. Sonra da... kaldım."

Paris, Zoe'nin geçmişini ilk kez duyduğunu fark etti. Diğer kadını yargılamakla o kadar meşguldü ki onu tanımaya çalışmamıştı bile. Tıpkı eskiden insanların kendisine yaptığı gibi. Bu düşünce Paris'in içinde bir utanç dalgası yarattı.

"Jimmy seni tanıdığında, yeniden hayata döndü," dedi Zoe, hafif bir gülümsemeyle. "Ve yeniden şakalarını yapmaya başladığında hep olmak istediği kişi olmuştu: ayık *ve* komik. Quan aradığında, itiraf etmeliyim, bunu yapmasını istedim. Materyali o kadar iyiydi ki bunu herkesin duyması gerektiğini düşündüm. Ama baskının onu yeniden kullanmaya iteceğini bilmeliydim. Hepsi benim suçum."

"Yani biliyordun?" dedi Paris, inanamaz bir sesle.

Zoe başını salladı ve çöktü.

"Onun tekrar uyuşturucu kullandığını *ben* nasıl öğrendim biliyor musun?" Paris'in sesi öfke doluydu. "Elsie toksikoloji raporunda ne olduğunu söylediğinde. Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

Zoe'nin yüzü iyice çöktü. "Onu sadece bir kez gördüm, soyunma odasında, ikinci gösterisinin son performansından hemen önce. Bana bunun sadece bir kerelik olduğunu, sadece önündeki bir saati atlatmak için olduğunu söyledi. Benden sana söylemememi istedi. Sonra sahneye çıktı ve harika bir performans sergiledi. Sanırım hayatının en komik ânıydı. Onu bir daha kullanırken görmedim." Başını çevirdi. "Ama bu, kullanmadığı anlamına gelmez."

Paris o gece orada, seyircilerin arasındaydı. Austin City Limits sahnesinin spot ışıkları altında Jimmy, âdeta bambaşka birine dönüşmüştü, komedi dehası tüm ihtişamıyla sergileniyor-

masından sen sorumlu değilsin. Onun hayatını kurtarmak senin görevin değildi.”

Zoe’nin gözleri yeniden yaşlarla doldu.

“Seni o şekilde kovduğum için gerçekten üzgünüm,” dedi Paris sessizce. “Aslında, seni *kovup kovamayacağımı* bile bilmiyorum. Sen onun için çalışıyordun, benim için değil.”

“Ben Peralta Productions için çalışıyordum. Ki sanırım o da artık sana ait,” dedi Zoe derin bir nefes alarak. “Paris... Mirasla ilgili hiçbir şey bilmediğime yemin ederim. Jimmy’nin bana bir şey bırakacağını hiç düşünmemiştim. Quan ile anlaşma imzaladığında zaten bana bir prim vermişti ve bunu kabul ederken bile suçluluk duymuştum. *Onlar ona* geldiler, ben sadece görüşmeleri ayarladım ve sözleşmeler konusunda yardımcı olması için Los Angeles’ta bu işlere bakan bir avukat buldum. Bunun dışında yaptığım her şey sıradan asistan işiydi: takvim düzenlemeleri, seyahat rezervasyonları, e-postalar. Bana ne kadar bıraktığını duyduğumda şok oldum.”

“Sana inanıyorum,” dedi Paris ve gerçekten inanıyordu.

“Elsie’den haber aldın mı?” diye sordu Zoe.

Paris başını iki yana salladı. “Beni otelin önüne bıraktığından beri ondan bir şey duymadım. Şu an bir avukatım olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Benimle en son iletişime geçtiğinde otelde kalman için bazı şeyler almamı istemişti. O zamandan sonra da ulaşmaya çalıştım ama geri dönmedi. O da beni pek sevmiyor,” dedi Zoe küçük bir kahkaha atarak. “Ama istersen sana yeni bir avukat bulman için yardım edebilirim. Birkaç kişiyle konuşabilirim.”

“Bunu yapar mısın?” dedi Paris, rahatlamış bir şekilde. “Seni tekrar maaşa bağlayabilirim.”

Zoe elini salladı. “Hayır. Artık kendi yoluma gitmenin zamanı geldiğini düşünüyorum. Ama bir arkadaş olarak yardım edeceğim.”

Birbirlerine çekingen gülümsemelerle baktılar.

“Hey,” dedi Paris. “Gitmeden önce akıllı ev sistemini düzeltebilir misin? Yeni telefonumda çalışmıyor. Bağlantı kesilmiş olabilir.”

du. Bir insanın en iyi yaptığı işi, herkesten daha iyi yaptığını izlemekten daha heyecan verici bir şey yoktur.

Ancak, içindeki şeytanlar yüzeyin hemen altında pusuya yatmıştı. Paris bunun farkındaydı ve giderek daha da fazla endişeleniyordu. Jimmy'nin hafıza kayıpları daha da sıklaşıyordu ve Paris ne derse desin, Jimmy doktora gitmeyi reddediyordu. Ne zaman bu konuyu açsa tartışıyorlardı.

"Sen yoga konferansındayken, Jimmy'nin o hayır etkinliği vardı, biliyorsun," dedi Zoe. "Sahneye çıkmadan önce ayıktı, bundan emin oldum. Esprileri komikti ama sunumda bir şeyler eksikti ve finalde esprinin vurucu kısmını kaçırdı. Sonrasında o kadar üzüldü ki tek istediği eve gitmek ve prova yapmaktı. Yanında kalmam gerekirdi belki ama çok sinirliydi, küçük şeylere bağırıp duruyordu; neden daha fazla kaset siparişi vermemişim, neden işimi doğru düzgün yapamıyormuşum... Bu tarz şeyler."

Zoe tamamen çöktü, omuzları titriyor, gözyaşları içinde hıçkırıyordu. Paris, mendil kutusunu ona doğru itti.

Paris, Jimmy'nin öfkesine maruz kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Özellikle de tedavisi olmayan bir hastalığı olabileceğini kabullenmekte zorlanan birinden gelen öfkeye. Jimmy'nin annesini yavaş yavaş öldüren, parça parça onu bitiren aynı hastalık, annesinin geriye sadece bir kabuğunu bırakmıştı. Evliliklerinin başlarında, Jimmy annesinin Alzheimer hastalığından bahsetmişti ve Paris onun gözlerindeki dehşeti ve acıyı görmüştü.

"En kötü düşmanımın başına bile gelmesini istemem," demişti Jimmy. "Tam anlamıyla lanet olası bir kâbus."

Zoe'ye gerçeği anlatma vakti gelmişti.

"Beni dinle," dedi Paris. "Jimmy'nin hafızasıyla ilgili sorunları vardı. Resmi bir teşhis yoktu çünkü doktora gitmeyi reddediyordu ama ben erken bunama belirtilerini fark ettim. Quan anlaşmasını riske atmak istemediği için kimseye söylemememi istedi. Ama Zoe, o hasta olmasa bile onun uyuşturucu kullan-

“Benim telefonumda da çalışmıyordu.” Zoe ayağa kalkıp kaşlarını çatı. “Şirketi arayıp sistemi sıfırlamalarını isteyebilirim, ama teknik olarak Jimmy yönetici olduğu için benimle konuşmayabilirler.” Mutfakta etrafa göz gezdirdi. “Şu an için iyi misin? Buzdolabını doldurdum, yemek yapmak istersen malzemeler var.”

“İyiyim,” dedi Paris. “Sadece... Bu gece nerede uyuyacağımı bilmiyorum. Üst kata çıkabilir miyim, emin değilim.”

Jimmy’nin kendi kanıyla dolu küvetteki görüntüsü zihninde belirdi.

“Suç mahalleri için uzmanlaşmış bir temizlik şirketi çağırdım,” dedi Zoe. “Bu sabah evin tamamını temizlediler, Jimmy’nin odası da dahil. Eve geldiğinde... rahatsız olmanı istemedim.”

Paris, bir anda diğerkadına sarılmak için öne atıldı. Bu kişiyi nasıl bu kadar yanlış yargılamış olabilirdi? Sonuçta, insanların onu olmadığı biri gibi tanımalarının nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu. Paris için bu durumdan kaçmanın tek yolu, yeni biri olmaktı. Ancak, bu artık bir seçenek değildi.

On dokuz yıl önce olduğu gibi bir yangın çıkarıp kaçamazdı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Paris olmayı hiç planlamamıştı. İşler sadece bu şekilde gelişmişti.

Sahte ölümünün gerçekleştirdiği gece diğerlerinden farksız başlamıştı, ancak o gece işe gitmeyi gerçekten dört gözle bekliyordu. Golden Cherry, haftalardır yılbaşı partisini duyuruyordu ve elli dolarlık giriş ücreti, bir içecek ve gece yarısında şampanya ikramını kapsıyordu. Bu, tüm kızlar için büyük para kazanılacak bir gece olacaktı.

Joey, Cherry’de ilk kez sahneye çıktığında neredeyse kusuyordu. O âna kadar hayatı boyunca yabancı erkeklerin bakışlarından uzak durmak için elinden geleni yapmıştı ama birdenbire, neredeyse çıplak sayılacak kadar kısa bir elbisenin içinde ana salonda çalışıyordu. Neyse ki, hızlı öğrenen biriydi. Zamanla bu durum normalleşmişti, hatta keyifli bir hâl almıştı. Kulüpte, tamamen kontrol ondaydı. Hiç kimse onun izni olmadan ona dokunamıyordu ve bu, şaşırtıcı bir şekilde güçlendirici bir deneyimdi.

İşin sırrı Joey değil, *Ruby* olmaktı.

Bir yıl sonra, kulübün en çok kazananlarından biri hâline gelmişti. Egzotik dansçı olarak geçirdiği sürenin kısa sürmesini beklemişti ama acele etmeye gerek görmüyordu. Kazandığı para fazlasıyla bağımlılık yapıcıydı.

Joey, vardiyası için otobüsten indiğinde Cherry’nin önünde çoktan bir sıra oluşmuştu. Üzerinde kocaman “1999” yazan pavyetli bir silindir şapka takmış bir adam onu fark edip, “Mutlu

lanet olası yıllar!” diye bağırdı. Joey onu görmezden gelip doğrudan Juniors’a yöneldi.

Kapının üzerindeki ziller Joey’nin girişini haber verdiğinde, “İşte en sevdiğim Filipinli fantezim,” dedi Fitzroy gülümseyerek. “Seni yılbaşı gecesi çalıştırıyorlar ha, Joey?”

“Son çağrıya kadar çalışıyorum ve aç karnına ayakta kalamam,” dedi. Menüyü ezbere biliyordu ve siparişini verip Fitzroy’a on dolarlık bir banknot uzattı. Fitzroy ona dört adet madeni bir dolar geri verdi ve Joey, birini bahşiş kavanozuna attı. Dans etmeye başlamadan önce, paket siparişine bahşiş vermek aklına bile gelmezdi. Ama artık geliri tamamen müşterilerin cömertliğine bağlıydı, bu yüzden herkese bahşiş bırakıyordu.

Küçük restorandaki üç masa da doluydu, bu yüzden yemeğini beklemek için dışarı çıktı. Cherry’nin önündeki sıra daha da uzamıştı ve kapıda Chaz’ın çalıştığını gördü. Bu mesafeden bile dev gibi görünüyordu. Boyu bir doksan beş olan ve kolları âdeta yıkım toplarına benzeyen Chaz, konu yatağa gelince şaşırıcı derecede nazikti. Onu sevdiği için böyleydi, bunu biliyordu. Çünkü bir keresinde ona, onu sevdiğini söylemişti ama Joey aynı şekilde karşılık vermeyince bir daha bahsetmemişti. İlişkileri sadece cinsellik üzerineydi, Chaz onun erkek arkadaşı değildi. Ama onun öyle olmasını istediğini Joey biliyordu.

Chaz, gergin görünen genç erkeklerden oluşan kalabalık bir grubun kimliklerini kontrol etmek için acele etmiyor, her ehliyeti küçük bir el feneriyle inceliyordu. Neredeyse her zaman sahte kimlik kullanan on dokuz yaşın altında biri olurdu ama hepsi geçer not aldı. Sıradaki grup öne çıktığında, Joey tamdık birini gördü. Kalbi bir an durdu. Uzun boy, aynı kıvrıkcık saçlar, aynı keçi sakal. Ama sonra adam döndü ve Joey yüzünü daha iyi görebildi. Drew değildi.

Tabii ki değildi. Drew, Simone’la birlikte Vancouver’daydı.

Ev arkadaşlarının batı yakasına taşınmasının üzerinden sadece bir yıl geçmişti ama Joey’ye sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Striptiz kulübü hayatı böyleydi. Bir yıl on yıl gibi gelebilir

ve seni yaşlandırırđı. Kendine dikkat etmezsen otuzuna geldiğinde yaşı bir kadına dönüşürdün. Joey'nin kırklarında sandığı dansçı Sugar'ın aslında yirmi sekiz yaşında olduğunu öğrenmesi gibi. *Yirmi sekiz!* Joey, sekiz yıl sonra hâlâ Cherry'de dans ediyor olursa, göle atlayıp kendini boğardı.

Paket servisi penceresi açıldı. "Söylesene Joey," dedi Fitzroy, ağzı düğümlemiş beyaz plastik poşeti ona uzatırken. "Yeni yıl kararın ne?"

Bir an düşündü. "Bir ayağı çukurda diğeri muz kabuğunda olan, yaşı, zengin bir adamla evlenmek."

Fitzroy kahkahalarla güldü. "Umarım bu gece karşılaşsın. Kendine dikkat et, tamam mı? Mutlu Yıllar, tatlı kız."

"Mutlu Yıllar, Fitz."

Joey, Cherry'nin arka girişine çıkan ara sokağa doğru yürürken sıradaki adamlardan biri, "Hey, geyşa kız!" diye bağırdı. Bu adam altın rengi plastik bir taç takıyordu. "O montun altında ne var, Çin bebeği mi? Beni uzun süre sevmeni istiyorum."

Müşterilerin kulüp içinde kızlara sarkıntılık etmesi bir şeydi, ama burada, vardiyasına başlamadan önce, kaldırımında böyle davranmak, bir tür yazısız kuralları ihlal ediyordu. Ve on saniyede üç Asyalı klişesi? Bu bir rekor olmalıydı. Her neyse, para ödedikleri sürece *içeride* hangi Asyalı olmasını istiyorlarsa o olurdu.

Bunu ona Mae öğretmişti.

"Çinli, Koreli ya da her ne sanıyorlarsa sanmaları kimin umurunda," demişti Mae, ilk tanıştıkları gece. Kulüpteki tek Asyalı dansçılar olarak –ve ikisi de Filipinliydi– hemen berbat çocuklukları üzerinden bağ kurmuşlardı. Mae, on beş yaşında evden kaçmadan önce birkaç farklı koruyucu ailede yaşamıştı. "Buraya gelen adamların çoğu farkı bile bilmiyor, bilseler de umurlarında değil. Senin işin onları eğitmek değil, para kazanmak. Git, parayı kazan, kaltak."

Bu gece büyük para kazanılacaktı ve gece henüz gençti.

Kulübün personel girişine yaklaşırken içeriden gelen müziğin yankılarını duyabiliyordu. Arka kapıda, müşterilerin gizlice

içeri girmesini engellemek için her zaman bir fedainin durması gerekiyordu ama şu an kapı boştu. Joey kapı kolunu çekti ve bambaşka bir dünyaya adım attı.

* * *

“Merhaba, kızlar,” dedi Joey, dışarıdan getirdiği yemek poşetini soyunma odasının ortasından geçen uzun makyaj masasında boş bir yere koyarak. Sırt çantasını yere bıraktı ve montunu çıkardı. “Herkes nerede?”

“Sahneye çıktılar bile.” Cowboys’ amigo kız kostümü giymiş, yaşı belli olmayan platin sarısı saçlı Dallas, iki sandalye ötede dikkatle takma kirpiklerini takıyordu. “Bu gece büyük gruplar geliyor. Para, para, para.”

“Yeter ki yılanlaşmasınlar,” dedi masanın diğer ucundan Candie. Bu, yeni Candie’ydi, yani -ie ile biten. Eski Candy ise -y ile bitiyordu ve o, meme estetiği yaptırıp şehir merkezindeki Brass Rail’de çalışmaya başlamıştı. Zengin müşteriler, daha iyi bahşişler. “Ve umalım ki hepsi taş olmasın. Geçen perşembe ev ücretinden sonra bana kalanla bebek bakıcısının parasını zar zor ödeyebildim.”

Joey, kulübün dilini öğrenmek için biraz zaman harcamıştı. Başkasının kucak dansını izleyen bir müşteri yılanlama yapıyordu. Taş olanlar ise tüm gece içkisini ağır ağır içen ve kucak dansı için ödeme yapmayan adamlardı. Ev ücreti ise dansçıların çalışmak için kulübe ödedikleri paraydı.

Joey hesap yapmıştı. DJ, fedai ve diğer çalışanlara verdiği bahşişleri ve ev ücretini hesaba kattığında rahat bir yaşam sürdürebilmek için haftada en az altı yüz dolar kazanması gerekiyordu. Striptizci olmak pahalıydı.

Neyse ki Joey bundan çok daha fazlasını kazanıyordu. Normal bir gecede, video dükkânında asgari ücretle çalıştığı za-

-
- Dallas Cowboys, Dallas – Fort Worth bölgesinde bulunan profesyonel bir Amerikan futbolu takımıdır. Amigo kızları Amerika çapında üne sahiptir.-çn

manlardaki kazancının yaklaşık beş katını elde ediyordu. İyi bir gecede? Bunun iki katı. Striptizci olmak kârlıydı.

“Bir çizik ister misin?” diye mırıldandı Dallas, elinde küçük bir kokain şişesi tutarak. “Yeni stok yaptım.”

“Yok, iyiyim.” Joey, köpük yemek kabını açtı ve mis gibi baharatlı tavuk kokusu yayıldı. “Ve o şeyi herkes gidene kadar sakla. Cherry seni öldürür.”

“İğrenç, bu koku da ne böyle?” diye bir ses duydu ve başını kaldırınca Savannah adında bir dansçının, vücuduna parfüm sıkarak yemeğine tiksintiyle baktığını gördü. “Bunu burada yememelisin. Koku berbat.”

“Hayır, sen kokuyorsun,” dedi Destiny hızla, kahverengi tenine kendi hazırladığı simli losyonu sürerken. Joey’nin çantasında da aynı karışımdan vardı. İçerisinde sadece kokusuz Jergens losyonu ile bir milyoncudan alınan altın simin karışımı vardı. Sahne ışıklarının altında teninizi parlatıyordu. Bu gece gözleri parlak mavi olan Destiny’nin gözleri parladı. “Ucuz parfümle beş dolarlık bir fahişe gibi kokuyorsun.”

“Bu Liz Claiborne,” dedi Savannah, alınıp bir kez daha parfüm sıktıktan sonra kapağını kapatarak.

Elbette Cherry’nin bir insan kaynakları departmanı yoktu, bu yüzden dansçılar cahilce yorumlar için kendi sıfır tolerans politikalarını oluşturmuşlardı. Ama Joey o gece keyifliydi, bu yüzden olayı görmezden geldi. Savannah yalnızca bir hafta önce başlamıştı ve yakında yanlış kişiye yanlış bir şey söylerse başına ne geleceğini öğrenecekti.

“Bu yeni kızlar çok aptal,” dedi Destiny, Savannah dışarı çıktıktan sonra. “Şimdi taptaze ve on dokuz yaşındaki göğüsleriyle çiçek gibi olabilir ama bir yıl içinde meme ameliyatı için para biriktiren bir kokain bağımlısı olacak.” Dallas’ın omzuna dokunarak dışarı çıktı. “Alınma, kızım.”

Cherry’de, hepsi “kızlar” olarak anılıyordu. Dallas bile yaşı otuz beş ile elli arasında değişiyor gibi görünse de hâlâ bir kızdı. Ve Destiny haksız değildi. Bu iş seni değiştiriyordu, mecburdu,

yoksa burada uzun süre dayanamazdın. Burada çalışan hiç kimse, lise kariyer danışmanının sorularını doldururken "striptizci"yi kariyer hedefi olarak belirlememişti. Farklı geçmişlerden gelseler de Golden Cherry'de dansçı olarak çalışmayı kimsenin beklemediği evrensel bir gerçektir.

Cherry, hayatın planlandığı gibi gitmediğinde vardığın yerdi. Kötü bir şey olmak zorunda değildi, ama gerçekten harika bir şey de değildi.

Fedailerden biri kafasını soyunma odasından içeri uzattı. "Hey, Betty."

"Defol git, Rory," dedi Dallas. "Erkekler giremez."

"Betty'ye bir saniye ihtiyacım var," dedi fedai. "Hey, Betty. Betty."

Joey, ağzı tavuk dolu bir şekilde ona döndü. "Üzgünüm, yanlış Asyalı striptizci."

"Lan." Rory, Joey'nin yüzünü görünce hayal kırıklığıyla içini çekti. "Betty bu gece gelecek mi biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Filipinli telepati yeteneğim şu an çalışmıyor."

Yanındaki Dallas kısık bir şekilde güldü. Rory gittikten sonra, Joey ona gülümseyerek döndü ama diğer dansçının gülmediğini fark etti. Dallas'ın burnuna doğru bir kokain çizgisi gidiyordu.

"Peki, nereden buldun bunu?" Joey, kimsenin etrafta olmadığından emin olmak için arkasına baktı. "Bu şeyi kulüpte yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Cherry seni kovar."

"Betty ayarladı," dedi dansçı, mavi kısa üstünün içinde göğüslerini düzelterek. Çok zayıf olduğu için göğüs implantları vidalanmış (Dallas bile böyle diyordu) gibi duruyordu ama ona yakışıyordu. Sahneye çıktığında, üstünü çözdüğünde, göğüsleri dışarı fırlardı ve her seferinde yüksek bir alkış alırdı. "Ama bu partiye fazla bir şey karıştırmışlar. İki vuruşta bile pek etkisini hissedemiyorum. Normalde daha iyisini bulurdu."

Joey iç çekerek yemeğini bitirdi. Mae'yi birçok kez kokain satmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama parası dans etmekten bile iyiydi. İkisinin kişilikleri tamamen zıttı -Joey sakinliğin ta

kendisiydi, Mae ise fırtına- ve Mae'ye ne yapacağını söylemek imkânsızdı. Yine de birbirlerini dengeliyorlardı ve arkadaşlıklar anlamlı hâle gelmişti. Birkaç ay önce tamamen anlık bir kararla, ikisi de kelebek dövmeleri yaptırmışlardı, bu da kulüpteki insanların onları daha da karıştırmasına sebep olmuştu. Herkes onlara birbirlerine benzediğini söylüyordu ama Mae ve Joey bunu bir türlü göremiyorlardı.

Ancak son zamanlarda Mae ile karıştırılmak Joey için bir sorun hâline gelmişti. Mae'nin erkek arkadaşı Kan Kardeşler çetesinin bir üyesiydi ve Mae artık kulübün ana uyuşturucu satıcısıydı. Herkese istediği şeyi ayarlayabiliyordu. Kokain en çok talep edilen uyuşturucuydu çünkü dansçıların bütün gece ayakta kalmasını sağlıyordu.

Joey, Mae'nin erkek arkadaşı Vinh -namıdiğer Vinny- ile ilk kez, bir gece iş çıkışı Mae'yi almaya geldiğinde tanışmıştı. Vinny'nin ne kadar ufak tefek olduğuna şaşırılmıştı, en fazla bir atmış boyunda, üç beden büyük gelen kot pantolon ve kapüşonlu içinde kaybolan sıska bir çocuk gibi duruyordu. Tüm gün Nintendo oynayan bir genç gibi görünüyordu, hakkında duyduğu gangster hikâyeleriyle hiç uyuşmuyordu. Mae, Vinny'nin çete içinde yaptığı şiddet dolu, çılgınca şeyleri Joey'ye anlatırken sesi gurur ve korku arasında gidip gelirdi. Görünüşe göre Vinny'nin ağabeyi, Kan Kardeşler çetesinin üst düzey üyelerinden biriydi ve ondan daha da betardi.

Mae, birkaç kez işe morluklarla hatta bir keresinde burkulmuş bir bilekle gelmişti. Joey endişesini dile getirdiğinde, Mae omuz silkip "Ben de ona vuruyorum," demişti. "Bu yüzden vücut makyajı icat edildi." Joey, kaç kez Mae'yi Vinny'den ayrılmaya teşvik etse de arkadaşı o noktaya kendisi ulaşmak zorundaydı. Joey, eğer Mae bunu yeterince hızlı yapmazsa, Vinny'nin onu öldüreceğinden endişe ediyordu.

Ancak Vinny her zaman kibardı. "Seni görmek güzel, Joey," derdi ve eğer o gece Chaz'la eve gitmiyorsa, o ve Mae, modifiye edilmiş arabasıyla onu eve bırakmayı teklif ederlerdi.

"Kızlar," komut veren bir ses soyunma odasının kapısında yankılandı. Yanında oturan Dallas sıçrayıp kokain şişesini avucunun içine gizledi. Joey yukarı bakmasına bile gerek kalmadan bunun Cherry olduğunu biliyordu.

"Hey, Cherry," dedi Joey, sahte kirpiklerine ince bir tutkal hattı sürerken. "Zamanında hazır olacağım."

"Sahneden sonra VIP'ye çık, tamam mı?" Cherry, Joey ile konuşuyordu ama gözleri Dallas'a odaklanmıştı. "Sekiz kişilik bekârlığa veda partisi grubu, dışarıda gördükleri seksi Asyalı kızı istemişler. Betty hâlâ ortalıkta olmadığından, bu sensin demek ki."

Joey, elindeki kirpik şeridini yapıştırmak için tutkalın biraz yapışkan hâle gelmesi gerektiğinden onu salladı. "Bir bekârlığa veda partisi mi? Yılbaşı gecesi mi?"

"Yılbaşı günü düğünü, yarın öğleden sonra," diye omuz silketti Cherry. "Para babaları gibi durmuyorlar, ama öyle olmaya çalışıyorlar. Şampanya Odası'nı sordular."

Şampanya Odası? Joey, Dallas'la bakıştı. Şampanya Odası'nda iki saat geçirmek bir kıza en az bin dolar kazandırabilirdi.

"Sarı saçlı amigo kız da lazım mı?" diye umutla sordu Dallas.

"Hayır," diye karşılık verdi Cherry, dikkatini tamamen Joey'ye vererek. "Hey, Betty'yle hiç iletişime geçtin mi? Bu, peş peşe kaçırdığı ikinci vardiyası. Onu kovmak istemiyorum, en azından iyi olduğunu öğrenene kadar."

"Ah, Cherry, onu kovma," dedi Dallas. "Tamam, biraz dağınık ama müşteriler onu seviyor."

"Seninle mi konuşuyordum?" diye sertçe çıkıştı patron.

"Birkaç gündür konuşmadım," dedi Joey. "Ama eğer hastaysa, onunla ilgilenecek ev arkadaşları var. Yarın ona bakabilirim."

Cherry'nin bakışları yeniden Dallas'a döndü. "Dallas, o burnundaki umarım yüz pudrasıdır. Hazırlanmayı bitir ve dışarı çık."

"Görmek istedikleri sadece benim popom değil," diye akıllıca cevap verdi Dallas ama burnunu sildi ve eşyalarını dolabına

koymak için ayağa kalktı. Soyunma odasından çıkmadan önce, “Gerçekten kızım, bu işi *bir şey* almadan nasıl yapıyorsun anlamıyorum,” dedi.

Çok kolay, diye düşündü Joey. Makyajını bitirdikten sonra altın rengine sahip elbisesini giydi ve stilettolarını ayağına geçirdi. Boy aynasında kendine baktı. Ona bakan Ruby’ydi.

Sadece annem olduğumu hayal ediyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kapı zili onu uyandırana kadar Paris uyuyakaldığını fark etmemişti. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı –evde mi? Hapiste mi? Toronto’da mı?– ama sonra sokakta bağırان fotoğrafçıları duydu ve hatırladı. Seattle’daydı. Jimmy ölmüştü. Cinayet suçlaması. Avukatsız.

Kapı zili tekrar çaldı, ardından bir tekme sesi duyuldu. Her kimse, oldukça ısrarcıydı. Paris, telefonundaki akıllı ev uygulamasını yeniden denedi ama kapı kamerası ve diğer her şey hâlâ çalışmıyordu. Yavaşça kapıya yürüyüp eski usul kapı deliğinden baktı. Yüzüne kamera doğrultan bir muhabir ya da paparazzi-den çekiniyordu.

Elsie’ydi.

Kapıyı açıp hızla kenara çekildi, kadın içeri doğru iterek geçti. Arkasından flaşlar patladı, sorular bağırıldı. Elsie’nin elinde bir karton kutu, üstünde evrak çantası ve onun da üstünde Taco Time’dan bir paket vardı. Omzundaki çantadan bir şişe şarap görünüyordu.

“Akbabalar,” dedi diğer kadın, kapıyı ayağıyla kapatarak. “Hemen kilitle.”

Paris kapıyı kilitledi, ardından yemek paketini ve evrak çantasını yere düşmeden önce aldı.

Elsie karton kutuyu yere bıraktı. “Kapının önündeydi. Jimmy’nin postası. Postane buraya yönlendirmiş olmalı.”

Paris ona baktı. "Sana da merhaba."

"Sonra konuşuruz, önce yemek." Elsie, Paris'in elindeki yiyecek poşetini ve evrak çantasını alıp mutfığa yöneldi. "Şarap getirdim."

Paris, Jimmy'nin hayranlarından gelen postaların durduğu kutuya baktı. Kapının girişinde çok sıradan görünüyordu. İçinde Ruby'den gelen başka bir şantaj mektubu olacağından hiç şüphesi yoktu. Annesi, Jimmy'nin öldüğünü artık biliyor olmalıydı, bu da mirastan haberdar olduğu ve kızının birinci derece cinayetle suçlandığını bildiği anlamına geliyordu.

Armut dibine düşermiş değil mi anne?

* * *

Elsie ve Paris mutfakta oturup yemek yediler. Paris daha yarısına bile gelmeden, Elsie ikinci kadeh şarabını doldurdu. Ancak tacoları bitirdiklerinde, Paris onun ağladığını fark etti. Fakat bu, Paris'in eve ilk geldiğinde yaşadığı gibi yoğun ve şiddetli bir ağlama değildi. Elsie'nin gözyaşları, hafif bir yağmur gibi sessiz ve uzun süreliydi.

Ama yas, nasıl gösterilirse gösterilsin, hep aynıydı.

"Jimmy sana hiç lise mezuniyet balomuzdan bahsetti mi?" Elsie'nin sesi hıçkırıklarla doluydu.

"Sadece lisede sevgili olduğunuzu söyledi," dedi Paris, ona fazladan bir peçete uzatarak. "Baloya birlikte gittiğinizi varsaydım."

"Aslında gitmedik," dedi Elsie, gözlerini silerek. "Balo haftasından önce büyük bir kavga ettik ve ayrıldık. Birisi, Jimmy'nin Maggie Ryerson'la flört ettiğini söyledi bana. O, amigo kızdı. Büyük göğüsler, enerjik hâller, işte o tiplerden. Jimmy inkâr etti ama ona inanmadım. Bu yüzden beni terk etti. Yıkılmışım."

Paris sandalyede geriye yaslanıp onu dinledi.

"Mezuniyet balomu asla kaçırmazdım," diye devam etti Elsie. "Bu yüzden benden hoşlandığını bildiğim Fred adında bir çocuğa bana eşlik etmesini söyledim. Spor salonuna girdiğimizde kimi gördüm dersin? Jimmy, Maggie Ryerson'la."

Paris başını salladı. "Tam bir pislik hareketi bu."

"Onu görmezden gelmeyi başardım, eğlenmeye çalıştım. Ama sonra koridorda gizlenirken buldum onu. Maggie onu terk etmişti, otoparkta ailesinin nefret ettiği Angelo DeLuca ile öpüşürken yakalamıştı. Maggie, baloya Angelo ile gidebilmek için Jimmy'yi paravan olarak kullanmıştı, böylece ailesi öğrenmeyecekti. Bunu hak etmişti, ama yine de ona acımadan edemedim. Balodan birlikte ayrıldık ve Dick's'e hamburger yiyip milkshake içmeye gittik. Sonra buraya, Kerry Park'a geldik ve banklarda oturup şehrin ışıklarını izledik."

"Fred'e ne oldu?"

"Sanırım bu da beni bir pislik yapıyor," dedi Elsie, bakışlarını kaçırarak. "Kerry Park her zaman en sevdiğimiz yerdi. Buraya gelip konuşur, planlar yapar, hayal kurardık. O gece hava soğuktu ve Jimmy smokininin ceketini omuzlarıma koydu. Elbisemle uyumlu olması için açık maviydi ama hiç balo fotoğrafımız olmadı." Gülümsedi, gözleri uzaklara daldı. "Onu geri isteyip istemediğimi sormuştu. Tabii ki evet dedim."

Paris içinde küçük bir kıskançlık hissetti. Bunun nedeni Elsie'nin Jimmy'nin eski sevgilisi olması değildi, bunu zaten biliyordu. Asıl sebep, Elsie'nin Jimmy ile paylaştığı bir geçmişin olmasıydı. Paris'in asla sahip olmadığı bir şey. Paris, kocasını sadece üç yıldır tanıyor-du. Elsie ise Jimmy'yi elli yıl. Arkadaşlık, kahkahalar, hikayeler ve yalnızca o kadar zamanı paylaşan iki insanın anlayabileceği özel şakalar vardı aralarında. Elsie, Jimmy'nin hayatının her dönemine tanıklık etmiş, onun tüm iniş çıkışlarında yanında durmuştu. Paris, Jimmy'nin karısı olmuştu ama belki de Elsie, onun ruh eşi olabilirdi.

Bu kayıp... dayanılmaz olmalıydı. Paris, kendini düşünmekle o kadar meşguldü ki Elsie'nin ne kadar acı çekiyor olabileceğini hiç düşünmemişti. Elsie, en yakın arkadaşı Jimmy'yi o kadar çok sevmişti ki karısını savunmak için devreye girmişti, oysa Paris'i kurtlar sofrasına atmak için her türlü hakka sahipti.

"Hikâye burada bitmiyor," dedi Elsie, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Mezuniyetten bir gün sonra Jimmy aradı, geleceğini

söyledi. ‘Konuşmak’ istediğini söyledi.” Parmaklarıyla havada tırmak işareti yaptı. “Kendi kendime ‘İşte bu. Evlenme teklif edecek,’ diye düşündüm. O zamanlar, lise bittikten hemen sonra evlenmek oldukça yaygındı. Yani, verandada onu bekliyordum, güzel bir elbise giymiştim, saçlarımı kıvırmıştım, hazırdım. Sonbaharda başlamak üzere Brown Üniversitesi’ne kabul edilmiştim ve evlenirsek, Jimmy benimle Rhode Island’a gelebilirdi, çünkü üniversiteye gitmeyi düşünmüyordu.”

“Babasının eski pikap kamyonetiyle geldi ve kasanın eşyalarıyla dolu olduğunu gördüm. Arabadan indi, yanıma yürüdü ve ‘Bebeğim, Los Angeles’a gidiyorum,’ dedi. Aynen böyle. İlk başta yanlış anladım ve ne zaman döneceğini sordum. Geri dönmeyeceğini söyledi. Vedalaşmaya gelmişti. ‘Bir sonraki sefer beni gördüğünde, *Tonight Show*’da olacağım,’ dedi. O piç kalbimi paramparça etti.”

“Ah, Elsie,” dedi Paris.

“Ve ne oldu dersin, tam on yıl sonra oradaydı, tıpkı dediği gibi Johnny Carson’la sohbet ediyordu. Kahrolası herif.” Küçük bir kahkaha attı. “Evet, Jimmy tam bir pislik olabiliyordu. Hayatında ne istediğine dair tünel görüşü vardı ve eğer bir şey buna engel olursa, inanılmaz zalim olabiliyordu. Aşırı bencil biriydi, bu yüzden hiçbir evliliği uzun sürmedi ve tüm eski eşleri ondan nefret ediyordu. Bu yüzden ben de bazen ondan nefret ettim. Ama hepsini ona yükleyemem. Sorunlarını gönüllü olarak ben çözdüm. Onun pisliklerini temizleyebilmek için nereye ihtiyacı varsa oraya uçtum, onun adına özürler diledim. Beni içermeyen bir sonraki büyük şey gelene kadar, beni sadece bir boşluk doldurucu olarak kullandığı zamanlar olduğunu biliyordum.”

Elsie yeniden pencereye baktı. “Ama sonra bir şeyler değişti. Dibe vurdu. Temizlendi. Emekli olacağını duyurdu ve buraya geri taşındı. Bu kez her şey *farklıydı*. O da farklıydı. Daha sakin, pişmanlık duyan, hassas biriydi. Terapiye gidiyordu ve gerçekten çaba gösteriyordu. Yeniden yakınlaşmaya başladık... gerçekten çok yakındık. Belki de nihayet...” Paris’e doğrudan baktı ve

Paris onun ne demek istediğini açıkça anladı. "Sonra seni tanıdı."

Paris ne diyeceğini bilemedi. Tabii ki bunların hiçbirini bilmiyordu, çünkü Jimmy ona asla anlatmamıştı. Üç yıl önce yoga sınıfından sonra kahve içmeye gittiklerinden beri, Jimmy onu o kadar kararlı bir şekilde kovalamıştı ki bu süreçte başka birinin ezildiğini hiç düşünmemişti. Tıpkı Elsie'nin dediği gibi tünel görüşü vardı. Bu, Elsie'nin onu ilk tanıdığındaki davranışlarını açıklıyordu.

Aslında, her şeyi açıklıyordu ve Paris, sandalyesine yığıldı.

"Son yıllarının mutlu geçtiğine sevindim. En sonuna kadar. Seni gerçekten sevdi." Elsie, Paris'in elini hafifçe okşadı. "Her neyse, sana artık avukatın olamayacağımı söylemenin uzun soluklu girizgâhıydı bu."

Paris aniden başını kaldırdı. "Ne? Nasıl yani?"

"Panik yapma, birkaç telefon görüşmesi yaptım." Elsie şarabını bitirdi. "Yarın saat on birde Sonny Everly adında bir avukat uğrayacak. Yirmi yıllık duruşma deneyimi olan mükemmel bir ceza avukatı."

"Tamam," dedi Paris yavaşça. "Anlıyorum. Bana Jimmy'e sadakatinden dolayı yardım ediyordun ama eğer en ufak bir ihtimalle bile bunu benim yapmış olabileceğimi düşünüyorsan--"

"Sebep bu değil." Elsie kadehini masaya koydu ve Paris'in gözlerinin içine baktı. "Sonny'den devralmasını istememin sebebi, kendimi paslanmış hissetmem. Senin duruşmanı gerektiği gibi idare edemedim. Yeni vasiyetname karşısında hazırlıksız yakalandım ve bu duruma fazla yakın olmamdan kaynaklandı. Başka herhangi bir avukat olsa, ilk bakacağı şey bu olurdu ama Jimmy'nin başka bir avukata gidip yeni bir vasiyetname hazırlatacağı aklıma bile gelmedi. Bunu kaçırdım, bu da demek oluyor ki ceza işlerine tekrar girmemem gerekiyor. Sonny'nin ellerinde çok daha iyi olacaksın."

"Sonny bana daha düşük bir kefalet aldırabilir miydi?"

"Muhtemelen hayır ama--"

"O zaman işini yapmışsın, Elsie," dedi Paris. "Ve minnettarım. Ama onu karşılayabileceğimden emin değilim. Kefaleti

ödeyebilmek için neredeyse her şeyi teminat gösterdim ve o parayı geri alamayacağım." Sol elindeki pembe pırlantalı yüzüğüne baktı. "Sanırım alyansımı satabilirim. Ve Teslayı da çünkü Jimmy'nin arabasını kullanabilirim."

"Sonny'nin parasını ben ödüyorum," dedi Elsie. "Beraat ettiğinde, bana geri ödersin. Ama seni uyarmam gerek. Adam tam bir dallama. Ama şu anda ihtiyacın olan da bu. Korkmadan çamura batıp savaşıacak birine ihtiyacın var ve görünen o ki ben bunu ihtilaf davalarının dışındaki konularda nasıl yapacağımı unutmuşum."

"Teşekkür ederim," dedi Paris. "Sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum."

"Ayrıca Jimmy'nin son vasiyetini hazırlayan avukatı aradım ve bir kopyasını istedim. Firmanın itibarı kusursuz. Vasiyet geçerli."

"Bu benim için kötü haber," dedi Paris sandalyeye iyice gömülerek. "Bütün o para, beni suçlu gibi gösteriyor. Ve hayatımın geri kalanını dört metrekaresel bir hücrede geçireceksem, zengin olmanın ne anlamı var ki?"

"Dürüst olmanı istiyorum," dedi Elsie. "Mahkemede Salazar'ın, Jimmy'nin uyuşturucu kullanmasının bir kerelik bir şey olabileceğini ima ettiğini hatırlıyor musun? Sana sormam gerek, Jimmy tekrar kullanıyor muydu?"

Paris içini çekti. "Zoe, bana ikinci özel gösterisinin çekimlerinde onu bir kez yakaladığını söyledi. Jimmy, ona bunun son performansı atlatmak için olduğunu ve bir kerelik bir şey olacağına söz vermiş. Zoe de bana söylememiş çünkü Jimmy'nin ona söylememesi için yalvardığını ve doğal olarak Zoe'nin Jimmy'e sadık olduğunu söyledi." Paris yere baktı. "Utanç verici ama fark etmediğimi söylemeliyim."

"Bu senin suçun değil. Jimmy, bağımlılığını gizlemekte yılların tecrübesine sahipti." Elsie kaşlarını çatı. "Zoe ile ne zaman konuştun?"

"Dün. Bana gelip, o gün yaptığı yargısız infaz için özür diledi. Şaşırtıcı bir şekilde, sinir bozucu olmadığı zamanlarda oldukça tatlı biri."

"Buna inanmıyorum," dedi Elsie, sesi düz ve duygusuzdu. "O Jimmy'ye fazla bağlıydı. Hangi işveren asistanına vasiyetinde beş milyon dolar bırakır? Açıkçası, vasiyeti değiştirme nedeninin Zoe olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Düşünsene: Zoe, Jimmy ile ikimizden de daha fazla vakit geçirdi. Hafıza kayıplarını fark etmemesi nasıl mümkün olabilir? Bence kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve bunu örtbas etti."

Paris bir an durup bunu düşündü. Jimmy ve Zoe arasındaki ilişki *gerçekten* de biraz yoğun ve aşırıydı. Asistanı, Jimmy'nin bağımlılık ve zihinsel sağlık sorunlarıyla ne kadar mücadele ettiğini herkesten daha iyi biliyordu. Tek seferlik bile kullanmanın tehlikeli olduğunu bilmesi gerekirdi ve gerçekten patronunu önemsiyorsa yapacağı en iyi şey bunu açıkça söylemekti.

Paris'in içine bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Zoe, onu dün kandırmış mıydı? Elsie çantasından en az iki düzine sayfası olan bir belge çıkardı. Sayfaları karıştırdı, ardından fosforlu kalemle işaretlenmiş bir paragrafta durdu. Mercan rengi ojeli tırnağıyla sayfayı işaret etti. "Bunu oku."

Bu, Jimmy'nin vasiyetiydi. Paris paragrafı dikkatlice okudu, burada Zoe Moffatt'ın beş milyon dolar miras alacağı yazıyordu.

"Tamam," dedi Elsie'ye. "Bunu zaten biliyorduk."

Elsie sayfaları yeniden çevirdi ve başka bir işaretlenmiş paragrafa geldi. "Şimdi bunu oku."

Bu, Jimmy'nin kurumsal hisselerinin detaylandırıldığı bölüm gibi görünüyordu ve çok fazla yasal terim içeriyordu, bu yüzden Paris'in anlaması biraz zaman aldı. Üç kez okuduktan sonra nihayet anladığında, ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Zoe Moffatt, Jimmy'nin Quan anlaşmasından elde edeceği kazançların *yüzde yirmisini* miras olarak alacaktır.

"Savcı, mahkemede Jimmy'nin karısı olarak ne kadar para alacağını abartarak anlattı," dedi Elsie. "Ama Zoe'nin beş milyon üzerine ek olarak ne alacağını hiç söylemedi. Salazar bunu bilerek yaptı çünkü konuyu karmaşıklaştırmak istemedi ve asıl şüpheli olan senden dikkati başka yöne çekmek istemedi."

Avukat öne doğru eğildi. "Herkes Quan anlaşmasının otuz milyon dolar değerinde olduğunu biliyor. Bunun yüzde yirmisi--"

"Altı milyon," dedi Paris, paragrafa bakmayı sürdürerek. "Ve üçüncü özel gösterim olsaydı, bir yüzde yirmi daha alacaktı. Ama o olmadan bile on bir milyon dolar alıyor."

Bu, kendi sözleriyle, Quan Jimmy'ye geldiği için pek bir şey yapmadığını ve yardım ettiği şeylerin çoğunun sadece "sıradan asistanlık işleri" olduğunu söyleyen biri için çok fazla paraydı.

"Jimmy ona ilk vasiyette ne bırakmıştı?" Paris, olan biteni anlamaya çalışırken sesi zayıfladı.

"Tek bir kuruş bile bırakmamıştı," dedi Elsie, yüzü ciddi bir hâl alarak. "Bak, Zoe'nin onu öldürdüğünü söylemiyorum çünkü kimsenin Jimmy'yi öldürdüğünü düşünmüyorum. Gerçekten Jimmy'nin intihar ettiğine inanıyorum, senin gibi. Ama Zoe, senin tutuklanmanı sağlayan kişi. Seni cinayetle suçlamak, insanları Jimmy'nin vasiyetini değiştirmesini sağlayan kişinin belki de Zoe olduğunu düşünmelerini engellemenin etkili bir yoluydu.

"Fakat özür diledi," dedi Paris şaşkınlıkla. "Gerçekten pişman görünüyordu."

Bir gün önce Zoe ile yaptığı konuşmayı kafasında tekrar tekrar sorgularken, bir an durdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu sonunda.

"Şimdi dinleniyorsun," dedi Elsie, kararlı bir sesle. "Yarın sabah Sonny ile yapacağın toplantı için geri geleceğim."

"Avukatım olmadığını sanıyordum."

"Değilim." Yaşlı kadın ayağa kalktı ve Paris, onu ön kapıya kadar takip etti. "Bir danışman olarak buradayım. Bir arkadaş olarak. Ve arkadaşın olarak sana şunu hatırlatacağım: Sonny'ye her şey hakkında tamamen dürüst ol. Olabildiğince şeffaf ol."

Elsie dışarı adımını attığında bir başka kamera flaşı patladı. Paris kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı.

Şeffaf mı? Hayatında ne zaman şeffaf olmuştu ki?

* * *

Ruby'den gelen en yeni mektup ne lavanta renkli bir kâğıttaydı ne de Sainte-Élisabeth, Quebec'ten postalanmıştı. Bu kez, sıradan beyaz bir zarf içinde gelmişti ve geri dönüş adresi Maple Sound, Ontario'ydu. Bu da tek bir anlama geliyordu.

Ruby Reyes resmen özgürlüğüne kavuşmuş durumdaydı.

Sevgili Paris,

Yaşadığın kaybın için en derin taziyelerimi ve yeni kazandığın servet için en içten tebriklerimi sunarım. Son gelişmeler ışığında, on milyonun artık uygun bir miktar olacağını düşünüyorum. Banka bilgilerimi aşağıda bulabilirsin.

Küllerinin durduğu kabı nihayet bulduğumu öğrenince mutlu olacaksın. Teyzen Flora'nın onu onurlu bir yere koyacağını varsaymıştım fakat anlaşılan seninle ilgili güzel anılara sahip değilmiş. Her halükârda, parayı aldıktan sonra küllerini sevgiyle göle saçacağım, böylece sonsuza dek huzur içinde denebileceksin.

Bu arada, kocanı sen mi öldürdün? Bana söyleyebilirsin. Sırrını saklarım. Yeterince ödüllendirildiğim sürece tüm sırlarını saklamaktan mutluluk duyarım.

En sıcak dileklerimle,

Ruby

Not: Geceleri o göletin kurbağaları vıraklarken, tüm yeri ateşe vermeyi hayal ediyorum. Sen bu işin uzmanısın. En iyi şekilde nasıl yapabilirim?

Ruby bir konuda haklıydı. Paris gerçekten ateş yakma konusunda iyiydi.

Bu kez mektubu mutfığa götürüp gaz ocağını açtı. Kâğıdın köşesini mavi aleve dokundurdu ve ateşin annesinin kelimelerini saniyeler içinde nasıl yuttuğunu izledi. İlk talebi bir milyondur. Sonra üç milyona çıktı. Şimdi ise on milyon. On milyon dolar. Gülünçtü ama aslında değildi. Ruby'nin istemekle kaybedeceği

bir şeyi yoktu. Paris'in ise bu durumu çözmezse kaybedeceği çok şeyi vardı.

Mektup parmaklarını yakacak kadar yanmadan önce Paris onu lavaboya bıraktı. Mektup tamamen yanıp kül olana kadar izledi, geriye sadece birkaç küçük yanık parça kalmıştı.

On dokuz yıl önce kendine daha fazla zaman tanımış olsaydı, Mae konusunda farklı davranabilir, başka bir plan yapabilir, başka bir yol seçebilirdi.

Ama bazen yeniden başlamak için her şeyi yakıp kül etmekten başka bir yol yoktu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Joey.”

Cherry’de kimse Joey’ye gerçek adıyla seslenmezdi ve müzik o kadar yüksekti ki ilk başta yanlış duyduğunu sandı. Cherry, Chaz ve Mae dışında, burada çoğu kişi onun gerçek adını bile bilmiyordu.

“Joey,” koridorun karanlığında süzülerek ses yeniden geldi. “Joey, buraya gel.”

Bu sefer kesin duymuştu ve döndüğünde Mae’nin erkek arkadaşını soyunma odasının yakınında duvara yaslanmış olduğunu gördü. Az önce sahne performansını bitirmişti ve VIP bölümüne gitmeden önce tekrar tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bekârlığa veda partisi talebi, Şampanya Odası fırsatları, büyük para kazanacağı bir gece olabilirdi.

“Vinny,” dedi Joey şaşkınlıkla. “Burada olman yasak. Burası sadece çalışanlar için.”

“Şşşş. Gizlice girdim, kimseye söyleme.” Vinny ona çocukça bir gülümseme attı.

Joey onu daha iyi duyabilmek için yaklaştı. Karşısındaki adamla, onun aslında olduğunu bildiği gangster kimliğini bağdaştırmanın ne kadar zor olduğuna bir kez daha şaşırdı. Vinny o kadar *küçüktü* ki on üç santimlik topuklu ayakkabılarıyla ona tepeden bakıyordu.

“Sevgilimi arıyorum,” dedi Vinny. “Soyunma odasına göz attım ama onu göremedim. Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Bu gece işe gelmedi,” dedi Joey. “Cherry hiç mutlu değil. Sen de mi onun nerede olduğunu bilmiyorsun?”

“Aradım, mesaj bıraktım ama geri dönmedi. Acaba beni terk etti de haber vermeyi mi unuttu diye düşünmeye başladım.” Vinny yine gülümsedi, az önce söylediklerine bakıldığında, garip bir gülümsemeydi bu. “Başka biriyle görüşüp görüşmediğini bilmiyorsundur, değil mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Joey hemen. Onun gülümsemesi Joey’yi tedirgin etmeye başlamıştı. “Seni seviyor, Vinny. Ama şimdi beni de endişelendirdin. Birini aramalı mıyız?”

“Kimi arayacağız?” dedi Vinny. “Biliyorsun, ailesi yok.”

Elini Joey’nin koluna hafifçe dokundurdu ve Joey geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Vinny’nin gülümsemesi artık sadece rahatsız edici değil, ürkütücü bir hâl almıştı. Bu gülümsemeyi iyi tanıyordu. Canavarlar, canavar olmadıklarını iddia ederken böyle gülümserlerdi.

“Belki sen bana yardımcı olabilirsin, Joey,” dedi Vinny. “Birkaç gün önce Mae’ye emanet olarak bir şey verdim ve onu geri almam lazım. Hem de bu gece. Sence nereye saklamış olabilir?”

“Üzgünüm, hiçbir fikrim yok,” dedi Joey, etrafa bakarak bir tanıdık yüz bulmaya çalıştı ama karanlık koridorda yalnızlardı. “Şey, gerçekten işime dönmem lazım, yoksa Cherry çok kızacak.”

“Tabii ki. Yoğun bir gecede rahatsız ettiğim için kusura bakma.” Vinny sırtını döndü ama Joey henüz rahatlayamadan, birden sanki aklına bir şey gelmiş gibi tekrar döndü. “Ah, şey. Mae’nin başka biriyle görüşmediğini söyledin ama bana yalan söylemiyorsun, değil mi, Joey? Yalan söylenmesinden pek hoşlanmam. Biliyorum ki siz kızlar hep konuşursunuz.” O aynı ürkütücü gülümseme yine yüzündeydi.

Joey, elinden geldiğince samimi bir gülümseme ile karşılık vermeye çalıştı. “Vinny, söz veriyorum. Mae sana asla ihanet etmez. Onun seni ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Ama gerçekte Joey böyle bir şey bilmiyordu. Mae de yaşıtları gibi ya sevgilisinden övgüyle bahsederdi ya da ondan şikâyet ederdi. Fakat fark şuydu ki Vinny aşırı şiddet kullanabilen biriydi. Joey bunu tam anlamıyla şu an fark etmişti. Vücudundaki her sinir ucu alarma geçmişti. Bu konuşmanın bir an önce bitmesi gerekiyordu, hem de hemen.

“Belki birini aramalıyız,” dedi Joey. “Polisi mesela. Kayıp ilan falan veririz?”

Polis kelimesi geçer geçmez, Vinny bir adım geri çekildi. “Yok, o kadar ileri gitmemize gerek yok. Sadece ona söyle, beni arasın. Gerçekten o emanetimi geri almam lazım. O ne demek istediğimi anlayacaktır.” Gülümsemesi hâlâ değişmemişti. “Mutlu yıllar, Joey. Gerçekten iyi para kazanmak istersen haber ver, sana bir ayarlama yaparım.”

Vinny arka kapıdan çıkarken soğuk bir hava akımı koridora doldu. Kapı hâlâ korunaksızdı. Joey duvara yaslandı, ayakta durabilmek için kendini zor tutuyordu. Bütün bedeni titriyordu. Soyunma odasında bir ankesörlü telefon vardı ve Mae’yi arayıp sevgilisinin onu aradığını söylemesi gerekiyordu. Mae, Vinny’nin ona bıraktığı neyse, onu hemen geri vermeliydi. Hem de derhâl.

Joey soyunma odasına girdi ve olduğu yerde donakaldı.

Tüm dolap kapakları açıldı. Herkesin eşyaları yere saçılmıştı. Bütün kilitler kesilmişti.

Joey’nin içgüdüleri doğru çıktı. Uzun zaman önce öğrenmişti ki eğer örümcek duyuların harekete geçiyorsa, etrafta kötü adamlar cirit atıyor demektir.

* * *

Mae’ye hem evindeki telesekreterine hem de cep telefonuna bir mesaj bıraktıktan sonra Joey zihnini toparlamaya çalışarak üst kata doğru yol aldı. VIP talebi önemli bir şeydi.

Golden Cherry’de üç ayrı bölüm vardı, bu da temelde üç farklı ödeme düzeyi anlamına geliyordu. Cherry’nin müşteri-

lerinin çoğu, akşamlarını ana katta geçirirdi; sahne gösterilerini izler, o sırada odada çalışan kızların ilgisinden faydalanırlardı. Çoğu dansçı, her gece bu alanda yer alırdı ve amaçları, müşterileri bir kucak dansı almaya ikna etmektir. Ana katta tam çıplaklık yasaktı, bu yüzden eğer masanızda bir dans istiyorsanız, dansçı G-string'ini çıkarmadan durmak zorundaydı. G-string'in altını görmek istiyorsanız, odanın arka tarafında belirlenmiş bir alana geçmeniz gerekirdi. Kucak dansları, şarkı başına sabit on dolardı ancak bahşişler teşvik edilirdi. Cherry'de hiçbir şey bedava değildi ve kurallar her yerde asılıydı:

Fotoğraf veya video çekmek yasak

Dokunmak yasak

Saat başı minimum iki içki

Kulübün ikinci katında bulunan VIP bölümündeki kurallar farklıydı. Giriş ücreti olan elli dolar doğrudan bar hesabına eklenirdi. İçkiler ve hizmet genellikle daha kaliteliydi. Kucak dansları, yan duvar boyunca sıralanan yarı özel kabinlerde yapılırdı ve dokunmaya izin verilirdi ancak sadece dansçı tarafından, sadece kıyafet üzerinden ve sadece o teklif ettiğinde. Bahşişler beklenirdi. Ne kadar çok ödeme yaparsanız, dansçı o kadar uzun kalır ve o kadar çok görme fırsatınız olurdu.

VIP bölümünün en arkasında ise kadife bir perde ile ayrılmış üzerinde mor neon ile *Şampanya Odası* yazan alan vardı. Perde, her zaman bir güvenlik görevlisi tarafından korunurdu ve perdeyi aşmak için iki yüz elli dolar ödemeniz gerekirdi. Bu sizi, tam ortasında bir sahne ve direğin bulunduğu oval şekilli odaya götürürdü. Odanın çevresinde bir düzine özel kabin vardı, her biri birer kanep ve tamamen kapanan bir perde ile donatılmıştı. Şampanya Odası'nda kurallar yoktu ve bir Şampanya kabininde olan her şey, dansçı ile müşterisi arasında bir pazarlık meselesiydi. Bir kızın orada bir gecede iki ila beş bin dolar kazanması nadir bir durum değildi. Ancak bu kadar para kazanmak için... ekstralara yapmaya istekli olmanız gerekirdi.

Başlangıçta, Joey kadife perdelerin ardında olan bitenler hak-

kında duyduklarından dehşete düşmüştü. Ancak Cherry’de çalıştığı süre uzadıkça, tüm bunlar o kadar da büyük bir mesele gibi görünmemeye başlamıştı. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değildin ve eğer kendini rahatsız hissedersen ya da fikrini değiştirirsen, her kabinde bulunan kırmızı bir düğme dışarıdaki güvenlik görevlisini çağırıyordu.

Müşterilerle içmek genellikle işleri kolaylaştırıyordu. Dallas ve Mae gibi bazı kızlar uyuşturucu kullanıyordu. Joey ise ne al-kole ihtiyaç duyuyordu ne de uyuşturucu kullanıyordu. Onun tek yapması gereken Ruby olmaktı.

İlk Şampanya kabini deneyimini yaşlı bir adamla yaşamıştı. Adam “Eğer istediğim yerlerine dokunmama izin verirsen, sana yüz dolar veririm. ” demişti.

“Tamam,” demişti Joey.

Üç şarkı sonra adam, “Eğer *benim* istediğim yerlerime dokunursan, sana iki yüz dolar veririm ” demişti.

“Üzgünüm, hayır,” diye yanıt vermişti Joey.

“Üç yüz,” demişti adam.

Joey başını sallamıştı.

“Beş yüz.”

Beş yüz dolar. Joey’nin ödemesi gereken kirası vardı. Market alışverişleri, televizyon, telefon, otobüs kartı, giysiler... Ve her gece işten eve döner dönmez üzerine eklediği bir miktar nakitle dolup taşan bir saklama yeri. Bu hayat sonsuza dek böyle olmayacaktı. Bu sadece şimdilik onun hayatıydı. Ve ne kadar çok kazanırsa, olması gereken yere o kadar hızlı ulaşabilirdi.

“Tamam” dedi ve gözlerini kapatarak Ruby’nin kontrolü ele almasına izin verdi. Ruby her zaman ne yapması gerektiğini bilirdi. Müşteri Joey’nin elini istediği yere götürdüğünde, Joey’nin aklı başka bir yerdeydi. O, Everest Dağı’nın zirvesindeydi. O, çimenli bir tepede, yıldızlara bakıyordu. O, sıcak bir günde sahilde, ayaklarının altında kum, yüzünde güneşin ısıcağıyla, sevildiği, güvende olduğu, özgür olduğu bir yerdeydi.

O gece, tek bir müşteriden bin dolar kazandı.

Ve ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştı. Çünkü karanlıkta, hiçbir şeyin önemi yoktu.

Karanlıkta, o şey hiç yaşanmamış gibiydi.

* * *

Joey, aptal altın taçlı adamı onu görmeden yarım saniye önce görmüştü ve göz göze geldiklerinde el salladı. Evet, dışarıdaki aynı aptal herif. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip masaya doğru salındı. Masada yedi kişi saydı, kendisiyle aşağı yukarı aynı yaşta, en fazla yirmili yaşlarının ortalarındaydılar. Sekiz kişi olacağı söylenmişti, yani biri henüz gelmemişti.

Altın taçlı adamın evlenecek kişi olduğuna emindi, bu yüzden dikkatini ona verdi.

“Yaşasın kral,” dedi ve masadaki adamlar kahkahalarla güldü.

“Kocaman montun altında bir güzellik yattığını anlamıştım, Çin bebeğim,” diye bağırdı Altın Taç, sesi müziğin üzerinden rahatça duyulurken gözleri Joey’nin bedeninde geziniyordu. Dizlerine vurdu. “Gel, kucağıma otur.”

“Dostum, öylece kucağına *oturamaz*,” diye yanındaki arkadaşı gözlerini devirdi. “Önce ona ödeme yapman lazım.”

Joey tacına dokundu. “Yarın büyük günmüş, öyle mi?”

“Yok be,” dedi sırtarak. “Onur konuğu bir telefon görüşmesi yapmaya gitti. Senin adın ne, Çin bebeğim?”

“Adım Ruby,” dedi Joey. “Ve doğru fiyat karşılığında, mücevherimi parlatmana izin veririm.”

Gülenlerin sesi odada yankılandı. Bu kadar aptalca bir lafın bu kadar çok ilgi görmesi her zaman onu şaşırtmıştı.

“Ben Jake,” dedi adam ve ardından masadaki herkesi tek tek tanıtmaya başladı. Joey için tamamen gereksizdi, kimseyi umursamıyordu ve isimleri hatırlaması da mümkün değildi. Adam başladığı yere geri dönene kadar adını bile unutmuştu.

* Ruby yakut anlamına da gelmektedir.-ç11

VIP kokteyl garsonlarından biri olan Fleur, bir tepsi dolusu shot getirdi. "On tane mi sipariş ettiniz?" diye sordu adamlardan biri. Yüzü boş bir ifadeyle Fleur'ün shotları masaya yerleştirilişini izlerken konuşması ağır ve peltek çıkıyordu. "Ama biz sadece sekiz kişiyiz." *Biz sadici sekiz kişiyiz.*

"İki tanesi hanımlar için," dedi Jack -ya da Jake miydi?- Joey ve Fleur'e shotlarını uzatırken. Ardından masadakilere sırtıp bir bakış attı. "Şerefe, lanet herifler."

Joey, Fleur ile bakıştı. Fleur omuz silkerek su gibi içkiyi tek seferde yuttu. Joey de aynısını yaptı, sıvı boğazını yakarak aşağı indi. Viskiye tiksindirici buluyordu. Tadı ve kokusu ona Tito Micky'yi hatırlatıyordu.

Ama bunlar Joey'nin anılarıydı ve bu gece Joey burada değildi.

Jack ya da Jake'in üzerine eğildi, neredeyse çıplak göğüsleri adamın yüzüne değiyordu. "Arkadaşını beklerken bir özel dans ister misin?" diye fısıldadı kulağına.

"Bu kadar acele etme, bebeğim," dedi adam sırtıp. "Önce ne alacağımı görmek istiyorum."

Cüzdanını çıkardı ve içinden bir yirmilik çıkartırken büyük bir gösteri yaptı. Her grupta, arkadaşlarına hava atmaya çalışan bir adam vardı. Joey, yirmiliği aldı ve bir kaşını kaldırdı.

"Tatlım, bu paraya elbisemi bile çıkarmam."

Masadaki bütün adamlar gülüştü. Joey, adamın bakışlarını yakaladı ve meydan okur gibi gözlerini ondan ayırmadı. Hepsi bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu.

Adam yirmiliği bir ellilikle değiştirdi. "Bununla ne alabilirim?"

Joey, tam şarkı değiştiği sırada adama gülümsedi. Prince'in "Kiss" parçası çalmaya başladı ki bu mükemmeldi. Şarkı sadece doğru tempoda değildi, aynı zamanda üç buçuk dakika sürüyordu.

Şov zamanı.

Jack ya da Jake'ten gözlerini ayırmadan vücudunu hareket ettirmeye başladı. İyi bir dansçı olmadığını biliyordu -Cherry

bunu se melerde açıkça belirtmişti– ama geçen yıl boyunca çok çalışarak kendini geli tirmi ti. Yine de bu pek  onemli değildi. Kulübün her yerinde çıplak kadınlar vardı ve hepsi gayet güzel dans edebiliyordu. Özel olan şey –müşterilerin daha fazlasını istedikleri şey– onlara nasıl *hissettirdi indi*.

Ve Ruby’nin uzmanlık alanı da tam olarak buydu.

Masanın etrafındaki adamların tezahürat ve alkı ları başlangıçta yüksek ve co kuluydu ama Ruby sahneyi ele geçirdikçe sesler uzaklaşmaya başladı. Joey’nin zihni kaymaya başladı. Eğer bu gece molaya çıkabilirse, molasında Mae’yi tekrar araması gerektiğini kendine hatırlattı. Cherry, soyunma odasındaki hırsızlık olayını   renmi ti ancak büyük para kazanılacak bir gece olduğu için polisi  a ırmayı reddetmi ti. Müşterileri korkutmak istemiyordu.

Jack ya da Jake’in elini baca ında hissetti ve dalgınca elini uzaklaştırdı. * yi deneme, adi herif. Ama elli dolar buna yetmez.*

Elbisesini çıkardı ve arkadaşlarının tezahüratları arasında, altın kuma ı adamın boynuna bir at ı gibi doladı. Ardından bikini üstünü çıkardı ve masanın üstüne fırlattı,    adam hemen üstüne atıldı. Sonra son viski shot barda ını, henüz gelmeyen damat için olan bardağı, g   slerine dökerek sıvıyı çıplak meme uçlarına sürmeye başladı.

“Tanrım,” dedi birinin sesi. “Bu çok ateşli.”

Ruby, Jack ya da Jake’in gözlerinin içine bakarak dilini üst du-da ının kenarlarında gezdirdi. G z bebekleri tamamen b y m   t  ve kuru  z me benziyorlardı, bu da ona market alışverişi yapması gerektiğini hatırlattı. G-stringini çıkardı ve artık boynundaki kolye ve topuklu ayakkabıları dışında tamamen çıplaktı. Jack ya da Jake’in kot pantolonunun üzerinden kabarıklı ı görebiliyordu, bu yüzden ona bakmamak için arkasını döndü. Yava  a –  nk  her şey yavaş yapılmalıydı–  ne doğru e ildi, ta ki saçları yere de ip ayak bileklerini kavrayana kadar. Kolyesinin ucu çenesine vurdu unda keyifle i  çekti. Bu, gerçekten harika bir hamstring’

* Hamstring kasları, uyluk bölümünün arka kısmında bulunan kas grubudur.- n

esnemesiydi. Cherry'nin tavsiyesiyle gücünü ve esnekliğini artırmak için yoga yapmaya başlamıştı ve birçok striptiz hareketinin aslında yoga pozları olduğunu fark etmişti. Şu anda, açık bacaklı öne eğilme pozu olan *prasarita padottanasana*'yı yapıyordu fakat çıplaktı ve kalçası birinin suratındaydı.

Ruby'nin bedeni yavaşça yukarı doğru kalkarken, Jack ya da Jake'in elleri hafifçe kalçalarına dokunuyordu ama bu sefer buna izin vermeye karar verdi. Prince şarkısı bitmek üzereydi ve ne kadar çok uyarılırsa, özel bir dansa o kadar çok istekli olacaktı. Bacaklarını ve merkez kaslarını kullanarak kendini tekrar yukarı doğru kaldırırken hareketlerini daha da çekici hâle getirdi. Yoga matında bile zor olan bu hareketi sert bir zeminde, midesinde viskiyle ve stiletto giyerek yapmak ayrı bir zordu.

Tamamen doğrulduğunda, onu gördü.

Banyoların bulunduğu koridordan çıkıyordu. Her zaman-ki gibi uzun ve inceydi, aynı tanıdık yürüyüş, elinde mavi bir Nokia cep telefonu. Loş ışıkta bile farklı görüldüğünü fark etti. Kıvrıkcık saçlar gitmişti, keçi sakal gitmişti, şimdi sinek kaydı tıraşlıydı ve saçları kısıydı. Kısa saçları, yüz hatlarını daha belirgin kılmıştı. Gözlükleri de yeniydi, dikdörtgen çerçeveli ve şık.

Ama bu, kesinlikle, tartışmasız *Drew*'du.

İlk içgüdüğü kaçmak, eğilmek ya da kendini masanın altına atmak oldu, yani Drew'un onu görmemesi için yapabileceği her şey. Ama ayakları ileri adım atmadı, başı başka tarafa dönmedi, elleri yüzünü kapatmadı. Orada öylece, tamamen çıplak, göğüsleri hâlâ viskiden ıslak, tamamen donmuş bir hâlde durdu.

Ve sonra, Drew onu gördü.

Bakışları gözlerinden göğüslerine, kasıklarına, bacağındaki yeni dövme kayıp ve tekrar yukarı çıkarken, yüzünden onu tanıdığının izleri okunuyordu. Tanıma yerini şoka, şok ise karışıklığa bıraktı. Eğer yer yarılıp açılrsa, oraya seve seve düşerdi. Çünkü şu anda Drew'un ona bakma şekli her şeyden daha kötüydü.

Drew onu görüyordu ve kaçacak bir yer yoktu, zamanı geri almak da imkânsızdı. Müzik o kadar yüksekti ki Drew'un adını

söylediğini duyamadı ama dudakları *Joey* kelimesini oluşturdu ve bu onu tamamen kendine getirdi. Bir anda Ruby gitmişti ve şimdi kendisi geri dönmüştü, striptiz kulübünde çıplak bir şekilde, son derece utanç verici bir hâlde. Bu, giyinik olduğunu sandığın ama bir odadaki herkesin önünde çıplak olduğunu fark ettiğin o endişe dolu rüyalardan biri gibiydi.

Fakat bu gerçekten yaşanıyordu ve uyanmanın bir yolu yoktu. Joey, kendi yarattığı bir kâbusun içinde hapsolmüştü.

Drew'un birkaç arkadaşı ona seslendi, oturması için işaret ettiler. Biri masadaki birçok sürahiden birinden ona bira doldurdu. Sonunda oturdu ama birayı geri itti. Bir başkası omzuna vurdu, elinde bir yirmilik sallayıp Joey'yi işaret etti. Drew başını kararlı bir şekilde salladı. Hayır, kucak dansı istemiyordu. Ya da daha doğrusu, *ondan* bir kucak dansı istemiyordu.

Bu sırada Jack ya da Jake kollarını Joey'nin beline sımsıkı dolamıştı, bu kadar sıkı bir sarılmaya normalde asla müsaade etmezdi. Ama şu an masanın karşısında, dünyada en çok sevdiği insana bakarken, dizlerinin titremeyeceğinden emin olamıyordu. Baş dönmesi vardı. Kulaklarında bir çınlama. Midesi bulanmaya başladı.

"Bebeğim, hadi Şampanya Odası'na gidelim," dedi Jack ya da Jake kulağına. Onun bedenini kendisine bastırdığını hissedebiliyordu. "Seninle baş başa kalmam lazım."

Hayır demek için ağzını açtı –çünkü kesinlikle yapamazdı, *Drew ona bakarken* arkadaşlarından biriyle o lanet Şampanya Odası'na gidemezdi– ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Joey, Jack ya da Jake'in onu grubun geri kalanından çekip kadirli kabinli, perdeli odaya götürmesine izin verdi. Şampanya'nın başlangıç fiyatının iki yüz elli dolar olduğu ve çok daha fazlasının teklif edildiği o odaya doğru ilerlerken, aklı tamamen durmuştu. Jack ya da Jake cüzdanını karıştırıp güvenliğe ödeme yapmaya çalışırken, Joey son bir kez arkasına baktı. Drew ile kısa bir göz teması kurdu ancak Drew gözlüklerini çıkarıp başka tarafa döndü.

Ne olduğunu anlamıştı. Sadece görmek istemiyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Geriye dönüp baktığında, Paris, o gece Drew'un onu eve götürürken utandırmak gibi bir niyeti olduğuna inanmıyordu. Drew şaşkın, mahcup ve üzgündü ve bu duygularını pek iyi ifade edemese de bunlar anlaşılır şeylerdi.

Ama şimdi olanlar farklıydı.

Paris'in yeni avukatı, kırklarının sonlarında, kel bir başa sahip, boğa gibi bir boynu olan ve dar kesim Lacoste golf tişörtünün kollarından fırlayan futbol büyüklüğünde kol kasları olan bir adam. Paris, Elsie onları tanıştırdığında biraz hayran kalmıştı. Sonny Everly'nin bu kadar çekici olacağını beklememişti.

Ve sonra konuştu.

Üçü, Paris'in demlediği kahveyi içip ve Elsie'nin getirdiği donutları yerken mutfak masasında oturuyorlardı.

"Hadi ama Paris. Gerçekten onunla neden evlendin?" diye sordu Sonny. İlk iki cevabından memnun görünmüyordu. "Hiçbir jüri gerçekten onu sevdiğine inanmayacak. Neredeyse otuz yaş daha büyük, bağımlılık geçmişi olan, neredeyse herkeşe karşı hıyarlık yapan bir adamdı. Tanıştığınızda resmi olarak modası geçmiş bir ünlüydü. Jürinin sizin ilişkinizi anlaması ve kaybın için sempati duyması lazım."

"Tanıştığımızda *emekliydi* ve senin bahsettiğin Jimmy versiyonunu tanımıyorum," dedi Paris, kollarını göğsünde kavuştur-

rak. Bu onun savunmacı görünmesine neden olduğunu biliyordu ama o an bunu umursamadı.

“Saçmalık. Sen bir geçim kapısı gördün ve ona yapıştın. Ya da baba kompleksin var. Belki de onun aklının gitmeye başladığını sezdin ve evlilik sözleşmesini iptal etmesi için onu ikna etmek için fazla beklemen gerekmeyeceğini düşündün.”

“Siktir git,” dedi Paris, sesi ateşliydi. Elsie’ye döndü, bu kadının da tam anlamıyla sıcak bir kişiliği olmadığını biliyordu ama Sonny’nin yanında bir eğlence gemisi direktörü gibi kalıyordu. Paris’e küçük bir omuz silkti. *Sana demiştim.*

“Hiçbiri değil,” dedi Paris. “Arkadaş olarak başladık ve yakınlaştık. Birbirimizi sevdik ve saygı duyduk–”

“Seks yaptınız mı?”

Paris’in yanakları alev alev yanıyordu. Yine Elsie’ye baktı, bu kez kadının gömleğindeki görünmez bir ipi didiklediğini gördü. Henry gibi sürekli başkalarının yatak odası aktivitelerine ilgi duyan ve tüm detayları isteyen birine bu soruyu yanıtlamak bir şeydi ama az önce tanıştığı bir adamla ve muhtemelen Jimmy ile kendisinden daha fazla yatmış bir kadınla bunu tartışmayı hayal bile edemezdi.

“Cinsel yaşamımız normaldi,” dedi.

“Performans göstermesi için herhangi bir ilaç yardımı gerekiyor muydu?”

“Bunun ne önemi var?” Paris, sert bir şekilde yanıtladı. “Bunun onun ölümüyle ne alakası var?”

“Her şeyle alakası var.” Sonny, ona doğrudan bakarak öne doğru eğildi. “Kısa süren, çok da normal olmayan evliliğinle ilgili her şey önemli. Savcı senin hayatını didik didik edecek, ilişkinizdeki tüm kusurları bulup seni mutsuz, bencil, servet avcısı bir katil olarak gösterecek. Yaşlı kocanı sadece para için öldürdüğünü iddia edecek. Şimdi bana daha çok şey söylersen, buna hazırlanmam o kadar kolay olur.”

“Jimmy yaşlı değildi. Ve ben onu öldürmedim. Sıradaki. Lanet olası. Soru.”

Sonny derin bir nefes aldı ve Elsie'ye baktı. "Sen bunları konuşmadın mı onunla?"

Elsie başını salladı. "Oraya kadar gelemedik."

Sonny sandalyede geriye yaslanıp kollarını yukarı kaldırdı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Paris bir keresinde bunun bir güç gösterisi olduğunu okumuştı. Genellikle erkeklerin, çevresindekilere üstünlüklerini sergilemek için bilinçsizce yaptığı bir hareketti.

"Paris, senin onu öldürüp öldürmemenin bir önemi yok," dedi Sonny ve geldiğinden beri ilk defa tamamen kaba olmayan bir tonla konuştu. "Dava açısından, bunu yapıp yapmadığın umurumda değil. Bu, seninle Tanrı'nın arasında. Önemli olan, jüriye satabileceğimiz bir hikâyeye oluşturup onların aklına bu *cinayeti işlemediğine* dair makul bir şüphe yerleştirmek. Mahkemede önemli olan, savcının kanıtlayabildikleridir ve ispat yükü onların üzerinde. Nico Salazar, jüriye senin kocanı neden ve nasıl öldürdüğüne dair olabilecek en mantıklı hikâyeyi kurmaya çalışacak."

"Ve Sonny'nin görevi bu hikâyeyi çürütmek," dedi Elsie. "Olayları delik deşik edecek, tanıkları güvenilmez kılacak, savcılığın sahip olduğu her delili üç farklı şekilde yorumlanabileceğini gösterecek. Ama kendi anlatabileceği bir hikâyeye de olursa, jüriye sunabileceği bir başka açıklama, bu çok daha iyi olur."

"O zaman neden ikiniz de bana nasıl bir hikâyeye olması gerektiğini söylemiyorsunuz?" dedi Paris, dişlerini sıkarak. "Daha da iyisi, bana ne söylememi istiyorsanız onu söyleyin. Çünkü belli ki doğruyu söylemem size yetmiyor."

"İşte şimdi anlıyorsun," dedi Sonny, dişlerini göstererek sırttı. Bir köpekbalığı gülümsemesi gibiydi. "Bu, doğruyu söylemeyeceğimiz anlamına gelmez. Ama doğruyu, jürinin inanmasını en kolay hâle getirecek şekilde *paketlememiz* gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi Paris. "Yani olayları baştan yorumlayıp tamamen farklı bir hikâyeye anlatmamı istiyorsunuz."

"Bingo," dedi Sonny. "Göründüğünden daha zeki olduğunu biliyordum."

Teşekkürler, seni ukala, steroid kafalı herif.

Sonny evrak çantasından birkaç dosya çıkardı ve Paris'e doğru itti. "Bunlara dikkatlice bakman gerekiyor."

"Neler bunlar?"

"Polis raporları, tıbbi bulgular, adli analizler, otopsi fotoğrafları ve suç mahalli fotoğrafları," dedi Sonny. "Savcının sana karşı davasını oluşturmak için kullandığı her şey."

"Fotoğraflara bakmak istemiyorum," dedi Paris.

"Ne yazık ki bakacaksın," dedi Sonny, parmaklarını çıtlatırken. "Burada hayatını kurtarmaya çalışıyoruz ve eğer kendine yardım etmek istiyorsan, Nico Salazar'ın gördüğü her şeyi görmek gerek. Hazırlıklı olmalısın." Üstteki dosyaya dokundu. "Bununla başla."

Paris, Elsie'ye baktı. "Gerçekten bakmam gerekiyor mu?"

Diğer kadın başını salladı. "Her şey yoluna girecek. Gerçek hâlini zaten gördün. Bu fotoğraflar çok daha... yapay görünecek. Ben hepsine göz attım."

O an, Paris her ikisinden de nefret ediyordu. Kendini toparlayıp dosyayı açtı.

Jimmy'yi küvette bir iki saniyeliğine görmek bir şeydi, ama kocasının kan ve su dolu küvetteki ölü bedenini, parlak ışık altında, yüksek çözünürlüklü fotoğraflarda, farklı açılardan, bazıları da yakın çekim olan fotoğraflarla görmek tamamen başka bir şeydi. Yine de Elsie'nin dediği gibi beklediği kadar şok edici değildi.

Jimmy'yi kesen usturanın açtığı yarayı hiç görmemişti. Jimmy'nin bacağındaki kesik küçük, düzgün ve dümdüzdü. Tüm hayatının bu küçük noktadan akıp gitmiş olması çılgıncaydı. Boş bakışlarına rağmen fotoğrafta yüzü huzurlu görünüyordu ki Paris onu böyle hatırlamıyordu. Onun huzur içinde öldüğünü bilmek, ona biraz da olsa teselli veriyordu.

Charles gibi değildi.

Mae gibi değildi.

Paris tüm fotoğrafları teker teker inceledi. Olay yeri inceleme ekibi banyodaki her şeyi fotoğraflamıştı: fayansları, havluları, hatta dolabın içindekileri bile.

“Dur,” dedi Sonny, Paris dolabın bir çekmecesinin içini gösteren bir fotoğrafa geldiğinde. “Bunu bana açıkla.”

Paris, fotoğrafa baktı, Sonny’nin neyi sorduğundan emin değildi. Görünen şey gayet açıktı. Jimmy, küçük ustura koleksiyonunu bu çekmecedeki tutuyordu ve fotoğrafta üç ustura kılıflarındaydı ve mikrofiber bir bezin üzerine düzgünce dizilmişti. Masanın diğer ucundaki Elsie gergin görünüyordu, sanki Sonny’nin nereye varacağını biliyor gibiydi.

“Neden usturaları banyoda?” diye sordu Sonny. “Tıbbi kayıtlarına göre Jimmy’nin sağ elinde zararsız bir titreme var. Ve senin dediğine göre erken bunama belirtileri gösteriyordu. O hâlde bu çok keskin –ve açıkça ölümcül– usturalar neden onun çekmecesinde duruyordu?”

“Ben... ben hiç düşünmedim,” dedi Paris, Elsie’ye ve sonra tekrar Sonny’ye bakarak. “Yani, hâlâ mutfakta bıçaklarımız var, kulübede bir balta, garajda bir testere, çim biçme makinesi...”

“Ama bunların hiçbirisi boğazına yakın bir yerde kullanılması için yapılmadı,” dedi Sonny. “Onun artık usturayla tıraş olması gerektiğini unutabileceğinden endişe etmedin mi?”

Paris, avukatının ne demek istediğini anlamaya başladı ve sandalyesine yığıldı. Aslında, Vancouver’a gitmeden önceki sabah tam da bu olmuştu ve büyük bir tartışma çıkmıştı. O sırada Jimmy’nin dikkatsiz ve inatçı olduğunu, ona aldığı elektrikli tıraş makinesini kullanma sözünü bozduğunu düşünmüştü. Jimmy ise öfkeyle karşılık vermiş, ne yapıp ne yapamayacağını ona sormayacağını bağırarak dile getirmişti. Paris’i kendisine bir çocuk gibi davranmakla suçlamıştı.

Ama şimdi geriye dönüp baktığında, Jimmy’nin öfkesinin asıl sebebinin bu olmadığını fark ediyordu. Jimmy, bir yıldır hiç itiraz etmeden elektrikli tıraş makinesini kullanıyordu. O sabah ise nasıl tıraş olması gerektiğini *unutmuştu*. Ve öfke, bir şey unuttuğunu fark ettiğinde her zaman verdiği tepkiydi. Unuttuğu gerçeğini saklamak için öfkeyi kullanıyordu.

Paris durumu tamamen yanlış anlamıştı. Çünkü o sırada aklı başka bir yerdeydi.

“Savcı, Jimmy’nin hafıza kaybının bir sorun hâline geldiğini gerçekten düşünüyorsan, neden o usturaları kolayca erişilebilecek bir yerde bıraktığını merak edecek,” dedi Sonny ona bakarak. “Bu seni... kayıtsız gösteriyor. Bu da Salazar’ın seni tasvir etmeye çalıştığı, Jimmy’ye aslında hiç önem vermediğin görüntüsüne uyuyor.”

“Tabii ki verdim,” dedi Paris ve çaresiz hissederek Elsie’ye baktı, sonra tekrar Sonny’e döndü. “Ama söylediğin şeye karşı çıkamam. Hiçbir mazeretim yok. Fark edemedim.” *Aklım başka şeylerle meşguldü.*

“Hiçbirimiz fark edemedik,” dedi Elsie kararlı bir şekilde, Paris’in kolunu sıkarak. “Ama onun o gün için bir kanıtı varsa bu neden önemli olsun ki? Unutmayalım, Paris’in Jimmy öldüğünde evde olmadığını kanıtlayan bir delil bulursak, tüm bunlar sona erer.”

Sonny, Paris’e bir süre daha baktı, sonra nihayet bakışlarını Elsie’ye çevirdi. “ABD Sınır Devriyesi, ülkeye giriş yaptığını gösteren zaman damgalı görüntüleri göndermede nerede?”

“O gece teknik sorunlar yaşadılar,” dedi Elsie. “Sistem çökmüş ve bir saatlik sınır geçişi bilgisi kaybolmuş. Şu anda, onu kurtarıp kurtaramayacakları belli değil. Konuştuğum kişi, bunun daha önce de olduğunu söyledi. Hiç önemli olmuyor... ta ki birden önemli olana kadar.”

“Ve kulübedeki memur seni hatırlamıyor mu?” diye sordu Sonny.

“Oraya vardığımda iki memur vardı,” dedi Paris. “Birbirleriyle konuşuyorlardı, sistemi düzeltmeye çalışıyorlardı.”

“Yani elimize yalnızca senin sınırı geçtiğine dair sözlerin var, bu da yaklaşık...” dedi Sonny önündeki polis raporuna göz gezdirerek. “Gece yarısı civarı. Bu da eve saat iki gibi ulaştığın anlamına geliyor.”

“Sınıra geldiğimde bir kuyruk vardı,” dedi Paris. “Geçmem aşağı yukarı yarım saat sürdü.”

“Peki, o hâlde eve saat iki buçukta varıyorsun. Jimmy o gece Grand Hyatt’ta bir hayır etkinliğine katılmış, oradan saat dokuz civarında ayrılmış ve dokuz buçuk gibi eve gelmiş. Adli tabip Jimmy’nin gece dokuz buçuk ile gece yarısı arasında bir zamanda öldüğünü tahmin ediyor ama Salazar jürinin bunun yalnızca bir tahmin olduğunu anlamasını sağlayacak,” dedi Sonny, bakışlarını tekrar Paris’e çevirerek. “Evinizde akıllı ev sistemi var, değil mi? Garaj kapısını açıp kapatan, güvenlik alarmini kuran, ısıtmayı ve klimaları ayarlayan, kapıdaki kişiyi görebilen bir uygulama?”

“Evet, hepsini yapıyor,” dedi Paris. “Ama son birkaç gündür çalışmıyor. Sanırım sıfırlanması gerekiyor. Zoe onu halledecekti.”

“Hafta sonu çalışıyor muydu?” diye sordu Sonny.

“Emin değilim. Tek bildiğim eve geldiğimde alarmin kurulu olmadığı ama Jimmy genellikle onu devreye almazdı. Ya da unutmuş olabilirdi. İkisi de aynı derecede olası,” dedi Paris.

“Benim evde de aynı sistem var,” dedi Elsie. “Devredışı bırakmak zor değil. Jimmy bunu kazayla yapmış olabilir.”

“Telefonunu ver bakayım,” dedi Sonny, Paris’e.

Paris telefonunu açıp uzattı. Sonny’nin devasa ellerinde telefon bir oyuncak gibi duruyordu. Ekranı birkaç kez tıkladıktan sonra kaşlarını çatı.

“Kullanım kayıtlarına ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Paris. “Sistem bağlantısı kesildiğinde silinmiş olabilirler.”

“Veriler nereye kaydediliyor?”

“Kaydedilmekten kastın ne?” diye sordu Paris, kafası karışık bir şekilde.

Sonny derin bir nefes aldı. “Uygulama kullanımı izliyor, değil mi? Sonra bu raporlar bir yere kaydediliyor –arşivleniyor– iCloud ya da Dropbox gibi bir platforma, böylece telefonunda yer kaplamıyor. Uygulama verilerini nerede arşivliyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Paris. “Dediğim gibi sistemi baştan sona kuran kişi Zoe’ydi.”

“Bu ismi iki kez söyledin. Zoe Moffatt, Jimmy’nin asistanı değil mi?” Sonny, Paris’in telefonunu havaya kaldırdı. “Bu kime ait bir e-posta adresi?”

“Jimmy’nin,” dedi Paris. “Ama Zoe de erişime sahip çünkü e-postasını da o kurdu.”

“Hesabın yöneticisi olmadığının farkında mıydın?” diye sordu Sonny. “Sadece Jimmy yöneticiydi. Yani aslında Zoe. Bu da demek oluyor ki istediği her şeyi silebilir. Sen sadece bir kullanıcı yetkisindesin. İstesen bile sistemini devre dışı bırakamazsın.”

Paris, önce Elsie’ye, sonra Sonny’e baktı. “Yani Zoe, Jimmy’nin giriş bilgilerini kullanarak raporları ve arşivlenmiş verileri mi sildi?”

“Bingo.”

Sonny’nin bu kelimeyi ikinci kez kullandığını fark eden Paris, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

“Ama Zoe bunu neden yapsın ki?” diye sordu Elsie, kaşlarını çatıp. “Paris’i mi suçlu göstermek istiyor?”

“İşte bu, kırk altı milyon dolar değerindeki soru,” dedi Sonny. “Tüm hafta sonu Vancouver’da olman gerekiyordu, değil mi?” Paris başıyla onayladı. “Jimmy, cumartesi gecesi öldü. Ölümüne ne sebep olmuş olursa olsun, kimse senin pazar öğleden önce ülkeye geri döneceğini beklemiyordu. Zoe’nin verileri silmek için tek nedeni, *kendiyle* ilgili bir şeyi gizlemek olabilir. Başka bir açıklaması yok.”

“Zoe, yardım etkinliğinden sonra Jimmy’yi eve bırakmış,” dedi Paris. “Sonrasında hemen evine gittiğini söyledi. Tahminen dokuz buçuk, belki de dokuz kırk beş civarında çıkmış olmalı.”

“Bu zaman dilimine uyuyor,” dedi Sonny. “Polisin elinde Zoe’nin arabasının bir sokak ötede o saatlerde çekilmiş mobese görüntüleri var. Ama o sırada onu eve bırakmış, ardından bıçaklamış ve ayrılmış olabilir.”

“Jüriye gerçekten Jimmy’yi Zoe’nin öldürdüğünü mü önereceğiz?” Paris, avukatlar arasında gidip gelen bir bakış attı. “Bunu yapmadığından neredeyse tamamen emin olduğumuz hâlde?”

"Ya o ya da sensin," dedi Sonny, omuz silkerek. "Eğer Zoe'nin yapmış olma ihtimali varsa, işte makul şüpheyi yaratırsın. Sonrası, Salazar'ın onun aleyhinde bir dava kurmasına kalır."

Sonny, geriye yaslanıp iki kadını süzdü. "Ama size şunu sorayım. Neden ikiniz de bunun bir intihar olduğundan bu kadar eminsiniz? Neden biriniz bile Jimmy'nin öldürülmüş olabileceğini düşünmeye yanaşmıyor?"

Bu adil bir soruydu. Paris'in verebileceği en iyi yanıt ise Jimmy'nin kendi canına kıydığı hissiydi. Onun üzerinde büyük bir baskı vardı. Performans baskısı. Hafıza kaybı. Yeniden uyuturuculara dönmesi. Ve tüm bu işaretleri tamamen kendi lanet sorunlarına odaklandığı için gözden kaçıran bir eş.

"Çünkü biz onu tanıyorduk," dedi Elsie, ikisi adına sessizce cevap vererek. "Sadece... uyuyor."

Paris sadece başını salladı.

"Devam edelim," dedi Sonny. "Vancouver hakkında konuşalım. Orada geçirdiğin zamanla ilgili doldurulması gereken bazı boşluklar var."

Paris'in kalp atışları hızlandı. "Ne boşluklar? Tüm makbuzları sakladım ve onları dedektif mısır gevreğine verdim."

Elsie bir kahkaha attı. Sonny şaşırılmış görünüyor ama kadınlardan hiçbiri durumu açıklama zahmetine girmedir.

"Bana süreci adım adım anlat." Sonny, suç mahalli fotoğraflarının olduğu dosyayı kapatıp başka bir dosya açtı. "Burada... Uluslararası Yoga Kongresi ve Fuarı için kaydını görebiliyorum? Gerçekten böyle bir şey mi var? Ne yapıyorsun, farklı çocuk pozu varyasyonlarını tartışan panellere mi gidiyorsun?"

Bu yoruma cevap vermek için uğraşmadı.

"Tamam, perşembe günü otele girişini ve imzanı görebiliyorum. İşte vale kartının bir kopyası, otel garajına park ettiğini ve üç gün boyunca hiç çıkmadığını doğruluyor. Etkinliğe kaydolduğunu, katılımcı kartını aldığını, o gece ve aynı şekilde cumartesi günü de otelde akşam yemeği yediğini görebiliyorum, her iki yemeği de odana yazdırmışsın."

“Yani sorun ne?” diye sordu Paris.

“Sorun şu ki *cuma* günü seni hiç kimse görmemiş,” dedi Sonny. “Kongre organizatörlerinin hiçbiri o gün seni gördüğünü hatırlamıyor. O gün için başka yemek fişin de yok—”

“Otelde değil, dışarıda yedim ve nakit ödedim,” dedi Paris. “Kredi kartı kullanmaktan daha iyi çünkü döviz komisyonları her zaman yüksek oluyor.”

“Ve otel çalışanlarından biri, seni *cuma* sabahı erkenden bir taksiye binerken gördüğünü düşünüyor. Seni Jimmy Peralta’nın karısı olarak tammiş çünkü kongreye katıldığının haberi yayılmış. Taksi şirketi de otelden o saatte bir yolculuk olduğunu doğruladı. İstenen varış yeri ise havaalanıydı. O zamanlar taksi şoförü seni ünlü bir komedyenin eşi olarak tanımamış ancak sonradan yolcusunu tarif etmesi istendiğinde seni tarif etmiş. Peki neden havaalanına gittin, Paris?”

“Ben havaalanına gitmedim, Sonny.” Paris sakın bir tonda konuştu ne çok hızlı ne çok yavaş, fazla duygusal olmadan ve ek bir bilgi vermedi. Yalan söylerken fazla detay vermek, genellikle bariz bir işaretti. “O her kimse, ben değildim.”

“Bu kolayca çürütülebilir,” dedi Elsie, Sonny’ye bakarak. “O spesifik girişte otel güvenlik kameraları var mıydı? Takside zaman damgalı bir kamera var mıydı? O hafta sonu kayıtlı olarak bin sekiz yüz katılımcı vardı. Paris’in görülmemesi, onun *hatırlanmamasıyla* aynı şey değil.”

“Benim bir yere uçtuğumu düşündüğünüze göre,” Paris avukatına döndü. “Havaalanından bu bilgiyi sorgulatabilirsiniz, değil mi?”

“İşte o kısım biraz çetrefilli,” dedi Sonny, sanki bu tartışmadan zevk alıyormuş gibi görünüyordu ve Paris, belki de bunun Sonny’nin dikkatini keskinleştirmesine yardımcı olduğunu düşündü. “Otel personeli işbirliği yaptı ama genel müdür, güvenlik görüntülerinin bir mahkeme emri olmadan paylaşılmasına izin vermiyor. Havaalanı da aynı şekilde. Mahkeme emri almak için Vancouver polisinin iş birliğine ihtiyacımız var. Ve sen bir

terörist ya da kaçak bir seri katil olmadığın için yakın zamanda bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Kanada'da öncelik de-ğilsin."

Paris içten içe rahatlamıştı, sessizce doğduğu ülkenin yardım etmeye olan ilgisizliğine şükrediyordu. Dışarıdan ise sadece, "Merak ediyorum," dedi. "Nereye gittiğimi düşünüyorsunuz?"

Sonny omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama senin gibi bir kadının bir sürü sırrı olduğuna dair bir hisse sahibim."

Bingo.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gerçek şu ki Paris gerçekten Vancouver'a gitmişti. Ancak orada kalmamıştı. Hangi otel çalışanı onu cuma sabahı bir taksiye binerken gördüyse, haklıydı.

Zoe onların düğün fotoğrafını yayımladığı gün, Paris paniğe kapılmıştı. Jimmy Peralta'nın yeni eşinin Toronto'da ölü bir striptizciye bu kadar benzediğini fark eden birilerinin soru sormasının an meselesi olduğunu hissediyordu. Paris'in bu durumu nasıl idare edeceğine dair bir planı yoktu, sadece inkâr etmeyi düşünüyordu. Ortada bir kanıt yoktu ve insanlar her zaman birbirlerine benzerlerdi. Başka birine benzemek suç değildi. Eğer biri sorarsa, sadece inkâr edecekti.

Ta ki Ruby'den ilk mektup gelene kadar, Joey Reyes'e ait olduğu düşünülen küllerin Maple Sound'daki teyzesinin evinde bir kabın içinde olduğunu Paris bilmiyordu. Cesedin yakılıp en yakın akrabaya gönderileceği aklına bile gelmemişti –cesetle pek ilgilenmemişti, sonuçta yakmıştı. Ve DNA testi için küllerin kullanılabilceğini ancak Google'da araştırınca öğrenmişti.

En iyi savunma saldırıydı, bu yüzden Paris harekete geçti. İlk iş olarak sahte bir isimle yeni bir e-posta hesabı oluşturdu, ardından bu hesapla Toronto General Hastanesi'nde çalışmış emekli bir hemşire olduğunu belirten sahte bir Facebook profili yarattı. Teyzesi Tita Flora'nın Maple Sound'a taşınmadan önce çalıştığı yer orasıydı. Toronto General'da çalışmış olabilecek hemşirele-

re arkadaşlık istekleri gönderdi ve ardından teyzesine bir istek gönderdi. Tita Flora, muhtemelen birçok ortak arkadaşları olduğu için hemen kabul etti.

Boom. Şimdi Paris, ailenin ne yaptığını takip edebileceği bir yolu bulmuştu. Ve teyzesi Flora'nın sayfasında gördüğü ilk şey, Tito Micky'nin ölmüş olduğuydu. Tita Flora'nın, Maple Sound'daki St. Agnes Katolik Kilisesi'nin arkasındaki mezarlıkta Tito Micky'nin mezarına çiçek bırakırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ölümünün beşinci yılıydı. Mezarlık, huzurlu ve güzel bir yer gibi görünüyordu.

Paris, bu konuda nasıl hissedeceğini bilemedi.

Bir fırsat yakalaması iki ay daha sürecekti ve bu, Carson sayesinde oldu. Paris'in en küçük kuzeni, sürekli peşinden koşan küçük çocuk, şimdi neredeyse otuz yaşma gelmişti ve evleniyordu. Tüm aile –merhum eniştesi hariç tabii– Maple Sound'a üç saat uzaklıkta olan Niagara-on-the-Lake'de yapılacak düğüne katılacaktı. Tüm hafta sonu boyunca orada olacaktı, seksen sekiz yaşında hâlâ hayatta olan Lola Celia bile. Neden kötüler hep uzun yaşardı?

Bu, Maple Sound'daki evin boş olacağı anlamına geliyordu.

Plan basitti. Paris'in tek yapması gereken eve gizlice girmek, kabı bulmak, külleri değiştirmek ve hemen oradan çıkmaktı. Aile düğünden döndüğünde, kimse ne olup bittiğini asla fark etmeyecekti.

Sonraki adım ise şahitlerini ayarlamaktı. Bu iş çok kolaydı. Haziranda Vancouver'daki yoga konferansı, sınırın öteki tarafına geçmek için mükemmel bir bahane sunuyordu. Paris, çevrimiçi olarak kayıt yaptırdı ve konferansın gerçekleşeceği otelde bir odayı, son dakika iptal hakkı ile perşembeden pazara kadar ayırttı.

Tita Flora'yı Facebook'ta takip ederken, Paris aynı zamanda anonim forumlarda spesifik bir uzmanlık alanına sahip birini aramaya da vakit ayırıyordu. Sonunda, ona Stuart adında bir adamın e-posta adresini verdiler. Başka bir sahte e-posta kullanarak onunla iletişime geçti. Stuart ona on bin dolar istediğini ve

işin iki hafta süreceğini söyledi. Paris, birikim hesabından yarısını nakit olarak çekti ve günün ilerleyen saatlerinde Tacoma'ya doğru yola çıktı.

Stuart, üniversiteyi bırakmış, üstü başı cips içinde on dokuz yaşında bir genç çıktı. Ailesiyle birlikte yaşıyordu ve her ikisi de gündüzleri çalışıyordu. Paris'i odasına aldı ve sade, beyaz bir duvarın önünde durmasını söyledi, iPhone'u ile birkaç fotoğrafını çekti. Paris ona beş bin dolar ödedi ve çocuk ona e-postasını beklemesini söyledi.

"Seni tanıyorum," dedi Stuart, Paris çıkarken. "O yaşlı adamla evlisin. Komedyen olan. Sahte bir Kanada kimliğine neden ihtiyacın var ki?"

"Beni tanı mıyorsun," dedi Paris. "Eğer söylersem, seni öldürmem gerekir."

On üç gün sonra, Stuart'tan bir e-posta geldi. Paris'in yeni Kanada ehliyeti, kredi kartı ve kullan at telefonu hazırды. Paris, doksan dakika içinde Tacoma'daydı ve kalan parayı ona verdi.

"O kredi kartının limiti sadece bin dolar," dedi Stuart, Paris'e kimliğini uzatırken. "O yüzden çılgınlık yapma. Kart etkinleştirildi ve kullanıma hazır. Ehliyetteki doğum günü, kartın şifresi. Hatırlaması kolay olur."

Paris kimliğe baktı. Kendi fotoğrafıydı ama üzerindeki isim Victoria Bautista'ydı, bu da onun için gayet uygundu.

"Teşekkürler," dedi Paris. "Ve eğer birisi sorarsa..."

"Hiç burada olmadın," diye gözlerini devirdi Stuart. "Hanımefendi, bu benim işim. Eğer seni ele verirsem, sen de beni ele verirsın ve bu kimseye bir fayda sağlamaz."

"Akıllısın," dedi Paris. "Ama bu tür işler için çok gençsin. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Pasaport ihtiyacın olursa, elli bin dolar," dedi Stuart, gülümseyerek. "Üç ay sürer, o yüzden önceden plan yap. E-postam sende var."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Paris, gerçekten de öyle yapacaktı.

Sonraki hafta sonu, iPhone'unu evde, komodinin üzerinde bıraktı ve üç saatlik bir yolculukla Vancouver'a doğru yola çıktı. Sınırdaki Kanada Sınır Hizmetleri görevlisi Paris Peralta adına düzenlenmiş pasaportunu kontrol ederken nefesini tuttu ama her zamanki gibi sorun çıkmadı.

Öğleden sonra geç saatlerde Pan Pacific oteline vardı ve arabasını valeye park ettirdi. Kayıt masasında giriş işlemlerini yaptırıp, ABD dolarlarını Kanada dolarıyla değiştirdi. Oradan doğrudan konferans katına inerek kongreye kaydını yaptırdı ve katılımcı rozetini taktı. Akşam yemeğini oteldeki restoranlardan birinde yedi ve yemeği odasına yazdırdı.

Yatmadan önce kapısına *rahatsız etmeyin* işaretini astı, resepsiyonu arayıp hafta sonu boyunca tam gizlilik talep etti –oda servisi ya da temizlik hizmeti istemedi– ve ardından geceyi uykusuz geçirdi.

Ertesi sabah erkenden, Paris Peralta adına düzenlenmiş pasaportu ve ehliyetini otel odasındaki kasaya kilitletti ve havaalanına gitmek için bir taksiye bindi. Stuart'tan aldığı kredi kartını kullanmak zorunda kalana kadar kullanmak istemediği için ücreti nakit ödedi. İki saat sonra, Vancouver Uluslararası Havaalanı'nda, "Victoria Bautista" ehliyetini kullanarak Toronto'ya iç hat uçuşuna bindi. Cuma akşamı saat sekizde Pearson Uluslararası Havaalanı'na indi ve yeni kredi kartıyla ekonomik bir araba kiraladı.

Maple Sound'daki teyzesinin evine gece yarısına doğru ulaştı. Uzun tepenin yarısına kadar arabayla çıktı, farları kapattı ve kalan yolu karanlıkta sürdü. Zirveye varmadan önce, hızlı bir kaçış yapması gerekirse diye arabayı geriye dönük park etti. Konağı açık, sürücü kapısını ise biraz aralık bıraktı, ardından yanında getirdiği küçük sırt çantasını alıp arabadan indi.

Maple Sound'dan ayrıldığında on sekiz yaşındaydı ve kimseye veda etme zahmetine girmemişti. Liseden mezun olduğu günün ertesi –ki mezuniyet törenine katılmamıştı– buzdolabının üzerindeki boş kahve kutusunda saklı olan Tita Flora'nın

Tito Micky'den sakladığı market parasını koyduğu buzdolabının üstündeki boş kahve kutusunu temizledi. Sonra alet çantasının dibinde Tita Flora'dan gizlediği kumar kazançlarını Tito Micky'den aşırıldı. Son olarak, Lola Celia'nın iç çamaşırı çekmece-
sinin arkasında bir çorabın içine tıktığı para tomarını çekip aldı, yaşlı kadın bu parayı Filipinler'e yıllık uçuşunu ödemek için biriktiriyordu. Tüm bunlar, beş yıl boyunca azar azar çaldığı ve saklama yerine koyduğu parayla birlikte on iki bin dolar tutuyordu. Beş yıllık çocuk bakıcılığı, yemek pişirme, temizlik, çamaşır yıkama... ve Tito Micky için kıdem tazminatı.

Dokunmadığı tek şey çocukların kumbara paraları olmuştu.

Karanlıkta durup iki katlı eve baktı, Lake Huron'un üzerindeki ayışığıyla arkadan aydınlanmıştı. Evin içindeki tüm ışıklar kapalıydı. Yakınlarda bir yerden bir baykuş ötüyor, çalılarının arasında küçük hayvanların hışırtıları duyuluyordu.

Bu yeri bir daha göreceğini hiç düşünmemişti.

Evin yanında, Tito Micky'nin arabasının eskiden durduğu yerde eski bir Nissan Altima park edilmişti ancak teyzesi ve anneannesi düğüne gitmek için sadece bir arabaya ihtiyaç duymuş olmalıydı. Gölet, ağaç salıncağı ve bahçe kulübesi hâlâ aynıydı. Ancak kahverengi veranda artık beyazdı ve evin ön cephesine ortanca çalıları dikilmişti. Ne olursa olsun, Tita Flora bu yeri ne kadar güzelleştirmeye çalışırsa çalışsın, içinde yaşayan çirkinliği asla tamamen örtemeyecekti.

Paris, cebindeki eski ev anahtarını aradı ve ön kapıya doğru ilerlerken onu sımsıkı tuttu. Onca yıl geçmesine rağmen bu anahtarı atma zahmetine hiç girmemişti. Belki yaşadıklarını hatırlamak için saklamıştı. Ya da bir gün yine ona ihtiyaç duyabileceğini hissetmişti.

O gün nihayet gelmişti.

Tam verandaya adım attığı sırada parlak bir ışık yandı. Olduğu yerde donakaldı, kalbi hızla çarpıyor, içeriden gelecek ayak seslerini duymak için kulak kabartıyordu. Hiçbir ses gelmediğinde, kapının üzerindeki projektörün hareket sensörlü ol-

duğunu fark etti ve ışık on saniye sonra söndü. Nihayet böyle bir şey takmış olmaları mantıklıydı ve buna hazırlıklı olduğu için ışık tekrar yanarken hızla kapıya yöneldi. Neyse ki eski anahtar kilide kolayca girdi. Evin içine olabildiğince hızlı ve sessizce girdi, ardından hareketsiz kaldı. Ortalık tekrar karardığında derin bir nefes aldı ve sırt çantasına uzanarak el fenerini çıkardı.

Bu kadar gizli davranması muhtemelen gereksizdi. Evde kimse yoktu. Mülk toplamda dört dönümdü ve ana yoldan evi görmek mümkün değildi. Ama tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

Zemin yenilenmişti ve eski çiçek desenli kanepenin yerinde şimdi yeni bir bej köşe takımı vardı fakat Lola Celia'nın eski sallanan sandalyesi her zamanki yerinde, pencerenin yanında duruyordu. Eski tüplü televizyonun yerini almış inçlik bir Samsung almıştı ama bunun dışında her şey aynı görünüyordu. Hatta kokusu bile aynıydı. Bayat sigara, Filipin mutfağı ve içeriği her zaman dolduran hafif bataklık kokusunun bir karışımı.

Ve sonra, her zaman olduğu gibi göletin yanındaki kurbağalar hep bir ağızdan vıraklamaya başladılar. Bu ses, burada yaşadığı hayatın ve karanlıkta olup bitenlerin mükemmel bir fon müziği idi.

Kabı bulup bir an önce eve dönmesi gerekiyordu.

* * *

Şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarının yanında değildi, ne vitrin raflarında duruyordu ne de mutfak veya yemek odası dolaplarının içinde. Banyoya ve mont dolabına bile baktı. Kül dolu kap her neredeyse alt katta değildi, bu da ona iki seçenek bırakıyordu. Ya yukarı ya da dışarı çıkacaktı.

İnsan kalıntılarıyla dolu bir kabın yatak odalarının birinde saklanmış olmasını hayal etmek zordu. Muhtemelen Tito Micky'nin barakasında olabilirdi. Ama aynı derecede mümkün olan şey, ailenin külleri on dokuz yıl önce çoktan saçmış olmasıydı ve Ruby'nin elinde bir koz olduğu konusunda ona yalan söylemesiydi.

Paris tekrar dışarıya çıktığında hareket sensörlü ışık yeniden yandı ama barakaya ulaştığında çoktan sönmüştü. Baraka asla kilitlenmezdi ve Tito Micky, tüm kusurlarına rağmen bu küçük alanı hep düzenli tutardı. El fenerinin ışığını aletlerin, eski boya kutularının, küflü battaniyelerin, ucuz katlanır sandalyelerin ve son gördüğünden daha yeni olan çim biçme makinesinin üzerinden geçirdi. Hatta eniştesinin eski alet kutusunun içine bile baktı.

Ne kül ne de kap vardı. *Kahretsin.* Küller evin ikinci katında bir yerde olmalıydı. Tabii varsa. Barakadan çıktı ve sonra durdu.

Bir şeyler tuhaftı. Paris neyin farklı olduğunu merak ederek duraksadı. Birkaç saniye sonra fark etti.

Etrafta bir sessizlik vardı. Kurbağalar tamamen susmuştu.

Paris el fenerini içgüdüsel olarak kapattı. Evin ikinci katına, eski yatak odasının penceresine baktı. Orada biri mi vardı? Gözlerini kırptı. Hayır, olamazdı. Herkes üç saat uzaklıkta, gündüneydi.

Değil mi?

Pencerede bir şey hareket etti ve Paris donup kaldı. İlk başta gözlerinin ona oyun oynadığını düşündü, ama sonra insan şeklinde bir silüet cama yaklaştı. Bir yüz belirdi; bu mesafeden bulanık görünüyordu, ama yine de tanınmayacak gibi değildi. Göz göze geldiler.

Tito Micky.

İki dakika içinde Paris, kiralık arabaya geri dönmüştü. Koltuk altları terlemişti ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında yankılanıyordu. Arabayı çalıştırdı, ışıkları yol kenarına çıkana kadar kapalı tuttu. Her birkaç saniyede bir, arkasından birinin takip edip etmediğini kontrol etmek için dikiz aynasına bakıyordu. Gaz pedalına bastı, hız göstergesinde ibrenin önce altmışa, sonra yetmişe, ardından da saatte yüz kilometreye, yani hız sınırının yirmi kilometre üzerine çıkışını izledi.

Maple Sound'dan tamamen çıkana kadar, Tito Micky'nin ölmüş olduğunu hatırlamamıştı. Bir hayalet görmüştü ve o hayalet şimdi arabada, kulağına fısıldıyordu. Sıcak, ekşi nefesi boynun-

daydı. Tüm vücudunun derisi ürperiyordu, sanki başından aşağıya bir kova dolusu küçük örümcek dökülmüş ve şimdi kıyafetlerinin içine girip keşif yapacak yerler arıyorlardı. Anılar zihnini ele geçirmeye başlamıştı. Canlı, korkunç anılar.

Tanrım. Tıpkı annene benziyorsun.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Joey hiçbir zaman Ruby'ye benzemeyi sevmemişti ama annesi bundan daha da nefret ediyordu. Joey'nin gecesinin en iyi kısmı, nihayet Ruby'nin yüzünü kendi yüzünden silebildiği andı. Cherry ona gitmesi için izin verdiğinde yaptığı ilk şey takma kirpiklerini çıkarmak ve yüzüne soğuk krem sürmek oldu.

Soyunma odasındaki diğer kızlar da en az onun kadar yorgun görünüyordu. Hepsi teker teker eve giderken birbirlerine sarıldılar ve "Mutlu Yıllar" dileklerinde bulundular. Joey'nin sırt çantasında, geldiğinde sahip olmadığı dört bin dolar vardı, bu da resmi olarak Cherry'deki en iyi gecesini geçirdiği anlamına geliyordu. Tek istediği şey Chaz'ın arabasına binip eve gitmekti. Chaz, onu eve davet etmediğinde anlayış göstereceğini umuyordu ve şanslıysa 1999'un ilk sabahında uyanıp her şeyin kötü bir rüya olduğunu düşünecekti.

Ama görünüşe göre kâbus henüz bitmemişti. Nihayet arka kapıdan çıkıp soğuk gece havasına adım attığında, gördüğü ilk kişi Drew oldu. Chaz'ın yanında duruyordu.

İkisi de mutlu görünmüyordu.

Kısa ve gergin bir sohbetin ardından Joey, Chaz'a veda etti ve Drew'un onu eve götürmesine izin verdi. Bu, aslında Joey ve Drew'un gerçekten konuşabilecekleri bir fırsat olabilirdi ancak konuşma pek de iyi gitmedi. Kapının önünde, Drew'un yolda bir bebeği olduğu ve evleneceği haberinin şokuyla hâlâ sarsılır-

ken, Joey ona bir tokat atmıştı. Eli onun yanağına temas ettiğinde acıdı, bu da kendisine bile acı verdiyse ona gerçekten çok acı vermiş olması gerektiğinin kesin bir işaretiydi. Hayatında daha önce yalnızca bir kişiye tokat atmıştı ve bunu kabul etmekten utansa da bu tokat da en az ilki kadar iyi hissettirmişti.

Tıpkı ilkinde olduğu gibi hemen ardından pişman olmuştu.

Joey, apartman kapısının aralığında durup Drew'un arabayla uzaklaştığını duyana kadar bekledi. Sonra merdivenlere oturdu ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Drew'un Simone ile evlenmesi yeterince kötüydü ama Drew'un başka biriyle evlenmesi ondan da beterdi. Ve bu ikisinin bir bebek bekliyor olması ise *en* kötüsüydü.

Kirsten. Bu isme sahip bir kız kesinlikle uzundu. Atletikti. Dışa dönüktü. Muhtemelen aşırı neşeliydi ve onun gibi görünen yüz tane arkadaşı vardı. Lisansüstü programında tanıştıklarına göre kesinlikle akıllıydı ve geleceği parlaktı. Yani tam Drew'un seviyesine uygun biriydi.

Joey, tanımadığı birinden hiç bu kadar nefret etmemişti. Gözyaşlarını silerek merdivenlerden aşağıya indi, yürüdükçe üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Karanlık dairede doğruca banyoya doğru yürürken ışıkları açmaya tenezzül bile etmedi. Artık karanlıktan korkmuyordu. Karanlığın ona yapabileceği her şeyi zaten yaşamıştı.

Banyoya vardığında tamamen çıplaktı. Küvetin musluğunu açtı ve lavabonun etrafında erimekte olan üç vanilya mumunu, aynadaki yansımasından kaçınarak yaktı. Mum ışığının titreşimi huzur vericiydi ve küvet dolduğunda sıcak suya battı.

Drew'un Simone ile evleneceğini bilseydi, muhtemelen kendini bu kadar kötü hissetmeyecekti. Ama bu diğer kişi, bu *Kirsten*, bir... davetsiz misafirdi. Joey, Kirsten hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama şimdiden ondan her şeyiyle nefret ediyordu.

Hatta bebekten bile. Bu, Joey'yi korkunç bir insan yapıyordu ama elinde değildi. Drew ve Kirsten'in bebekleri onları sonsuza dek birbirine bağlayacaktı.

Her zaman yanında olacağım diye fısıldamıştı Drew, o ve Simone'un taşındıkları gün, vedalaşırken sarıldıklarında. Bir yıl sonra, bunun koca bir yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü erkekler böyledir işte. İstediklerini elde etmek için yalan söylerler. Ve bir kere elde ettiler mi, seni bir kenara atarlar, tıpkı üzerindeki leke çıkmayan bir gömlek gibi. Oysa gömlek yenidir ve leke olan da onlardır.

Joey dizlerini göğsüne çekerek, tırnağıyla bileğini buldu ve kazmaya başladı. Kazdı da kazdı. Kendini çok kirli hissediyordu. Kendinde nefret ettiği her şey Drew'un yüzünde yazıyordu sanki. İğrençti. Değersizdi. Aptaldı.

Ruby'nin onun hakkında hep söylediği şeylerin hepsi.

* * *

Banyo suyu soğuduğunda Joey tıpayı çekti ve bornozuna uzandı. Karanlık dairesinde yatak odasına doğru sessizce yürüdü, ancak o zaman ışığı açtı.

Olduğu yerde dondu, gördüğü manzarayı inceledi.

Her çekmece açıktı. Dolap kapakları da. Köşedeki küçük masa talan edilmişti. Yer, kıyafetleri, makyaj malzemeleri ve kitaplarıyla kaplıydı. Tıpkı kulüpteki soyunma odası gibi birisi burada bir şey aramıştı.

Vinny.

Tabii ki Mae'yi burada araması mantıklıydı. Joey, arkadaşma ulaşamamıştı ve kulüpte Drew'u gördükten sonra onu tamamen unutmuştu. Mae ara sıra burada takılırdı, her zaman değil ama dolaplarda hangi atıştırmalıkların olduğunu, Joey'nin pijamalarını hangi çekmecedeyi tuttuğunu bilecek kadar sık. Bazı film izledikleri gecelerde geç saatte eve dönmek zor gelirse, Mae bir şeyler ödünç alır ve kanepede uyurdu.

Vinny bunu biliyordu. Bu yüzden buraya gelmişti.

Ama içeri nasıl girmişti? Eve geldiğinde kapı kilitliydi. *Lanet olsun.* Yedek anahtar. Mae, anahtarı nereye sakladığını biliyordu, yan kapının üzerindeki tuğlaya monte edilmiş aydınlatma uygulamasının tabanına. Bir noktada bunu Vinny'ye söylemiş olmalıydı.

Acaba hâlâ burada mıydı?

Hayır, olamazdı. Eğer hâlâ apartmanda onu bekliyor olsaydı, Joey banyoda çıplak ve savunmasızken kendini gösterirdi.

O anda Joey'nin aklına bir düşünce geldi. Vinny aradığı her neyse onu bulamamış olabilirdi ama acaba onun parasını bulmuş muydu?

Koşarak komodin çekmecesine gitti. Çekmece açtı ve içindekiler karıştırılmıştı. Burada ilginç bir şey saklamıyordu –oje-ler, yarısına kadar okuyup ilgisini kaybettiği iki kitap, Chaz'ın getirdiği açık bir prezervatif kutusu, bir *Cosmopolitan* dergisi–ama asıl önemseddiği şey çekmecenin *altına* sakladığıydı.

Yere diz çökerek, komodini hızla boşalttı ve her şeyi yatağa fırlattı. Sonra çekmeceyi olabildiğince dışarı çekti. Avuçlarını çekmecenin altına yerleştirip ellerini komodinin arkasına doğru kaydırды ve her iki köşeye de sertçe bastırdı. Sahte zemin açıldı. Nefesini tutarak zemini kaldırdı ve içine baktı.

Gördüklerini algılaması birkaç saniye sürdü.

Küçük, ateş geçirmez kutusu hâlâ oradaydı. Onu çekmece-den çıkarıp açtı ve son bir yılda bahşişlerinden biriktirdiği kırk bin doların hâlâ yerinde olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Ama onu asıl şaşırtan şey bu değildi.

Çekmecenin içinde ayrıca beş kalın para destesi vardı, her biri lastik bantla tutturulmuştu. Hepsi yüz dolarlık banknotlar gibi görünüyordu. Ne kadar para olduğunu hayal bile edemiyordu ama saymaya niyeti de yoktu. Paranın yanında kokaine benzeyen plastik bir paket vardı. Ya da belki de eroindi. Nereden bilecekti ki?

Bildiği şey, bunların hiçbirinin kendisine ait olmadığıydı. Vinny'nin aradığı şey bu olmalıydı. Kız arkadaşına saklaması için uyuşturucu ve para vermişti ve Joey'nin anlayamayacağı sebeplerden dolayı, Mae bunları buraya gizlemeye karar vermişti. Joey gizli yerini hiç kimseye göstermemişti ama Mae bir şekilde, ziyaretlerinden birinde Joey'nin gecelik bahşişlerini nereye sakladığını gözetlemiş olmalıydı.

Ve eğer sevgilisi aradığı şeyi geri alamazsa, onu öldürecekti. Mae'yi bulup konuşması ve onu bunları geri vermeye ikna etmesi gerekiyordu.

Joey kablosuz telefonunu eline alıp arkadaşının numarasını çevirdi. Hattın çalmaya başladığını duydu. Üç saniye sonra, yatak odasının dışından bir ses geldi ve başını hızla çevirdi.

Televizyon kendi kendine mi açılmıştı? Hayır, bu değildi. Bir radyo olabilir miydi? Sahip olduğu tek teyp burada, yatak odasıydı ve kapalıydı. Yatak odasının kapısına doğru yürüdü, kulağını dikti ve sonunda ne duyduğunu fark etti.

Bir *zil sesi* geliyordu. "Für Elise"nin metalik açılış notaları karanlık dairenin bir yerinde çalıyordu. Mae'nin cep telefonunu arıyordu ve bir şekilde, Mae'nin cep telefonu *buradaydı*.

Joey elinde kablosuz telefonla ilerlerken, mutfağın içinden sesi takip etti. Geçtiği her yerin ışıklarını açıyordu. Gözleri, Mae'nin kırmızı Nokia'sını arayarak etrafta gezindi. Tam oturma odasına vardığında zil sesi durdu. Telefonun ahizesinden Mae'nin sesi uzak ve zayıf bir şekilde geliyordu. *Ben Mae. Bip sesinden sonra ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Oturma odasının ışıklarını açtı. Ve ardından, kablosuz telefonu elinden düşürdü, geriye doğru öyle sıçradı ki poposu arkasındaki kitaplığa çarptı.

Her yerde kan vardı.

Kanepede ölü bir kız yatıyordu.

Joey gözlerini sımsıkı kapattı. Üç kadar saydı. Gözlerini tekrar açtığında, manzara değişmemişti. Kanepede, başı bir yastığa yaslanmış, sağ bacağı kanepenin kenarından sarkmış, sol kolu başının üstüne doğru uzanmış şekilde bir kız yatıyordu. Altında yırtık eşofmanlar vardı, üstü çıplaktı.

Mae.

En azından... Joey onun Mae olduğunu düşündü. Tişörtü yakasından aşağıya doğru dikey olarak kesilmişti ve düğmesiz bir gömlek gibi açılmıştı. Midesinde ve göğüslerinde uzun, kısa, sık ve derin birçok kesik ve yarık vardı.

Ve yüzü... Tanrım, *yüzü*. O kadar kötü kesilmişti ki sekiz adım

uzaktan bile Joey kemiklerini görebiliyordu. Bunu ona yapan kişi sadece onu öldürmek istememişti. Onu aşağılamak istemişti. Bu, bir sosyopatın işi olmalıydı. Derin bir öfke içinde, kendini kontrol edemeyen ve şiddete meyilli biri.

Vinny gibi.

Ruby gibi.

Joey gözlerini kırptı ve Charles Baxter'ı gördü. Sonra tekrar kırptı ve Mae'yi gördü. Boğazında bir çığlık yükseldi, ama daha dışarı çıkmadan önce, Mae inledi.

Joey öyle sert bir şekilde nefes aldı ki hava boğazını yakarak geçti. *Aman Tanrım*. Mae hayattaydı. Şoktan sıyrılarak hızla kanepeye doğru koştu.

"Mae," dedi, arkadaşına doğru eğilerek. "Mae, buradayım. Beni duyabiliyor musun? Ben Joey."

Mae ıslak ve hırıltılı bir ses çıkardı.

"Mae, 911'i arayacağım, tamam mı? Seni hastaneye götüreceğiz." Joey gözleriyle hızla yere düşürdüğü telefonu aradı. Kitaplığın yakınında olduğunu gördü ama sert linolyum kaplı beton zemine çarptığı için ikiye ayrılmıştı. Yine de telefonu aldı ve tuşlara bastı fakat hat yoktu. *Kahretsin*.

Diğer ahize odanın karşı tarafındaydı, Mae'nin başının yanındaki sehpanın üstündeydi. Ona doğru yürüdü, ahizeyi kaldırdığında şarj cihazına düzgün yerleştirilmediğini fark etti. O telefon da kapalıydı. *Kahretsin*. Bu gerçek olamazdı.

Mae yine inledi.

"Dayan, Mae," dedi Joey, çaresizce arkadaşının cep telefonunu ararken. Telefonun çaldığını duymuştu, burada bir yerlerdeydi.

Joey, sehpanın arkasında yerde duran Mae'nin çantasını fark etti. İçindekiler etrafa saçılmıştı. Dağınıklığın ortasında, kırmızı Nokia'yı gördü ve hemen kapıp arama tuşuna bastı. Hiçbir şey olmadı. Ekranı baktı. Cep telefonunun sinyali yoktu.

"Sikeyim bu sıçtığımın bodrumunu!" diye çığlık attı Joey, telefonu odanın bir köşesine fırlatma isteğine direnerek. Telefon az önce sinyal almıştı, çünkü *çalmıştı*, kahretsin! Cep telefonunu

odanın farklı yerlerinde sallayarak bir sinyal yakalamaya çalıştı. Sonra yine 911'i aramayı denedi, ama aramayı gönderdikten sonra sadece sessizlik vardı. Ekrana tekrar baktı. Telefon tamamen kapanmıştı.

"Bu yaşanıyor olamaz," dedi Joey, hıçkırarak.

Kanepede, Mae yine inledi.

Üst kattaki kiracıların telefonu vardı tabii... Ama tatile gittiklerini ve evlerinin anahtarının kendisinde olmadığını hatırladı. Bu tam bir saçmalıktı. Mae'yi burada bırakıp yardım çağırması gerekecekti. Saat üçtü. Komşuların kapılarına vurup birini uyardırmak zorundaydı.

"Mae, tamam, dayan, olur mu?" dedi Joey, bornozunu sıkıca etrafına sararken. "Bir telefon bulmam lazım. Hemen geri geleceğim."

Mae, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ardından büyük bir çaba göstererek, "Hayır. Joey... hayır. *Hayır*," dedi.

Joey, arkadaşına geri döndü ve diz çöktü, kanın çıplak dizlerine yapıştığını hissetti. Bu kadar yakın olmak, Vinny'nin Mae'nin yüzüne ve göğsüne verdiği zararı görmek dehşet vericiydi. Güzel bir şeyi yok etmeye karar vermişse, başarılı olmuştu. Mae'nin gözleri olmasa, onu tanımak imkânsız olurdu. Joey, arkadaşının elini tuttu ve sıktı. El, gevşek ve alarm verici şekilde soğuktu.

"Mae, sana yardım getirmem lazım."

Mae'nin gözleri cam gibiydi ama Joey'nin yüzüne odaklanmıştı. "Hayır," dedi tekrar. "Gitme... gitme..."

"Mae, bir telefon bulmam lazım," dedi Joey, ağlamamak için kendini zorlayarak. "Sadece bir dakika yok olacağım. Söz veriyorum hemen geri geleceğim. Sadece dayanman gerek."

"Hayır," dedi Mae. "Kal... benimle kal. Lütfen, Joey. *Lütfen*."

Joey, arkadaşının nefes alışını, ardından verişini izledi. Ve sonra, gözleri hâlâ açıkken, Mae öldü.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Mae'nin cesedini yakma kararını almak üç saniye sürdü.

Mae'nin gözlerini kapatmak bir saniye.

Bodrum dairesindeki tüm telefonların kullanılamaz olduğunu hatırlamak da bir saniye sürdü.

Ve son olarak gitme zamanının geldiğini fark etmesi de bir saniyesini aldı.

Geçen yıl boyunca Joey, yeni bir yerde baştan başlama vaktinin ne zaman geldiğini anlayacağını söylemişti kendine. Bu ânın kendisi için kristal kadar berrak olacağından emindi ve işte o an gelmişti. Hayal ettiği gibi değildi ama şimdi bunun önemi var mıydı ki?

Vinny, Joey'nin dairesinde henüz bulamadığı bir şeyi ararken kız arkadaşını öldürmüştü. Bu kadar korkunç ve bu kadar aptalca bir şey yapmış olması, akıllıca ya da mantıklı davranmadığı anlamına geliyordu. Joey'nin kafasında en ufak bir şüphe yoktu, Vinny geri dönecekti. Belki Mae'nin cesedini ortadan kaldırmak için. Belki de Joey'yi öldürmek için. Her halükârda, Vinny döndüğünde burada olmak istemiyordu.

Polisi arama seçeneği yoktu. Sonra ne olacaktı? Vinny'i tutuklayacaklar mıydı? Hapse girse bile Joey, Kan Kardeşler'e karşı tanıklık eden kız olarak bilinecekti ve onlar hakkında duyduğu şeylere bakılırsa, bu da ölmüş olmaktan farksız olacaktı.

Eğer kaderi buysa, Joey şansını deneyecek ve kaçacaktı.

Zorunda kaldığında, hayatını değiştirecek bir kararın ne kadar hızlı alınabileceğini düşünmek çılgıncaydı. Daha önce anne-siyle birlikte bunu bir kez yapmıştı. O zaman da şimdi olduğu gibi hissediyordu. Yıkılmış, dehşete kapılmış... ve öfkeli.

Joey hızla giyindi, kanlı sabahlığını çıkarıp kot pantolon ve bir eşofman üstü giydi. Spor çantasını kaptı ve sadece kimsenin fark etmeyeceği şeyleri yanına alarak hızla eşyalarını topladı. Geriye kalan her şey, cüzdanı ve tüm kimlik belgeleri dahil, geride kalacaktı. Aksi takdirde bu işe yaramazdı.

Kasasını boşaltıp nakit parayı, uyuşturucuları ve yüz dolarlık banknotları sırt çantasına tıktı. Mutfağa geçip bir çöp torbası aldı ve sonra salona gidip Mae'nin çantasını topladı. Mae'nin yanında getirdiği her şey –yerdeki eşyaları, telefonu da dahil– öp torbasına attı. Joey, bunları buradan çok uzakta bir yerde yok edecekti. Etrafı son bir kez kontrol etti, hiçbir şeyi unutmamış olduğundan emin oldu ve her şeyi merdivenlerin başına yerleştirdi. Ardından montunu ve botlarını giydi.

Ateşi yaktıktan sonra, kışlık giysilerini giymek için vakti olmayacaktı.

Drew, her zaman şöminenin standartlara uygun olmadığını, çatlaklarla dolu olduğunu ve içinde tehlikeli bir tortu biriktiğini söylerdi. O ve Simone, Vancouver'a gitmeden önce Joey'yi bir kez daha uyarmıştı.

"Eğer evi yakmak istemiyorsan, orada asla ama asla bir ateş yakma," demişti.

Joey evi yakacaktı.

Odun yoktu ama bu sorun değildi. Maple Sound'da yaşadığı süreçte kitaplarının da gayet güzel yandığını öğrenmişti. Birkaç kütük büyüklüğünde bir yığın oluşana kadar raflarındaki kitapları teker teker boşaltıp şömineye fırlattı. şöminenin içindeki ateşin uzun süre yanmasına gerek yoktu, sadece *başlaması* yeterliydi. Daha sonra birkaç kitabı da yere serpiştirdi. Yerdeki kitaplar su zambaklarına benziyordu. Kendi kendine bunun sadece kâğıt olduğunu hatırlattı. Onların yerine yenilerini koyabilirdi. Daha önce yapmıştı.

Banyoya gidip ilaç dolabını açtı ve birkaç ay önce güzellik malzemeleri satan dükkândan aldığı bir şişe asetonlu oje çıkarıcıyı aldı. Şişe neredeyse tamamen doluydu ve yüzde yüz asetonlu oluşuyordu. Aseton yanıcı bir maddeydi, en azından şişenin üzerinde de bu yazıyordu. Şişenin arkasındaki küçük yazılarda oje çıkarıcısının açık alev, ateşleme brülörü ya da kıvılcım çıkaran herhangi bir nesne yakınında asla kullanılmaması gerektiği belirtiliyordu çünkü buharlar tutuşabilirdi.

Mesele sıvının kendisi değil, *buharıydı*.

Mumlarını yakmak için kullandığı kibritleri cebine koydu, sonra lavabonun yanındaki küçük raftan bir el havlusu aldı ve banyodan çıktı. Oje çıkarıcıyı açıp Mae'in yakınma, yere yerleştirdi. Asetonun kokusu belirgindi, ama kan kokusunu bastırma-ya yetmiyordu.

Yapması gereken tek bir şey kalmıştı.

Joey dikkatle Mae'in göbek piercingini çıkardı. Sonra Mae'in küpelerini, saatini ve bilekliği de çıkardı. Ardından, kendi boyununun arkasına uzanarak kolyesinin klipsini açtı.

Yakut ve pırlanta taşlı kolyeye son bir kez baktı. Belki bu kolyeyi bunca yıl saklamasının nedeni buydu. Belki de kolayca satabilecek ya da atabilecekken onu takmaya mecbur hissetmesinin sebebi buydu. Belki de bir yönüyle, onu mahveden şeyin aynı zamanda onu kurtaracak şey olacağını biliyordu. Bu hayattan, sadece şiddet, travma ve ölümle dolu olan bu hayattan kaçmasını sağlayacak şey.

Eğilip kolyeyi Mae'nin boynuna taktı. Bu kolay olmadı. Parmakları kandan kaygandı. Kolyeyi taktıktan sonra ellerini havluyula sildi ve havluyu şömineye fırlattı.

"Sanırım bana bunun sorun olmayacağını söyledin," dedi Joey sessizce. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Mae."

Küçük bir ses duydu ve irkildi. Bir şey değildi, evin gıcırda-masıydı, ama duyduğu her rasgele ses Vinny'nin geri döndüğü hissini veriyordu.

Gitme vakti gelmişti.

Joey, şöminenin önünde durdu, derin bir nefes aldı, bir kibrit çaktı ve kitapların üzerine attı. Aynısını birkaç kez daha tekrarladı, ta ki şöminedeki ateş yavaşça büyümeye başlayana kadar. Sonra geri çekildi ve bekledi.

Bu planın işe yarayıp yaramayacağını bilmenin bir yolu yoktu. Ama işe yararsa ve bodrum katındaki daire tümüyle yanarsa, herkes Joey'nin bu yangında öldüğünü sanacaktı. Vinny bu duruma kesinlikle karşı çıkmayacaktı. Neden karşı çıksın ki? Yangın, Mae'yi öldürdüğüne dair tüm kanıtları, buraya geldiğine dair her şeyi yok edecekti. Ne kadar tuhaf da olsa, Joey aslında ona bir iyilik yapıyordu. Mae kaybolmuş sayılacaktı. Onu arayacak kimse de olmayacaktı.

Eğer bir şekilde yangında yanan bedenin *gerçekten* Mae'ye ait olduğunu anlarsa, bu sefer Joey'nin kayıp olduğunu anlayacaklardı. Kan Kardeşler çetesi dışında onu arayacak kimse olmayacaktı. Bu riski göze almak zorundaydı.

Yangın hız kazanmaya başladı. Ve aseton şişesinin bir anda alev alıp koltuğu tutuşturduğunu, ardından alevlerin Mae'yi sardığını gördüğünde, Joey kaçtı.

* * *

Saat sabah 3.30'da tramvay yarı yarıya doluydu. Bu, yılın başka herhangi bir gecesinde alışılmadık bir durum olurdu.

"Mutlu Yıllar," dedi karşısında oturan sarhoş bir adam. Kahverengi kâğıt torbanın içinden bir şey içiyor ve kan çanağına dönmüş gözlerle ona bakıyordu.

"Mutlu Yıllar." Joey, boğazına elini götürdü, parmakları kolyesini arıyordu ama artık orada değildi.

On dakika sonra, başının üstündeki kordonu çekti. Şoför inmesi için durdu ve Joey, nakit ve uyuşturucuyla dolu sırt çantası ve spor çantasını tramvaydan indirip dondurucu soğukla yüzleştirdi. Toronto kışları hakkında söylenebilecek belki de tek iyi şey gölün bu dönemde kötü kokmuyor olmasıydı. Küçükken, buraya çok uzak olmayan bir plajda yüzdüğünü düşünmek çıl-

gıncaydı. O ve Ruby aynı mayoları giyerlerdi. Joey, babaların arzuyla baktığı, annelerin ise kıskanç gözlerle süzdüğü annesinin sahip olduğu bütün kıvrımlara sahip olmayı dilerdi

Şimdi, "Motel Strip" olarak bilinen bölgede yürüyordu. Tatil olduğu için geçtiği her motelin "dolu" ışığı yanıyordu, nihayetinde boş bir odası olabilecek bir motelin önüne geldi.

RAINBOW MOTEL UYDU / JAKUZI / KAHVALTI DAHİL

Joey lobiye girdiğinde içerisi sıcaktı ve hafifçe esrar kokuyordu. Kafası güzel olan görevli genç, ona pek bir şey demeden, doldurması için bir form uzattı. Arka planda The Tragically Hip çalıyordu ve yıllar boyunca, "Bobcaygeon" şarkısı ona hep Mae'nin öldüğü geceyi hatırlatacaktı.

Çünkü o gece sadece Mae ölmemişti. Joelle Reyes de ölmüştü.

"Kimliğimi kaybettim," dedi Joey, dört eskimiş elli dolarlık banknot ile birlikte formu boş şekilde görevliye geri uzatarak. "Kredi kartımı da kaybettim."

"Problem değil," dedi görevli, parayı cebine koyarken umursamaz bir tavırla. "Ama peşin ödemen gerekecek. Kaç gece kalacaksın?"

"Bir hafta yapalım," dedi Joey.

Görevli toplam ücreti söyledi, Joey de parayı nakit olarak ödedi. Görevli ona bir oda anahtarı uzattı. Bu eski motellerin çoğunda olduğu gibi anahtar gerçek pirinçten yapılmıştı ve anahtarlık üzerindeki plastik gökkuşağı o kadar aşınmıştı ki renkleri solmuştu.

"Temizlik hizmeti yok," dedi görevli, bu da Joey'ye tüm işlemin kayıt dışı olduğunu gösterdi.

Joey için sorun yoktu. "Temiz mi?" Diye sordu.

Görevli omuz silkti ve "Temizlik tanımının ne olduğuna bağlı," dedi.

* * *

Oda, gökkuşağı desenli bir yatak örtüsü ve uyumlu gökkuşağı perdeleriyle kaplıydı ve aşırı gösterişliydi. Ama çarşaflar deterjan, banyo çamaşır suyu kokuyordu ve televizyon da gayet güzel çalışıyordu.

Joey, saat sabah dörtte hâlâ uyanık olma ihtimali yüzde elli olan birine telefon etti. Uyanıktı ve onun aradığını duyunca şaşırda da motele gelmeyi kabul etti. Duştan yeni çıktığı sırada yumuşak bir kapı tıklaması duydu. Kapı deliğinden baktı, sonra kapıyı açtı.

Büyük adam içeri adımını attığında oda anında daha küçük hissettirdi.

“Neden buradasın?” diye sordu Chaz etrafa bakarak. “O adam evinde mi kalıyor yoksa?”

Elbette Drew’u kastediyordu.

“Hayır,” dedi Joey. “Gitti. Onu bir daha asla görmeyeceğim.”

Bu sözleri söyler söylemez, hayali bir elin kalbini sıkıca kavradığını hissetti.

Joey yatağa yöneldi. Chaz yanına oturdu ve onu öpmek için yaklaştı. Joey, elini onun göğsüne koyarak durdurdu. “Üzgünüm, yapamam.”

“Buraya beni–” diye başladı Chaz.

“Toronto’dan ayrılıyorum,” dedi Joey. “Ve senin yardımına ihtiyacım var. Yeni bir kimliğe ihtiyacım var ve bunu elden çıkarmam konusunda da yardımına ihtiyacım var.”

Joey sırt çantasına uzanıp açtı ve içindekini ona gösterdi.

“Tanrım,” dedi Chaz. “Bunu nereden buldun?”

“Bunu bilmesen daha iyi olur.” Joey, beyaz toz dolu paketi çıkarıp ikisinin arasına yatağa koydu. “Bu ne kadar eder bilmiyorum ama eminim ki çoktur. Sana bunu bir ehliyet, bir doğum belgesi ve mümkünse bir pasaport karşılığında veririm.”

Chaz, uyuşturucuya sonra da Joey’ye baktı. “Joey, ne yaptın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Yakında öğrenirsin,” dedi Joey. “Ama güvenebileceğim tek kişi sensin. Burada kalamam, Chaz. O... değişik işlerle uğraşan

kuzenin var ya, eğer bunu elden çıkarabilirse, parayı aranızda paylaşabilirsiniz. Tek istediğim kimlik. Ülkeden gitmem lazım.”

“Ciddi misin?” diye sordu Chaz, Joey’ye sanki aklını kaçırmış gibi bakarak. “Reggie’yi mi aramamı istiyorsun?”

“Haklısın, senden çok şey istiyorum. Bu aptalcaydı. En iyisi bunu tuvalete atayım,” dedi Joey.

Paketi aldı ve ayağa kalktı. Ama banyoya gitmek üzereyken, Chaz “Bekle. Ver bana,” dedi. “Bakayım ne yapabilirim.”

Sonra derin bir nefes aldı ve yüzünü elleriyle ovuşturdu.

“Lanet olsun, Joey. Bunu sadece senin için yapardım.”

* * *

Üç gün sonra, Chaz otele geri dönmüştü ve Joey’nin istediği belgeleri temin etmişti. Ancak pek mutlu görünmüyordu.

“Cherry’deki herkes senin yasını tutuyor. Bu hafta sonu küçük bir anma töreni yapacaklar.”

“Üzgünüm,” dedi Joey, gerçekten pişmanlıkla. Bir an tereddüt etti. “Yangında ölen kişinin kim olduğunu sormayacak mısın?”

Chaz başını salladı ve yatağa oturdu. Yatak onun ağırlığıyla çöktü. “Ne kadar az bilirim, o kadar iyi.”

“Onu benim öldürüp öldürmediğimi sormayacak mısın?”

“Eğer öldürdüysen, bir sebebin vardır. Bu, sana olan hislerimi değiştirmez,” dedi sakın bir şekilde. “Ama biliyorum ki yapmadın.”

Joey, yanına oturup Chaz’ın elini tuttu.

“Seninle gelebilirim, biliyorsun,” dedi Chaz. “Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

“Gittiğim yere gelemezsin,” dedi Joey, başım onun koluna yaslayarak. “Ama seni tanıdığıma ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.”

Chaz, ona yeni kimliğini uzatırken gözlerinin içine bakmıyordu. Hem sürücü belgesinde hem de doğum belgesinde adı Paris Aquino olarak geçiyordu.

Joey kaşlarını çattı. *Paris* mi? Aquino ismi sorun değildi ama daha sıradan bir isim beklemişti. “Hiç bana benzemiyor,” dedi.

“Yeterince sana benziyor,” dedi Chaz omuz silkerek. “Bununla idare etmek zorundasın. Yaşına ve boyuna yakın Filipinli bir kız için ehliyet ve doğum belgesi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Joey, ehliyetin üzerindeki bilgileri inceledi. Yaşları hemen hemen aynıydı. Doğum tarihleri aynı yıldı ve sadece iki ay fark vardı. “Kimse bunun ben olduğuma inanmaz. Yüzüne bakınca benden daha kilolu olduğu belli.”

“İşte bu yüzden işe yarayacak,” dedi Chaz. “Tarihe bak —ehliyetin süresi bir ay önce dolmuş. Yenilemeye gittiğinde doğum belgesini götür. Sorgulayan olursa, kilo verdiğini söyle. Yeni bir fotoğraf çekilebilirsin. Yeni ehliyeti aldıktan sonra pasaport başvurusunda bulunabilirsin.”

Joey, teyzesi Tita Flora’nın yeni pasaport alması gerektiği zamanı hatırladı. Teyzesi iki fotoğraf çektirmek zorunda kalmış ve her iki fotoğrafın arkasını kimliğini doğrulaması için aile doktoruna imzalatmıştı. “Ama birinin kimliğimi doğrulaması gerek-meyecek mi? Ya bu *Paris*’in zaten bir pasaportu varsa?”

“Bu, risksiz değil Joey,” dedi Chaz, eline bir kâğıt parçası vererek. Üzerinde bir isim ve telefon numarası vardı. “Bu adam, Reggie’nin arkadaşı ve pasaport ofisinde çalışıyor. Senden bir telefon bekliyor ama adının *Paris* olduğunu biliyor. Hangi gün ve saatte geleceğini ona bildir, o da seni bizzat karşılayacak.”

Joey yeni kimliğine baktı. *Paris*. Hiç ona uygun değildi. Ama Chaz’ın dediği gibi bunu bir şekilde idare etmesi gerekecekti.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkür etme,” dedi Chaz. “Bunun için fazlasıyla ödeme yaptın. O kokainin sokak değeri yüz bin dolar civarında. Sahte bir kimlik en fazla birkaç bin dolara mal olurdu.”

İkisi de ayağa kalktı. Joey ona doğru uzandı ve yüzünü Chaz’ın göğsüne yasladı, son bir kez kollarında teselli buldu. Kalbi hızlı atıyordu ama dışarıdan bunu anlamak imkânsızdı.

Chaz, Joey'nin başını öptü. "Neredeyse sonra görüşürüz diyecektim, ama görüşmeyeceğiz, değil mi?"

"Hayır," dedi Joey, sesi boğuktu.

"Kendine iyi bak, Joey." Chaz onu bir an daha sıkıca tuttu, sonra gitti.

Bir saat sonra, anahtarı bırakmak için resepsiyona uğradı. Aynı görevli oradaydı ve tıpkı giriş yaparken imza istemediği gibi çıkış yaparken de herhangi bir şey talep etmedi. Arkada yine The Hip'in "Bobcaygeon" şarkısı çalıyordu.

"Bol şans," dedi resepsiyonist.

"Ne için?" diye sordu Joey.

"Her neyden kaçıyorsan ona."

Kaçmak değil, diye düşündü Joey, motelin önünde bir taksiye binerken. Yeni sulara yelken açmak.

Artık Paris'ti.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Aynı çıkmazdan ben de geçmedim sanma

—LAURYN HILL

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Paris, avukatının saldırgan üslubuna yavaş yavaş alışıyordu, ancak Sonny Everly'nin en iyi yanı ona daima doğruyu söylemesiydi. Elsie haklıydı, adam tam bir pislikti ama en azından Paris'in kendi pisliliği.

Henüz bir duruşma tarihi yoktu ve Sonny'e göre, bunun gerçekleşmesi bir yılı ya da daha fazlasını bulabilirdi.

"Bu çok popüler bir dava, savcı acele etmeyecektir," dedi Sonny, evrak çantasını toplarken. "İşi aceleye getirip hata yapmayı göze alamazlar."

"Hızlı bir duruşma talep edemez miyiz?" diye sordu Paris, Sonny'yi kapıya kadar uğurlarken. "Bir yıl boyunca belirsizlikte kalmak istemiyorum."

"Yani hapishaneye daha çabuk mu gitmek istiyorsun?" dedi Sonny. "Senin durumunda, hızlı bir duruşma istemezsin. Her şey olabilir, bizim de hata yapma lüksümüz yok. Bu süreçte işine geri dön. Arkadaşlarını davet et. Meditasyon yap. Manikür yaptır. Senin gibi kadınların hoşlandığı şeylerden hangisini yapıyorsan artık."

"Benim gibiler, öyle mi?" Paris iç çekti. "Seni her sevmeye başladığımı düşündüğümde neden sevmediğimi hatırlatıyorsun, Sonny."

Sonny sırttı. "Özgürlüğüne kavuştuğunda beni seveceksin. Güven bana, tamam mı? Bu ilk defa yaşadığım bir şey değil."

Paris için de öyle değildi.

Sonny kapıyı açar açmaz, evin etrafında dolaşan fotoğrafçılardan biri bağırarak bir soru sordu. "Hey Sonny! Poughkeepsie Prensi'ni öldüren kadını savunmak nasıl bir his?"

Avukatının BMW'sine binerken "Siz hamamböceklerinin başka yapacak işi yok mu? Defolun," diye bağırdığını duydu.

Aslında, fotoğrafçıların gerçekten yapacak başka işleri olmayabilirdi. Paris onları anlayabiliyordu. Bu olaylar yaşanana kadar ne kadar az arkadaşı olduğunu fark etmemişti. Sosyal çevresinin büyük bir kısmı –eğer buna sosyal çevre denilebilirse– Jimmy'nin çevresiydi ve Elsie dışında hiçbiri Paris'i arayıp sormamıştı.

Henry bile şimdi stüdyoyu tek başına yürüttüğü için mesafesini koruyordu. Paris, sabah altıdaki "Gün Doğumu Hatha" dersini vermek için Ocean Breath'e geri dönmeye çalışmıştı ama sabahın erken saatlerinden itibaren kapıda onu görmek için bekleyen bir kalabalık vardı. Bu, üyeleri ürkütmüş ve diğer eğitmenleri rahatsız etmişti.

Nereye gitse, peşine fotoğrafçılar takılıyordu.

"Tatlım, üzgünüm," dedi Henry ona. "Ama ortağın olarak söylemeliyim ki sen iş için zararlı bir unsursun."

Paris, liseden mezun olduğundan beri hiç çalışmadan durmamıştı ve gün boyu boş boş oturmaya alışık değildi. Şu anda kitaplar ve televizyon, en yakın arkadaşlarıydı. İlginçtir ki şu sıralar Ruby hakkında aşırı bir endişe duymuyordu. Paris'in Jimmy'nin cinayetiyle suçlanması, aslında annesine karşı bir avantaj sağlıyordu. Çünkü suçlu bulunursa, şantaj parasını ödeyecek durumu kalmayacaktı. Paris'in beraat etmesi Ruby'nin de çıkarına olacaktı. Annesi, Mae hakkında gerçeği ortaya çıkararak Paris'in hayatını mahvetmekten ne kadar keyif alacak olsa da Ruby en nihayetinde kendini daha çok önemsiyordu. Eğer para almak için en ufak bir umudu varsa, Ruby bekleyecekti.

Paris, Netflix, Hulu ve Prime'da izleyebileceği her şeyi bitirmiş gibi hissettiğinden, Quan'a geçip kafasını dağıtacak farklı

bir şey aramaya karar verdi. “Sizin İçin Seçtiklerimiz” kategorisi altında *Poughkeepsie Prensi*’ni gördü ve gülümsedi. Platformda, Jimmy’nin yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak tüm on sezon mevcuttu. Kaydırmaya devam etti ve yeni bir dizi eklediklerini fark etti.

Ama bu dizi aslında yeni değildi. *Dateline* ve *20/20* gibi *Katiller* de uzun süredir yayındaydı. İlk kez lisede olduğu zamanlarda yayınlanmıştı ve görünüşe göre katil sıkıntısı olmadığından hâlâ yeni bölümler üretiliyordu. Her bir saatlik bölüm, gerçek bir cinayet davasının dramatik canlandırmasını içeriyordu ve otuz yıllık bu dizinin sekiz sezonu şimdi Quan’da yayındaydı.

Paris, *Katiller* dizisini yalnızca bir kez izlemişti. Ruby Reyes bölümünün olup olmadığını düşündü.

İlk yayınlandığı gece, çocuklar çoktan yatmıştı. Tita Flora, bölümü izlemek için hastanedeki vardiyasını değiştirmişti. Tito Micky patlamış mısır hazırlamıştı. Normalde saat dokuzda odasına çekilen Lola Celia bile uyanık kalıp sallanan sandalyesine kurulmuştu ve dizinin o klişe açılış müziğı başladığında hazır bekliyordu.

Joey, oturma odasının zeminine oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Anlatıcının o ürkütücü, yavaş ve dramatik tonlamasıyla bölümü duyurması tamamen gerçeküstü bir deneyimdi. “Bu gece... *Katiller*, ‘Ruby Reyes... Buzlar Kraliçesi Geliyor’ adlı bölümü sunuyor...”

Daha ilk dakikalardan itibaren, teyzesi ve büyükannesi, Buzlar Kraliçesi’ni canlandırmak için seçilen oyuncuyu beğenmemişti.

“Bu kadın Ruby’den çok daha güzel,” dedi Tita Flora, en az üç kez söylenerek. “Gerçekçi değil.”

Lola Celia homurdanarak “*Ni Filipina siya*” dedi, en az dört kez. *Filipinli bile değil.*

Joey, diziye o kadar dalmıştı ki onların bitmek bilmeyen eleştirilerini yarım yamalak duyuyordu. Büyükannesine katılıyordu, *Katiller* en azından bir Filipinli oyuncu kullanabilirdi. Fakat

teyzesi yanıliyordu. Ruby'yi oynayan kadın çok güzel olsa da gerçek Ruby'nin sahip olduğu doğal çekicilik ve cazibeden yoksundu. En iyi ihtimalle Buzlar Kraliçesi'nin bir karikatür versiyonuydu ama Joey'ye göre annesi çok daha güzeldi.

Tito Micky bölümden fazlasıyla keyif aldı. Sanki *Katiller* bir eğlence programıymış gibi, sanki Ruby aileden değilmiş ve kızı da aynı oturma odasında oturup, annesinin tüm dünyanın göreceği şekilde televizyonda gösterilmesinden utanç duymuyormuş gibi patlamış mısırı etrafa uzattı. Lisedeki çocuklar Joey'nin annesinin kim olduğunu nihayet unutmaya başlamışlardı ve şimdi bu aptal televizyon programı onlara her şeyi yeniden hatırlatacaktı.

Diziyi izlerken, abartılı oyunculuk ve anlatıcının neredeyse komik denecek kadar kasvetli ses tonuna rağmen, *Katiller*'in Ruby ve Charles Baxter hakkında birçok detayı doğru yansıttığım görünce şaşırmıştı. İkisi gerçekten de bankanın yakınındaki Second Cup kafede "tesadüfen" tanışmışlardı, ama aslında bu karşılaşma hiç de tesadüf değildi. İlk adımı Ruby atmıştı. Charles, Ruby'ye karısını terk edeceğine dair sözler vermişti. Ve Ruby, Charles ilişkiyi üçüncü ya da dördüncü kez bitirdikten sonra cinayet gecesi onun evine habersizce gitmişti.

Ancak *Katiller*, Ruby ve çocuğu arasındaki ilişkiyi yanlış aktarmıştı. Ruby'nin kızının kimliğini gizli tutmak için dizide Joey'nin adı Jessie olarak değiştirilmişti. Jessie'nin mahkemeden önce hapisanede Ruby'yi ziyaret ettiği sahnede, aralarındaki diyalog sevgi dolu olarak gösterilmişti.

Gerçekte ise, durum bundan çok uzaktı.

* * *

Joey, annesini iki aydır görmemişti ve daha yaşlı göründüğünü görmek onu şok etmişti.

Joey ve sosyal hizmet görevlisi Deborah, annesi bir gardiyan (*hapislane memuru*) eşliğinde içeri alındığında ziyaretçi odasındaki masada oturuyordu. Turuncu tulum Ruby'nin üzerinde bol

duruyordu, saçları yağlıydı ve bir topuz yapılarak toplanmıştı. Alnunda daha önce olmayan kırışıklıklar belirmişti. Neredeyse on yıl yaşlanmış gibiydi.

Joey'nin gözleri doldu. Ona göre bu olanların tek sorumlusu oydu, annesinin burada, bir suçlu gibi görünmesinin sebebi kendisiydi. Her şey onun yüzündendi.

"Endişelenme," diye fısıldadı Deborah, sanki Joey'nin acısını hissetmiş gibi. "Başarabilirsin."

Ruby masaya ulaştığında, Joey'nin yüzündeki ifadeyi görünce küçümseyerek güldü. "Benim verdiğim kiloları sen almışsın gibi görünüyor. Nihayet ideal kiloma ulaştım en azından."

"İyi görünüyorsun anne," dedi Joey, sesi çekingen çıkmıştı ama Ruby ilgisini kaybetmişti bile.

"Bu kim?" diye sordu Ruby, kaşını kaldırarak Deborah'a bakarken. Sosyal hizmet görevlisini tepeden tırnağa süzüyordu.

Deborah kendini tanıttı ama elini uzatmadı. Girişte, kısa bir sarılma dışında herhangi bir fiziksel temasın yasak olduğu söylenmişti.

"Demek benim kızıma göz kulak olan sensin," dedi Ruby.

"Elimden geleni yapıyorum ama Joelle kendine bakma konusunda oldukça başarılı," diye yanıtladı Deborah, birkaç adım ötede bir masayı işaret ederek. "Joelle, ben hemen şurada olacağım, tamam mı? İstedikğin kadar kalabilirsin."

Deborah uzaklaştığında, Ruby Joey'ye dönüp kaşlarını kaldırdı. "Ee? Sarılmayacak mısın, Joelle?"

Joey, annesine sıkıca sarıldı. Annesinin sırtındaki kemikleri hissedebiliyordu.

Ruby, onu incelemek için geri çekildi. "Şuna bak, küçük bir tombik olmuşsun."

İkisi de karşılıklı sandalyelere oturdular. Ziyaretçi odası yarı yarıya doluydu. Sevgililer, kocalar ve birkaç gürültülü bebek vardı. Joey'nin içi acıdı. Annesi yedi haftadan fazla süredir buradaydı ve avukatı dışında onu ziyarete gelen ilk kişi Joey'di.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Ruby.

Diğer çocuklar benimle konuşmuyor. "İyi."

"Tita Flora nasıl?"

"İyi."

"Sesini yükselt, duyamıyorum."

"İyi," dedi Joey, biraz daha yüksek sesle. "Onu çok sık göremiyorum. Sürekli çalışıyor."

"Benim hakkımda yine küstahça, kötü şeyler söylüyor değil mi?" Ruby, bakışlarını Joey'nin yüzüne sabitlemişti. "Susmuyor olmalı. Kendini beğenmiş orospu."

"Senin hakkında hiçbir şey söylemedi." Bu, gerekli bir yalandı. Annesi, kardeşinin söylediklerini duymak istemezdi. "Tek kelime etmedi."

"Ah." Ruby'nin omuzları gevşedi. Rahatlamış mıydı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı belli değildi. "Maple Sound nasıl? Orayı seviyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya Tito Micky?" Annesinin sesi bir tık alçaldı. "Sana buluyor mu?"

Joey, annesinin bakışlarına karşılık verdi. "Pek sayılmaz."

Bir an sessizliğe gömüldüler. Joey, masanın üzerinde açık bir dergiye bakan ama aslında okumayan Deborah'a göz attı. Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için sosyal hizmetler görevlisine gülümsedi. Deborah da ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Şu kadını hiç sevmedim," dedi annesi, Joey'nin bakışlarını kısık gözlerle takip ederken. "Bana bakışını sevmedim. Beni yargılıyor. Ona neler anlattın?"

"Hiçbir şey." Ve sen sus, Deborah kusursuz.

Ruby, "Sandalyeni biraz daha yaklaştır," dedi ve Joey, sandalyesini birkaç santim ileri çekti. Annesi eğildi. "Bak, duruşma hakkında seninle konuşmak istiyorum. Tanıklık yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Savcı seni tanık olarak görüyor."

Joey başını salladı.

"Akıllı olmanı istiyorum, Joey," dedi Ruby. "Günlüklerine yazdıkların hakkında artık yapabileceğim bir şey yok, çünkü on-

lar artık kanut sayılıyor ve herkes okudu. Bir süre kızgındım ama yazarken üzgün olduğunu anlıyorum. Artık sana kızgın değilim, tamam mı?”

Tabii ki kızgın değilsin. Öfkeden deliye dönmüşsün.

“Her şeyi mahvettin ama hâlâ düzeltebilirsin, tamam mı? Bunu düzeltmen lazım. Benim için, bizim için. Anlıyorsun değil mi, bebeğim?”

“Nasıl düzeltebilirim?” diye sordu Joey.

Ruby ellerini uzattı, ancak yanlarındaki gardiyan başını sallayınca durdu. Joey başını masaya eğdi. Annesinin genellikle uzun ve kırmızı ojeli tırnakları çıplak ve neredeyse dibine kadar kemi-rilmişti.

“Tanıklık yaparken,” dedi Ruby, “Charles’ın sana... zarar verdiğini çok net bir şekilde belirtmen gerekiyor. Günlüklerinde pek çok şey yazdın ama yazmadığın bir şey var, o da Charles’ın sana neler yaptığıydı.”

Çünkü bunu yazamazdım. Yazmak yeniden yaşamak demek. Günlüğüme yazmak, gerçekten olmuş olduğunu kabul etmek demek.

Joey annesine baktı. “Biliyor muydun, anne?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Charles’ın neler yaptığını biliyor muydun?”

“Ah, sus,” diye elini salladı Ruby. “Gerçekten bilmiyordum, tamam mı? Bana bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Sen bir şey anlatmazsan ben nasıl bilebilirim ki?”

Çünkü anlatırsam suçu bana yüklerdin.

“O geceye kadar kesin olarak bir şey bilmiyordum.” Ruby, sanki onu tanımayan birine konuşuyormuş gibi içten bir ifadeyle konuşuyordu. “Şok olmuşum.”

“Bu konuda konuşabileceğimi sanmıyorum,” dedi Joey. “Sesli bir şekilde, mahkemede.”

“Ama sana zarar veriyordu.” Annesi başını yana eğdi. “Herkese onun sana zarar verdiğini neden söylemek istemiyorsun?”

Çünkü bana sadece zarar vermiyordu, bana tecavüz ediyordu ve bunu sesli söylemek, yeniden tecavüze uğruyormuşum gibi hissettiriyor.

“Bebeğim, tanıklık yaparken jüriye Charles’ı anlatırsan, bu bana yardım eder, anlıyor musun?” Annesi yüzünü onun yüzünün yanına yaklaştırdı ve fısıldar gibi bir ses tonuyla konuştu. “Çünkü o zaman jüri bunu neden yaptığımı anlar. Ben senin annenim ve seni korumak için yaptım. Bu, savunmam için son derece önemli. Charles’ı anlatmazsan, sonsuza dek hapse gireceğim. Sonra ne olacak? Maple Sound’da sıkışıp kalacaksın, işte bu olacak. İyi hâl ve saçma bir programı tamamlamam hâlinde, çocuk istismarı suçundan sadece altı ay yatabilirim. Altı ay Joey, sonra tekrar birlikte oluruz. Benim çıkmamı istemiyor musun?”

Bilmiyorum.

“Lütfen bebeğim,” dedi Ruby. “Bunu yapman gerekiyor, tamam mı? Charles’ın sana yaptığı kötü şeylerin hepsini anlatman gerekiyor. Sakın hiçbir şeyi atlama. Her şeyi söyle.”

Şimdi herkesin duymasını istiyorsun çünkü şimdi bu işine geliyor.

“Tek onun olmadığını biliyorsun, anne,” dedi Joey yumuşak bir ses tonuyla.

Ruby derin bir nefes verdi. “Bana kızgınsın. Bu önemli değil. Özür dilerim, tamam mı? Kötü erkek arkadaşlarım oldu, kusura bakma. Ama bunu çıktıktan sonra konuşuruz. Şu an sadece Charles’a odaklanmamız gerekiyor, tamam mı? Özellikle Charles hakkında konuşmalısın. Bana söz ver, Joey, yoksa hapis-te öleceğim. Ve emin ol, bununla asla başa çıkamazsın.”

Bu kısım muhtemelen doğrudu.

Joey annesini seviyordu. Gerçekten seviyordu. Annesinin elinden gelenin en iyisini yaptığını anneannesinin nasıl biri olduğunu görünce anlamıştı. Joey’nin annesi de kötü bir anneye sahipti.

“Joey,” dedi Ruby ona bakarak. “Eğer beni seviyorsan, bunu benim için yaparsın. Gerçekten yapabileceğin en küçük şey bu.”

Joey kararını verdi.

“Tamam, anne,” dedi. “Onlara anlatacağım.”

Annesi derin bir nefes verdi. “İşte benim akıllı kızım,” dedi, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle. “Orada harika olacağını

biliyorum. Birkaç gözyaşı da fena olmaz. Gerçekten sat bunu, tamam mı?"

"Tamam," dedi Joey. "Seni seviyorum."

Sende söyle, lütfen en azından bir kere sen de söyle.

Ruby sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim için bunu yaptığında sana inanacağım."

Koşullu sevgi, annesinin bildiği tek sevgi türü.

* * *

Paris sonunda *Katiller* dizisinde Ruby'nin olduğu bölümü bulmuştu. Yedinci sezonun on ikinci bölümüydü. Mantığı bunun aradığı kafa dağıtmayı sağlamayacağını söylese de oynatma tuşuna bastı ve kanepeye yerleşti.

Ruby kesinlikle bu bölümü hiç izlememişti. Tıpkı bir yıl sonra yayınlanan, onun hakkında çekilmiş *Bankacının Metresi* adlı ucuz televizyon filmini izlemediği gibi. Ancak her ikisinden de haberdardı ve bunlardan nefret edeceği kesindi. Ruby Reyes'in ilahiyatına göre en büyük günah cinayet değildi. En büyük günah, kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesiydi.

Joey bu dersi ilk kez altı yaşındayken öğrenmişti. O ve Ruby, Joey'nin birinci sınıf öğretmeniyle görüşmeden yeni çıkmışlardı. Öğretmeni, Joey'nin sınıfta uyuyakalmasından endişe ediyordu. Bayan Stirling, Joey'ye neden bu kadar yorgun olduğunu sorduğunda, Joey annesinin erkek arkadaşının geceyi onlarda geçirdiğini ve bütün gece ses çıkardıklarını söylemişti.

Görüşmeden sonra Ruby arabaya binerken kapıyı çarptı ve okulun otoparkından hızla çıktı. Bir kırmızı ışıktaki durduklarında Ruby, Joey'nin kolunu çimdikledi. Acı aniden ve keskin bir şekilde geldi, Joey çığlık attı.

"Bizim hayatımız hakkında *asla ama asla* konuşamazsın," diye tısladı annesi. "Evde olanlar yalnızca seninle benim aramda kalır, anladın mı?"

"Ama Bayan Stirling sordu," dedi Joey. "Ve biz doğruyu söylemek zorundayız."

Joey ağlamaya başlayana kadar, Ruby onu ardı ardına çimdikledi.

“Doğru, benim sana söylediğim şeydir,” dedi annesi. “Beni rezil ettin. Bir daha sakın bunu yapma.”

Joey’nin gözünde, küçük yaştan itibaren doğru kavramı her zaman kaygan bir zemin üzerinde duruyordu. Tamamen doğru bir hikâyeyi ele alabilir, bazı kilit ayrıntıları atlayabilir, belirli gerçekleri küçümserken bazılarını abartarak tamamen farklı bir anlatı oluşturabilirdiniz. Hikâye hâlâ doğru muydu? Evet. Sadece belirli bir tepki almak için tasarlanmış, doğrunun farklı bir ifadesiydi.

Bu sadece kötü adamların yaptığı bir şey değildi. İyi adamlar da bunu yapardı.

Annesiyle hapishanede görüştüktan sonraki sabah, Deborah, Joey’yi tanıklığına hazırlanması için savcıyla görüşmeye götürdü. Madeline Duffy (*arkadaşlarım bana Duffy der*) gerçekten de Deborah’ın dediği gibi iyi bir kadındı ama biraz yorucuydu. Joey’ye, Charles’ın öldürüldüğü gecenin olaylarını defalarca kez anlattırdı, sorularını istediği yanıtları en iyi şekilde almak için ayarlayıp Joey’nin yanıtlarını da maksimum etkiyi yaratacak şekilde ince ince düzeltti.

“Tamam, sonuncusu,” dedi Duffy. Normalde Joey, yetişkinlere sadece soyadıyla hitap etmekten rahatsız olurdu ama o kadar yorgundu ki bunu önemsemeyi bırakmıştı. “Biliyorum uzun bir gün oldu, eminim Deb artık gitmeye hazırdır.”

“Joelle’in teyzesi ve eniştesi yakında gelip onu alacak,” dedi Deborah. “Trafik kötüleşmeden önce yola çıkmak istiyorlar.”

“Sorun değil.” Duffy, Joey’ye bir gülümseme attı. “Neredeyse bitirdik.”

Deborah, Joey’nin omzunu okşadı. “Tatlım, bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Teyzenle enişten geldiğinde seni dışarıda bekliyor olacağım.”

Lütfen veda etmeden gitme.

Deborah eğilip onun kulağına fısıldadı. “Merak etme, asla veda etmeden gitmem. Sen en sevdiğim insanlardan birisin.”

Seni seviyorum, Deborah.

İkisi yalnız kaldığında, Duffy topuklularını çıkarıp masasına yaslandı. "Tamam, Joelle. Şimdi sana bir sonraki sorumu sorduşumda, annenin ilişkide olduğu evli erkekleri ve her bir ilişkinin nasıl sona erdiğini düşünmeni istiyorum."

"Hepsi kötü sona erdi."

"Doğru," dedi Duffy. "Ve bildiğimiz kadarıyla annenin en az iki erkek arkadaşı pedofiliydi."

Bu bir soru değildi, o yüzden Joey cevap vermedi.

"Jüri, annenin Charles Baxter'ı öldürdüğü geceki ruh hâlini bilmek isteyecek. Bu yüzden sana 'Sence annen bunu neden yaptı?' diye sorduşumda bir cevap vermek zorunda kalacaksın. Bu bir görüş olarak ifade edilecek, bu ne düşündüğünü söylemek için senin şansın, tamam mı? O zaman söyle bakalım bana. Sence neden yaptı?"

Joey bu soruyu uzun uzun düşünmüştü ancak cevabı dile getirmek zordu. Annesi, Charles'ı öfkelenildiğı ve kendini kontrol edemediğı için bıçaklamıştı. O gece koruyucu bir anne gibi davranmamıştı. Zaten ne zaman öyle davranmıştı ki?

Gerçek şu ki, Ruby o gece *kıskançlık* yüzünden Charles'ı bıçaklamıştı. Joey kendi kendine sordu: Eğer durumları tersine dönseydi, Ruby ne derdi?

Ve ardından Duffy'ye tam da bunu söyledi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruby'nin davası Toronto'da başladığında, Tito Micky, Maple Sound'da bu konuda çıkan tüm gazete makalelerinden bir albüm yapmaya başladığı için Toronto'daki üç büyük gazeteye abone oldu. Albüm sürekli mutfak tezgâhında duruyordu. Joey ona hiç bakmadı. Onun yerine zamanının çoğunu yatak odasında kitap okuyarak geçiriyordu.

Hem Deborah hem de savcı, adının hiçbir yerde geçmeyeceğini çünkü onun bir çocuk olduğunu söylemişlerdi, ama bu onu pek rahatlatmıyordu. Ruby'yi tanıyan herkes, onun bir kızı olduğunu biliyordu. Ruby, Joey'ye hep bir aksesuar gibi davranırdı. Sempati ya da hayranlık istediğinde onu gösterir ama Joey onun istediği bir şeye engel olursa onu bir kenara atardı.

İfade vermesine iki gün kala, sınırları altüst olmuştu. Madeline Duffy ile ilk görüşmelerinden sonra iki kez telefonda konuşmuşlardı ve kendini hazır hissetse de jüri üyelerinin yüzlerini hayal etmek onu korkutuyordu. Duffy, mahkeme salonunun izleyicilere ve gazetecilere kapatılacağını açıklamıştı, ancak yine de her söylediği kelimeyi dinleyen ve nasıl söylediğine dikkat eden jüri bölümünde on iki çift kulak olacaktı. On iki çift göz, vücut dilini, yüz ifadelerini, gözyaşlarını gözlemleyecekti.

Ve annesi orada olacaktı. İzleyecekti.

"Unutma, ağlaman normal," demişti Duffy son telefon görüş-

melerinde. "Odada herkes senin tarafında olacak. Hissettiklerini ifade etmen önemli."

Bu, annesinin söylediğiyle birebir aynıydı ancak Duffy'nin bilmediği bir şey vardı. Joey ağlamamaya alıştırmıştı. Savcının açıkça istediğini belli etmesine rağmen yarın gözyaşı dökme şansı oldukça düşüktü.

"Joelle," dedi yumuşak bir ses ve Joey odasının kapısında Tito Micky'yi gördü.

Romanına öylesine dalmıştı ki, eniştesinin koridorda yaklaşan adımlarını duymamıştı. Bu, Sidney Sheldon'ın *İntikam Meleği* adlı kitabını üçüncü kez okuyuşuydu çünkü bu kitap onun en sevdiği romandı. Haksız yere suçlanan bir kadının hikâyesini anlatıyordu. Kadın, nihayet hapisten çıktığında profesyonel bir hırsız olup dünyayı dolaşarak cesur soygunlar yapıyor, ihtiyaç duyduğunda adını ve görünüşünü değiştiriyordu. Ve tabii ki ona kötülük edenlerden intikam alıyor ve bu süreçte âşık oluyordu.

"Kasabaya bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Tito Micky. "YMCA'de yaz etkinlikleri var. Çocukları götürmem lazım." *Çocukları gödürmem lâzim.* "Sonrasında market alışverişine yardım edersin. Artık *lola'*na yemek yaparken yardım ettiğin için alışverişte de yardım etmeni istiyor."

Gündüz vakti, eniştesi karanlıkta pusuda bekleyen bir canavar değil sadece göbekli, zayıf bir adamdı. Ama Joey, Tito Micky ile arabada yalnız kalmaktan daha az isteyeceği bir şey düşünemiyordu. Teşekkürler, ama hayır.

"Alışverişten sonra seni kitapçıya bırakırım. Sana on dolar veririm, orada harcarsın. İyi bir kafa dağıtma olur, ha?" Eniştesi, tütün lekeli dişlerini göstererek sevimli olmaya çalıştı.

On dolar mı? Bu, yeni çıkan bir kitabı alıp üstüne para artması demekti.

* Young Men's Christian Association [Genç Hristiyan Erkekler Birliği], mezhepsiz, ruhban sınıfına bağlı olmayan küresel bir Hristiyan hareketi.-çn

“Tamam,” dedi temkinlice, doğrulup oturarak.

“Kitapçıdayken, ben de karşıdaki spor barına giderim. Bir beyzbol maçı var ve kazanan üzerine ufak bir bahis yaptım.” Tito Micky göz kırptı. “Sakın *tita*’na söyleme, tamam mı?”

Birkaç dakika sonra Joey, eniştesinin arabasının ön koltuğunda heyecanla oturuyordu. Carson’ın midesi rahatsız olduğu için o öğleden sonra YMCA’ye yalnızca iki büyük çocuk gidiyordu. Çocukları bıraktıktan sonra, Joey ve Tito Micky süpermarkete yöneldiler. Alışverişi hızlıca bitirdiler ve Tito Micky, etleri ve peynirleri bagajda tuttuğu soğutucuya yerleştirdi. Ardından Main Street’e gittiler.

“Noel zamanı meydanda büyük bir ağaç kuruyorlar,” dedi Tito Micky, kitapçının tam önündeki bir park yerine yanaşırken. “Dokuz metre yüksekliğinde oluyor ve hepsini bir anda ışıklandırıyorlar. Noel şarkıcıları ve bir Noel Baba geçit töreni oluyor.” *Nöel baba giçit tereni.* “Her seferinde çocukları götürüp sıcak çikolata alırsınız. Sen de seversin.”

Joey’nin içi burkuldu. Annesi olmadan geçireceği ilk Noel’di bu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti.

Eniştesi cüzdanını açıp on dolarlık bir banknot çıkardı, parayı ona uzatırken parmak uçları gereksizce Joey’nin eline dokundu. Ardından karşı caddedeki Loose Goose isimli spor barını işaret etti. “Saat üç kırk beşte burada buluşuruz, tamam mı? Çocukları saat dörtte almamız gerekiyor.”

Joey’nin kitapçıda kendi başına geçireceği tam iki saati ve harcayabileceği koca on doları vardı. O kadar mutlu olmuştu ki neredeyse zıplıyordu. İkisi de arabadan indiler ve Tito Micky sürücü kapısına yaslanarak bir sigara yaktı.

Kaldırımında durup bakınca, Maple Sound Joey’nin alıştığı yerden çok farklıydı. Her ırktan ve dinden insanların olduğu, birçok farklı dilin konuşulduğu Toronto’nun aksine, Maple Sound çok... *tek tipti.* Annesi, kız kardeşi ve eniştesinin şehir hayatının çeşitliliğinden uzakta, iki saat kuzeydeki bu küçük kasabaya taşınmayı neden tercih ettiklerini hiçbir zaman anlayamamıştı.

“Beyaz karın üstündeki köpek sidiği gibi olacaksın,” demişti Ruby o zamanlar Tita Flora’ya. “Orada yaşamaktan nefret edeceksin ve onlar da senden nefret edecek.”

Joey, teyzesi ve eniştesinin gerçekten burada yaşamaktan nefret ettiklerinden şüpheleniyordu ve Tito Micky’nin fırsatı olsa bir kalp atımı kadar kısa sürede şehre geri döneceğine bahse girerdi. Ama Tita Flora, sırf kız kardeşinin yanıldığını kanıtlamak için olsa bile buna katlanmaya kararlı görünüyordu.

Ama şu anda, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Joey kitapçıya adım attığında, uzun ve derin bir nefes aldı ve içinde gerçek bir sevinç patlaması hissetti. Her yerdeki bütün kitapçılar aynı kokardı. Ev gibi kokuyordu.

* * *

Jason ve Tyson eve geldiklerinde açlıktan ölüyordu ve doğruca büyükannelelerinin onlar için hazırladığı atıştırmalığı yemek için mutfağa koştular. Joey, market alışverişini yerleştirirken Tito Micky tekrar dışarı çıktı. Kapıdan girdikleri anda, Tita Flora, evin gölet tarafında birikmiş devasa yaprak yığını yüzünden duyduğu rahatsızlığı bağırarak ifade etmişti. Tito Micky sabah onları tırmıklamıştı ve yaprakların, Tita Flora işten eve dönene kadar yakılmış olması gerekiyordu.

Joey, yeni aldığı iki kitabıyla merdivenleri neşeyle çıktı. Kitapçı hâlâ iki kitap on dolara kampanyasına devam ediyordu ve sahibi –adı Ginny’di–, Deborah’la birlikte ilk ziyaretinden Joey’yi hatırlamıştı.

“İstediğin bir şey bulabildin mi?” diye sormuştu Ginny.

“Karar veremiyorum,” demişti Joey, biraz utangaç hissederek. İstediği iki kitabı bulmuştu –biri Stephen King’den *Ruhlar Dükkânı*, diğeri ise henüz okumadığı bir yazar olan Scott Turow’dan *Presumed Innocent*– ama vergileri ekleyince ikisini almaya parası yetmiyordu. “Hangisini önerirsiniz?”

“Zor seçim,” diye gülümsemişti Ginny. “Peki, ikisini birden alsan ve senden vergiyi almasam nasıl olur?”

Bugün, Joey için Maple Sound'da geçirdiği en iyi gündü. Garip bir şekilde, bunun için Tito Micky'ye teşekkür etmesi gerekiyordu. Yukarı kattaki tüm pencereler açıktı ve dışarıda yanan yaprakların kokusu içeriye kaplamıştı. Kamp ateşi gibi kokuyordu, bu da onu daha mutlu bir ruh hâline sokmuştu. Yatak odasının kapısını iterek açtı.

O öğleden sonra hasta olduğu için evde bırakılan en küçük çocuk Carson, odanın ortasında oturuyordu. Belli ki daha iyi hissediyordu çünkü elinde bir makas vardı ve *İntikam Meleği* kitabının kapağını özenle kesiyordu. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi, önünde büyük bir bristol karton vardı ve üzerine altı tane daha kesilmiş kapak, sıra hâlinde dizilmişti.

Hayır, kapaklar sadece kartonun üstünde durmuyordu. Kartonun yanında, üzerinde *ELMER'S* yazan kalm sarı bir yapıştırıcı duruyordu. Dört yaşındaki kuzeni onları *yapıştırıyordu*. Ölü hayvan leşleri gibi çıplak ve savunmasız bir şekilde kapaksız kitaplar halının üzerine saçılmıştı.

Joey, hayatında hiç hissetmediği kadar yoğun bir öfkeyle dolmuştu. Bu küçük velet, muhtemelen evin her yerinde oynayabileceği yüzlerce oyuncağa sahipti. Hiçbir şeyden mahrum kalmamış, hiç güvensizlik hissetmemiş, akşam yemeğinde başka bir şey olmadığı için margarin ve bayat kraker yemek zorunda bırakılmamıştı, ama onun en değerli şeylerini, kitaplarını yok ediyordu. Kâğıt kapaklı romanları, kolyesi dışında ona değerli gelen tek şeydi.

Kolyesini yok etseydi, belki affedilebilirdi. Kolyesi bile buna tercih edilebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Joey. Kendi kulaklarına göre, patlamak üzere olan başka biri gibi ses çıkarıyordu.

Carson, onun tonunu anlamadı. "Senin için bir poster yapıyorum, Joey." Başını kaldırdı ve sırttı. "Beğendin mi?"

Hayır, hiç beğenmemişti. Hem de hiç.

Joey, düşünmeden kitabı kuzeninin küçük ellerinden çekip aldı ve var gücüyle onu tokatladı.

Tokadın sesi, göletin yanında Lola Celia'nın ona attığı tokadın

yankısını andırıyordu ve Tanrı affetsin, inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Joey, hayatında ilk defa birine vurmuştu ve öfkesini birine yöneltmenin bu kadar iyi hissettireceğini hiç tahmin etmemişti.

Ama üç saniye sonra, Carson'ın küçük yüzünde şoktan acıya, en sonunda ise korkuya dönüşen ifadeyi gördüğünde öfkesinin yerini pişmanlık aldı. Daha dört yaşındaydı, belki onun yarısı kadardı ve karşılık verecek gücü yoktu. Joey, onu öyle küçük ve savunmasız, kendisinden böylesine korkmuş hâlde görünce kendi çocukluğunu gördü. O anda o çocuk Joey'di.

Ve Joey, Ruby olmuştu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, yaptığı şeyin dehşeti içine işlerken. “Carson, çok üzgünüm.”

Ona doğru bir adım attı. Carson hızla ondan uzaklaştı. Sonra ağzını açtı ve var gücüyle çığlık attı.

Ses korkunçtu, bir türlü durmuyordu. Joey her yaklaştığında Carson daha yüksek sesle çığlık atıyor, gözyaşları hızla dökülüyor, yüzü daha da kızarıyordu. Tokatladığı yanağı neredeyse koyu bordoya dönmüştü. Tita Flora'nın evin bir yerinden Carson'ın adını çağırdığını duydu. Birkaç saniye sonra, iki ayak sesi birden hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Tita Flora ve Lola Celia odaya vardığında, küçük kuzeni histerik hâlde, hıçkıra hıçkıra anneannesinin kucağına koşturup başını onun bornozuna gömmüştü.

“Ne yaptın sen?” diye sordu Tita Flora ama yaptığı gayet ortadaydı. Joey'nin elinin şekli, çocuğun yanağında öfkeli bir mor leke olarak görünüyordu. “Ona ne yaptın, seni aptal orospu?”

Joey açıklamaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümleniyordu ve sadece parçalanmış kitapları gösteriyordu. Durumun kötü görüldüğünü biliyordu. Bir saniye bile düşünseydi, onu asla tokatlamazdı. Carson sevimli bir çocuktı ve ona hayrandı. Hem o kadar *küçüktü* ki... Joey, kendisinden daha büyük, daha güçlü ve ne kadar haksız olsa da hep haklı çıkacak biri tarafından incitilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu, özellikle de o kişi sevdiği biriyse.

Tita Flora, yeğeninin cevap verme çabasından tatmin olmaya-
rak bağırmaya başladı. "Sence seni burada istiyor muyuz? Şuna
bak, tıpkı annen gibisin, *wa'y kapuslanan*. Büyüyünce sen de bir
puta olacaksın, aynen onun gibi. Bize para vermeselerdi seni asla
yanımıza almazdık, işe yaramaz, nankör kahpe."

Annesinden daha kısa ve daha geniş yapılı olmasına, yüzü
de annesininki kadar güzel olmamasına rağmen, Tita Flora'nın
öfkesi annesininkine tıpatıp benzetiyordu. Ve Ruby'nin sözleri
gibi, Tita Flora'nın da lafları, Joey'nin kulaklarını ve kalbini asla
iyileşmeyecek yaralarla delip geçiyordu. Tita Flora'nın İngilizce
ve Sabuanca dillerinde giderek daha yüksek sesle bağırması
Carson'un daha çok ağlamasına sebep oldu. Küçük çocuk, ya-
şanan durumun ağırlığını anlamış gibi görünüyordu ve ablasına
şu an yapılanların, kendisine az önce yapılmış olandan bile daha
kötü olabileceğini seziyordu. İki kez Joey'ye doğru gitmeye çalış-
tı, ancak her iki seferde de anneannesi onu geri tuttu.

Lola Celia, küçük siyah gözleriyle sessizce olanları izliyordu.
Buruşmuş parmakları torununun saçlarını okşuyordu. Şimdiye
kadar hiç konuşmamıştı. Ancak Tita Flora nihayet kırmızı bir
yüzle soluk soluğa kaldığında, Lola'sı yumuşak, neredeyse na-
zik bir sesle konuştu. Carson o sırada biraz sakinleşmişti.

"Sunoga ang iyang mga libro. Ang tanan."

Joey, yaşlı kadının ne dediğini tam anlayamadı. *Libro* keli-
mesinin kitap anlamına geldiğini biliyordu. Belki de Lola Celia,
Carson'un Joey'nin kitaplarının kapaklarını kesmemesi gerekti-
ğini hatırlatmaya çalışıyordu, belki durumu yatıştırmak istiyor-
du. Joey yemek yapmaya yardım etmeye başladığından beri Lola
Celia ile ilişkileri çok daha iyi gidiyordu. Belki de bu sefer ger-
çekten onun tarafındaydı.

Ama sonra, teyzesinin yüzünde anladığına dair bir ifade be-
lirdi, ardından bu ifade kibirli bir bakışa dönüştü. Hayır. Lola
Celia'nın az önce söylediği her neyse, yaşlı kadın kesinlikle
Joey'nin tarafında *değildi*.

Joey'nin midesinde korkuyla bir düğüm oluştu. Onu evden

atacaklardı. Deborah'ı arayıp Joey'nin ne yaptığını anlatacaklardı ve Tanrı aşkına, Deborah bunu öğrenecek, ona sırt çevirecekti çünkü Joey'nin annesi gibi olduğunu anlayacaktı.

Peki sonra nereye gidecekti? Onu sevmeyen ve umurunda bile olmayan bir başka sosyal hizmet görevlisine devredeceklerdi, o kişi de Joey'yi umursamaz bir koruyucu ailenin yanına atacak ya da belki okulda duyduğu o yerlerden birine, kız çocukları için bir tür hapisane gibi olan, kötü çocukların gönderildiği bir tesise gönderecekti.

Çünkü tabii ki Joey kötü bir tohumdu. Çürümüş bir anneden gelmişti.

"Çok özür dilerim," dedi çaresizce. "Carson, seni seviyorum, çok, çok üzgünüm."

"Joey," dedi küçük çocuk, ona doğru uzanarak, ama Lola Celia onu sıkıca tuttu.

Teyzesi dolaba gidip çocukların kirli çamaşırlarının bulunduğu büyük plastik sepeti çıkardı. Sepeti halının üzerine boşalttı. Joey'nin kitaplığının önüne gidip bütün kitapları raftan aldı ve sepete attı. Yırtılmış kapaklı kitapları ve Joey'nin yeni aldığı iki romanı da sepete fırlattı. Tüm kitaplar sepete dolduğunda yatak odasından çıkardı ve koridora sürükledi. Birkaç saniye sonra Joey, sepetin merdivenden aşağı doğru çekildiğini işitti.

Panikle yerinden fırladı ve teyzesi ardından koştu.

"Lütfen Tita Flora, çok üzgünüm. Lütfen."

Tito Micky, arka kapıdan hızla çıkan ikiliyi görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı. Tam bir sigara yakmak üzereydi ki, karısı kendisini itip çöp tenekesine doğru ilerledi. Az önce yaktığı yapraklar hâlâ tütüyordu.

Tita Flora ufak tefekti ama hemşireydi ve güçlüydü. Joey, teyzesi dizlerini kırarak ağır çamaşır sepetini kaldırırken onu izledi. Sepeti metal çöp tenekesine eğip içindeki kitapları doğrudan içine boşalttı. Sepeti bir kenara fırlattıktan sonra, Tito Micky'nin ayaklarının dibindeki çakmak gazı kutusunu kapı. Kitapların üzerine bolca gaz döktü, sonra kocasının elindeki kibrit kutusu-

nu hızla çekip aldı. Kibriti çakıp tenekeye attı, geriye çekildi ve alevlerin yeniden parlayarak yükselmesini izledi.

Yanan yaprakların kokusu bir başkaydı. Yanan kâğıt ise biraz daha farklı kokuyordu ve bu koku, Joey'nin yüreğini dağladı. Turuncu alevler yükselirken dizlerinin üstüne çöktü. O an, alevlerin içinde yanan sanki Joey'di. Kitapları, acı dolu anılara bağlantılı olmayan tek şeydi. Neredeyse hepsi annesine ait olan bu kitaplar, Joey'nin sahip olduğu tek iyi şeydi.

Sert bir dayak, daha az acı verirdi.

Joey yatak odası penceresine baktı. Küçük kuzeni orada durmuş her şeyi izliyordu, minik yüzü gözyaşları ve pişmanlıkla buruşmuştu. Arkasında Lola Celia duruyordu, elleri hâlâ çocuğun omuzlarındaydı ve yüzünde hiç de gülümseme sayılmayacak bir gülümseme vardı.

Joey o gülümsemeyi tanıyordu. Annesinde de aynısı vardı ve o anda yaşlı kadının ne dediğini anladı.

Kitaplarını yak. Hepsini.

* * *

Joey, huzursuz bir uykunun ardından sabah gözlerini açtı. Bugün, Toronto'ya gidip ifade vereceği gündü ve bütün gece kendisini rahatsız eden, ancak artık hatırlayamadığı kötü rüyalar görmüştü.

Yatağının yanında büyük bir zarf duruyordu. Üzerine kırmızı pastel boyayla yamuk bir kalp çizilmişti ve içinde bir sürü bozuk para vardı. Kuruşlar, beşlikler, onluklar, yirmi beşlikler... Birkaç tane de bir dolarlık bozuk para. En altta ise iki dolarlık bir banknot vardı.

Carson, bir gün önce kitaplarını kestiği yerde, hâlâ pijamalarıyla oturuyordu. Bir süredir orada olduğu belliydi, sessizce Joey'nin uyanmasını beklemişti. Arkasında, ağabeyleri hâlâ ranzalarında uyuyordu.

"Bunlar ne?" diye fısıldadı Joey.

"Kumbaramdaki para," dedi Carson, ağlamamak için zorlanarak. "Tekrar kitap alabilirsin. Özür dilerim, Joey."

Joey, parayı zarfa geri koydu ve zarfı yanına alarak onun yanına, yere oturdu.

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Joey, Carson’ın yanağındaki morluğu görünce sesi titreyerek. Gözlerinin içine bakarak ekledi, “Çok kötü bir şey yaptım. Vurmak kötü bir şey ve sana söz veriyorum, bir daha asla sana vurmayacağım. Çok özür dilerim, Carson. Sen çok iyi bir çocuksun ve gerçekten özür dilerim. Kimseye vurulmamalı.”

“Ama Lola sana vurdu,” dedi Carson. “Göletin orada.”

Joey, buna söyleyecek bir şey bulamadı.

Carson, yanına sokulup kucığına çıktı. Joey onu sımsıkı sararak, yanaklarını yumuşacık, bebek şampuanı kokan saçlarına sürdü. Bir dakika boyunca öyle kaldılar.

Annem gibi değilim. Asla annem olmayacağım.

Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mübaşir kapıları açtığında Joey'nin ilk fark ettiği şey, Deborah'ın söylediği gibi, seyirci koltuklarının tamamen boş olduğuydu.

Gördüğü ikinci şey, tam koridorun sonunda, yüksek bir kürsüde siyah cübbesiyle oturan hâkimdi, tıpkı televizyondaki gibi.

Üçüncü olarak sağ taraftaki jüri bölümünde oturan, hepsi ona dönmüş olan jüri üyelerinin yüzlerini gördü.

Ve en sonunda, sol taraftaki masada oturan annesini gördü. Avukatı arkasını dönmüşken, Ruby dönmemişti. Odadaki herkes Joey'ye bakarken yüzünü ona çevirmeyen tek kişi oydu. Annesi öne bakmaya devam etti, uzun, parlak siyah saçları yeniden pürüzsüz ve ışıltılıydı, omuzları ve sırtının duruşu kusursuzdu.

Deborah, koridordan geçerken elini tuttu. Madeline Duffy, jüri bölümüne daha yakın olan masasından ona teşvik edici bir gülümsemeyle baktı. Ruby hâlâ arkasını dönmemişti, ama Joey'nin yaklaştığını hissederek duruşunu biraz düzeltti.

Jüri üyeleri altı erkek ve altı kadından oluşuyordu. Bazıları –genelde kadınlar– Joey ile göz teması kurdu. Bir tanesi ona gülümsedi. Duffy, o sabah Joey'ye jüri üyelerinin çoğunun ebeveyn olduğunu ve bazılarının Joey'nin yaşlarına yakın çocukları bulunduğunu söylemişti.

Savunma masasına yaklaşmak üzereyken annesi nihayet dönüp baktı. Göz göze geldiler ve Ruby gülümsedi. Avukatı da gülümsedi ama Joey, yalnızca bir kişiyi görüyordu.

Annesinin yüzündeki her çizgiyi biliyordu, her mimiğin ne anlama geldiğini ezbere bilirdi. Hayatını, annesinin duygusal havasını tahmin etmeye adanmıştı. Bir fırtınanın yaklaşmasını, açık gökyüzünden bir anda beşinci kategori kasırgaya dönüşecek o ânı hep tetikte bekleyerek yaşamıştı. Ruby'nin birçok gülümsemesi vardı ama bugün, şu an, *bu* gülümseme güneşli bir gündü.

Joey, Deborah'ın elinden kurtulup avukatın yanından sıyrılarak kendini annesinin kollarına attı.

Ruby de onu aynı sıklıkta kucakladı, parmakları Joey'nin saçlarının arkasında gezinirken, "Konuştuğumuz şeyi unutma," diye fısıldadı.

İkisi de birbirini mübaşir gelip araya girene kadar bırakmadı. Joey tanık kürsüsüne oturdu. Deborah, savcının masasının iki sıra arkasında, koridor kenarındaki bir koltuğa oturmuştu ve böylece ikisi de birbirlerini rahatlıkla görebiliyordu. Deborah, Joey'ye hafifçe gülümsedi ve başını yana eğerek cesaret verdi. *Yapabilirsin.*

Duffy, Joey'ye sorular sormaya başladı. Bu konuyu defalarca gözden geçirmiş, prova yapmışlardı ve Joey ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu. Hazırlık sırasında, sorular zorlaştığında ve anılar fazlasıyla ağırlaştığında kendini olaydan uzaklaştırdığını fark etmişti. Her seferinde Duffy onu geri getirmişti: *Şimdi burada olman gerekiyor, Joelle. Jürinin yaşadıklarını anlaması gerekiyor ve anlamaları için de hissetmeleri lâzım. Hissetmeleri içinse, senin hissetmen gerekiyor, sadece bu seferliğine. Bunu yapabileceğini biliyorum, Joelle.*

Joey, büyüdüğü çevreden, yaşadıkları çeşitli dairelerden, bazen yatağında güvende hissetmediğinde uyuduğu dolaplardan bahsetti. Jüriye, fiziksel istismarı, annesinin sürekli değişen sevgililerini ve o yan odadan gelen duymaması gereken sesleri anlattı. Jüri üyelerinin yüz ifadeleri sürekli değişiyordu. Bir an onun için üzülmüyorlardı. Sonraki an Ruby'e öfkeleniyorlardı. Ve tüm bunların arasında yoğun bir acıma vardı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, Joelle," dedi Duffy. "Ama ne kadar harika bir iş çıkardığını ve ne kadar cesur bir genç ka-

dın olduğunu tekrar vurgulamak istiyorum. Şimdi ise Charles Baxter'a gelmek istiyorum. O gece, öldürüldüğü gece, ne gördüğünü bize anlatabilir misin?"

Bu sefer Joey, annesine bakamadı. Deborah'ya da bakamadı. Bunun yerine, Duffy'nin yüzüne odaklandı. Savcıyla duygusal bir bağı yoktu. Sonuçta Duffy de diğerleri gibi karşılığında para aldığı için yardım etmek istediğini söyleyen biriydi. Jüri üyelerini ise boş sayfalar gibi düşünmeye çalışacaktı, gerçekte dolmayı bekleyen boş sayfalar.

Mutlak gerçeği anlatması gerekmiyordu. Sadece kendi gerçeğini anlatacaktı.

Joey derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

* * *

Charles Baxter öldürülmeden birkaç gün önce, iki yılda dördüncü kez annesiyle olan ilişkisini bitirmişti. Ruby, hafifçe söylemek gerekirse, oldukça öfkeliydi.

"Pislik, telefonunu açmıyor." Annesi, otuz dakika içinde üçüncü sigarasını içerken salonun içinde volta atıyordu. "Beni böyle bırakabileceğini mi sanıyor? Ha, asla. Asla ama asla."

Joey, koltuğun köşesine kıvrılmış hâldeydi. Bu sahneyi daha önce defalarca görmüştü. Her ayrılıktan sonra annesi böyle olurdu. Öfkeden kendine acımaya ve tekrar öfkeye dönerdi, sanki kendi içinde bir masa tenisi maçı yapıyormuş gibiydi. Şu anki hâli öfkeydi ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Joey'nin tek yapabileceği, dinleyip başını sallamak ve hemfikir olduğunu göstermekti. Başka bir şey söylemek durumu daha da kötüleştirirdi.

Ruby, elleri titreyerek, Charles'ın kendilerine hediye ettiği kablosuz telefonun yeniden arama tuşuna bastı. Joey, karşı tarafta telefonun çaldığını duyabiliyordu. Altı kez çaldıktan sonra yine telesekretere düştü. Annesi öfkeyle telefonu Joey'nin ayağının birkaç santim uzağındaki kanepeye fırlattı.

"Yavşağın evini arayıp karısıyla konuşmalıyım. Bakalım o zaman ne kadar hızlı geri dönüyor."

Çok kötü bir fikir. "O sana kızsın istemem, anne."

Annesi durdu. "Haklısın. Kızarsın tabii. O zaman telefonu asla açmaz." Sigarasını bitirip balkona açılan sürgülü kapıya yürüdü ve izmariti kenardan aşağıya fırlattı. Joey'ye doğru geri yürürken, "Biraz kafamı dağıtmam gerek. Hadi buradan çıkalım. Bir filme gidelim. İstedğin herhangi bir filme," dedi.

Joey'nin gözleri parladı. Sinemaya gitmek nadir rastlanan bir durumdu, hele ki annesinin bunu teklif etmesi daha da nadirdi. "Film listesini kontrol edeyim," dedi heyecanla.

Annesi yanıt vermedi, bu yüzden Joey telefonu eline alıp 777-FILM'i çevirdi. Arama hemen cevaplandı. *Merhaba! Moviefone'a hoş geldiniz...*

O hafta sonunun film listesini dinleyip aklında tuttu, ardından annesine döndü. "Çocuklar için uygun olan tek film *Batman Dönüyor*," dedi nefesini tutarak. *Lütfen lütfen lütfen...*

Ruby omuz silkti. "Tamam."

"Açılış günüymüş, o yüzden biletleri önceden almamız gerekebilir. Saat dokuzda bir seans var."

"Tamam."

"Birazdan çıkarsak, biletleri alır, beklerken de lokantada akşam yemeği yiyebiliriz?" Joey şansını biraz zorladığını biliyordu.

"Olur."

Yaşasın. "Sen duş alırken gidip gözlüklerini bulabilirim."

Annesi üç gündür duş almamıştı.

"Peki."

Joey, aniden bir dürtüyle annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Ruby, yıkanmamış saç, ter ve sigara kokuyordu.

"Teşekkürler, anne. Sen harikasın."

Bu hareketinin ödülü küçük bir gülümseme oldu.

Kırk beş dakika sonra, Ruby gişelerin önünde arabada beklerken, Joey saat dokuz seansı için iki bilet alıyordu. Arabanın yanına sevinçten sekerek döndü. En sevdiği restoran olan Jupiter Diner'a gitmek için heyecanlıydı. Restoranın sadece dondurma-ya özel ayrı bir menüsü vardı ve eski tarz kabinlerin her birin-

de, 1950'lerden kalma şarkılarla dolu küçük bir müzik kutusu bulunuyordu. Yirmi beş sentlik bozuklukla beş şarkı çalıyordu. Hangi şarkıyı ilk sıraya koyacağını çoktan biliyordu: "Rockin' Robin." *Tweet, tweet... tweedily-dee*

Ama sinemadan uzaklaşırken, Joey, annesinin yeniden huzursuzlaştığını hissetti. Bir sonraki kavşağa geldiklerinde, lokantaya gitmek için sola dönmesi gerekirken, Ruby aniden sağa döndü. Joey'nin içi burkuldu.

"Anne?"

"Sadece Charles'ın evine bir anlık uğramak istiyorum," dedi annesi. "Bana yüz yüze konuşamayacağımızı söyledi çünkü hafta sonu *onunla* birlikte kır evinde olacakmış. Bana yalan söylemediğinden emin olmak istiyorum."

O, her zaman Charles'ın karısı Suzanne demekti. Charles'ın nerede olduğunu neden bu kadar önemli olduğunu Joey anlamıyordu. Zaten annesini terk etmişti. Ama bunu annesine hatırlatmanın da bir anlamı yoktu. Koltuğuna yığıldı. Belki lokantaya gitmeye vakitleri olmazdı ama en azından hâlâ filme yetişebilirlerdi.

The Kingsway semtine doğru ilerlediler. Burası çok pahalı bir mahalleydi. Ruby, evlerin ne kadar değerli olduğunu söylemeseydi bile burada yaşayanların varlıklı insanlar olduğu belliydi. Ruby, ağaçlarla kaplı lüks sokaklarda ilerlerken, Joey büyük ve güzel evleri izliyordu. Böyle bir mahallede, böyle bir evi almak için ne gerekirdi?

Devasa bir evin önünde durdular. Ev krem renkli taştan yapılmıştı, yalnızca çatısı farklı bir renkteydi. Geniş bir araba yoluna altı araba rahatça sığabilirdi ama şimdi orada yalnızca bir tane vardı. Ruby, onun arkasına park etmedi, bunun yerine eski Mercury Monarch arabasını sokağın karşısındaki kaldırımında çalışır hâlde bıraktı.

"Vay canına," diye fısıldadı Joey, annesinin yanından ileriye doğru uzanarak. "Charles gerçekten zenginmiş."

"Bir de içeriyi görmelisin." Annesi pek mutlu görünmüyordu. Gözleri, araba yolundaki parlak siyah Jaguar'a kilitlenmişti.

“Evde, pislik herif. Bana yalan söylediğini biliyordum. Onu ofisinde görebiliyorum.”

Önemi yok. Seni terk etti.

Ruby güneş siperliğini indirip aynaya bakarak yüzünü inceledi. “Daha fazla makyaja ihtiyacım var,” dedi, çantasını Joey’ye uzatarak. “Rujumu ve göz kalemimi bul. Allık da varsa çıkar.” Torpidodan arabada her zaman tuttuğu seyahat boy saç fırçasını çıkardı.

Joey, annesinin çantasını karıştırarak eski bir CoverGirl göz kalemi, allık ve eski bir Maybelline Great Lash maskara buldu. Sonunda, Ruby’nin imzası hâline gelmiş MAC rujunun “Russian Red” rengini çıkardı. Annesinin yüzünü düzeltişini izledi.

“Burada bekle,” dedi Ruby. “Endişelenme, filmi kaçırmayacağız, tamam mı? Arabayı kapatıyorum. Çok sıcaklamaman için camları indir.”

Joey cevap veremedi Ruby çoktan arabadan çıkmış, yazlık elbisesinin eteğini düzelterek hızla caddenin karşısına geçmişti. Doğruca kapıya yürüyüp zilin düğmesine bastı. Joey, açık camdan Charles’ın kapıyı açışını izledi. Charles’ın ne dediğini duymuyordu ama annesinin sesi yükselmeye başlamıştı. Charles, Ruby’yi içeri çekip kapıyı kapattı.

On dakika geçti. Sonra yirmi. Derken otuz. Joey’nin karnı gurdamaya başladı. Torpidoda yarısı dolu bir sakız paketi buldu, iki parçayı açıp ağzına attı.

Bir on dakika daha geçtiğinde uyuklamaya başlamıştı ki sürücü kapısı açıldı. Annesi yanına oturdu. Ruby’nin yüzü ışıldıyordu ve Joey annesinin kırmızı rujunun tamamen silinmiş olduğunu fark etti.

“Arabayı aşağıdaki oyun parkına çekmem gerek, komşular görmesin,” dedi Ruby, gözleri parlayarak. “Charles’la barıştık, bu yüzden akşam yemeğine kalacağız. Bana yalan söylememiş –iş için son anda burada kalmak zorunda kalmış. Ama o, salıya kadar kır evinde olacak.”

Sana hâlâ yalan söylüyor, anne. “Ama filmi kaçıracağız. Biletleri

zaten aldık," dedi Joey, şortunun cebinden çıkardığı biletleri göstererek.

"Lanet olsun," dedi Ruby, motoru çalıştırarak. "Bu ilişki, aptal bir filmde daha önemli, tamam mı? Şu eve bir bak. Kartları doğru oynarsam burada biz yaşayabiliriz. Hata yaptığını kabul etti, benden ayrılmak istememiş. Tek sebebi, boşanırlarsa karısının her şeyin yarısını almasını istememesi. Ama şimdi bizim birlikte olmamız uğruna bunun değer olduğunu düşünüyor."

Joey şüpheliydi. Bu hikâyeyi daha önce de duymuştu. Charles, Ruby'ye karısını bırakacağına dair söz veren ilk adam değildi ama hiçbir zaman sözünü tutmamıştı.

"Otobüsle eve dönebilirim," dedi Joey.

"Benimle kalacaksın," dedi Ruby, tartışmaya yer bırakmayan bir tonla.

"Charles seni görmeyi dört gözle bekliyor ve geceyi burada geçireceğiz. Bodrumda kocaman bir televizyonu ve yüzlerce filmi var. Bu, herkesin koltuğunun arkasını tekmelediği soğuk bir sinema salonundan daha iyi."

Hayır, değil. "Ama pijamam ya da diş fırçam yok."

"Charles'ın her şeyi var," dedi annesi. "Kelimenin tam anlamıyla her şey. Hadi içeri gir. Arabayı park ettikten sonra hemen döneceğim."

Joey elini kapının üzerine koydu, sonra duraksadı.

"Şımarıklık yapma." Ruby'nin sesi sertleşti. "Charles seni bekliyor."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Mahkeme salonu tekinsiz bir sessizlik içindeydi, hem hâkim hem de jüri üyeleri Joey'nin her kelimesini dikkatle dinliyordu. Boğazı kurumuştı, mikrofonun yönünü çevirip hafifçe öksürdü, ardından yanındaki küçük su şişesine uzandı.

"Sen ve annen Charles Baxter'ın evine geri döndüğünüzde ne oldu?" diye sordu Duffy.

"Charles bana evi gezdirdi," dedi Joey, sesi hoparlörlerden yankılandı. "Evde tekrar küçük bir kız olmasının hoş olduğunu söyledi. Kızı üniversiteye gitmişti ve artık nadiren eve geliyordu. Sonra hep birlikte bodruma indik."

* * *

Joey, evlerin böyle bodrumlara sahip olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Mobilyalar, halı kaplı zemin ve farklı odalar vardı. Burası âdeta bir çocuk cennetiydi.

Baxter'ların bir bilardo masası, bir masa tenisi masası, iki tilt oyun makinesi ve Joey'nin sadece annesi market alışverişi yapmayı hatırladığı zamanlarda beraber gittikleri süpermarkette oynayabildiği *Galaga* isimli klasik bir oyun makinesi vardı. Charles, onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi ve oyunları oynamak için bozuk paraya ihtiyacı olmadığını açıklamıştı.

"Tek yapman gereken şu kırmızı düğmeye basmak ve oyun

başlayacak," dedi. "İstediğin kadar oynayabilirsin. Bakalım benim puanlarımı geçebilecek misin?"

Joey, *Galaga* ekranında diğer oyuncuların isimlerini görebiliyordu. En yüksek skor Brian adlı birine aitti, bu Charles'ın oğlu olmalıydı. İkinci en yüksek skor ise muhtemelen Charles'ın kızı olan Lexi'ye aitti. Ne hoş bir isimdi, *Lexi*. Üst katta şöminenin üzerinde, profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş gibi duran bir aile portresi görmüştü. Baxter ailesi tamamen normal bir aile gibi görünüyordu, tek fark Charles'ın Ruby adında bir metresinin olmasıydı.

Video oyunları Joey'yi bir süre oyaladı, ardından geniş VHS koleksiyonundan seçtiği *Gelinin Babası* filmiyle vakit geçirdi. Film bittiğinde yorgundu, bu yüzden yukarı çıkıp nerede uyuyacağını görmek için etrafta dolanmaya başladı.

Yukarı kattaki odadan kahkahalar geliyordu. Joey, annesi ve Charles'ı yatakta birbirlerini meyve ve peynirle beslerken buldu. Televizyonda siyah-beyaz bir film oynuyordu. Ebeveyn yatak odası, neredeyse kendi daireleri kadar büyüktü. Çift kanatlı kapıları, devasa dolapları ve geniş bir banyosu vardı. Charles, uzun ve ince bir bıçakla peynirleri küp şeklinde kesiyor ve onları Ruby'ye barbekü şişi gibi uzatıyordu.

"Hey, tatlım," dedi annesi. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı. Elbisesi yukarı sıyrılmış, uzun bacakları çıplak ve açıkta kalmıştı. Charles'ın boşta kalan eli Ruby'nin uyluğunu okşuyordu. "Yatağa mı gidiyorsun?"

"Nerede uyuyacağımı bilmiyorum."

Charles, ağzına bir peynir parçası attı ve gülümseyerek, "Koridorun sonunda, beyaz yatak örtülü misafir odası var. Banyoda diş macunu, diş fırçası, sabun ve şampuan gibi ihtiyacın olan her şey var," dedi.

"Şey, pijamam yok."

"Benim tişörtlerimden birini ödünç al," dedi Charles, banyoya açılan kapının yanındaki şifonyeri işaret ederek. "Üstten ikinci çekmecedeki. İstedikini seç. Sen o kadar küçüksün ki sana gecelik gibi olur."

Güldü ve Ruby de onun saçlarıyla oynarken gülümseyerek ona eşlik etti.

Joey, şifonyere yöneldi ve ikinci çekmeceyi açtığında, düzenli bir şekilde katlanmış tişörtleri buldu. Gözüne ilk takılanı aldı. Bu, Toronto Üniversitesi'ne ait bir tişörttü.

"Benim mezun olduğum okul," dedi Charles. "Dikkat et olur mu? O tişörtü annen doğmadan önce aldım ve annenden iyi durumda değil."

Ruby yine güldü. "Sen gerçekten çok komiksin, sevgilim."

Joey, ikisine de iyi geceler diledi ve koridorda yürümeye başladı. Yolda spor eşyalarıyla dolu bir yatak odasının yanından geçti -imzalı basketbol ve futbol topları, hokey sopaları, çerçevelenmiş iki forma. Burası Brian'ın odası olmalıydı.

İlerlemeye devam etti, ardından duvarları pembe renkte boyanmış bir odaya geldi. Burası Lexi'nin odası olmalıydı. Merakla içeri adım attı ve gördükleri karşısında büyülendi. Duvarlarda Jason Priestley, Luke Perry ve Brian Austin Green posterleri vardı. Charles'ın kızı açıkça 90210* hayranıydı. Ayrıca Madonna, Mariah Carey ve Marky Mark and the Funky Bunch posterleri de asılıydı. Annesi bir keresinde Lexi'nin Halifax'taki Dalhousie Üniversitesi'nde öğrenci olduğunu ve neredeyse hiç eve gelmediğini söylemişti.

"Babasıyla iyi geçinemiyor," demişti Ruby ona. "Çocukları şımartınca böyle oluyor işte."

Şımartılmak Joey'ye o kadar da kötü bir şey gibi gelmemiştir. Lexi Baxter'ın, bir kızın sahip olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla eşyası vardı. Bir teyp, CD koleksiyonu, küçük bir televizyon. Üzerlerinde bir tek kitap olmayan bir duvar dolusu raf. Kitaplar yerine bir sürü kupa, plaket, kurdele ve madalya vardı. 1990 Skate Canada International, ikincilik. 1986 Autumn Classic International, üçüncülük. 1987 ABD Uluslararası Artistik Patinaj Klasik Turnuvası, yedincilik. Lexi Baxter, yarışmalara katılan ye-

* 90210, Rob Thomas ve Gabe Sachs tarafından geliştirilen bir Amerikan gençlik televizyon dizisidir.-çn.

tenekli bir artistik patinajcıydı ve bu ödüller bunun bir kanıtıydı.

Joey, yatağın kenarını parmaklarıyla takip ederek Lexi'nin dolabına doğru ilerledi. O kadar büyüktü ki içinde özel bir aydınlatması vardı. Kıyafetlerin arasından geçerken her şeyin marka olduğunu gördü. Benetton, Polo, Tommy Hilfiger, Ralph Lauren. Temiz kesimli, şık tasarımlı kıyafetler her şeye sahip olan kız için özel olarak seçilmişlerdi.

Ve tam ortada, Lexi'nin patenleri asılıydı. Charles'ın kızı her biri farklı aşınma seviyesinde üç çift patene sahipti. İki beyaz, bir bej. Joey, beyaz olanlardan birini eline alıp koruyucu kılıfını çıkardı. Bıçağın kenarı oldukça inceydi, neredeyse bir V şekline kadar inceltilmişti. Joey, kadınlar serbest paten yarışması sırasında Albertville Kış Olimpiyatları'nda bir yorumcunun söylediğini hatırladı.

Bir patenci ne kadar iyi olursa, bıçağı da o kadar keskin olurdu.

Patenini yerine koyup fotoğraflara bakmaya gitti. Odanın her yerinde –pano, yatak başı, şifonyerin aynasına yapıştırılmış şekilde– farklı yaşlarında Lexi'nin fotoğrafları vardı. Sarışın ve zarif bir kızdı. Fotoğrafların yarısında paten yapıyordu, diğer yarısında ise ailesi ve arkadaşlarıyla birlikteydi. Lexi'nin popüler olduğu belliydi. Annesi ve erkek kardeşiyle yakın bir ilişkisi vardı, üçü hep birlikte gülümseyip kahkahalarla bir şeyler yaparken görünüyordu. Annesine benziyordu ama babasının gözlerini almıştı.

Lexi Baxter olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü Joey. Lexi'nin onu seven bir annesi, ona her türlü imkânı sağlayan bir babası vardı. İsteddiği zaman oyun oynayabileceği ya da kavga edebileceği bir erkek kardeşi, arkadaşları, patenle ilgilenebileceği bir hobisi ve okula devam edebileceği bir hayatı vardı. Parayla ilgili hiçbir endişesi yoktu. Lexi, aile piyangosunu kazanmıştı. Hayata doğuştan bir sıfır önde başlamıştı.

Bu hiç adil değildi.

Joey, Lexi'nin odasından ayrılıp koridorun sonundaki misafir odasına geçti. Oda zarif bir şekilde dekore edilmişti ama tamamen

kişiliksizdi. Charles'ın söylediği gibi banyonun içinde bir diş fırçası buldu –Baxter'ların misafirlerinin bile Joey ve Ruby'den daha iyi bir hayatı vardı. Annesinin burada yaşayıp Charles'ın karısı olmayı neden istediğini anlayabiliyordu. Farklı bir durumda olsa, Joey de Charles'ın üvey kızı olmak isteyebilirdi.

Ailede zaten bir canavar vardı.

Charles'ın tişörtünü banyoda bıraktı, yatağa girdi ve kendi kıyafetleriyle uykuya daldı.

* * *

Mahkeme salonu o kadar sessizdi ki Joey altı adım ötedeki mübaşirin midesinin guruldamasını duyabiliyordu.

“Tüm gece uyudun mu?” diye sordu Duffy.

“Hayır. Bir ses duyduğumda uyandım.”

“Saat kaçtı?”

“Belki biri biraz geçiyordu.”

“Bize o anda ne yaptığını anlat.”

“Oturur pozisyona geldim,” dedi Joey. “Oda karanlıktı, bu yüzden biraz tedirgin olduğum için bir lamba yaktım. Ve sonra annemle Charles'ın tartışıklarını fark ettim. Bir süre devam etti, belki on dakika kadar. Sonra annem misafir odasına geldi. Üzgündü.”

Joey, Duffy'nin ona öğrettiği gibi duraksadı. Bu kısmı acele etmeden anlatması gerektiğine dair özel talimat almıştı. İkiye kadar saydı, sonra devam etti.

“Elinde bir bıçak vardı, daha önce Charles'ın peynir keserken kullandığını gördüğüm aynı bıçak. Bıçak kanla kaplıydı. Annem de öyle.”

Derin bir nefes aldı ve tuttu. Mahkemedeki herkesin de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordu.

“Annen sana ne söyledi?” diye sordu Duffy, prova ettikleri gibi onu yönlendirerek.

“Bana yardım etmelisin. Onu öldürdüm. Charles öldü,” dedi.”

Mahkeme salonunda bir kıpırtı oldu. Jüri bölümünden geli-

yordu ve Joey, jüri üyelerinin çoğunun Ruby'ye baktığını fark etti. Ancak hâlâ Joey'ye bakan bir üye vardı ve bu, onu ilk getirdiklerinde ona gülümseyen aynı kadındı. Kadın şimdi gülümsemiyordu. Yüzünde derin bir sempati vardı, gözleri üzüntüyle dolmuş, yaşlanmıştı.

"Ondan sonra ne oldu?" diye sordu Duffy.

"Annem histerik bir hâldeydi ve panikliyordu. Gitmek istiyordu. Ona kalıp polisi aramamız gerektiğini, bunun bir kaza olduğunu ve onu incitmek istemediğini söylememiz gerektiğini söyledim. Kimsenin ne yaptığını bilmesini istemediğini söyledi. Hemen gidersek, bir hırsızın ya da başka birinin eve zorla girdiğini düşünebilirlerdi. Kolumdan çekip duruyordu ama ona 911'i aramak istemiyorsa geride hiçbir şey bırakmadığından emin olmamız gerektiğini söyledim. Yani, polisin parmak izlerini falan kontrol edebileceğini biliyordum ama annemin daha önce de birkaç kez onun evine geldiğinin de farkındaydım. Sadece kimsenin o gece orada olduğumuzu bilmemesi gerekiyordu."

Joey derin bir nefes aldı.

"Banyodaki lavabonun altında bir çöp torbası buldum. Ona bıçağı içine atmasını ve elbisesini çıkarıp torbaya koymasını söyledim. Charles'ın eski tişörtünü giydi, ben de Lexi'nin çekmecelerinden birinde bir eşofman altı buldum. Sonra arka kapıdan çıkıp arabayı getirmesini söyledim."

"Annene gitmesini *sen* mi söyledin?" Duffy tüm bunları zaten biliyordu ama inanmaz bir ses tonuyla sormuştu. "Sen, on üç yaşındaki kızı olarak, *annene* gitmesini mi söyledin?"

"Daha kötü hâle getirmesinden korktum. Mantıklı düşünmiyordu. Etrafta dolaşıyordu, ağlıyor ve bir şeyler söylüyordu."

"Ne diyordu?"

"'Aman Tanrım ne yaptım ne yaptım' gibi şeyler. Onsuz temizlemeye çalışmanın daha kolay olacağını düşündüm. Sonunda gitti."

"Peki sonra ne yaptın?"

"Çöp torbasını alıp Charles'ın yatak odasına götürdüm. Kapı

ardına kadar açıldı ve ışıklar tamamen yanıyordu..." Joey'nin sesi yavaşladı.

Duffy ona hafif bir onay bakışı verdi. "Ne gördüğünü anlat bize, Joelle," diye yumuşak bir sesle devam etti.

"Charles'ı yan tarafına yatmış hâlde yerde gördüm. Her yerde kan vardı, ama çoğu onun olduğu halının üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve hareket etmiyordu. Ölü gibi görünüyordu. Neredeyse kusuyordum..."

"Bu gayet anlaşılır. Devam et."

"Annemin geride bıraktığı her şeyi toplamaya başladım. Çantası komodinin üzerindeydi ve rujunu lavabonun yanındaki banyoda buldum. Ne alacağımı bilmiyordum, o yüzden her şeyi aldım: peçeteleri, çatalları, şarap şişesini, rujunun izi olan bardağını..."

Bir nefes daha aldı.

"Sonra inlediğini duydum. Sanırım sıçradım, o ses beni korkuttu. Arkama dönüp ona baktım, gözleri açıktı. Kalkacağını düşündüm ama öylece yatıp 'Joey, 911'i ara. Lütfen. Beni bıçakladı,' dedi."

"911'i aradın mı?"

"Hayır."

"Neden aramadın?" diye sordu Duffy.

"Çünkü annem geri geldi. Onun ölmediğinden endişeliydi ve emin olması gerekiyordu. Gözlerinin açık olduğunu ve konuşmaya çalıştığını görünce bir şeyler... değişti."

"Ne değişti?"

"O değişti. Bana temizliği bitirmemi, her yeri kontrol etmemi söyledi, özellikle banyoda. Charles'ın karısının saç fırçasını ve deodorantını kullanmıştı, onları alıp çantaya koymamı istedi. Ben banyodayken, sanırım Lexi'nin odasına gitti. Dışarı çıktığımda, köşedeki sandalyeye oturmuştu ve Lexi'nin buz patenlerinden birini ayağına geçiriyordu. Bağcıklarını bağlıyordu. Ne yaptığını anlamamıştım. Ve..."

"Devam et." Savcının gözleri parladı, tam hamleyi yapacak gibiydi.

Joey, provada yaptıkları gibi tereddüt etti. Yine prova ettikleri gibi derin bir nefes aldı. Sonra çenesini kaldırdı, Duffy'nin gözlerinin içine baktı ve kendisinden istendiği gibi net bir şekilde konuştu.

"Annem boynuna bastı."

Jüri üyelerinden bazıları ürperdi.

Duffy birkaç saniye bekledi, ardından yumuşak bir sesle, "Devam et, Joelle," dedi.

"Patenini çıkardı ve diğer her şeyle birlikte çöp torbasına attı." Joey ellerine doğru baktı. "Ve sonra eve gittik."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Hâkim anlatıma o kadar dalmıştı ki savcı, Madeline Duffy'nin sözlerini bitirdiğini neredeyse fark etmemişti. Duffy'nin yerine oturmasının üzerinden beş saniye geçmişti ki hâkim nihayet, "Bay Mitchell, sizin tanığınız," dedi.

Joey, annesinin avukatının ayağa kalkmasını izledi. Kısa boylu, parlak gri bir takım giymiş ve sadece başının yanlarında ve arkasında saçları olan bir adamdı.

"Joelle, ben Don Mitchell," dedi. "Bugün burada olduğun için teşekkür ederim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Joey.

Adam isteksizce ona doğru yürüdü, sanki onu bu duruma sokmaktan üzüntü duyuyormuş gibi davranıyordu. Ama Duffy, mahkemede her şeyin bir sahne oyunu olduğunu, Ruby'nin avukatının da tıpkı kendisinin Joey ile yaptığı gibi annesiyle prova yaptığını anlatmıştı. Her şey prova edilmişti.

"Misafir odasında annen ve Charles'ın tartışmasını duyarak uyandığımı söyledin. Tartışmanın ne hakkında olduğunu duydu mu?"

"Sadece bazı kısımlarını duydum."

"O kısımlardan bahseder misin?"

"Annem, Charles'ın tekrar ayrılmak istemesine kızmıştı.

Charles'ın onu sadece kullandığını haykırıyordu, o ise anneme gitmesini söylüyordu."

"Başka ne söylediler?"

"Duyabildiğim tek şey buydu."

"Yani seninle ilgili tartışmıyorlardı, öyle mi?"

Joey, göz ucuyla Duffy'ye baktı. "Hayır. Duyduğum kadarıyla değil."

Don Mitchell yavaş adımlarla yürüyordu. "Yani annenle Charles'ın senin hakkında tartıştığını hiç duymadın mı?"

"İtiraz ediyorum," dedi Duffy. "Bu soru zaten cevaplandı."

"Kabul edildi," dedi hâkim.

Mitchell, jüriye baktı ve sonra tekrar Joey'ye döndü. "Daha önceki ifadelerde, annenin eski sevgililerinden ikisinin cinsel suçlu olduğu belirtilmişti. Joey, annenin erkek arkadaşlarından biri tarafından hiç istismara uğradın mı?"

"İtiraz ediyorum," dedi Duffy. "Bu nasıl bir bağlama sahip olabilir?"

"Bağlamı var, Sayın Yargıç," dedi Mitchell. "Oraya varmak üzereyim."

"Oraya daha hızlı var," dedi hâkim.

Mitchell boğazını temizledi. "Aile mahkemesi duruşmasında günlüklerin okunduğunda, annenin erkek arkadaşlarından birinin--"

"İtiraz ediyorum," diye yüksek sesle araya girdi Duffy, ayağa kalkarak. "Sayın Hâkim, kürsüye yaklaşma izni istiyorum."

Her iki avukat da hâkime doğru ilerledi. Hâkim mikrofonunu eliyle kapattı. Alçak sesle yaklaşık bir dakika boyunca konuştular ve mahkeme salonu sessiz olmasına rağmen Joey, duyduklarından bir şey anlayamıyordu. Ama Duffy, bu durumun yaşanabileceğini ona önceden söylemişti.

Joey, düz bir şekilde ileriye baktı. Göz ucuyla hem annesinin hem de Deborah'nın bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. İkiisiyle de göz göze gelmeye cesaret edemedi.

Hâkim elini mikrofondan çekti.

“Jüri, son soruyu dikkate almayacak,” diyerek jüri sırasına baktı. “Aile mahkemesi duruşmasının ayrıntıları, çocuğu korumak amacıyla mühürlenmiştir.” Mahkeme kâtibine dönerek, “Duruşma zaptından kaldırın,” dedi.

Mahkeme kâtibisi başını salladı.

“Peki, Bay Mitchell,” dedi hâkim. “Burada temkinli davranmanız gerekiyor. Tanışınızın reşit olmadığını unutmayın.”

“Özür dilerim, sayın hâkim,” dedi Mitchell. Yüzünde üzgün bir ifadeyle jüriye baktı. Sanki onlara çok önemli bir gerçeği açıklamak üzereyken bunu yapmasının engellendiğini anlatmak istiyormuş gibiydi. “Son bir soru Joelle, ve sonra işimiz bitecek.”

Joey başını salladı ve Mitchell jüriye sırtını dönüp doğrudan ona baktı. Elleri ceplerindeydi.

“Charles’ın öldüğü gece,” dedi Mitchell, “annen, saat bir sularında uyandığını ve Charles’ın yanında olmadığını fark ettiğini ifade etti. Onu aramaya çıkıp misafir odasında, seninle aynı yatakta bulmuş.”

Ruby’nin avukatı, az önce Duffy’nin gözlerinde gördüğü o parlaklıkla aynı şekilde gözlerini Joelle’e dikti.

“Charles sana cinsel tacizde bulunuyor muydu, Joelle? Lütfen unutma, yemin altındasın.”

Joey derin bir nefes aldı ve nefesini verirken annesine baktı. Onun dışındaki herkes için Ruby’nin yüz ifadesi nötr, neredeyse ifadesizdi. Ama Joey için annesinin gözleri, tüm anlaşmalarını yerine getirmesi gerektiğini ona emrediyordu.

Annesi, ilk kez ondan gerçeği, tam gerçeği ve yalnızca gerçeği söylemesini bekliyordu. *Charles’ı anlatmazsan, ben hapiste çürüyeceğim.*

Seni seviyorum, Anne. Üzgünüm.

“Hayır.” Joey, mikrofona net bir şekilde konuştu. “Charles gerçekten iyi bir adamdı. Onu severdim. Bana asla dokunmadı. Bir kere bile. Hiç.”

* * *

Joey tanık kürsüsünden indi. Mahkeme salonundan çıkarken annesinin yanından geçmek zorundaydı ama ona bakmayacaktı, veda etmeyecekti. Joey'ye göre, yardımım istediği cezaevindeki ziyaretçi alanında çoktan vedalaşmışlardı.

Joey, annesine yıllarca başına gelenleri, kendisine *yapılanlar* anlatmıştı ama Ruby hiçbir şey yapmamıştı. Bazı zamanlar Joey'yi yalan söylemekle suçluyor, diğerlerinde ise onu kışkırtmakla itham ediyordu. Her halükârda, hiçbir şey değişmiyordu. Annesi onu asla korumamıştı ve korumayacaktı. Ruby'nin tek derdi Ruby'di.

Joey'nin kendini kurtarmasının tek yolu... kendini kurtarmaktı.

Başını dik tutarak, gözlerini ileriye sabitlemiş bir şekilde yürüdü. Ancak annesinin yanından geçmeden önce Ruby koluna yapıştı.

"Seni yalancı küçük kaltak."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jüri, Charles Anthony Baxter'ın ölümünden sorumlu tutulan Ruby Reyes'in birinci derece cinayetten suçlu olduğuna karar vermek için doksan üç dakika harcadı.

Joey ceza açıklanırken orada değildi. Önce Deborah'tan duydu, bir saat sonra da her yerde haber olmuştu. Ruby'ye yirmi beş yıl sonra şartlı tahliye imkânıyla müebbet hapis cezası verilmişti. Joey bunu bekliyor olsa da sanki annesi ölmüş gibi hissetti. Ve şimdi yapılacak tek şey yas tutmaktı.

Böylece yeni bir sayfa resmen açılmış oldu.

O gece Joey, başını yastığa koyduğunda birkaç dakika içinde göletteki kurbağaların sesini dinleyerek uykuya daldı. Her zaman olduğu gibi uyumlu bir şekilde vıraklıyorlardı. Gür, boğuk bir ahenkle, kurbağa korosunun sunduğu huzurlu bir beyaz gürültüye kendini bıraktı. Tam uykuya dalmak üzereyken arka ayakları üzerinde duran, zayıf kollarıyla koroyu yöneten küçük bir kurbağa şefi hayal etti. Hepsinin aynı anda başlayıp durmasını sağlamanın başka ne yolu olabilirdi ki...

Sıçrayarak uyandığında Tito Micky'yi yatağının kenarına tünemiş hâlde buldu. Daha önce bu kadar içeriye girmemişti. Ama bu gece yatağının ucuna oturmuştu, yüzünün bir tarafı pencereden süzülen ayışığıyla aydınlanmıştı, yarım yüzlü bir silüetti. Perdeler hiçbir zaman tam kapanmazdı. Oğlanlar tam karanlıkta uyumaktan hoşlanmazlardı ve Joey onlara asla itiraf etmese de

aynı şekilde hissediyordu. Kötü şeyler karanlıkta olurdu.

Eniştesi ona viskiyle bulanmış gözlerle bakıyordu. Joey gözlerini kırptı, sonra tekrar kırptı. Belki de bu bir rüyaydı. Belki de mahkemede verdiği ifade, içinde saklı bazı korkunç anıları yeniden canlandırmıştı.

Elini onun uyluğunda hissetti.

“Joelle,” diye soludu eniştesi. Ağzından gelen keskin viski kokusu ağırdı. Odada, ranzalarda uyuyan çocukların horlama seslerini duyabiliyordu. Göletin bataklık gibi kokan nemini içine çekebiliyordu. Dışarıdaki ağaçlarda rüzgârın hışırtısını duyuyordu. Tito Micky’nin hafif hırıltısını duyuyordu.

Bu bir rüya değildi. Gerçektir ve korkunun giderek onu boğduğunu hissederken bedeni kilitlenmişti. İçinden kendine bağıırıyordu, *Sakın donup kalma! Bir şey söyle! Işığı aç! Işık, canavarları buharlaştırırdı, tıpkı suyun Batı’nın Kötü Cadısı’nı eritmesi gibi.*

Ama lamba çok uzaktaydı ve ona uzanmaya çalıştığında bedeni itaat etmedi. Diğer insanların sahip olduğu içgüdülere artık sahip değildi. Savaş ya da kaç tepkisi ondan çok uzun zaman önce çalınmıştı. Donup kaldı.

Yapabileceği tek şey *burada* olmamaktır.

“Joelle,” dedi Tito Micky tekrar ve elinin biraz daha yukarı çıktığını hissetti.

Gözlerini kapatıp kurbağaları dinledi, kendini uzaklara gitmeye zorladı. Küçük yeşil koro şefini gözünde canlandırdı ve canlı performansı izlemek için göletin başında olduğunu hayal etti. Nihayet, kutsal bir rahatlama ile bedeninden çıkıp pencereden süzüldüğünü, cama yaslanarak yataktaki kızın üzerine çöken canavara bakmakta olduğunu hissetti.

Sorun yok. Az sonra bitecek. Sadece bakma. Sadece hissetme.

Kurbağa şef, çocukken bayıldığı bir *Looney Tunes* çizgi filmine dönüştü. Adamın biri şarkı söyleyip dans edebilen bir kurbağa buluyordu ve kurbağa güzel, şovmen bir sese sahip olduğu için onu çalışıyor, büyük bir kalabalığın önünde bir konser düzenleyip para kazanmak için sahneye çıkarıyordu. Ama perde açıldığın-

da, kurbağa sahnede sadece oturup kurbağa gibi vıraklıyordu. Bu onu hep güldürürdü.

Kendisini adamın yerine koydu.

“Şarkı söyle,” dedi ve sonunda kurbağa onun için şarkı söyledi.

Merhaba bebeğim, merhaba tatlım, merhaba benim caz güzeliim.

Bana telgrafla bir öpücük yolla

Bebeğim, kalbim yanıyor

Eğer beni reddedersen tatlım, beni kaybedersin.

O zaman yalnız kalırsın

Ah bebeğim, telefon et ve söyle bana senin olduğumuuu

“Joelle,” diye nefes verdi Tito Micky yine.

Adının söylenmesi onu tekrar bu âna geri çekmişti ve bu onu kızdırmıştı, çünkü birisi onunla *konuştığında* kendinden ayrıştırmak zorlaşıyordu. Zihninde kulaklarını kapattı, dinleyemezdi çünkü dinlemek her şeyi gerçek kılıyordu. Göz kapaklarını daha da sıkı, göremezdi, çünkü görmek de her şeyi gerçek kılıyordu.

Kendini tekrar gölete geri döndürmek için çabaladı. Kurbağalar ona bu süreci atlatması için şarkı söyleyecekti. Tek yapması gereken nefes alıp vermektir –nefes almak, nefes vermek– ama bu bile zordu, çünkü karnı sanki mekik çekiyormuş gibi kasılmıştı.

Beş tane daha, Joey, Ruby’nin sesini duyabiliyordu ve annesine doğru uçuştu, onu görebildiği için sadece bu seferlik bile olsa rahatlamıştı. Ruby bir egzersiz matının üzerinde uzanmıştı ve VCR’da bir jimnastik kaseti oynuyordu. Mekik çekiyordu ve Joey de mekik çekiyordu, çünkü annesinin yaptığı her şeyi yapmayı severdi. Joey yedi yaşındaydı. Erkekler düz karınları sever, demişti Ruby. Bu çatlakların her biri için seni suçluyorum.”

Birisi öksürdü ve Joey tekrar canavarın yanına, yatak odasına geri döndü. Çırpınmak, çığlık atmak, evi uyandırmak, onu durduracak herhangi bir şey yapmak istiyordu.

Ama yapamazdı. Tita Flora ona asla inanmazdı, inansa bile evden gidecek olan Tito Micky olmayacaktı. O, Tita Flora’nın kocasıydı, çocuklarının babasıydı ve onlar bir aileydi. Tita Flora

kendi ailesini dağıtmazdı. Diğer yandan Joey ise miras kalmış bir baş belasıydı, katil kız kardeşinin kızı, bakmak için para aldığı istenmeyen yeğendi.

Ve başka nereye gidebilirdi ki? Tanımadığı insanlarla dolu, içinde muhtemelen bir başka Tito Micky'nin olduğu bir koruyucu ailenin yanına mı?

Çünkü her zaman başka bir Tito Micky olurdu.

Kötü bir ses daha duydu ve bu sefer gözlerini açtı. Bunu istememişti, ama şimdi Tito Micky'ye bakıyordu ve o da ona bakıyordu. O anda, hareketsizliğini bir *izin* olarak yorumladığını fark etti.

Ama hayır dememek, evet demekle aynı şey değildi.

HAYIR! diye bağırdı, sadece kafasının içinde olsa bile bu onu donukluktan kurtarmaya yetmişti.

Elini yanına doğru kaydırdı, şilte ile yatak arasındaki küçük çatlağı el yordamıyla yokladı. Maket bıçağı tam olması gereken yerdeydi, her zaman durduğu yerde, yatak iskeleti gelir gelmez koyduğu yerde. Onu kavradı, bıçağı çıkarmak için başparmağını sürgünün üzerine bastırdı. Keskin metali bir santim dışarı çıkardı, sonra bir santim daha ve sonra biraz daha...

Aşağıdaki gölette kurbağalar sessizliğe gömüldü.

Kolunu kaldırdı ve maket bıçağını olanca gücüyle Tito Micky'nin bacağına sapladı. Bıçak plastik koruyucuya dayanıp durana kadar itti. Sonra bıçağı aşağı doğru çekerek dikey bir çizikle etini yarıp açtı. Bu beklediğinden daha zor olmuştu çünkü et, düşündüğünden daha sertti.

Ama bu kadarı yetmişti.

Eniştesi acı içinde bağırarak geriye sıçradı ve onun kanunu hissetmek, ona acı vermek öylesine iyi gelmişti ki, onu inciten bu canavarın, yalnızca bu gece için bile olsa canını yakmak harikaydı. Sert bir tekme attı ve Tito Micky yataktan yuvarlanarak *güm* sesiyle halıya düştü. Ayaklanmaya çalışırken, viski buğulu gözleri açılmaya, yüzü panikle değişmeye başladı.

Kan karanlıkta siyah görünüyormuş, bunu hiç bilmiyordu.

“Pasayloa ko,” diye hırıltıyla inledi, gözleri karşı duvara, gürültüden uyanmaya başlayan küçük oğullarına doğru telaşla kayarak. “Özür dilerim. Özür dilerim.”

Sonra sendeleyerek uzaklaşırken omzunu kapı eşiğine çarptı ve sonra ortadan kayboldu.

Odanın diğer tarafından uyukulu bir ses, “İyi misin, Joey?” diye sordu.

Joey, maket bıçağını çarşafına sildi, ardından bıçağı plastik kılıfına geri soktu. Sabah yatağını yıkayacaktı ve kan hakkında soru soran olursa, regl olduğunu söyleyecekti. Yalanlar, gerçeklerden daha kolay inanılıyordu.

“Uyumaya devam et,” diye fısıldadı.

Kurbağalar tekrar ötmeye başladı.

İyi değildi. Hiçbir şekilde iyi değildi. Deborah sorduğunda ona gerçeği söylemeliydi, ama bu neyi değiştirirdi ki? Annesi hapisteydi, gidecek hiçbir yeri yoktu ve işte hayatı buydu, her zaman böyle olmuştu ve bu ya onu öldürecekti ya da bir şekilde hayatta kalacaktı.

Bu gece, ikisi de eşit derecede korkunç geliyordu. Söylediği yalan yüzünden cezalandırılıyordu.

Ve en sonunda buna değmemişti bile. Her yerde canavarlar vardı. Eski bir lunapark oyunu olan Köstebek Vurma gibiydi. Bir canavarı yere serdiği anda bir diğeri çıkıyordu ortaya.

Uyuyamayan Joey, tüm gece boyunca gözleri açık bir şekilde yattı ve ayışığının sabaha dönüşünü izledi. Ancak güneş doğup oda aydınlandığında göz kapakları ağırlaştı ve maket bıçağını şilte ile yatak iskeleti arasındaki çatlağa geri soktu. Kimse oraya bakmıyordu çünkü kimse ilgilenmiyordu.

BEŞİNCİ KISIM

Biz sadece bir akvaryumda yüzen iki kayıp ruhuz

—PINK FLOYD

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Paris mutfak masasının karşısında avukatlarına bakıyordu. Yani, biri onun avukatıydı. Diğeri ise sadece *bir* avukattı. Ama ikisinin de yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü ve şimdi ona o şekilde bakmaları içini ürpertiyordu. Sanki inanılmaz kötü bir haber vermek üzerelermiş gibi duruyorlardı.

“Tamam, kim öldü?” diye sordu Paris. Bu sözleri söylediği anda yüzünü buruşturdu ve ağzının terbiyesinden daha hızlı olmasına içinden lanet okudu. “Özür dilerim, yanlış bir tabir kullandım. Yeniden deneyeyim. Neden buradasınız ve ne kadar endişelenmeliyim?”

“Kötü bir şey değil,” dedi Elsie. “Tam tersi.”

“Erken gelen bir Noel hediyesi,” dedi Sonny, köpekbalığı gibi sırtışını sergileyerek. “Eğer Yahudiyseniz, bu Hanuka’nın sekiz gününün hepsinin bir araya toplanmış hâli gibi.”

Elsie dirseğiyle onu dürttü. “Böyle şeyler söyleyemezsin. Birilerini rencide edebilirsin.”

“Avukatlar,” dedi Paris, bakışlarını ikisi arasında gezdirerek. “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sonny, getirdiği dosyayı masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı. “İyi tatiller.”

Paris klasörü açtı. İçinde kendisinin 8x10 ebatında büyütülmüş siyah beyaz üç fotoğrafı vardı. Arabasındaydı ve geceydi. İlk fotoğraf tam yüzünü gösteriyordu. Ön camdan dümdüz ileri

bakıyordu. İkinci fotoğraf, pasaportunu uzatırken yukarı baktığı kırk beş derecelik bir açıdan çekilmişti. Ve üçüncü fotoğraf, giriş kapısının açılmasını beklerken çekilmişti. Her üçünde de tarih ve saat damgası vardı.

ABD Sınır Devriyesi sonunda dönüş yapmıştı ve Paris, ülkeye tam da söylediği saatte giriş yaptığının kanıtına bakıyordu.

"Bunları yaklaşık bir saat önce aldım. Savcılık ofisi bana e-posta ile gönderdi." Sonny uzandı ve kalın parmağıyla tarih ve saat damgasının üzerine vurdu. "Saat 12.22'de geçiş yapmışsın, bu da tam söylediğin gibi en erken iki buçukta eve varabileceğin anlamına geliyor."

Paris nefes almaya korkuyordu.

"Ama bekle," dedi Sonny. "Dahası var."

"Ne yapacaksın, şimdi ona bir ThighMaster' mı satacaksın?" Elsie başını salladı ama gülümsüyordu.

Avukatı başka bir dosyayı ona doğru itti. "Adli tabibin nihai raporu. Düşündüğümüz gibi Jimmy'nin ölüm saatinin dokuz buçuk ile gece yarısı arasında olduğunu doğruluyor."

Paris şaşırmıştı. "Bunun hoşuna gitmediğini söylemiştin."

"Artık öyle değil," dedi Sonny. "Raporu daha dikkatli oku. Orada ne yazıyor?" Parmağıyla sayfanın ortasındaki bir kutuyu işaret etti.

Paris parmağı takip etti. "Burada ölüm nedeni, kesilmiş femoral arter nedeniyle kan kaybı diyor."

"O değil," dedi Sonny. "Altında ne yazıyor?"

Paris daha yakından baktı. *Ölümün Temel Nedeni* kutusunun altında, *Cinayet* kutusu işaretlenmemişti. Aynı şekilde *Doğal Nedenler* ve *İntihar* kutuları da boş bırakılmıştı. Ancak *Belirlenemedi* kutusunun yanında bir çarpı işareti vardı.

"Belirlenemedi? Bu ne anlama geliyor?" Paris yukarı baktı. "Jimmy'nin nasıl öldüğünden emin olmadıklarını mı söylüyorlar?"

* ThighMaster, kişinin uyluklarını şekillendirmek için tasarlanmış bir egzersiz ürünüdür.-çn.

“Bingo,” dedi Sonny. “Adli tabip, Jimmy’nin ölümünün bir cinayet sonucu olduğuna dair doğrudan kanıt olmadığını söylüyor. Ve bir cinayet olmadıysa, cinayetle suçlanamazsın.”

Paris nefesini tuttu, biri bunu yüksek sesle söyleyene kadar tepki veremiyordu. Birinin bunu söylemesi gerekiyordu.

“Savcı cinayet suçlamasını geri çekti,” dedi Elsie. “Her şey bitti.”

Paris üç saniye bekledi. “Tamam,” dedi yavaşça. Tam olarak anlamadan rahatlamayı reddediyordu. “Ama gelecekte hâlâ dava açabilirler, değil mi?”

“Sana mı? Hayır.” Sonny parmaklarını çıtlattı. “Sınır geçişi fotoğrafları makul şüpheyi fazlasıyla kanıtlıyor. Başka birine karşı mı? Ölüm nedeni değişirse ki değişmeyecek, ya da yeni bir kanıt ortaya çıkarsa, belki. Ama şimdiye kadar bulamadılarsa, bulacaklarını sanmıyorum.”

“Yapman gereken tek şey ayak bileği monitörünü iade etmek. Onu da senin için halletmekten memnuniyet duyarım.” Elsie, Paris’in elini tuttu. “Gerçekten bitti.”

Paris öyle derin bir nefes verdi ki sandalyeye yığıldı. Gözyaşları birkaç saniye sonra geldi ve ardından tüm bedenini sarsan hıçkırıklara dönüştü. Her iki avukatın yanından ayrılırken omzuna dokunduğunu hayal meyal fark etmişti.

Hayat her şeyi dengelemenin bir yolunu buluyordu. Ve bu ânın bu kadar iyi hissettirmesinin tek nedeni, Jimmy’ye olanların çok kötü olmasıydı. Bu hissin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ağlamayı bitirdiğinde, geriye sadece kocasının o kadar mutsuz ve o kadar karanlık bir yerde olduğu için tek çıkış yolunun kendi hayatına son vermek olduğunu düşünmesinin verdiği suçluluk kalacaktı. Geri kalan ömrünü onun bu noktaya nasıl geldiğini ve bunu nasıl fark edemediğini anlamaya çalışarak ve onu kurtarabileceğinin bilinciyle geçirecekti.

Hıçkırıkları dindikten sonra yüzünü yıkamak ve rahat bir şeyler giymek için yukarı kattaki odasına gitti. Henry’yi araması gerekiyordu ve ardından Jimmy’nin cenaze planlarını tamam-

lamalıydı. Jimmy'nin isteği üzerine, krematoryumda yakılacak ve külleri aile mezarlığındaki annesinin yanına yerleştirilecekti.

Koridorun biraz ilerisinde, Jimmy'nin yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü. Hâlâ içeriden gelen çamaşır suyu kokusunu alabiliyordu, bu da ona odanın temizlendiğini ve içeri girmenin güvenli olduğunu hatırlatıyordu. Kapıya doğru bir adım attı, sonra durdu. Jimmy'nin yatak odasına son girişi öldüğü geceydi.

Henüz hazır değildi.

Jimmy, seni seviyorum. Ve çok, çok, çok üzgünüm.

* * *

Geriye sadece yas tutmak kalmıştı. Ve Paris'in yas tutma biçimi yemek pişirmektir.

Son birkaç saattir, mutfakta Jimmy'nin eski teybinde kasetlerini dinliyordu. Güzel bir histi. "Yetmişlerin Hitleri" adlı derleme kasetteki her şarkı, kocasıyla ilgili bir anıyı ona hatırlatıyordu. Şu an "The Hollies" çalıyordu ve Paris, Jimmy'yi masada okuma gözlükleriyle oturmuş, kahvesini içerken pencereden yağan hafif yağmuru izlediğini hayal edebiliyordu. *Bazen, tek ihtiyacım olan içime çektiğim havadır...*

Tencerenin kapağını kaldırdı ve hafifçe kaynamakta olan domuz adobosunu karıştırdı. Her aşçının geleneksel Filipin güvenci için kendi tarifi vardı. Kimi sulu severdi, kimi kuru. Ancak herhangi bir Filipin adobosunun temel malzemeleri soya sosu, sirke, defne yaprağı ve sabırdı. Ayrıca *lumpia* (börek) ve büyük bir parti *pancit* (erişte) yapıyordu. Bitirdiğinde, bir hafta yetecek kadar yemeği olacaktı. Maple Sound'da geçirdiği zamanın tek iyi yanı, Lola Celia'nın ona yemek yapmayı öğretmiş olmasıydı.

Kapı zili çaldı. Paris, fırındaki saate baktı ve kaşlarını çat-tı. Saat dokuzda kapıda kim olabilirdi ki? Bir fotoğrafçı resim çekmek ya da bir gazeteci bir yorum almak umuduyla gelmiş olabilirdi. Fakat son bir haftadır dışarıda kamp kuran kalabalık sonunda gitmiş ve mahalle, Kerry Park'ta fotoğraf çeken her zamanki şehir gezginleriyle normal hâline dönmüştü.

Kapı zili tekrar çaldı, bu sefer bir de kapı tıklatıldı. Her kimse, Paris'in evde olduğunu biliyordu çünkü içerideki tüm ışıklar açıktı. Telefonunu bulmak için etrafa bakındı, belki de bir mesajı kaçırmıştı. Belki Henry uğrayacağını söylemişti. Ancak telefonunu şarjda, yukarıda bırakmıştı.

Bir düşünce belirdi aklında. Ya gelen *Ruby* ise? Ruby şu an şartlı tahliyeyle dışarıdaydı ve Kanada'dan ayrılması yasaklanmıştı, ama annesi her zaman kurnaz bir kadındı. Kocalar ve para gibi başka birilerinin sahip olduğu bir şeyi istiyorsa oldukça motive olabiliyordu.

Kapı tıklatması durdu. Paris kulaklarını açık tutarak bir kez daha kapı zilinın çalmasını bekledi. Ancak çalmadı. Koridorda sessizce ilerleyip nihayet ön kapıya doğru gitti ve en azından kim olduğunu görebilmek için kapı deliğinden dışarı baktı. Fakat kapıda kimse yoktu.

Biraz ürkmüş hâlde Paris mutfağa geri döndü. Saat altı sularında midesi guruldamaya başladığında yemek yapmaya koyulmuştu –şimdi ise kendini kaptırmıştı. Müzik "Midnight Train to Georgia"ya geçmişti ve Paris hafifçe Gladys Knight'a eşlik ediyordu. *Onun dünyasında yaşamak, kendi dünyamda onsuz yaşamaktan iyidir...*

Dışarıda bir şey yere düştü, Paris irkildi. Ne oluyordu? Biri arka bahçede miydi? Şimdi içeri mi girmeye çalışıyorlardı?

Panikle, elinin ulaşabileceği en keskin nesneye uzandı. *Pancit*, sebzeleri doğradığı satırdı. Mutfakın pencerelerinden ve veranda kapılarından dışarıdaki ışık yansıdığı için bahçeyi göremiyordu, bu yüzden ve cama yaklaşıp dışarıda biri olup olmadığını kontrol etmeden önce tüm ışıkları söndürdü.

Bir adam aniden veranda kapısında belirdi, Paris çığlık attı ve neredeyse satırı elinden düşürüyordu. Her kimse, çiti aşmış olmalıydı. Koyu renkli giysiler giymişti ve üzerinde kırmızı bir logo olan siyah bir şapka takıyordu. Bahçe ışıklarının düşmesini bulmaya çalıştı ama karanlıktı ve sonunda yaptığı tek şey mutfak ışıklarını tekrar açmak oldu. Adamın yüzü, beyaz bir yansımanın arkasında kayboldu.

Adam veranda kapısına vurdu.

“Defol git,” dedi, mümkün olduğunca otoriter bir şekilde. “Özel mülke girdin ve polisi arayacağım.”

Ama nasıl arayabilirdi ki? Telefonu lanet olası bir şekilde yukarıdaydı.

Adam tekrar cama vurdu ve Paris’in parmakları sonunda bahçe ışıklarını buldu. Işıkları açtı ve uzun boylu siyahi bir adamın ona baktığını gördü.

“Hadi Joey,” dedi Drew, sesi camın arkasından boğuk çıkıyordu. “Beni içeri al.”

KIRKINCI BÖLÜM

Paris, çocukluğundan beri fiziksel olarak böyle nefessiz kalmamıştı, ama bu neredeyse aynı hissettiriyordu. Tam diyaframına duygusal bir yumruk yemişti ve şimdi nefes alamıyordu.

Uzun zaman önce Drew'la kiraladıkları *Zaman Polisi* adlı bir bilimkurgu aksiyon filmi vardı, başrolde Jean-Claude Van Damme oynuyordu. Film, kötü bir olayın gerçekleşmesini önlemek için geçmişe gönderilen bir polisi konu alıyordu. Filmin detaylarını şimdi tam hatırlamıyordu ama genç Jean-Claude'un hiçbir şekilde daha yaşlı versiyonuna dokunmaması gerektiğini hatırlıyordu. Aksi hâlde ikisi de bir süpernova gibi patlayıp yok olacaktı. Film boyunca tekrar edilen bir replik vardı: *Aynı madde aynı alanda bulunamaz.*

Joey Reyes ve Paris Peralta, ikisi birden burada olamazdı. Ama yine de arka veranda kapısının camından Drew'a bakarken, tam da bunun gerçekleştiğini görüyordu. Zihni bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine dair seçenekleri hızla tarıyordu.

Birinci seçenek: Joey olmadığını iddia edip bu adamı tanımadığını söyleyebilirdi. Ne kadar aptalca olsa da geçmişle yüzleşmek zorunda kalırsa bunu yapmayı planlamıştı. Bir şeyi sürekli, ısrarla inkâr ederseniz, insanlar sonunda size inanırdı. Bu politikacılar için işe yarıyordu. Artı olarak, belki siz bile kendinizi kandırırdınız.

İkinci seçenek: Polisi arayıp bir sapıgı olduğunu söyleyebilirdi ve Drew'u haneye tecavüzden tutuklatabilirdi.

Üçüncü seçenek: Drew'u öldürebilirdi.

Ama artık bunların hepsi için çok geçti. Drew doğrudan ona bakıyordu ve o da ona. Durumun yarattığı şokun yüzünden okunabileceğini biliyordu. Belki geleceğini bilseydi, tepkisi üzerine çalışarak hazırlık yapacak zamanı olurdu. Ama işte bu yüzden Drew önceden aramamış, mesaj atmamış veya e-posta yollamamıştı. Onun tepkisini, gerçekten Joey olduğunu kanıtlayacak şekilde görmek istemişti. Onun kaçamayacağından emin olmak istemişti.

Geçmiş, bugünle iç içe geçiyordu. Gerçekler, yalanlarla karışıyor. Bu bir süpernova gibiydi.

"Joey, buraya hayatını mahvetmek için gelmedim," dedi Drew, camın arkasından. "Eğer öyle olsaydı, polisi arar, olan biteni onlara anlatırdım. Hadi, kapıyı aç."

Paris ona bakıyordu, kıpırdıyamıyordu ve zihninin buradan kaçmaya çalıştığını, *burada* olmamayı dilediğini hissediyordu.

"Joey, lütfen," dedi tekrar. "Buralara kadar geldim. Sadece seninle konuşmak istiyorum." Gözlerini kararan gökyüzüne çevirdi. "Ve yağmur da başladı."

Şimdi bile, onun sesini en son duyduğu on dokuz yılın ardından, Drew sinir bozucu bir şekilde *mantıklı* geliyordu.

Paris, eliyle kapının emniyet mandalını açtı, ardından güvenlik kilidini çevirdi. Birkaç adım geri çekildi ve Drew kapıyı açıp mutfığa adım attı. Şapkasını çıkardı, üzerindeki nemi silkeledi ve ardından tekrar kafasına koydu.

Etrafına bakındı. Mutfığı, ocakta kaynayan yemeği ve *lumpia* sardığı mutfak masasını inceledi sonra tekrar gözlerini ona çevirdi. O an Drew'un şapkasındaki kırmızı sembolün, basketbol topu şeklinde bir dinozor pençesi olduğunu fark etti. Bir Toronto Raptors şapkasıydı. Çünkü bu Toronto'dan Drew Malcolm'du.

"Satırı bırakabilir misin?" diye sordu Drew.

Paris, konuşmak için ağzını açtı ama tek kelime bile çıkaramadı. Tabii ki bu ânu, bu da dahil olmak üzere binlerce farklı senaryoyla hayal etmişti. Ama şimdi gerçekten yaşamıyordu ve hiç de hayal ettiği gibi değildi.

"Şu anda beni korkutuyorsun," dedi Drew. "Yüzünde öyle bir ifade var ki beni öldürecek misin yoksa aç olup olmadığımı mı soracaksın kestiremiyorum."

"Ben mi *seni* korkutuyorum?" diye sordu, inanamayarak.

"Joey." Drew'un sesi yumuşadı ve daha nazik bir tona büründü. "Benim. Havaalanından doğruca buraya geldim. Bu kadar yolu seni incitmek için gelmedim, söz veriyorum. Sadece senin gerçekten hayatta olduğunu görmek istedim. Ve işte buradasın. Hayattasın. Ve her şeye rağmen, buna gerçekten sevindiğimi bilmeni isterim."

"Ne istiyorsun, Drew?" diye sordu.

Sesinin küçük ve ürkek çıkmasından nefret ediyordu. Sanki yeniden on dokuz yaşındaydı, yanında yalnızca bir spor çantası vardı ve Maple Sound'dan çaldığı parayla kalacak bir yer arıyordu. O eski bodrum katındaki küçük mutfağın dama desenli zemininde onu tanıdığı her hâlimden belli olan Drew'un geçmişe dair tüm önyargılarını geride bırakıp ona bir şans vereceğini umut ediyordu. Şimdi ise Drew onun oldukça iyi durumda olan mutfağında duruyordu ve Paris, yine her şeyin ötesini görebileceğini ve kendini açıklamasına izin vereceğini umut ediyordu.

Drew yavaşça öne doğru bir adım attı, elleri havadaydı. Ona birkaç adım mesafedeyken, öne uzanıp dikkatlice elindeki satırı aldı ve lavaboya bıraktı. Ardından rahatlamış bir nefes verdi. Sanki Paris'in ona gerçekten saldırabileceğini düşünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Paris bunu bir an için düşünmüştü. Ama bu sadece Drew'un aniden ortaya çıkmasından ve yaşadığı panikten kaynaklanmıştı.

"Kendini ölmüş gibi mi gösterdin?" dedi Drew. "Sen ciddi misin?"

"Üzgünüm."

"Üzgün müsün?"

Başını kaldırıp ona baktı. Drew ona yukarıdan bakıyordu. Ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Gözlüklerinde yağmur damlacıkları vardı. Özür dilemekten başka söyleyecek bir şey bulamıyordu. Durumlar tersine olsaydı, o da deli gibi kızgın olurdu,

bunu biliyordu. Ve şu an onun önünde, ondan sadece yarım metre uzakta dururken, neden Toronto'dan kaçtığını, neden ondan kaçtığını bir anda hatırlayamaz hâle gelmişti.

Drew, bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Herhangi bir şey. *Tanrım, konuş.*

Birden gözyaşlarına boğuldu.

Drew öne adım atıp kollarını ona sardı, sıkıca sarıldı. Farklı ama aynı hissettiriyordu, farklı ama aynı kokuyordu ve onu bulmuş olmasından ne kadar korksa da *burada* olmasından dolayı mutluydu. Drew'un dudaklarının saçlarına hafifçe dokunduğunu hissetti. Sakin ve net bir şekilde, her kelimeyi vurgulayarak kulağına doğru fısıldadı.

"Sana o kadar kızgınım ki."

* * *

"Aç mısın?" diye sordu Paris.

Drew gülümseyip başını salladı, sanki bu soruyu soracağını tahmin etmiş gibiydi. "Kurt gibi. Son yedi saat boyunca hiçbir şey yemedim."

"Sana bir tabak hazırlayayım," dedi Paris. "Buzdolabında bira var, alabilirsin."

Paris, birkaç *lumpia*'yı fritöze koydu, ardından mutfakta dolanarak Drew için bir tabak hazırladı. Sonra kendisine de bir tabak aldı, pilav makinesinden taze pilav çıkarıp üzerine bolca adobo ekledi. *Pancit* de koydu. O an bir şeylerle meşgul olmanın düşüncelerini toparlamadan önce ona bakmak zorunda kalması açısından iyi olduğunu düşündü. Drew'un onu izlediğini hissediyordu. Tam o sırada üstünde en eski, en bol eşofmanının olduğunu, saçlarının ise gevşek, dağınık bir atkuyruğu hâlinde olduğunu fark etti. Buzdolabından iki bira çıkardı.

Drew'a gerçeği mi söylemeliydi, bir kısmını mı söylemeliydi, yoksa hiçbir şey söylememeli miydi, karar veremiyordu. Onun tabağını önüne koydu. Drew bir lokma alıp yavaşça çiğnedi ve başını salladı. "Aynı hatırladığım gibi."

Sessizlik içinde yemek yediler, her ikisi de arada bir başlarını kaldırıp birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Hem garip hem de tanıdık bir his vardı. Drew çok fazla değişmemişti, ancak yaşla gelen hafif bir yumuşaklık vardı bedeninde. Gözlerinin ve ağzının çevresinde daha önce olmayan birkaç çizgi vardı. Saçları hâlâ çoğunlukla siyahtı, yalnızca şakaklarında hafif gri izler belirmişti. Paris, Drew'un onun hakkında ne düşündüğünü merak etti. Onun yüz ifadesini okumak her zaman zor olmuştu.

Paris, yanındaki masanın üzerinde duran şapkayı alıp Raptors logosunun işlenmiş kısmını parmağıyla takip etti.

"Sence bir gün şampiyon olurlar mı?" diye sordu sonunda, sessizliği bozarak.

Evet," dedi Drew. "Hiç arayıp 'Hey, Drew, tahmin et ne oldu, aslında ölmedim' demeyi düşündün mü?"

Paris şapkayı yerine koydu. "Yapamazdım."

"Neden?"

"Çünkü senden o sırrı saklamayı isteyemezdim."

O sırada fritözün sesi duyuldu, Paris kalkıp *lumpiaları* aldı. Onları hazır tatlı biber sosuyla servis etti.

"Üzgün olduğumda yemek yapanm," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Kocan için üzgünüm," dedi Drew. "Buraya gelirken duyduğum kadarıyla cinayet suçlaması düşmüş. Yine de sormamda sakınca yoksa—"

"Jimmy'yi ben öldürmedim," dedi Paris. "Resmi ölüm nedeni belirsiz ama biz onun intihar ettiğine inanıyoruz."

"Biz?"

"Onu en iyi tanıyanlar," dedi Paris, konuya noktayı koyarak.

"Özür dilerim," dedi Drew yeniden. "Sen yas tutuyorsun, anlıyorum, ama ben de *senin* yasını tuttum. Sen bunu anlıyor musun? On dokuz yıl boyunca ölümünden kendimi sorumlu tuttum."

"Neden?" dedi Paris, Drew'un böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordu. Ölümünün onun suçu olduğunu düşüneceği aklının ucundan bile geçmemişti. "Yangının seninle ilgisi yoktu ki."

“Keşke bunu bana söylemiş olsaydın,” dedi Drew. “O gece senin cesedini teşhis eden bendim.”

Paris neredeyse boğulacak gibi oldu. “Ne? Nasıl?”

“Geri döndüm,” dedi Drew. “Konuştuktan sonra. Sen içeri girdin, ben de arabayla uzaklaştım. Sonra geri döndüm. İtfaiye araçları ve polisler vardı. Senin cansız bedenini bir ambulansa yüklüyorlardı ve brandanın içine baktım.”

“Tanrım.” Paris ona bakakaldı. “Ah, Drew.”

“Ve tüm bunları konuşmaya başlamadan önce, ve *konusacağımıza* emin olabilirsiniz,” dedi Drew, bir kaşını kaldırarak, “Bir özürle başlamak istiyorum.”

“Özür dilerim,” dedi Paris.

“Sen değil. Ben.” Drew’un tabağı boştu ve onu kenara itti. “O gece sana söylediklerim için özür dilemem gerek. O anları her gün düşündüm. Tek istediğim zamanı geri almak ve arabada seninle geçirdiğimiz o son dakikalara dönüp her şeyi geri almaktı. Yargıladığım için üzgünüm, bu benim hakkım değildi. Seni kötü hissettirdiğim için üzgünüm. Beni affediyor musun?”

Paris, onun yüzünden her kelimesinde samimi olduğunu görebiliyordu. Yutkundu, sonra başını salladı. “Düğün... nasıl geçti?”

“Hiç evlenmedim,” dedi Drew. “Ve konuyu değiştirmeye çalışma. Bir kız öldü, Joey. Bana bir açıklama yapman gerekiyor.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Drew, Paris ona Mae'den bahsederken tek kelime bile etmedi. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu. Sadece, o gece Cherry'de tanıştığı fedai Chaz'ın, ona Paris Aquino kimliğini sağlayan kişi olduğunu söylediğinde Drew'un yüzünde bir şeyler değişti ama Paris bunun ne anlama geldiğini çözemedi.

Paris sözlerini bitirdiğinde Drew, "Sana inanıyorum," dedi. "Benim de bu tavşan deliğine düştükten sonra ulaştığım sonuç buydu. Mae'yi muhtemelen Vinny Trinh'in öldürdüğünü düşündüm. Ama anlamadığım şey senin neden yangın çıkardığın oldu. Polisi arayabilirdin."

"Peki sonra ne olacaktı?" dedi Paris. "Polis Vinny'yi bulmaya mı çalışacaktı? Ya onlar onu bulamadan önce o beni bulsaydı? Mae, paraları ve uyuşturucuları benim daireme saklamıştı, kimsenin bilmemesi gereken bir yere. Ya Vinny, Mae ile birlikte olduğumuzu düşündüyse?" Başını çevirdi. "Elimde nakit vardı. Yeni bir hayat için bir fırsat gördüm. O şans değerlendirdim. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin beni arayacağını sanmıyordum."

"Benim bile mi?" diye sordu Drew.

"Özellikle de senin."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne kadar nakit vardı?"

"Yüz bin dolar. Kendi birikimlerimi de ekleyince gitmek istediğim yere gitmeye yetecek kadar oluyordu."

“Ve nereye gittin?”

“Her yere ama özel bir yere değil.”

“Sonunda Seattle’da mı karar kıldın?”

“Burayı sevdim.” Kaşlarını çatı. “Neden bana sorguya çekiliyormuşum gibi hissettiriyorsun?”

“Çünkü seni sorguluyorum. Neden çevrendeki insanların sürekli öldüğünü anlamaya çalışıyorum.” Drew’un sesi sertleşti. “Bunu benim açımdan düşün. Charles Baxter. Mae Ocampo. Jimmy lanet olası Peralta. Ortak payda ne? Sen. Ve yalan söyleme konusunda inanılmaz bir yeteneğin olduğunu zaten kanıtladın. Şu anki hayatının tamamı bir yalan. Bu insanların hepsi eksanguinasyondan öldü. Bu da şu demek ol-”

“‘Eksanguinasyonun’ ne anlama geldiğini biliyorum,” diye sözünü kesti Paris öfkeyle. “Muhtemelen bu kelimeyi senden önce öğrendim. Ve bana Ockham’ın Usturası saçmalığıyla gelme. Hayat karmaşık, Drew. Fark etmediysen artık küçük bir kız değilim, senin de bana ders verme hakkın yok. Ayrıca, ne kadar kendini beğenmiş olduğunu bana bir kez daha hatırlattığın için teşekkür ederim. Muhtemelen tek kusurun bu ama hatırlarsan en son konuşmamızda işler tam da bu yüzden pek de iyi gitmemişti.”

Drew içini çekti ve elini kaldırdı. “Tamam, bak birkaç gündür gerçekten zorlayıcı bir süreçten-”

“Daha bitirmedim.”

Paris ayağa kalktı, tabakları lavaboya koydu ve tezgâha yaslanarak sakin kalmaya çalıştı. Şu an ona söylemek istediklerini dikkatlice seçmesi gerekiyordu. Çünkü onu evden kovmadan önce belki de bu sözleri söyleyebileceği tek fırsatı buydu.

“Her zaman kendini bilen, hassas ve dinlemeye istekli biri gibi görünürdün,” dedi. “Ve biliyorum, özür diledin ama bu özürün altında bir amaç yatıyordu. Özür dileyerek gardımı düşürmem için manipüle etin. Bu sayede konuşmamı sağlamak istiyordun. Ama gerçek şu ki beni bugüne kadar beni herkesten daha çok yargılayan sendin. Annem benden hiçbir şey bekleme-

di. Benim bir hiç olduğumu düşünüyordu ve bu karşılanması kolay bir standarttı. Ama sen? Senin olabileceğimi düşündüğün şeylerle ilgili umutların vardı ki bunlar aslında iyimserlik kılığına bürünmüş beklentilerdi.”

Gözlerini ona dikmişti ve nefesi hızlanmıştı.

“Ve senin umut ettiğin gibi olmadığımda, senin iyi insan tanımına uymadığımı düşündüğünde, beni *düzeltemeyeceğine* karar verdiğinde, senin için *daha az biri* hâline geldim. Şimdi, bunca yıl sonra bile, yirmi yaşındayken aldığım, seninle hiçbir ilgisi olmayan kararlar için senden özür dilememi bekliyorsun. Toronto’dan sana öldüğümü düşündürerek ayrılmam berbat bir hareketti, buna katılıyorum ve bunun için üzgünüm. Ama başka hiçbir şey için özür dilemeyeceğim, çünkü nasıl olduğunu bilmiyorsun Drew.”

Paris’in nefesi kesilmişti, göğsü hiddetle inip kalkıyordu.

“Zulüm ve istismarla dolu bir hayata doğmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Kendine dair en ufak bir değer duygusuna sahip olabilmek için tırnaklarıyla kazıyarak çıkmak zorunda kalmanın ne anlama geldiğini bilmiyorsun,” dedi Paris, sesi öfkeyle titreyerek. “Muhtemelen bir sürü insan hâlâ kocamı gerçekten öldürüp öldürmediğini merak ediyordur ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Düşündüklerini düşünmekte serbestler. Ama o insanların hiçbirisi bu eve giremez, çünkü uzun zaman önce artık kimsenin tuvaleti olmayacağıma karar verdim. Sen de gelip bana kendi boktan fikirlerini boca edemezsin artık. Burada mükemmelliğin kralıymış gibi oturacaksan, Raptors şapkanı alıp, Toronto’ya defolup gider ve münasip bir yerlerine sokabilirsin.”

Mutfakta kalsa ne yapacağını kestiremediği için oradan ayrıldı ve salondaki kanepenin üzerine kendini bıraktı, ardından başını ellerine koydu.

O kadar yorgundu ki. Buraya gelene kadar geçtiği yolların yorgunluğu üstüne binmiş, hâlâ gitmesi gereken binlerce kilometre olduğu düşüncesiyle tükenmiş durumdaydı. Cinayet suç-

laması düşmüş olsa da fısıltılar, sorular, şüpheler hiç bitmeyecekti.

Ve henüz Ruby ile yüzleşmemiştii bile.

Birkaç dakika sonra Drew yanına gelip kanepeye oturdu. Ona yeni bir bira uzattı. Kendine de bir tane almıştı.

“Bunu hak ettim,” dedi sessizce. “Joey–”

“Artık Paris.”

“Sana öyle demek garip geliyor,” dedi Drew. “Ama haklısın. Artık Paris’sin. Özür dilerim, tamam mı? Başka bir hayatta sen ve ben en iyi arkadaştık. Şimdi neyiz, bilmiyorum. Bildiğim şey, anlamak istediğim. Seni son gördüğümde, bir sedyenin üstündeydin, üstüne örtü çekilmişti ve bir ambulansın arkasına taşınıyordun. Bedenini gördüm. Yanıkları gördüm. Dövmen ve kol-yen olmasaydı...”

“Yanmış bedeni mi gördün?” diye sordu, onun sesindeki acıyı duyarak.

Drew başını salladı. “Çok kötüydü.”

Paris kanepeye çöktü. Neredeyse yirmi yıldır kendini Mae’yi düşünmekten alıkoymuştu. Mae, aşırı enerjik, bir odaya adım attığında atmosferi değiştiren türden biriydi. Mae’yi sevmişti. Tıpkı Drew’u sevdiği gibi.

Paris başını geriye yaslayıp koltuğa dayandı. Tamamen tükenmişti.

Drew ona baktı. “Gitsem iyi olur.”

“Kal,” dedi Paris, bu söz her ikisini de şaşırtmıştı. Elini ona uzattı. “Lütfen kal. Eğer hâlâ istiyor olursan, gerisini yarın konuşuruz. Ama beni tanıyan tek kişi sensin Drew. Sadece... kal.”

Drew bir şey demedi ama kıpırdamadı da. Paris ona yaslanarak yanağını omzuna dayadı. Bir süre öyle kaldılar ve Paris, Drew’un ondan önce uykuya dalışını dinlerken, onun Charles hakkında gerçeği bilse ne düşüneceğini merak etti.

Çünkü Drew onu tanımıyordu, gerçekten değil. Eğer tanısaydı, çekip giderdi.

En sonunda herkes giderdi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Paris, ertesi sabah uyandığında kapı zili çalıyordu ve Drew gitmişti.

Koltuktan doğrulurken üzerindeki battaniye düştü. Gece bir ara, uyuyakaldığında Drew onu örtmüş olmalıydı. Yıllar önce, beraber yaşarlarken televizyon karşısında uyuyakaldığında da böyle yapardı. Burada sadece on dört saat kadar kalmış olsa da yokluğunu şimdiden hissediyordu.

Veda bile etmemişti.

Telefonunu almak için üst kata çıktığında, birkaç mesaj ve e-posta aldığını gördü. Çoğu, son birkaç haftadır sessiz olan kişilerden geliyordu. Savcılığın basın bülteni önceki akşam yayınlanmıştı. *Jimmy Peralta'nın ölüm nedeninin belirsiz olduğu tespit edilmiştir. Savcılık, Paris Peralta aleyhine açılan birinci derece cinayet suçlamasını geri çekmiştir.*

Henry, ona bir yerel haber kanalının internet sitesindeki bir bağlantıyı göndermişti. Sonny Everly'nin sabahın erken saatlerinde hukuk bürosunun önünde yaptığı açıklamanın videosuydu bu. "Jimmy Peralta'nın ölümü cinayet olarak değerlendirilmemiştir çünkü cinayet olduğunu kanıtlayacak bir delil yoktur," diyordu avukatı bir düzine kadar gazeteciye, takım elbise ve kravatla oldukça saygın bir görünüm sergileyerek. "Bununla birlikte müvekkilim Paris Peralta'mın tüm suçlamalardan aklan-
dığını ve büyük kaybının yasını tutması için ona zaman ve alan

tanınması gerektiği hususunda kamuoyunun saygısını rica ediyorum.”

Henry, *Sakın yorumları okuma!* diye de mesaj atmıştı ama bu tabii ki yorumları okumak için dayanılmaz bir istek uyandırıyor-
du. Hızla aşağı kaydıldı ve ilk gördüğü yorumda, *Paris Peralta cinayetten yırtmayı başardı!* yazıyordu. Hemen telefonunu kapattı. Birçok açıdan, hakkındaki cinayet suçlamasının düşmüş olması pek de bir şey değiştirmiyordu. Kamuoyunun gözünde zaten yargılanmış ve suçlu bulunmuştu. İç çekerek pencereye doğru yürüdü ve perdelerin arasından dışarıya göz attı. Kerry Park’ın karşısındaki her zamanki turist kalabalığı dışında kimse yoktu.

Gerçekten bitmişti. Hayat normale dönebilirdi. Ancak Jimmy olmadan artık normalin ne olduğunu bilemiyordu.

Mutfığa girdiğinde onu taze kahve kokusu karşıladı. Kahve makinesinde yarı dolu bir demlik görmek onu şaşırtmıştı. Bir şekilde mutfak temizlenmişti. Önceki gecedan kalan yiyecekler özenle buzdolabına yerleştirilmiş, kirli tabaklar bulaşık makinesine konmuştu. Zoe burada mı diye düşündü. Çünkü bu, tam da asistanın yaptığı şeylerden biriydi. Ama bunları yapan Zoe değildi. Dışarıdaki verandada, şezlonglardan birinde bir adam gördü. Bacaklarını uzatmış, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Yutkundu. Drew buradaydı. Gitmemişti. Cam kapıları açtığında Drew kafasını kaldırıp gülümsedi.

“Günaydın.” Bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı ve kollarını başının üstünde esnetti. Üzerinde yüzme şortu ve nemli bir atlet vardı. “On saat uyudun. Buna ihtiyacın vardı herhalde.”

“Hâlâ buradasın.” Paris onu gördüğüne çok sevinmişti ama belli etmemeye çalıştı. O verandadan mutfığa geçerken Paris de kenara çekildi. “Ne zamandır ayaktasın?” Ocak üzerindeki saat sabah onu gösteriyordu.

“Yaklaşık üç saattir. Hâlâ Doğu Yakası saatindeyim. Yalnız uyanmanı istemedim.” Dizüstü bilgisayarını tezgâha koydu. “Merak etme, yapacak şeyler buldum. Kahve demledim, havu-

zunda yüzdüm ve kahvaltı için dün geceden kalanlardan bir tabak hazırladım. Madem misafirliğimi fazla uzatıyorum, tam anlamıyla uzatmış olayım dedim.”

Paris gülümsedi.

“Ve hâlâ bu aletlerden birini bulunduruyor olduğunu bilseydim, eski karışık kasetlerimin hepsini de getirirdim.” Jimmy’nin eski Sony teybini işaret etti. “O kasetlerde, iTunes’da bulamayacağım, yıllardır dinlemediğim şarkılar var, biliyor musun? Sanırım eBay’den kendime eski bir seyyar teyp bulmam gerekecek.”

Aradan on dokuz yıl geçmesine rağmen Drew hâlâ... aynı *Drew’du* işte. Burada olması, onu battaniye ile örtmesi, kendini evindeymiş gibi rahat hissetmesi her şey tam yerli yerindeymiş gibi hissettiriyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama o an bir şeyden emindi. En iyi arkadaşını geri istiyordu.

Telefonuna gelen mesajla Drew’un yüzü ekşidi. “Kahretsin. Dün gece otele giriş yapmayı unuttum, rezervasyonumu iptal etmişler ve otel tamamen dolmuş. Tavsiye edeceğin bir yer var mı? Birkaç gün daha kalmayı düşünüyordum.”

Benim için mi? diye merak etti ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

“Bir sürü tavsiyem var ama sana söylemeyeceğim.” Kahvesini doldurdu. “Burada kalabilirsin.”

“Pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Drew durakladı. “Bunun, ne bileyim, biraz fazla dikkat çekeceğini düşünmüyor musun?”

“Jimmy’yle evlendiğimden beri, hayatım baştan aşağı dikkat çekici bir hâle geldi,” dedi tepkisiz bir şekilde. “Yukarıda kullanılmayan gayet iyi iki misafir odam var. Buradaki yemeklerin ve havuzun otelden daha iyi olduğunu zaten biliyorsun. Sadece kal, olur mu? Senin burada olman...” Paris duraksadı. “Hoşuma gidiyor.”

Göz göze geldiler. İlk bakışlarını kaçırın Paris oldu.

“Pekâlâ, biraz daha bana katlanmak zorundasın demek ki.” Drew yüzünü ovuşturdu. “Bir duş ve tıraş iyi gelir, ama tabii

unuttuğum tek şey tıraş bıçağı. Bir tane ödünç alma şansım var mı? Yoksa dışarı çıkıp bir tane alabilirim.”

“Sana ödünç bir Venus tıraş bıçağı verebilirim.” Drew’un yüz ifadesini görünce Paris kıkırdadı. “Şaka yapıyorum. Yukarıda bir Gillette paketi olmalı. Senin için bulurum.”

Kapı zili çaldı. Birbirlerine baktılar.

“Saklanmamı ister misin?” diye sordu Drew.

Bunu şaka yollu söylemesine rağmen ikisi de bunun yerinde bir soru olduğunu biliyordu. Bu kadar kısa sürede bir misafir mi? Üstelik bir erkek? Sorular sorulacaktı ve yargılamalar olacaktı.

“Hayır,” dedi Paris, hissettiğinden daha kararlı bir sesle. “Sen benim misafirimsin. Kimseden ya da hiçbir şeyden saklanmak zorunda değilsin.”

Kapı zili bir kez daha çaldı, ardından içeriden boğuk bir vurma sesi geldi. Sanki biri dirseğiyle ya da diziyle kapıya vuruyordu.

“Emin misin?” dedi Drew. “Sessizce kaybolabilirim. Gerçi kiralık arabam giriş yolunda park hâlinde.”

“Artık özgür bir kadınsın ve sen benim arkadaşısın. Kimseye bir açıklama borçlu değilim.” Paris, ön kapıya doğru yürüdü ve Drew da onu takip etti. “Ama birisi nasıl tanıştığımızı sorarsa detaylara girmemize gerek yok. Belirsiz kalsın yeter.”

Kapıyı açtı. Zoe verandada, elleri dolu hâlde duruyordu. Omzunda bir dizüstü bilgisayar çantası asılıydı, kollarında ise postaneden alınmış büyük bir karton kutu vardı. Kutunun üstünde ise birkaç açılmamış paket duruyordu. Muhtemelen onları almıştı. Kutuda Jimmy’nin hayranlarından gelen mektuplar vardı. Bu da Paris’in yakında Ruby’yle ilgilenmek zorunda kalacağına bir hatırlatıcısıydı.

Ruby, bunu ona asla unutturmazdı. Şimdiye kadar, annesi Paris’in Jimmy’den kalan tüm mirası aldığını öğrenmiş olmalıydı ve artık cinayet suçlaması düşürüldüğüne göre parasını almak için daha da fazla baskı yapacağına emindi.

Paris artık bir milyonerdi. Aynı zamanda, karşısında duran kıvrıcık saçlı kadın da öyleydi.

“Neden içeri girmedin ki?” dedi Paris, kutunun üstünden düşmek üzere olan paketleri alarak. “Hâlâ kapı kodun var.”

“Tekrar kullanmamın uygun olduğunu varsaymak istemedim,” dedi eski asistan içeri adım atarken. “Ve o dışarıdaki araba kiralık mı? Avis çıkartması gördüm–” Drew’u fark edince durdu. “Ah. *Merhaba.*”

“Bunu sizin için alayım.” Drew, Zoe’nin elindeki kutuyu almak için uzandı ve ardından ona etkileyici bir gülümseme sundu. “Ben Drew. J–” Öksürdü. “Paris’in eski bir arkadaşıyım.”

“Ben de Zoe,” dedi, neredeyse ağzından kaçan sözü fark etmemiş gibi görünüyordu. Diğer kadının hafifçe nefesi kesilmiş ses tonunu duyunca Paris, gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bunu nereye bırakmamı istersiniz?” diye sordu Drew, gülümsemesi daha da genişleyerek.

“Herhangi bir yere bırakabilirsiniz,” dedi Zoe, hâlâ ona bakarken.

Paris, koridorun aşağısını işaret etti. “Jimmy’nin ofisi uygun olur, sakıncası yoksa,” diye ekledi Drew’a hafif bir sırtışla. “Teşekkürler.”

Drew gözden kaybolduğunda Zoe paketleri Paris’ten geri aldı. “O nereden çıktı?” diye sordu. “Ve bekâr mı? Alyans görmedim.”

“O... aslında bilmiyorum. Henüz tam olarak sohbet etme fırsatımız olmadı ama en son görüşmemizde ciddi bir ilişki içindeydi.” Bu tamamen doğrudu. Paris, bunun neredeyse yirmi yıl önce olduğunu söyleme gereği duymamıştı. “Kahve ister misin? Bu arada, postaneye gitmene gerek yoktu, biliyorsun, artık maaşını ben ödemiyorum.”

“Evet, işte o konu...” dedi Zoe, Paris’in peşinden mutfağa girerken. Paketleri masaya yerleştirdi. “Ya hâlâ öyle olsaydı? Ayrılmayı düşündüğümü söylemiştim ama tüm bunlarla seni

baş başa bırakmak içime sinmiyor. Jimmy için sipariş ettiğim şeyler var, henüz teslim edilmediler ve bunların ayrıştırılıp iade edilmesi lazım. Hayranlarından gelen postalar da var–”

“Onlarla ben ilgilenebilirim,” diye hızlıca araya girdi Paris.

“...ve internet sitesinde güncellemeler yapmam gerekiyor. Ayrıca, Jimmy birçok hayır işine dâhildi. Hep bir vakıf kurmaktan bahsederdi ve ben de onun adına bunu başlatmayı teklif etmek istiyordum. Eğer ilgini çekerse tabii. Vasiyetinde zaten bunun için ayrılmış para var, senin çok bir şey yapmana gerek kalmaz, her şeyi ben–”

“Yap,” dedi Paris hemen. “Ben de on milyon veririm. Tabii perde arkasında kalmak istiyorum ama projeye dâhil olmayı isterim. Vakfı sen yönetmelisin. Cenazeden sonra daha detaylı konuşuruz, ne dersin?”

“Harika bir fikir.” Zoe gülümsedi ve Paris’in kolunu sıkıca kavradı. “Bu arada, Elsie de birazdan burada olur. Düzenlemelere yardım etmek istiyor. Tavsiyem? Kontrolü ona bırakma. Çünkü ele geçirecek, emin ol. Jimmy’yi herkesten iyi tanıdığını düşünüyor.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle.”

“Belki,” dedi Zoe. “Ama birini o kadar uzun zamandır tarıyorsan, eski versiyonlarını bırakmakta zorlanıyorsun. Jimmy, değişmek için gerçekten çok uğraştı. Ama Elsie buradayken hep eski günlerden konuşurlardı. Bu dostluğun her zaman onu geçmişe saplanmış hâlde tuttuğunu düşündüm.”

Paris, yukarıda olan Drew’u düşünerek başını salladı. “Sence iki insan değişmiş olsa bile eski dostluklarını geliştirip yine de yakın kalmaları mümkün müdür?”

Zoe gözlerini tavana kaydırды, sanki Paris’in ne demek istediğini az çok anlamış gibiydi. “Bilmiyorum. Ama bence iyi dostluklar uğruna mücadele etmeye değer.”

Kapı zili tekrar çaldı. Paris için eski günlere dönmek gibiydi bu. Jimmy hayattayken evde hep bir hareket olurdu, insanlar gelir giderdi. Emekli olduğunda bile onun varlığı farklı bir enerji yaratırdı.

“Ben açarım,” dedi Zoe. “Unutma, Elsie buraya yardım etmeye geldi, tüm kararları almaya değil. Jimmy’yi büyük bir şekilde mi yoksa küçük bir şekilde mi anacağız sen karar vereceksin.”

“Sence o ne isterdi?”

“Jimmy’nin en mutlu olduğu zamanlar, etrafında tüm arkadaşlarının olduğu zamanlardı.” Zoe’nin gülümsemesi nazik ve yumuşaktı. “Ama artık burada değil. *Onu* anacağız ama bunu *bizim* için yapacağız. Sen kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yapmalısın.”

Paris, etrafında tanımadığı ya da çok az tanıdığı insanlarla dolu bir evde zaman geçirmek istemese de Zoe haklıydı. Jimmy’yi bu mutlu ederdi. Paris, Jimmy ile evlendiğinde onun dünyasına adım atmıştı. Yakında tekrar kendi sessiz hayatına geri dönecekti. Jimmy onun için onca şey yapmışken, bunu onun için yapabiliirdi.

Kapı zili bir kez daha çaldı, ardından sabırsız bir tıklatma duyuldu.

“Tamam, Elsie’yi içeri alsan iyi olur,” dedi Paris. “Drew bir jilet ödünç almak istiyor, onlar Jimmy’nin odasında. En son o odaya girdiğimde...”

“Odaya girmen sorun değil. Her şey yerli yerinde, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Temizlik ekibi gittikten sonra kendim kontrol ettim,” diyerek Paris’in koluna dokundu Zoe. “Söz veriyorum, bir sorun olmayacak.”

“Neden seni sevdiğini anlıyorum,” dedi Paris yumuşak bir gülümsemeyle. “Gerçekten bir harikasın.”

“Aynısını senin için de söyleyebilirim.”

Bu tam anlamıyla yeni bir başlangıç sayılmazdı ama bir sayfa çevirdikleri kesindi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Paris derin bir nefes alıp Jimmy'nin kapısını açtı. Kendine vazgeçmek için şans tanımadan hızla yatak odasını geçti ve doğrudan onun özel banyosuna yöneldi. Burnuna hafif ama fark edilir bir çamaşır suyu kokusu geliyordu. Zoe'nin söylediği üzere, her şey olması gerektiği gibiydi. Beyaz fayanslar bembeyazdı, küvet parlıyordu ve camlar tertemiz silinmişti.

Paris, banyo dolabının ilk çekmecesini açıp aylar önce kocası için aldığı tek kullanımlık jiletleri aradı. Ah, *tıraş* yüzünden çıkan tartışmalar... Diş ipleri, taraklar, saç kremleri, parfümler ve her zaman şarj etmeyi unuttuğu elektrikli tıraş makinesi arasında gezinirken, son tartışmaları aklına geldi. Tartışmayı bir uzlaşmayla sonlandırmışlardı.

"Ver bana şu lanet usturayı," demişti Paris sert bir şekilde. "Sinek kaydı tıraşta bu kadar ısrar ediyorsan, bırak bari bunu senin için ben yapayım."

Bu öneri işe yaramıştı. Jimmy sonunda sakinleşmişti.

"Bu sonun başlangıcı, çocuk," demişti dramatik bir iç çekişle. Küvetin kenarına oturmuş, başı geriye yaslanmış bir şekilde fayanslara bakıyordu. Yüzü ve boğazı tıraş köpüğüyle kaplıydı. Paris arkasında durup yavaşça çalışıyor, cildine tam doğru miktarda baskı uygulamaya özen gösteriyordu. Birini ilk defa tıraş ediyordu ve bu sadece ustura tıraşı için geçerli değildi. "Bugün tıraş bile olamıyorum. Birkaç yıl sonra muhtemelen tuvalete bile

gidemem. Toplarım zaten dizlerime kadar indi. Ölüme doğru hızla kayıyorum.”

“Sakın beni güldürme, yoksa seni yanlışlıkla kesebilirim,” demişti Paris ona. Alnına eğilip bir öpücük kondurmuştu. “Seni sevdiğim için şanslısın, huysuz ve inatçı ihtiyar.”

Paris ikinci çekmeceyi açtı ve onun küçük ustura koleksiyonunu gördü. Dördü de bıçakları korumak için kapatılmış hâlde, yumuşak bir mikrofiber beze düzgünce dizilmişti. Bu, Jimmy’nin kendi üzerinde kullandığı usturanın hâlâ poliste olduğunu hatırlattı, acaba bir gün onu geri verecekler miydi? Jimmy beş ustura sahipti ve her birinin kendine has bir hikâyesi vardı.

Jimmy’nin ustura koleksiyonunu çerçeveletmek garip olur muydu? Bu usturaları büyük bir özenle saklardı. Sevdiği şeylerde eski kafalıydı. “Trendlere uymuyorsan modan geçmez,” derdi sık sık.

Bir düşünce Paris’in aklını kurcaladı ve durdu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Olay yeri inceleme ekibi buradayken, banyonun her köşesini, çekmecelerdeki eşyalar da dahil olmak üzere detaylıca fotoğraflamışlardı. Sonny, savcılığın kendisine karşı sahip olduğu tüm kanıtları anlaması için bu fotoğrafların hepsine bakmasını ısrarla istemişti. Yanlış hatırlamıyorsa, suç mahalli fotoğraflarında, banyonun zemininde, küvetin yanında –muhtemel cinayet silahı olarak düşünülen– tek bir ustura ve çekmece de yalnızca üç ustura vardı, değil mi?

Eğer öyleyse, demek ki Paris’in tutuklandığı gün Jimmy’nin koleksiyonunda bir ustura eksikti. Peki şimdi nasıl... *geri dönmüştü?*

Başını iki yana salladı. Bu doğru olamazdı.

En alt çekmeceyi açtı ve Jimmy’nin hiç kullanmadığı, açılmamış Gillette güvenlik jiletlerini buldu. Onları alarak banyodan çıktı.

“Hey,” dedi Drew yatak odasının kapısında durmuş hâlde. Üzerini değiştirip şort ve bir tişört giymişti. “Misafir banyosunun su basıncı harikaymış. Jilet işini halledebildin mi?”

“Al,” diyerek Drew’a Gillette paketini uzattı.

“Neyin var?” diye sordu Drew. “Yüzünde bir şeyler oluyor.” Paris cevap vermedi.

Jimmy, usturalarından birini kaybetmiş olabilirdi. Hatta hafıza sorunlarını hesaba katarsa bu gayet olasıydı. Ama yine de...

Drew’un yanından geçip hızla mutfığa indi. Jimmy’nin ofisinde oturan Elsie’nin yanından geçerken, Elsie ona ufakça el salladı. Avukat telefonundaydı ve bir iş görüşmesindeymiş gibi görünüyordu. Zoe, mutfak masasında açılmış paketlerin içindekileri düzenliyordu ve eski Sony teypten “Creedence Clearwater Revival” çalıyordu. *Bilmek istiyorum. Hiç yağmur gördün mü, bilmek istiyorum...*

Paris, tezgâhın üstünden telefonunu kaptı ve tekrar yukarı çıktı. Gmail’inde, Sonny’nin ilk toplantılarından sonra ona gönderdiği, olay yeri fotoğraflarını içeren bir PDF dosyası olmalıydı.

Jimmy’nin yatak odasına yeniden girerken e-postayı buldu ve ekli dosyayı açtı. Jimmy’nin bedeninin, kan lekelerinin, Paris’in kafasını çarptığı küvet kenarının olduğu sayısız fotoğrafı hızla geçti. Sonunda aradığına ulaştı.

Olay yeri fotoğrafında, çekmecede bir, iki, üç ustura vardı.

E-postadaki fotoğrafları yeniden yukarı kaydırarak polisin elinde tuttuğu usturanın yakın çekim görüntüsüne baktı ve onun, Jimmy’nin Almanya’dan aldığı abanoz saplı ustura olduğunu doğruladı. Bu da demekti ki fotoğrafta eksik olan –şimdi gizemli bir şekilde geri dönmüş olan– ustura, Elsie’nin Jimmy’ye hediye ettiği usturaydı. Paris o sabah Jimmy’yi tıraş etmek için o usturayı kullanmıştı. Bunu hatırlıyordu çünkü işini bitirdiğinde, gravüründe tıraş köpüğü veya kıl kalmamasına özen göstererek onu iyice yıkamıştı ve usturadaki gravür hâlâ aklıdaydı: *Bu iş keskin bir bıçak gibi tehlikeli, ama sen bu işi başardın. Sevgilerimle, E.*

Daha sonra lavabonun kenarma kurumaya bırakmıştı.

Peki, onu kim almıştı? Ve çekmeceye geri koyan kişi kimdi? Son zamanlarda evde çok az insan bulunduğuna göre, bu sorunun cevabı kısıtlıydı.

Drew, yukarıda, koridorda yüzü yeni tıraş edilmiş bir hâlde

onunla karřılařtı. “Ne dűřűndűğűnű sűylemeye ne dersin?”

Paris yine cevap vermedi ve Drew, peřinden mutfağa kadar onu takip etti. Zoe hâlâ masadaydı, paketleri dűzenlemiř ve řimdi de dizűstű bilgisayarında, iade etmesi gereken űrűnlerin etiketlerini yazdırıyordu. Drew masada hâlâ sıkı plastik ambalajında duran sekizli Maxell kasetini aldı.

Drew, “Bunlardan hâlâ űrettiklerine inanamıyorum,” dedi keyifle.

“űyle değil mi?” Zoe ona gűlűmseyerek baktı. “űyi ki de űretiliyorlar űnkű Jimmy řakalarının provalarını yaparken bunlara kaydediyordu. Son sekizli paketi iki hafta gibi kısa bir sűrede bitirdi.”

“Bu arada Zoe, kűűk bir řey soracağım,” dedi Paris. “Jimmy’nin çekmecesindeki usturalardan birini almıř mıydın? O űlmeden űnce?”

“Hımm?” Zoe yazmaya devam etti.

“Elsie’nin hediye ettiği, űstűnde gravűr olan ustura. Olay yeri ekibi buraya gelip fotoğrafları çekerken çekmecede yoktu, ama řimdi çekmeceye geri dűnműř gibi gűrűnűyor.”

Zoe, ekranından gűzlerini ayırmadan cevap verdi. “Sana hiç Jimmy ile Seattle’a gelirken usturalarını el bagajına koymaya çalıştığın anlatmış mıydım? TSA tabii ki bunu fark etti. Yűz ifadelerini gűrmeliydin. Eğeri Jimmy Peralta olmasaydı, muhtemelen onu tutuklardı. Neyse ki, usturaları bagajına yerleştirmeyi başardım.” Gűzlerini devirdi. “Tipik Jimmy. Bazı konularda çok akıllıydı, ama diğerilerinde tamamen saftı.”

“Zoe.” Paris sabırlı olmaya çalışarak konuştı. “Ustura. Elsie’nin hediye ettiği ustura. Jimmy űlmeden űnce onu aldın mı? Belki bilemek için almışsındır? Polis evi kullanıma atıktan sonra yerine geri koydun mu?”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Jimmy’nin usturalarına hiç dokunmadım.”

“En son ne zaman onun banyosuna girdin?”

“Sana sűyledim, temizlik ekibi gittikten sonra banyoya hızlıca

göz attım. Ama gerçekten içeri girmedim." Zoe tekrar bakışlarını kaldırdı ve bu sefer sandalyeye yaslanarak oturdu. "Ne oluyor? Neden beni sorguya çekiyorsun?"

Paris kollarını göğsünde birleştirip bekledi. Drew, mutfak tezgâhına yaslanmış, Jimmy'nin kaset koleksiyonuna göz gezdiriyormuş gibi yapıyordu.

"Jimmy'nin banyosuna en son fiziksel olarak girdiğim zaman, onun yardım etkinliğinden sonraki geceydi," dedi Zoe. "Hani, performansından dolayı moralinin bozulduğundan bahsetmiştim. Eve geldiğimizde banyoda aynaya bakarak prova yapmak istediğini söyledi."

Paris başım salladı.

"Üst kata çıktığında, aşağıya seslenip teypteki kasetin dolduğunu söyledi ve yeni bir tane istedi. Sadece bir kaset kalmıştı, onu yukarı götürdüm, dolmuş olanı da ofisinde dosyaladım," dedi Zoe, elindeki Maxell kaset paketini göstererek. "Bana eve gitmemi söyledikten sonra da yeni bir paket sipariş ettim."

"Bir dakika." Paris ona bir an baktı, ardından hâlâ dikkat kesilmiş gibi görünmemeye çalışan Drew'a döndü. Sonra tekrar Zoe'ye yöneldi. "Bana, teybe takılan kasetin *yeni* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve kaseti saat kaçta taktın?"

"Dokuz buçuk gibi, çıkmadan hemen önce." Zoe, yorulmuş bir ifadeyle cevap verdi. "Paris, ne ima etmeye çalışıyorsun? Beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi hissediyorum."

"Polis, kanıt olarak teypten çıkan kaseti aldı," dedi Paris, bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak yavaşça konuşuyordu. "O kasetin sonunda Elsie'nin sesi vardı. Öyle büyük bir şey değildi, sadece 'Planımızı unuttun mu?' gibi bir şey söylüyordu. Ve sonra Jimmy kaydı durdurmuştu."

Drew ona bakıp başını sallıyordu. Bu konuşmanın nereye varacağını tam olarak anlıyor gibiydi fakat Zoe için aynı şey söylenemezdi.

“Ancak polis Elsie’ye bu konuyla ilgili soru sorduğunda–” Paris aniden durdu. Elsie, iş görüşmesini bitirmiş ve mutfağa girmişti. Elinde Jimmy’nin ofisindeki yazıcıdan aldığı birkaç kargo iade etiketi vardı ve onları Zoe’ye uzattı.

“Polis Elsie’ye ne sordu?” diye sordu Paris’e. Ardından Drew’a döndü ve onu baştan aşağı süzerek, “Merhaba. Elsie Dixon. Peki sen kimsin?” dedi.

“Drew Malcolm.” Drew elini uzatıp onunla tokalaştı.

“Neler oluyor?” Elsie etrafına bakındı. “Ne konuşuyordunuz?”

“Elsie.” Paris sesini kontrol etmek için çabalıyordu. İçinde fırtınalar kopuyordu ama kendini tutmak zorundaydı. “Jimmy’yi en son ne zaman gördün?”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jimmy'nin eski müzik setinde çalan bir Fleetwood Mac şarkısı olmasa, mutfak tamamen sessiz olacaktı. Herkes nefesini tutmuştu ve gözler minyon avukatın üzerindeydi. *Şimşek sadece yağmur yağarken çakar...*

"Elsie," dedi Paris tekrar. "Lütfen soruya cevap ver. Jimmy'yi en son ne zaman gördün?"

"Jimmy'yi en son ne zaman gördüğümü zaten biliyorsun." Elsie, gümüş rengi bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dedektif bunu ilk görüşmenizde sormuştu, hatırlamıyor musun? Ölmeden birkaç gün önceydi. Salı günü. Kahvaltıya gitmek için onu buradan almaya gelmiştim."

"Ve bu yüzden sesin o kayıta var," dedi Paris. "Dedektif Kellogg'un sana sorduğu, Jimmy'nin prova yaptığı o kayıta."

"Bunu bana söylüyor musun, yoksa soruyor musun?" Elsie mutfağa göz gezdirdi, herkesin ona baktığının farkındaydı. "Evet, sesim bu yüzden o kayıta var. Şimdi, aslında söylemeye çalıştığın şeyi neden doğrudan söylemiyorsun?"

Zoe'nin keskin ve yüksek bir soluk alışıyla hepsi ona döndü. Paris'in ne demeye çalıştığını nihayet anlamıştı ve Elsie'ye bakarken gözleri büyüdü.

"Tanrım, yalan söyledin," dedi Zoe, elini ağzına götürerek. "Resmen yalan söyledin. Sesinin olduğu o kaset salı sabahından değildi. Jimmy'nin öldüğü geceye aitti. Saat dokuz buçukta, eve

gitmeden önce yeni bir kaset taktım. Bu da demek oluyor ki ben gittikten sonra burada, evde, onun banyosundaydın. O gece burada olduğunu neden saklarsın ki, yoksa sen...?”

“Elsie, ne yaptın?” Paris’in sesi yumuşaktı. Bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. “Jimmy’yi sen mi öldürdün? Onu öldürüp suçu bana mı yıktın?”

Elsie’nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve ikisine de öfkeyle bakıyordu. “Beni suçlamaya nasıl cüret edersiniz–”

“Sizi kimse bir şeyle suçlamıyor, hanımefendi,” dedi Drew. “Sadece sizi bir yalanın içinde yakaladılar, o kadar.”

Elsie ellerini havaya kaldırdı. “Bu saçmalık. Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. Hepimiz Jimmy’nin intihar ettiğini biliyoruz.” Drew’a döndü, sesi titriyordu. “Ve senin kim olduğunu bilmiyorum ama çenenı kapatabilirsin.”

“Öyleyse neden yalan söyledin?” diye bağırdı Zoe. “Akıllı ev sistemini devre dışı bırakan ve tüm veri kullanım raporlarını silen sendin, değil mi? Burada olduğunu kimsenin bilmesini istemedin. Ne yaptın, Jimmy’nin yüz tanımasını kullanarak telefonuna mı girdin, o öldükt–” Sesi tıkandı. Cümleyi tamamlayamıyordu.

“Usturayı sen mi aldın, Elsie?” diye sordu Paris. “Onu öldürdüğün usturayı? Lavabonun kenarında duruyordu. İntihar etmiş gibi göstermeye çalışmak için usturaları mı değiştirdin? O usturaların hepsi neredeyse aynı boyut ve şekilde ve ben tutuklandığım sabah çekmecede üç tane vardı. Şimdi orada dört tane var. Cinayet silahını alıp son birkaç gün içinde tekrar yerine mi koydun? Buraya birkaç kez geldin.”

“Sinsi, nefret dolu bir kahpesin,” dedi Zoe, Elsie’nin cevap vermesini beklemeye tenezzül etmeden. “Paris’in cinayetle suçlanmasına göz yumdun.”

Elsie’nin yüzü bembeyaz olmuştu. Mutfak duvarına yaslanmış, omuzları köşeye sıkışmış bir hayvan gibi içe kapanmıştı. Gözleri Paris’ten Zoe’ye, ardından Drew’a ve tekrar Paris’e gidip geliyordu. “Bunu dinlemek zorunda değilim. Senin için yaptığım onca şeyden sonra–”

“O gece eve gelmemem gerekiyordu,” dedi Paris, Elsie’ye doğru bir adım atarak. “Niyetin suçu bana atmak değildi, bu olamazdı çünkü ertesi akşama kadar eve dönmeyeceğimi sanıyordun. Ama *sen* buradaydın.”

Bir adım daha attı. Ellerini Elsie’nin boğazma dolamamak için kendini zor tutuyordu.

“Onu sen öldürdün, değil mi?” dedi Paris. “Ve sonra bunu bir intihar gibi göstermeye çalıştın. Geçmiş yüzünden, insanların buna inanacağını biliyordun. Eve erken dönmem planını bozdu. Herkesin onu benim öldürdüğümü düşünmesine yol açtı. Ve sen hiçbir şey söylemedin, eğer biri cinayetle suçlanacaksa, bu kişinin senin yerine benim olmam işine geldi.”

Elsie, duvara iyice yaslanarak daha da küçüldü.

“Yani bu bir kaza mıydı?” diye sordu Paris ona. “Yoksa onu bilerek mi bıçakladın? Seni bu kadar öfkeliendiren şey neydi? Ve eğer bu bir kazaysa, neden ambulansı aramadın?”

“Çünkü çok geçti!” Elsie çığlık attı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. “Onu bir daha asla geri kazanamayacaktım, öyleyse ne yapmam gerekiyordu? Onun seninle mutlu olmasını mı izlemeliydim? Çok yakındım –*biz* çok yakındık– ve sonra sen ortaya çıktın ve bir anda onu büyüledin.”

Elsie öyle hıçkırıyordu ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

“Jimmy ve benim çok fazla geçmişiz vardı ama onun tek istediği, eskiden kim olduğunu bilmeyen biriyle birlikte olmaktı. Ve altı ay önce, benden vasiyetini değiştirmemi istedi. Parasının çoğunu sana bırakmak istiyordu. Ona delirdiğini söyledim. Ve gerçekten de *aklını kaybediyordu*, değil mi?”

“Sana da para bıraktı,” dedi Paris. “Ve Zoe’ye de.”

“Ama ben parasını istemedim, *onu* istedim,” dedi Elsie. “Onu seviyordum. Anlamıyor musun? Tam elli kahrolası yıl boyunca o kırık, bencil, kibirli adamı sevdim ve çoğu zaman randevularımızı bile hatırlamazdı. O gece, hayır işindeki etkinlikten sonra biraz vakit geçirecektik, oysa o bunu *unutmuştu*, çünkü konu *ben* olduğumda *her zaman* unutturdu. Yukarı çıktım, banyoda espri-

lerinin provasını yapıyordu ve yeni vasiyeti komodinin üzerinde duruyordu. Sana bırakacağı miktarı gördüm, ona delirdiğini söyledim ve o da bana–”

Elsie soluk soluğa kalmıştı, nefesini toparlamak için durdu. “Bana bunun benimle alakası olmadığını ve *kendi işime bakmamı* söyledi. Düşünebiliyor musun? Onca şeyden sonra bana bunu söylemesini? Amacım bu değildi. Ama ustura oradaydı ve ben çıldırdım.” Dizleri çözüldü ve yere yığıldı.

“Gerçekten unutmuştu, Elsie,” dedi Paris yumuşak bir sesle hem hayret hem de dehşet içinde ona bakarak. “Bu yüzden öfkeliydi.”

Şarkı sona ermişti. Birkaç saniye sonra kaset de bitip duyulabilir bir *tık* sesiyle durmuştu.

Jimmy intihar etmemişti. Dünyadaki tüm teknolojiye rağmen Elsie, en eski arkadaşının cinayetinden, üzerinde zaman damgası olmayan, yedeklenemeyen ve iCloud’a aktarılamayan analog bir Maxell kaset yüzünden hapse girecekti.

Jimmy haklıydı.

Teknoloji rezil bir şeydir, çocuk. Her zaman eski usul gitmek en iyisidir.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Anma etkinliği oldukça görkemli geçmişti. Hollywood'dan ve dünyanın dört bir yanından arkadaşları, çoğunun tanıdığı en komik adama saygılarını sunmak için Seattle'a gelmişlerdi. Birkaç gözyaşı vardı ama çoğunlukla kahkahalar duyuluyordu. Bu tam da Jimmy'nin isteyeceği şeydi.

Kutlamada bulunmayan tek kişi Jimmy'nin en eski dostuydu. Tutuklandıktan sonra Elsie, Dedektif Kellogg'a her şeyi itiraf etmiş ve Jimmy'yi öldürdüğü gece olanları anlatmıştı. Tartışıyorlardı ve Jimmy ona kırıcı bir şey söylemişti. Elsie, tezgâhın üzerindeki usturayı kapıp onun yüzüne doğru sallamıştı ama bunu yalnızca bir şeyleri vurgulamak için yaptığını söylüyordu. Ona bu usturayı hediye ettiği günü ve yıllara dayanan dostluklarını hatırlatmış, artık onun tarafından görmezden gelinmekten bıktığını dile getirmişti.

Jimmy, Elsie'ye gülmüştü ve ardından Elsie de ona doğru atılmıştı. Jimmy, Elsie'nin bileğini kavramıştı ve kısa bir süre boğuşmuşlardı. Elsie kolunu güçlkle çekip kurtardığında ustura Jimmy'nin iç bacağına kesmişti. Jimmy küvete doğru yığılmış ve bir dakikadan kısa sürede kan kaybından ölmüştü.

Elsie, onun ölümünün bir kaza olduğunu, onu öldürme niyeti olmadığını ve yapabileceği tek şeyin olayı intihar gibi göstermeye çalışmak olduğunu söylemişti.

Küvetin deliğini tıkayıp ılık suyla doldurmuştu. Bir yüz bezi

kullanarak çekmecedan aynı boyut ve şekle sahip başka bir usturayı dikkatlice çıkarmış ve onu kanlı suya daldırıp doğal bir şekilde yere düşebilmesi için Jimmy'nin eline yerleştirmişti. Jimmy'nin telefonunu kullanarak akıllı ev uygulamasındaki tüm veri kullanımını silmişti. Ardından, onu öldürdüğü usturayı ve yeni vasiyeti yanına almıştı.

Usturanın üzerine isim kazınmış olduğundan, onu ortadan kaldırmaktan çekinmişti. Bunun yerine, çamaşır suyuyla temizlemiş ve Jimmy'nin ölüm nedeni resmî olarak "belirsiz" kaydedilip Paris hakkındaki suçlama düşürüldüğünde usturayı tekrar Jimmy'nin banyosundaki çekmeceye koymuştu. Dava kapandıktan sonra, kimsenin çekmecedan önceden üç ustura varken neden şimdi dört tane olduğunu sorgulamayacağını düşünüyordu.

Kimse cinayetle suçlanmamalıydı.

Nico Salazar, Elsie'yi ikinci derece cinayet, delil karartma ve adaleti engelleme ile suçlayacaktı. Ancak avukatı Sonny Everly'nin tavsiyesiyle, Elsie, bir savcı-sanık uzlaşmasını kabul etti. Adam öldürme suçundan yedi yıl hüküm giyecekti fakat iyi hâlden dört yılda çıkabilirdi. Yaşını ve önceden bir sabıka kaydı olmamasını göz önüne alarak, onu küçük, orta güvenli bir kadının cezaevine göndermeyi kabul ettiler.

Elsie Dixon, çıktığında yetmiş iki yaşında olacaktı.

Evin dışında bir SATILIK ilanı asılıydı. Zoe, Jimmy'nin emlak satışını organize ediyordu. Paris'in kendine saklamak istediği, Jimmy'nin eski teyp çalarları ve kaset koleksiyonu hariç, her şey satışa çıkmıştı.

Drew, anma töreni için kalmıştı ve şimdi, yıllar önce olduğu gibi yine aynı şekilde garaj yolunda vedalaşıyorlardı.

"Sana hiç sormamıştım," dedi Paris, onu kiralık arabasına kadar geçirirken. "Kristen'la ne oldu? Ve bir oğlun mu oldu, yoksa kızın mı?"

"Kirsten," dedi Drew, ona anlamlı bir bakış atarak. İkisi de gülümsedi. "Yangından sonraki sabah annemin evine döndüğümde, Kirsten verandada beni bekliyordu. Daha ağzımı açma-

dan, düğünün bir hata olduğunu düşündüğünü, sonunda sadece birbirimizden nefret edeceğimizi ve çocuğun hayatını mahvedeceğimizi söyledi. İyi birer ebeveyn olduk. Kirsten birkaç yıl sonra evlendi ve Sasha'nın üvey birer erkek ve kız kardeşi oldu. Her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı."

Telefonunu çıkarıp ona bir fotoğraf gösterdi. Sasha güzeldi, elbette öyle olacaktı. Drew'un gülümsemesini taşıyordu.

"Ve sen hiç evlenmek istemedin mi?" diye sordu Paris.

"Pek sayılmaz," dedi Drew. "Görünüşe göre, üzerinde çalışmam gereken kendi meselelerim var. Annem diyor ki-" Yüzünü buruşturdu. "Cümlelere 'Annem diyor ki' diye başlayan bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Belinda harika bir kadın. Söyle bakalım."

"Şöyle bir öneride bulunuldu," dedi Drew, ellerini ceplerine sokarak, "ilişkilerimin ciddi bir aşamaya ilerlememesinin sebebi, seninle hayal ettiğim ilişkiye kıyasla yetersiz kalmaları."

"Ah." Paris'in yüzü kızardı. "Bu düşünceye... katılıyor musun?"

Drew ona bakarak, "Seni yeniden gördüğümünden beri, muhtemelen katılıyorum," dedi.

Paris, ilk defa aynı anda hem kederden yıkılmanın hem de mutluluktan coşmanın mümkün olduğunu fark etti.

"Hazır değilim," dedi, ama gözlerini ondan kaçırmadı. "Belki de hiç hazır olamam."

"Toronto'ya döndüğünde konuşuruz." Drew gülümsedi. "Junior's'a gideriz."

"Döneceğimi nereden biliyorsun?"

"Ruby yüzünden," dedi Drew. "Annenle yarım kalmış bir işin var."

Kısa bir sessizlik araya girdi.

"Ne kadar istiyor?" diye sordu.

"On milyon."

Drew alçak bir ıslık çaldı. "Tavsiyemi ister misin?"

"Bunu biliyorsun."

"Ona tek kuruş verme. Mae'yi senin öldürdüğüne dair bir kanıt yok, çünkü öldürmedin. Sadece bir yangın çıkardın. Katil değilsin."

Drew, ona bir kez daha sarılıp alnına bir öpücük kondurdu. Paris, Drew'un kiralık arabasının arka lambaları gözden kaybolana kadar garaj yolunda kaldı.

Jimmy'yi öldürmemiştii. Mae'yi de öldürmemiştii.

Ama bir katildi.

* * *

Zoe sonunda evden ayrılıp eve sessizlik çöktüğünde Paris, Jimmy'nin hayran mektuplarının olduğu karton kutuyu açtı. Birkaç dakika kurcalaması aradığı şeyi bulması için yeterliydi.

Sevgili Joey,

Tebrikler. Aklanmışsın. Quelle surprise.

Sana sabrımı yitirmeye başladığımı söylemem gerekiyor.

Meşgul olduğumu anlıyorum ama hâlâ bir kavanozda sana ait olmayan küller var. Ve Charles'a ne yaptığını ikimiz de biliyoruz.

On milyon. Bu benim son mektubum. Yani bu senin son şansın.

Sevgilerimle,

Annen

Paris bir kalemle boş bir kâğıt buldu. Hızlıca kısa bir not karaladı ve yazdıktan hemen sonra postaya verdi.

Yakında oradayım.

J

ALTINCI KISIM

Aşktan geriye kalanları görmek için buradayım sadece

—BARENAKED LADIES

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Golden Cherry'ye ya da Junior's'a giremezdi. Sonuçta ölmüş olması gerekiyordu. Binaların arkasındaki otoparkta Drew'un Audi'sinde otururken bir mesaj geldi.

Sıradayım. On dakika. Baharatlı tavuk mu, köri mi?

İkisi de diye yanıtladı.

Drew bir domuz yüzü emoji gönderdi ve o da orta parmağının fotoğrafını yolladı.

Cherry'nin arka kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Boyu bir doksan beş, yapılı, doğal bronz tenliydi. Simsiyah saçlarına artık birkaç beyaz tel serpilmişti. Onu sonunda LinkedIn'de araştırmıştı –tabii ki gizli modda– ve son on yıldır Cherry'nin iş ortağı olduğunu öğrenmişti.

Bir süre Chaz'in arka kapıdan malzemeleri çıkarıp bir minibüse yerleştirmişini izledi. İşini bitirdikten sonra, elini arkasına uzattı ve bel kısmının sağ tarafındaki bir noktayı ovuşturdu. O nokta her zaman ona rahatsızlık vermişti ve bu hareketin buca zaman sonra bile bu kadar tanıdık gelmesini garipsedi. Sonra Chaz, birden durdu ve etrafına bakındı.

Onu izleyen biri olduğunu her zaman anlardı. İçgüdüsel olarak yüzünü saklamalıydı ama yapmadı. Bunun yerine, birbirlerini daha iyi görebilmeleri için camı indirdi.

Chaz bir anda donakaldı. Yüzünde onu tanıdığına dair ifadeler ardı ardına belirdi ve şimdiye kadar onda gördüğü en geniş

gölümsemeyi sergiledi. Otoparkın bir ucundan diğerine bakiştılar. Chaz yaklaştımadı, o da arabadan inmedi. Bunun yerine, Chaz elini kalbinin üzerine koydu ve o da aynı hareketi yaptı.

Teşekkür ederim, Chaz.

Drew tam sürücü koltuğuna oturduğu sırada Chaz tekrar içeri girdi. Baharatlı tavuk ve köri kokulan arabayı doldurdu ve midesi bu kokulara karşılık verircesine guruldadı.

“Bunu duydum,” dedi Drew, arabayı çalıştırarak. “Bunları nerede yemek istersin?”

“Eve götür beni,” diye yanıtladı.

* * *

Yirmi beş yıl sonra, 42 Willow Caddesi, onun hatırladığı gibi görünmüyordu.

Daha ferah olmuştu. Eski kahverengi tuğlalar krem rengine boyanmış, paslı balkon duvarları ferforje korkuluklarla değiştirilmişti. Bina lobisinin kapıları, fayansları hatta her şeyi baştan sona yenilenmişti. Artık gerçekten yaşanılabilircek hoş bir yere benziyordu ve binanın karşısındaki park temizdi. Burada eskiden olmayan iki yeni çocuk oyun alanı vardı.

Dördüncü kattaki 403 numaralı daireye bakarak şimdi orada kimin yaşadığını merak etti. Muhtemelen son on dokuz yılda birçok kiracı gelip gitmişti ve her biri anlatacak farklı hikâyelere sahipti. Onunki sadece bunlardan bir tanesiydi. Burada olmak, Ruby’nin o gece götürölüşüne dair anılarını canlandırdı ve bunu düşünmemek için çok uğraşsa da hayatının yönünü tamamen değiştiren bir olayı unutmak pek de mümkün olmuyordu.

Ama zamanla, bunu daha az hatırlayabilirdi.

Bir duman bulutu gözüne ilişti ve dördüncü kattaki balkonda barbekü yapan bir adamı fark etti. Eskiden mangal yapmak yasaktı ama belki de artık izin veriliyordu. Adam, cep telefonu ile konuşup burgerleri çevirirken, onun birinci katta yaşayan eski bina görevlisi Bay Malinowski olduğunu anladı. Hâlâ burada görevli miydi acaba?

Lobinin cam kapıları açıldı ve renkli hemşire forması giymiş bir kadın, yürüteç kullanan yaşlı bir kadına kapıyı tuttu. Koridorun sonundaki eski komşusu Bayan Finch'i hemen tanıdı. Kadın muhtemelen artık seksenlerinde olmalıydı. Ev kıyafetleri lekeliydi ve kemikli vücuduna bol geliyordu, beyaz saçları öyle inceydi ki kafasının pembe derisi görünmekteydi. O geceyi takip eden yıllar gerçekten çok zordu ama en sonunda dayanamayıp polisi arayarak Bayan Finch doğru olanı yapmıştı.

Paris tekrar arabaya bindi. Drew ile uzaklaşırken, zihninde Willow Park'ta yaşayan, annesinden kurtulan o kıza veda etti. Buradaki tüm anılar acı vericiydi ama artık ona ait olmayan bir hayatın anılarıydı.

Ve bunları zamanla daha az hatırlayacaktı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Maple Sound gündüz vakti öyle farklı görünüyordu ki... Huzurlu ve güzeldi. Şehirden kaçmak isteyen birinin yerleşmeyi düşünebileceği, kartpostallardaki gibi bir kasabaydı.

Ruby buradan nefret ediyor olmalıydı.

Yokuş boyunca Tita Flora'nın evine doğru uzun bir yolculuk yaptılar ve tepeye ulaştıklarında Drew motoru durdurdu. İkisi de bir an sessizce oturup göletin karşısındaki, onun beş uzun yıl boyunca yaşadığı iki katlı eve baktılar. Buraya son gelişinde hava karanlık olduğu için pek bir şey görememişti ama şimdi, akşamüstü saatlerinde güneşin altında, evi bakımlı tutmak için gösterilen çabayı görebiliyordu. Kaplamalar verandayla uyumlu olacak şekilde beyaza boyanmıştı ve evin önündeki çiçekler tamamen açmıştı. Tita Flora artık emekliydi ve Tito Micky de gittiğine göre, buraya bakmak için epey vakti olmalıydı. Ev, hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Mutfak penceresinde bir silüet hareket etti. Kim olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. O silüeti her yerde tanırdı.

Drew, arabadaki sessizliği bozarak, "Ne kadar sürer, sence?" diye sordu.

"Bir saat," dedi. "Burada olmak istediğimden elli beş dakika daha fazla."

"Çek yanında mı?"

Cebini yokladı.

“Gerçekten bankaya gitmiş olmana hâlâ inanamıyorum.” Başını salladı. “Seninle içeri gelmemi ister misin?”

“Hayır, bunu tek başıma yapmam gerekiyor.” Drew’un elini sıktı ve yolcu kapısını açtı. Ruby’nin ne diyeceğini tahmin etmek mümkün değildi ve bu buluşma nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Drew’un asla duymasını istemeyeceği şeyler vardı. “İyiyim, merak etme.”

Kapıyı kapatamadan önce Drew, “Burada seni bekliyor olacağım,” diye seslendi. “Birbirinizi öldürmeyin, olur mu?”

“Buna söz veremem.” Arkadaşının yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce gözlerini devirdi. “Drew, şaka yapıyorum.”

“Söz konusu siz olduğunuzda, komik olmuyor.”

Arabanın kapısını kapattıktan sonra birkaç saniye boyunca eve bakakaldı. Yavaşça yürümeye başladı, şu anda sessiz olan göletin yanından geçerek verandaya doğru ilerledi. Basamakları çıkıp elini kapıya uzatmaya hazırlanmıştı ki kapı açıldı.

Yirmi beş yıl sonra, annesiyle yüz yüze gelmişti.

İki kadının arasındaki mesafe yalnızca bir adım kadardı. Kapının iki tarafında, birbirlerine bakakaldılar. Ne tokalaşmaya ne de sarılmaya yeltenen olmadı.

Paris’in fark ettiği ilk şey, Ruby’nin imzası hâline gelmiş uzun, parlak siyah saçlarının omuz hizasına kadar kesilmiş olmasıydı. Doğal parlaklığı ise yaş ve ucuz saç boyasından dolayı solmuştu. Cildinde hafif kâğıtsı bir doku vardı ve bu da daha önceleri sahip olmadığı elmacık kemiklerinin keskin hatlarını belirginleştiriyordu. Annesi Paris’ten hâlâ birkaç santim daha uzundu ama biraz küçülmüş gibi görünüyordu. Üzerinde bol bir kot pantolon, sarı bir tişört ve ayağında yeni terlikler vardı.

“Senin yaşındaki hâlime benziyorsun,” dedi Ruby sonunda. Sesinde hafif bir kıskançlık vardı. Bu, verebileceği en iyi iltifattı.

“Ve sen de şimdi Lola Celia’ya benziyorsun,” dedi Paris.

Uzun bir sessizlik oldu. Paris içeri girmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Ona göre bu konuşmayı verandada da yapabilirlerdi.

Ruby kapıyı biraz daha açtı. "İçeri gelsene."

Paris içeri adımını attı ve sanki işaret verilmiş gibi göletin yanındaki kurbağalar vıraklamaya başladı.

* * *

Ev, eskisinden çok daha temiz ve sessizdi.

Cevabı bildiği halde "Herkes nerede?" Diye sordu Paris.

"Lola'n Cebu'da," dedi Ruby. "Ben gelmeden hemen önce gitmiş ama bir ay sonra dönecek. Tita Flora ise hafta sonu için Toronto'ya gitti."

"Onunla şehre gitmek istemedin mi?"

"Arkadaşlarında kalacak. Davet edilmedim." Ruby mutfak masasına oturdu ve Paris'e de oturması için işaret etti. "Arabada gördüğüm Drew muydu? Bugün müsait olup olmadığımı sorduğunda, tamamen benimle alakalı olacak olan podcast'i için röportaj yapmaya geleceğini sanmıştım. Seni de getireceğinden bahsetmedi."

"Senin hakkında bir podcast olmayacak," dedi Paris. "İptal etmesini istedim."

"Ve o da kabul mü etti?" Ruby kaşını kaldırdı. "Bu kadar basit mi?"

"İnanılmaz, değil mi?" Paris hafif bir gülümsemeye izin verdi. "Ve düşünsene, bunu yapmak için onunla yatmam bile gerekmedi."

"Demek artık alaycısın." Annesinin dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Annenle konuşma tarzına bak."

"Yoksa seni dövmemi mi tercih edersin?" diye sordu Paris. "Sana tokat atmamı mı? Sigara izmaritlerini boynunda söndürmemi mi? Bunlar daha mı nazik olurdu?"

"Aman Tanrım." Ruby, sandalyesini geriye iterken gıcırdatmıştı. Dolaba gidip iki fincan çıkardı ve tezgâhtaki cezveden ikisine de kahve doldurdu ardından içlerine süt tozu boşalttı. Doksanlarda da tam olarak böyle içerdi. "Bunlara hâlâ bozuk musun? O kadar zaman geçti. Artık geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı geldi. Sen artık bir yetişkinsin, Paris."

"O zamanlar çocuktum, Ruby."

Annesi iç çekti ve iki fincanı masaya bıraktı. "Geçmiş hakkın-
da konuşmak için mi geldin, yoksa bana ödeme yapıp geçmiş
hakkında *konuşmamamı* sağlamak için mi?"

"İkisi de," diye cevap verdi Paris. "Paranı alacaksın."

"İyi," dedi Ruby, omuzları gevşemişti. "Bana borçlusun. O
parayı hak ediyorum. Senin için yirmi beş yıl hapis yattım."

"Benim için mi?" Paris kendini sakın kalmaya zorladı.
"Kendine bunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Annesi kahvesinden bir yudum
alıp sandalyesine yaslandı. "Charles'a ne yaptığını kimseye söy-
lemedim."

"Çünkü sana inanmayacaklarını biliyordun," dedi Paris.
"Kanı senin elbisendeydi ve bıçakta senin parmak izin vardı.
Onu on altı kez bıçakladın."

Ruby başını yana eğdi. "O kadar çok muydu?"

"On altı kez," diye tekrarladı Paris. "Ve ben sadece on üç ya-
şındaydım. Beni suçlasaydım kendini daha da kötü bir duruma
sokardın."

"Mahkemede Charles'ın sana hiç dokunmadığına dair ifade
vererek bana kazık attın. Sadece o tek şeyi söylemen gerekiyor-
du. O tek *doğru* şeyi." Ruby'nin dudakları sert bir çizgi hâlini
aldı. "Hiçbir jüri kızını koruyan bir anneyi mahkûm etmezdi."

"Vay canına, hâlâ aynı şeyi yapıyorsun." Paris, inanamayarak
annesine baktı. "Gerçeği büküp, işine gelen hâle getiriyorsun.
Seni ve Charles'ı duydum, tamam mı? Diğer odada onunla tar-
tıştığını duydum. Beni elde etmek için seni kullandığını söyle-
din. Ve bunda haklıydın çünkü yaptığı şey tam da buydu, çünkü
Charles gibi adamlar bunu yapıyordu. Sonra onun güldüğünü
ve kıskançken çirkin olduğunu, birlikte olamayacağını çünkü
sende bir zarafet olmadığını söylediğini duydum."

Ruby'nin gözleri kısıldı, yanakları pembeleşti. "Öyle bir şey
söylemedi."

"Ah, anneciğim," dedi Paris, bu kadına son kez bu isimle hi-

tap edecekti. “Gerçekleri işine gelmediği sürece inkâr etme yeteneğine her zaman imrenmişimdir. İzninle hafızanı tazeleyeyim.”

Berbat kahveden uzun bir yudum aldı. Sonra onları, bir daha asla dönmek zorunda kalmayacağını düşündüğü o geceye götürdü.

* * *

Joey, Charles yanına yatmak için odaya girdiğinde derin bir uykundaydı. Charles yakınlarda olduğunda genelde uyuyamazdı ama tüm akşam annesiyle fazlasıyla meşgul görüldüğünden bu sefer kendini güvende hissetmişti.

Bunu varsaymak kendi hatasıydı. Charles için burasının kendi evi, aile yuvası olmasının ve duvarın diğer tarafında kızının yatak odasının olmasının hiçbir önemi yoktu. Onun gibi adamlarda sınır yoktu. Hepsi aynı kalıptan çıkmıştı.

Karnunda bir el hissetti ve tam anlamıyla uyandı. Gözlerini açtı ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. İçgüdüsel olarak yatağın öteki tarafına doğru kaçmaya çalıştı ama Charles üzerine çıkmış, ağırlığıyla onu sabitlemişti.

“Şşşş,” diye fısıldadı Charles, ağzından kırmızı şarap ve peynirin keskin kokusu geliyordu. “Sakin ol. Annenle eğlenmiş olabilirim, ama seni özledim, Joey.”

Joey, altında şiddetle kıpırdanmaya çalıştı ama tıpkı son seferde olduğu gibi –her seferde olduğu gibi– boşunaydı. Charles, ondan her zaman daha büyük, daha zeki ve daha güçlüydü. Bu asla adil bir mücadele değildi. Şimdi yapabileceği tek şey gözlerini kapatıp hareketsiz kalmak ve karanlığın onu ele geçirmesine izin vermektir.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu –bir dakika da olabilir, on dakika da– kapının açılırken çıkardığı hışırtıyı duydu ve sonra odadaki tüm ışıklar yanıverdi. Charles üzerinden hızla yuvarlandı ve ayakları yere ağır bir *gümbürtüyle* indi. Bu anı ağırlık değişimi yatağı da zıplatmıştı.

Joey gözlerini açtı ve parlak odada gözlerini kırptırdı. Annesi, misafir odasının kapısında duruyordu ve bakışları

Charles'tan Joey'ye, oradan tekrar Charles'a gidiyordu. Öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Joey, yatakta doğrulurken üzerindeki çarşafların düştüğünü fark etti ve hâlâ giyinik olduğunu görerek rahatladi.

"Ne halt yiyordun sen?" Ruby'nin sesi kısık çıkmıştı. Gözleri, odada sendeleyip giysilerini düzeltmeye çalışan adama âdeta bir lazer hassasiyetiyle odaklanmıştı. Joey, annesinin zaten cevabını bildiği bir soruyu sormakla uğraşmasına şaşırılmıştı.

"Kızıma mı dokunuyordun?"

"Hayır, hayatım, hayır," dedi Charles. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bir ses duyduğumu sanarak kalktım ama fazla içmişim, yanlış odaya gelmişim." Zoraki bir kahkaha attı.

Ruby, kızına döndü. "Joey? Bu doğru mu?"

Joey cevap veremedi. Bunun yerine, bakışlarını Ruby'ye dikti, sessizce annesinin onu anlamasını umut etti. *İşte, şimdi biliyorsun, anne. Kendi gözlerinle gördün. Lütfen, buna bir son ver.*

Ruby, Charles'a döndü. "Seni aşağılık orospu çocuğu. Ben sana gerçekten yetmiyor muyum?"

"Dinle Ruby--"

"Sakin bana *Dinle, Ruby* deme," diye tısladı. "O on üç yaşında. Onunla ilişkiye girmeyi mi çalışıyordun?"

Charles ileri atıldı ve ona vurdu.

Ruby sendeleyerek geriye doğru tökezledi, kafası kapı pervazına çarptı. Joey, annesinin yüzünün yan tarafında kırmızı bir şişliğin oluştuğunu görebiliyordu.

"Ah, kahretsin," dedi Charles tiksintiyle. "Bak, bunların hepsi bir yanlış anlama, tamam mı? Hadi hepimiz sakinleşelim. Gerilmek için hiçbir neden yok. Değil mi, Joey? Annene her şeyin yolunda olduğunu söyle. Sonra hepimiz yatağımıza gideriz. Sabah kahvaltı hazırlanm ve sizi alışverişe çıkarırım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Yatak odasında konuşacağız," dedi Ruby sertçe, topuğunun üzerinde döndü ve Charles onu yatak odasına doğru takip etti.

Bir dakika sonra, Joey onların tartıştığını duydu, birbirlerine acımasız hakaretler savuruyorlardı. Ruby, Charles'a hasta herif

dedi. Charles, Ruby'ye kıskanç, para avcısı kaltak dedi. İroni şuydu ki ikisi de haklıydı.

Joey yataktan kalkıp doğrudan bitişikteki banyoya gitti. Tuvaleti kullanıp kendini toparlamaya çalıştı. Bağışmalar durana kadar orada kaldı, ancak bir dakikadan fazla sessizlik olduğunda dışarı çıkmaya cesaret edebildi.

Kapıyı açtığında Ruby'nin geri döndüğünü gördü ve annesinin yazlık elbisesine bulaşmış kan lekelerini görünce dehşete düştü. Ruby'nin elinde, Charles'ın az önce peynir ve meyveleri kesmek için kullandığı ince, uzun bıçak vardı. Bıçağın üzeri de kan içindeydi.

"Anne?" dedi Joey, korkuyla. "Anne, ne oldu?"

"Onu öldürdüm." Ruby'nin gözleri şoktan cam gibiydi. "Tanrım, onu öldürdüm. Charles öldü. Bana yardım etmen lazım... Tanrım, Joey, bana yardım etmen lazım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Joey, birkaç ay sonra mahkemedeki ifadesinde de söyleyeceği gibi, Ruby'ye kıyafetlerini değiştirip arabayı getirmesini söyledi. Ardından annesinin arkasını toparlamak üzere ana yatak odasına doğru koridordan ilerledi.

Fakat mahkemede söylediğinin aksine, Ruby geri dönüp işi tamamlamamıştı.

Joey, annesinin yanında getirdiği her şeyi çöp torbasına koyduğundan emin olmak için yatak odası ve banyoya son bir kez göz atarken bir inleme duydu ve irkildi. Kalbi hızla çarparken yavaşça dönüp halının üzerinde yatan Charles'a baktı. Daha önce gözleri kapalıydı fakat şimdi açıktı. Ruby, onun öldüğünü söylemişti. Ancak işte, yere yatmış hâlde ona bakıyordu.

Annesinin öldürmüş olması gereken canavar, onunla *konusmaya* çalışıyordu.

Joey etrafa korku dolu gözlerle bakındı, onunla yalnız olmaktan dehşete düşmüştü. Ayağa kalkıp kendisine saldıracağından emindi. Fakat Charles, yerde yattığını ona hatırlatmıştı.

"Joey." Başını halıdan bir parça kaldırmayı başardı. "Joey, yardım et bana."

Onun sesini duyunca Joey, arkasındaki duvara kadar geri çekildi ve çöp torbasını işe yaramaz bir kalkan gibi önüne tuttu.

“Joey... Joey, 911’i ara... Joey... lütfen...”

Charles’ın nefesi zayıftı ama *nefes alıyordu*. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Annesinin pisliğini temizlemeyi kabul etmişti... ama ne için? Diyelim ki Charles ölmüştü ve bir şekilde bundan sıyrılmışlardı. Daha sonra bir başka Charles daha olacaktı.

Sonuçta bu Ruby’ydi, değil mi? Her zaman başka bir Charles daha olacaktı.

Bıçağın, plastik torbanın dibinde bir yerde, Ruby’nin parmak izleri ve Charles’ın kanıyla kaplı olduğunu biliyordu.

Joey, bu kararı vermenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdı.

Çöp torbasını yere bırakıp buz patenini almak için Lexi’nin odasına doğru ilerledi. Tekrar ana yatak odasına geçti, köşedeki sandalyeye oturdu ve birazdan olacaklar konusunda içinde sakin ve kesin bir kararlılık hissetti. Ayağını yumuşak deri bota soktu, bağcıklarını sıktı.

Sonra, on üç yaşındaki öfkesinin gücüyle Charles’ın boynuna bastı. Bıçağın altında, kasların ve tendonların ıslak bir huşarıyla ayrıldığını hissetti. Bu öfke, yıllarca yaşadığı istismar, çaresizlik ve utançla körüklenmişti.

Joey, tüm canavarları yok edemezdi ama en azından bu canavarı yok edebilirdi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paris konuşmasını bitirdiğinde, annesinin kahve fincanı boşalmıştı.

“Pişman değilsin, değil mi?” diye sordu Ruby yumuşak bir sesle.

“Hayır,” dedi Paris. “Ama bedelini ödedim, tıpkı senin gibi.”

Ruby bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Birkaç saniye sonra nihayet başını salladı. “Parayı bana havale et,” dedi. “Sonra birbirimizi sonsuza dek hayatımızdan çıkarınız. İkimizin de istediği bu zaten.”

“Banka çeki getirdim.” Paris sandalyesine yaslandı. “Sana vereceğim, ama önce buraya gelme sebebimi bana teslim et.”

Ruby ayağa kalkıp oturma odasına geçti. Paris, şöminenin önündeki dekoratif ekranı kaldırışını ve tam içeride duran kaba uzanışını izledi. O gece el feneriyle şöminenin ekranına bakmıştı ama arkasında bir şey olabileceği aklına gelmemişti. Ruby, kaba mutfak masasına getirip Paris’in yanına dikildi ve üzerindeki ismin görünmesini sağlayacak şekilde tuttu.

Kap sadeydi, yaklaşık yirmi santim uzunluğunda ve plastikten yapılmıştı. Ön yüzündeki kararmış metal plakaya *Joelle Reyes* kazınmıştı.

Ama içinde Mae Ocampo vardı. Paris kaba baktı. Koca bir insan vücudunun böylesine küçük bir kaba sığacak kadar küle dönüşebilmesi ne tuhaftı.

Ah Mae. Keşke burada olsaydın.

Elini kaba doğru uzattı ama Ruby onu geri çekti.

“On milyonumu istiyorum,” dedi annesi. “Sonra kabı alıp defolup gidebilirsin.”

“On milyon mu?” Paris başını yana eğdi. “On milyon olacağını kim söyledi? İlk talebin bir milyondur, ben de onu getirdim.”

Küçük masanın karşısında, Ruby’nin dudakları yeniden düzleşti, gözleri ikiz fırtına bulutlarına dönüştü. Yirmi beş yıl önce annesinin yüzündeki bu hafif değişiklik, Joey’nin genç ve yumuşak kalbinde bir dehşet uyandırır, kaçınılmaz patlamayı beklerken içi çekilirdi. Bu yüz ifadesi bir dayak geleceği anlamına gelirdi. Bu yüz, tokatları, yumrukları ve tekmeleri işaret ederdi.

Ama artık Joey değildi. Paris’ti. Ve Ruby’ye baktığında gördüğü tek şey, istediğini alamadığı için öfkelenmiş, sefil bir yaşlı kadındı.

“Anlaştığımız bu değildi,” dedi Ruby alçak bir sesle.

Bu da eskiden korkutucuydu. Ses tonundaki bu düşüş, fısıltıdan biraz daha yüksek olan bu ses, herhangi bir çığlıktan ya da bağırıştan daha ürkütücüydü. Ama artık değildi. Bir illüzyonistin numaralarını nasıl yaptığını bir kez anladığınızda artık sizi büyülemeslerdi.

“Biz hiçbir şey için anlaşmadık.” Paris sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. “Ne zaman sana on milyon dolar vereceğimi söyledim ki? Kap için bir milyon dolar, bir de hayatını bağışladım. Buraya gelip seni öldürebilirdim, biliyorsun. Bunu ciddi şekilde düşündüm. Ölsen kimin umurunda olurdu ki?”

Arka cebine uzanıp bankadan aldığı çeki çıkardı. Onu açıp kaldırarak gösterdi. *Ödeme yapılacak kişi* kısmında Ruby Reyes’in adı net bir şekilde görünüyordu. Rakam satırında da *bir milyon dolar ve sıfır sent* yazıyordu.

Gerçekçi görünüyordu, çünkü gerçektir. Seattle’daki banka müdürü, ödemeyi neden hâlâ elle yapmayı tercih ettiğini sorgulamış ve Paris’e parasını havale yoluyla transfer etmesini önermişti. Banka çeki kaybolur ya da yok edilirse, parayı geri almak

zahmetli bir süreç olacaktı ve aylar alabilirdi. Paris, müdüre tavsiyesi için teşekkür etmiş ama yine de çek alacağını söylemişti.

“Ben senin gibi değilim,” dedi annesine. “Sen olmaktansa sana ödeme yapmayı tercih ederim.”

Ruby kahkaha atarak konuştu. “Ah, şu ahlakçı tavırlarını bir kenara bırak. Bizim birbirimizden ne farkımız var sanıyorsun? Tamamen aynıyız. İkimiz de hayatta kalmayı başardık. Kiminle evlendiğine bak! Kendine, benim Charles’ın bana vermesini istediğim hayatı verdin. Seni iyi yetiştirdim, nankör küçük çekirge. Bana borçlusun ve on milyonumu istiyorum. Açgözlü olma. İkimiz de bunu karşılayabileceğini biliyoruz.”

Paris, sanki yeni bir şey fark etmiş gibi cevap verdi. “Biliyor musun? Aslında bunu yapmak zorunda değilim. Hatta fikrimi değiştirdim. Anlaşma yok. Kap hakkında istediğine istediğini anlat. Kimse sana inanmayacak, çünkü nasıl çıkmış olursan ol, sen hâlâ hüküm giymiş bir katilsin.”

Ruby’nin yüzündeki şok ifadesi neredeyse komikti. Paris, çeki tekrar cebine koyup sakın bir şekilde ön kapıdan dışarıya doğru yöneldi. Ruby’nin onu verandadan itmesini bekleyerek kendini hazırladı fakat Ruby onu takip etmedi.

Paris, göletin diğer tarafında hâlâ aynı yerde duran Drew’un arabasına doğru ilerledi. Ardından nihayet arkasından hızla yaklaşan ayak seslerini duydu.

Çimenlerin üzerinde birden dönüp annesiyle yüzleşti. Ruby’nin son bir pazarlık yapmadan onu bırakmayacağını biliyordu. Paris, sırtının gölete çok yakın olduğunun farkındaydı, bu hoşuna gitmese de eğer son konuşmaları burada olacaksa, varsın olsundu.

Kurbağalar susmuştu.

“Al şu kabı,” dedi Ruby, onu Paris’e doğru uzatarak. “Ve çeki ver. Bir milyonla idare edebilirim. Sorun olmaz.”

“Sorun olmaz mı? Bununla idare edebilirsin öyle mi?” Paris ona hayretle baktı. “Gerçekten kendi söylediklerini duyuyor musun? Sana ait olmayan şeyleri hak ettiğine nasıl inanabiliyorsun?”

“Çeki ver ve bir daha asla karşılaşmayalım.” Ruby kabı hafifçe sallayarak kollarını uzatmaya devam etti. “Büyük resimde küçük bir bedel değil mi? Beni hapishaneye göndererek benden kurtulmayı denemiştin. Şimdi çeki ver ve sonsuza dek senden uzak duracağıma söz veriyorum.”

Söz mü veriyordu? Ruby Reyes kendisine bir faydası olmayan bir sözü ne zaman tutmuştu ki?

Paris sonunda kabı aldı.

“Eee?” Ruby elini uzattı.

Paris, kabı dikkatlice kolunun altına sıkıştırdı ve arka cebinden çeki çıkardı.

Ve sonra çeki ortadan ikiye yırttı.

Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki Ruby’nin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Paris çeki bir kez daha yırttığı anda anesi öfkeyle çığlık attı, sesi öylesine tatmin ediciydi ki sırf bunu duymak bile milyon dolara değerdi.

“*Tanga kaayo ka,*” diye tükürdü Ruby. “Sen hep aptal bir kızdın. Yıllar önce öldüğünü öğrendiğimde sevinmişim. Şimdi bunu gerçeğe dönüştürebiliriz.”

Annesi, tüm gücüyle ona doğru hamle yaptı.

Göletin kenarı kaygandı ve Ruby ona çarpınca Paris, sırt üstü gölete yuvarlandı. Anında suyun altına battı. Kabın kapağının açıldığını hissetti ve küllerin –Mae’nin küllerinin– yüzeye çıkıp yok oluşunu gördü.

Panik içinde kabı bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak teyzesinin her zaman söylediği gibi gölet beklediğinden çok daha derindi. Su yüzeyine çıkmak için çırpındı ama başaramadı. Yüzme bilmiyordu, hiç öğrenmemişti ve gölet suyu ağzına dolarken Tita Flora’nın sesi zihninde yankılandı. *Göletten uzak dur, Jason, yüzme bilmiyorsun, boğulursun!*

Ah, ironinin böylesi, diye düşündü Paris. Ama daha derine batmadan önce güçlü kolların onu koltuk altlarından kavrayıp çektiğini hissetti. Yüzme bilmiyordu ama Drew biliyordu ve onu sudan çıkarıp çimenlere doğru sendeleyerek çekti.

Paris su öksürüp kusarken, yakınlarda bir yerde Ruby hâlâ çığlık atıyordu. Gölet suyunun tadı kokusu kadar kötüydü.

“Kap,” diyebilirdi, ardından daha fazla su öksürdü.

Drew ona oturması için yardım etti. Artık yüzmeden alınmayacak kadar uzağa sürüklenmiş olan kabı işaret etti. Paris ne kadar rahatlamış olsa da kaba bakmak onu üzüyordu. Mae’nin küllerini serpebileceğini düşündüğü onca yer arasında Maple Sound yoktu.

Elveda, arkadaşım.

Uzaktan siren seslerini duydular. Paris’in evden çıktığı an Drew polisi aramıştı.

“Başarabildin mi?” diye sordu, hâlâ nefesini toparlamaya çalışarak.

Sonunda, bu muhtemelen pek bir şey ifade etmeyecekti. Annesi için Maple Sound’da sıkışıp kalmak hapishane kadar kötüydü.

Drew ona çektiği videonun kaydedildiği yeri gösterdi.

“Hallettim,” dedi.

* * *

Ruby’nin Paris’i itişinin tamamı videoya kaydedilmişti. Ruby Reyes şartlı tahliyesini ihlal etmişti ve geri kalan cezasını çekmek üzere Sainte-Élisabeth’e geri dönecekti.

Müebbet cezasını.

Evde iki devriye arabası ve dört polis memuru vardı. Bu neredeyse Maple Sound’daki tüm polislerin yarısı olabilirdi. İki polis Ruby’yi arabaya götürürken, kelepçeler içinde çırpınıyor, saçları her yere savruluyordu. Gözleri vahşi ve çaresiz bir ifadeyle doluydu.

“O benim kızım!” diye çığlık attı. “O söylediği kişi değil! O bir yalancı!”

Onu polis arabasına bindirmek iki memurun birden çabasını gerektirdi ve kapı kapandığında bile, Paris ve Drew hâlâ çığlıklarını duyabiliyordu.

“Demek ünlü Buz Kraliçesi bu,” dedi Drew ve Paris’in ifadelelerini alan memur. “O yargılanırken ben daha çaylaktım ve hikâyeyi iyi hatırlıyorum. Beklediğim gibi biri değilmiş. Hem de hiç.”

Çaylak gibi görünecek kadar genç olan partneri, Ruby Reyes’e hiç ilgi göstermiyor gibiydi. Bunun yerine, bakışları Drew’a telefonunu geri veren Paris’e odaklanmıştı.

İki memur kısa videoyu iki kez izlediler. Drew, Ruby’nin Paris’i gölete kadar takip ettiği anları kaydetmişti. Ruby, Paris’i, külleri içeren kabı alması için zorluyor gibiydi. Paris’in sırtı kame-rayaya dönük olduğundan, kasiyer çeki görünmüyordu. Görünen tek şey, Ruby’nin çığlık atarak aniden Paris’i suya itmesiydi.

Polis arabasının içinden Ruby tekrar bağırdı.

“Onun neden bahsettiğini anlayan var mı?” Kıdemli memur, bakışlarını Paris ve Drew arasında gezdirdi. “Bu kızından bahsetmesi de neyin nesi?”

Paris, Drew’un bagajında bulduğu eski bir havluyla ıslak saçlarını kuruluyordu. Başını hayır anlamda salladı.

“Gerçekten bilmiyoruz,” dedi Drew. “Bugün podcast’im için Ruby Reyes ile röportaj yapacaktım, bu yüzden arkadaşım ile geldim. Ruby onu görünce tetiklendi sanırım, çünkü kızının hayatta olduğundan bahsetmeye başladı. Ama hikâyeyi biliyorsanız, Ruby’nin kızı neredeyse yirmi yıl önce evde çıkan bir yangında ölmüştü.”

Drew, artık göletin ortasında yüzen boş kabı işaret etti. “Maalesef külleri onun içerisindeydi. Kabin üzerinde kızın ismi yazıyor.”

Her iki polis memuru da başını onaylarcasına salladı.

“Bu biraz garip bir soru olabilir,” dedi genç memur sonunda, tereddütlü bir ses tonuyla Paris’e bakarak. “Ama... siz Jimmy Peralta’nın eşi değil misiniz?”

Paris, Drew’a bakarak bir an duraksadı, ardından başını salladı. “Evet, benim.”

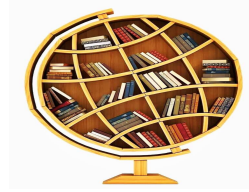
Paris, memurun cinayet suçlaması ya da mirası hakkında bir şey söylemesini bekledi. Ancak memur sadece başını salladı ve Paris’in koluna hafifçe dokundu.

“Başınız sağ olsun, hanımefendi,” dedi. “Eşiniz gerçekten komik bir adamdı. İlk gösteriyi çok sevmiştim.”

“Harikaydı,” diye ekledi partneri. “İkinci gösteri de yakında çıkacak, değil mi? Adı neydi?”

“*Seni Seviyorum, Jimmy Peralta,*” dedi Paris, bu sözleri yüksek sesle söylemek onu gülümsetmişti.

Çünkü onu seviyordu. Ve hep sevecekti.★

TEŞEKKÜRLER

Her kitabı yazmak zorlayıcıdır fakat pandemi ve oğlumun uzaktan eğitimde olmasıyla birlikte, *Karanlıkta Yaptığımız Şeyler* kitabını editörüme sunabileceğim hâle getirmek için birçok taslak hazırlamam gerekti. (Altı yaşındaki oğlunuz iki adım öterinizde beşer saymayı öğrenirken cinayet hakkında yazmak gerçekten tuhaf bir deneyim). Keith Kahla, sabrın ve romanın yapısını en az dört kez değiştirmeme rağmen tüm fikirlerimi tartışmaya olan istekliliğin için teşekkür ederim. En iyisini ortaya çıkarmamı sağlıyorsun.

Victoria Skurnick, yaptıkların ve yapmaya devam ettiklerin için sonsuza dek minnettarım. Defalarca kez teşekkür ederim. Ve her zaman yanımda olan Levine Greenberg Rostan ekibine de kocaman teşekkürler.

Minotaur Books ve St. Martin's Press ekibi tam anlamıyla bir rüya. Kelley Ragland, Andrew Martin ve Jennifer Enderlin, nazik destekleriniz için çok teşekkür ederim. Martin Quinn ve Sarah Melnyk, bir yazarın umabileceği en iyi pazarlamacı ve halkla ilişkiler uzmanlarısınız.

Macmillan Audio harika bir sesli kitap üretti ve Katy Robitzki, Robert Allen ve Emily Dyer'a tüm emekleri için minnettarım. Carla Vega, harika sesiniz ve etkileyici anlatımınız bu hikâye için tam olarak gereken uyumu sağladı.

Kitaplarımın farklı ülkelerde çevirilerini görmek her zaman heyecan verici ve bu, harika bir yabancı haklar ekibi olmadan müm-

kün olmazdı. Kerry Nordling, Marta Fleming ve Witt Phillips, hikâyelerimi dünyaya ulaştırdığınız için teşekkür ederim.

Ervin Serrano, *Karanlık Yaptıklarımız* için en çarpıcı, en etkileyici kapağı yarattığın için kocaman teşekkürler; o kapağa her baktığımda tüylerim ürperiyor, en iyi anlamıyla.

Bu kitap okurların eline ulaşmadan önce birçok kişinin dikkatli gözlerinden geçti ve harika bir editör olmanın zorlayıcı bir iş olduğuna hiç şüphe yok. Tüm dilbilgisi hatalarımı düzelttiğin ve akıcılığı arttırdığın için teşekkürler, Ivy McFadden.

Bu kitap için ilk defa hassasiyet okuması talep ettim ve iyi ki etmişim; psikolojik bir gerilim romanı yazmak, tetikleyici konulara değinmeden zor olabiliyor. Yasmin A. McClinton, hassas konuları betimlerken dilin önemi hakkında verdiği ayrıntılı notlar için çok minnettarım. Marie Estrada, paylaştığımız Filipin kültürüne dair düşünceli bakış açın çok değerliydi.

Karanlık hikâyeleri okuyup yazan kişilerin aynı zamanda dünyanın en nazik insanları oldukları ortaya çıkıyor. Ed Aymar, benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun, o yüzden fazla duygusallaşmayalım. Hannah Mary McKinnon, olay örgüsündeki düğümü çözmeme yardım ettiğin için teşekkürler; ayrıca Çavuş McKinley karakterine ilham kaynağı oldun. Sonica Soares, beni olduğumdan daha havalı bulduğun için teşekkürler. Chevy Stevens, muhasebecini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Samantha Bailey, Natalie Jenner, Dawn Ius, Angie Kim, Shawn Cosby, Gabino Iglesias, Alex Segura, Mark Edwards, Riley Sager, Alex Finlay ve Joe Clifford, hepiniz birer yıldız yazarsınız ve sizi arkadaşım olarak tanıdığım için çok şanslıyım. Todd Gerber, senin zekân benim eksik olduğum tüm alanlarda parlıyor, teşekkürler. Shari Lapena, cömertliğin için sonsuz minnettarım.

CWOC, ITW, SinC ve MWA'ya, zorluklarla dolu bir sektörde kaynak ve rehberlik sağladıkları için teşekkür ederim.

Kütüphaneciler ve kitapçılar, edebiyat dünyasının melekleridir: Kitapları okurlarla buluşturmak için yaptığınız her şey için teşekkürler. Her gün sevdikleri kitapları paylaşan bookstagram-

mer ve influencer'lara da kocaman teşekkürler; özellikle Abby Endler'a (IG @crimebythebook) sürekli desteği için ve Sarah'ya (IG @things.i.bought.and.liked) ise her şeyi beklenmedik bir şekilde değiştiren Instagram hikâyesi için.

Shell, Lori, Dawn ve Annie, yıllar süren dostluğunuz ve her zaman güvenli sığınağım olduğunuz için teşekkür ederim.

Kanada ve Filipinler'deki aileme, *salamat kaayo*.

Bu kitaptaki Sabuanca çevirilerinde bana yardım eden Amcam Alex'e özel teşekkürler; Google'ın (ve benim) yanlış yaptığı çevirilerde düzeltilerin çok kıymetliydi. Tita Becky, başından beri en büyük hayranım olduğun için teşekkürler; sonsuza dek özleneceksiniz.

Bu kadar nazik bir kayınvalide ve kayınpedere sahip olduğum için çok şanslıyım. Ron, gayri resmi Green Bay, Wisconsin halkla ilişkiler uzmanım olduğun için teşekkürler. Kay, Mox'a birlikte geçirdiğimiz kısa zamanda harika bir büyükanne oldunuz; daima kalbimizde yaşayacaksınız.

Oğlumun öğretmenlerine –ve tüm öğretmenlere– çocukları böyle zorlu bir dönemde derslere bağlı ve öğrenmeye hevesli tutmak için yaptığınız her şey için derin bir minnet duyuyorum. Dünyayı bizler için daha güvenli hâle getiren doktorlar, hemşireler ve ön saflardaki çalışanlar: TEŞEKKÜR EDERİM.

Darren, sevgilim, iki yılı aşkın bir süredir her gün birbirimizin kişisel alanındayız ve hâlâ birbirimizi öldürmedik. Bu, başarılı bir evlilik sayılır bence. Seni delicesine sevmem de buna yardımcı oluyor.

Moxie Pooh, sen çok iyi kalpli, güzel bir insansın ve her gün anneni gururlandırıyorsun. Seni çok seviyorum.

Ve son olarak, okuyucularıma sonsuz minnettarım. Sizin sayenizde her gün sevdiğim işi yapabiliyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

JENNIFER HILLIER Toronto, Kanada'da doğdu ve büyüdü. Yıllarca, romanlarını kaleme aldığı Seattle'da yaşadık-
tan sonra eşi ve oğluyla birlikte Toronto'ya döndü. *İlk Aşk İlk Günah* romanı pek çok ödüle aday gösterildi.

www.jenniferhillierbooks.com
Facebook /JenniferHillierAuthor
Twitter @JenniferHillier